THOMAS HARRIS

DOCTOR HANNIBAL

• PARTEA ÎNTÂI •

WASHINGTON, D.C.

THOMAS HARRIS

DOCTOR HANNIBAL

• PARTEA ÎNTÂI •

WASHINGTON, D.C.

• Capitolul 1

Nici nu-ți vine să crezi că o asemenea zi ar cuteza să se înceapă…

Automobilul Mustang al lui Clarice Starling urcă în trombă rampa de la intrarea Oficiului pentru Alcool, Tutun și Arme de foc de pe Massachusetts Avenue, un sediu închiriat de la reverendul Sun Myung Moon, din spirit de economie.

Grupul de asalt aștepta în trei vehicule: o dubă „civilă”, hârbuită în față și două dube SWAT[{1}] negre în urma ei, stăteau cu motoarele pornite în garajul imens, întunecat, având la bord echipele complete.

Starling scoase geanta cu echipament din mașina ei și fugi spre vehiculul din față care conducea grupul, o dubă vopsită în alb, murdară, având lipite în lateral însemne pe care scria MARCELL'S CRAB HOUSE.

Prin ușile din spate, deschise, ale dubei, patru bărbați o priveau pe Starling apropiindu-se. Îmbrăcată în uniforma de intervenție, arăta suplă, cu mișcări rapide în ciuda greutății echipamentului, iar părul îi strălucea în lumina fluorescentă, fantomatică.

— Femeile! Întârzie întotdeauna, zise un polițist din poliția capitalei.

Agentul special John Brigham de la Oficiul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc deținea comanda operațiunii.

— N-a întârziat. Am chemat-o abia după ce ne-a contactat informatorul nostru, spuse Brigham. Probabil că a gonit în draci de la Quantico. Salut, Starling, dă-mi mie geanta aia.

Starling bătu palma cu el în grabă.

— Salut, John.

Brigham îi spuse ceva polițistului aflat la volan și îmbrăcat în haine slinoase, după cum îi cerea acoperirea; duba porni înainte ca ușile din spate să se închidă, ieșind în lumina după-amiezei plăcute de toamnă.

Clarice Starling, veterană a dubelor de supraveghere, se aplecă pe sub ocularul periscopului și se așeză în spatele vehiculului, cât mai aproape de blocul de gheață uscată, cântărind vreo șaptezeci de kilograme, care servea drept aparat de aer condiționat atunci când erau siliți să stea la pândă cu motorul oprit.

Bătrâna dubă păstra acel miros de fricã și transpirație, ca într-un bordel, care nu poate fi spălat niciodată. În decursul timpului purtase multe sigle. Cele murdare și șterse aflate acum pe portiere erau vechi de o jumătate de oră. Găurile de gloanțe astupate cu bandă adezivă erau însă mai vechi.

Geamurile din spate erau geamuri-oglindă de supraveghere, făcute și ele să arate vechi și murdare. Starling vedea dubele mari, negre ale SWAT în urma lor. Spera că nu-și vor petrece ore în șir așteptând în dube, în alertă.

Bărbații de lângă ea o studiau ori de câte ori se întorcea oi fața spre fereastră. Agentul special FBI Clarice Starling, în vârstă de treizeci și doi de ani, era genul de femeie care-și arată întotdeauna vârsta, dar știe să transforme aceasta într-un avantaj și să arate bine, chiar și în uniformă de intervenție.

Brigham își recuperă carnetul de pe locul pasagerului din față.

— Cum se face că te trezești întotdeauna în rahaturi ca ăsta, Starling? o întrebă zâmbind.

— Pentru că tu mă soliciți de fiecare dată, răspunse ea.

— Pentru treaba asta chiar am nevoie de tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te-am văzut îndeplinind misiuni de rutină, percheziții, arestări. Nu-i treaba mea să-ntreb ce și cum, însă cred că cineva de la Buzzard’s Point te urăște. Ar trebui să vii să lucrezi cu mine. Ți-i prezint pe

oamenii mei, agenții Marquez Burke și John Hare, iar acesta este ofițerul Bolton de la Poliția orașului Washington, D.C.

Această echipă eterogenă de descindere, compusă din oameni ai Oficiului pentru Alcool, Tutun și Arme de foc, echipe SWAT ale Oficiului de Narcotice și agenți FBI, reprezenta produsul bugetelor restrânse într-o perioadă când până și Academia FBI era închisă din lipsă de fonduri.

Burke și Hare arătau ca niște agenți. Însă polițistul local, Bolton, arăta ca un aprod. Avea vreo patruzeci și cinci de ani, era supraponderal și agitat.

Primarul orașului Washington, nerăbdător să se arate dur în privința narcoticelor după ce fusese el însuși prins cu ocaua mică, insista ca poliția locală să ia parte la fiecare descindere importantă din capitală. Astfel se explica prezența lui Bolton.

— Azi avem treabă cu gașca lui Drumgo, anunță Brigham.

— Evelda Drumgo. Știam eu, zise Starling fără entuziasm.

Brigham încuviință.

— Și-a făcut un laborator de preparare a drogurilor lângă piața de pește Feliciana, pe malul râului. Omul nostru zice că azi prepară o porție de „gheață”. Și are bilet de avion rezervat pe diseară, spre Insula Grand Cayman. Nu putem aștepta.

Cristalele de metamfetamină, numite „gheață” în argou, determină o stare de euforie de scurtă durată, dar intensă și creează o dependență cumplită.

— Drogurile sunt treaba DEA[{2}], dar noi vrem s-o prindem pe Evelda pentru transport interstatal de arme, gradul III. În mandat sunt specificate două arme semiautomate Beretta și câteva MAC10; în plus, știe locul unde se află încă o grămadă de asemenea arme. Starling, vreau să te concentrezi la Evelda. Ai mai avut de-a face cu ea și înainte. Băieții au să-ți asigure spatele.

— Ne-am ales cu treaba cea ușoară, remarcă ofițerul Bolton cu oarecare încântare.

— Starling, cred că ar fi bine să-i informezi despre Evelda, spuse Brigham.

Starling așteptă până ce duba trecu zdrăngănind și clătinându-se peste niște șine de cale ferată.

— Evelda se va împotrivi, spuse ea. După cum arată, n-ai zice că e în stare s-o facă – a fost manechin; dar o să lupte cu voi. E văduva lui Dijon Drumgo. Am arestat-o de două ori cu mandate RICO[{3}], prima oară cu Dijon. Ultima oară avea în poșetă un pistol de nouă milimetri cu trei cartușiere și un spray paralizant, iar în sutien un pumnal. Nu știu ce arme are asupra ei de data asta. La a doua arestare am rugat-o foarte politicos să renunțe să se împotrivească; s-a conformat. Pe urmă, în arest, a omorât o colegă de celulă, pe Marsha Valentine, cu o armă confecționată dintr-o lingură. Așa că nu se știe niciodată… E greu să-i citești pe chip. Marele juriu a hotărât că a fost legitimă apărare. La prima arestare RICO a reușit să scape basma curată, iar a doua oară a câștigat procesul. S-a renunțat la unele acuzații legate de arme pentru că are copii mici, iar soțul ei tocmai fusese omorât pe Pleasant Avenue într-un schimb de focuri trase din mașini în mers, poate de banda Spliff. Îi voi cere să se predea. Sper s-o facă – să încercăm s-o impresionăm. Dar, ascultați ce vă spun, dacă va trebui s-o potolim pe Evelda Drumgo, vreau ajutor consistent. Lăsați baltă asiguratul spatelui, vreau să fie țintuită la pământ. Domnilor, să nu credeți că mă veți privi tăvălindu-mă pe jos cu Evelda Drumgo.

Într-o vreme, Starling i-ar fi tratat pe acești bărbați cu respectul subalternului. Acum, deși știa că nu le place ceea ce aud, nu-i păsa, pentru că văzuse prea multe.

— Evelda Drumgo are, prin intermediul lui Dijon, legături cu gașca numită Trey-Eight Crip, spuse Brigham. Omul nostru zicea că aceștia îi asigură paza, și tot ei fac distribuirea pe coastă. O păzesc în principal de cei din

Spliff. Nu știu ce vor face tipii de la Crip când au să ne vadă. În general preferă să nu folosească armele, dacă e posibil.

Starling interveni:

— Ar trebui să știți că Evelda este infectată cu HIV. Dijon a molipsit-o, printr-un ac de seringă. A aflat pe când se afla în arest și a luat-o razna. În ziua aceea a omorât-o pe Marsha Valentine și s-a luptat cu gardienele din închisoare. Dacă nu e înarmată și se împotrivește, vă puteți aștepta să vă treziți atinși de orice fel de fluid corporal. Va scuipa și va mușca, va urina și va defeca pe voi dacă încercați s-o puneți la pământ, așa că mănușile și măștile sunt absolut obligatorii. Dacă o băgați într-o mașină de poliție, când îi atingeți capul aveți grijă pentru că s-ar putea să aibă un ac în păr, și legați-i picioarele.

Burke și Hare făceau mutre tot mai lungi. Ofițerul Bolton părea cam nefericit. Arătă cu bărbia lui gușată spre arma principală a lui Starling, un Colt .45 uzat, model guvernamental, cu o fâșie de bandă adezivă pe mâner, aflat pe șoldul ei drept într-un toc Yaqui.

— Umbli cu ăla încărcat tot timpul? se interesă el.

— Încărcat și cu piedica pusă în orice clipă, răspunse Starling.

— Periculos, remarcă Bolton.

— Vino cu mine în poligon și-o să-ți explic cum stau lucrurile, ofițer Bolton.

Brigham interveni:

— Bolton, eu am antrenat-o pe Starling pe vremea când a fost trei ani la rând campioană la lupta cu pistolul în concursurile interdepartamentale. Nu-ți face griji cu privire la arma ei. Starling, cum te-au numit flăcăii din Echipa de Salvare a Ostaticilor, Velcro Cowboys, după ce i-ai bătut măr în concurs? Annie Oakley?

— Otravă Oakely, precizează ea și-și întoarse privirea spre fereastră.

Starling se simțea oarecum agresată, izolată în această dubă de supraveghere cu miros greu, plină de bărbați.

Miros de Chaps, de Brut, de Old Spice, transpirație și piele tăbăcită. Simțea o oarecare frică, dându-i un gust de parcă ar fi ținut un bănuț în gură. *O imagine mentală*: *tatăl ei, mirosind a tutun și a săpun cu parfum intens, curăță o portocală cu briceagul lui căruia i-a rupt vârful ascuțit, și împarte portocala pe din două cu ea în bucătărie. Luminile de poziție ale camionetei tatălui ei când a plecat în misiunea aceea nocturnă de patrulare pe străzi care i-a adus sfârșitul. Hainele lui în dulap. Cămașa în carouri. În dulapul ei, haine frumoase pe care de-o vreme încoace nu mai ajunge să le poarte. Îmbrăcăminte de seară atârnând trist pe umerașe, ca jucăriile îngrămădite într-un pod.*

— Mai avem circa zece minute, le strigă șoferul.

Brigham privi prin parbriz și-și verifică ceasul.

— Iată planul zonei, spuse.

Avea o schiță desenată la repezeală cu un Magic Marker și un plan al clădirii cam neclar, care-i fusese trimis prin fax de la secția de urbanistică a primăriei.

— Hala pieței de pește se află într-un șir de magazii și depozite de-a lungul râului. Parcell Street se întâlnește cu Riverside Avenue în scuarul din fața pieței de pește. După cum vedeți, hala de pește e cu spatele spre râu. Are un doc în spate care se întinde pe toată lungimea clădirii, uite-aici. Lângă hala de pește, la parter e laboratorul Eveldei. Intrarea e aici în față, chiar lângă copertina halei. În timp ce Evelda prepară drogurile, paznicii ei vor sta de pază afară, supraveghind o suprafață de cel puțin trei cvartale. S-a mai întâmplat înainte s-o anunțe la timp ca să poată să arunce totul. Așa că o echipă obișnuită de descindere a DEA, aflată în a treia dubă, va pătrunde pe partea cu docul, dintr-o barcă de pescuit, la ora 15:00. Noi, cu duba asta, ne putem apropia cel mai mult, chiar până la intrarea din stradă, cu câteva minute înaintea descinderii. Dacă Evelda iese prin față, punem mâna pe ea. Dacă rămâne înăuntru, pătrundem prin ușa dinspre stradă imediat după ce ei intră pe partea cealaltă. În a doua mașină sunt întăririle noastre,

șapte inși, care intră la ora 15:00, asta în cazul când nu-i chemăm noi mai devreme.

— Cum forțăm ușa? întrebă Starling.

Burke răspunse:

— Dacă lucrurile par liniștite, o spargem în stilul clasic. Dacă auzim bufnituri sau împușcături, e „treaba lui Avon”.

Și Burice își bătu cu palma pușca. Starling mai văzuse până atunci această procedură: „treaba lui Avon” presupune o pușcă cu cartușe magnum de 75 mm umplute cu pulbere fină de plumb, așa încât să distrugă încuietoarea fără să rănească oamenii aflați de cealaltă parte a ușii.

— Și copiii Eveldei? Unde sunt? mai vru să știe Starling.

— Informatorul nostru a văzut-o când i-a lăsat la creșă, spuse Brigham. Informatorul e intim în familie, mă rog, pe cât de intim poate fi folosind prezervativul.

Stația radio a lui Brigham prinse viață; se auzi zgomot în cască, și el prinse să cerceteze porțiunea de cer pe care putea să o vadă prin geamul din spate al dubei.

— Poate că nu face decât să se plimbe, spuse el în microfonul pe care-l purta la gât.

Îi strigă apoi șoferului:

— Echipa doi a văzut un elicopter de știri cu un minut în urmă. Tu ai văzut ceva?

— Nu.

— Să sperăm că n-are nimic de-a face cu noi. Haideți, să ne pregătim.

Șaptezeci și cinci de kilograme de gheață uscată nu pot răcori cinci persoane aflate într-o dubă metalică, într-o zi călduroasă, mai cu seamă atunci când aceștia poartă echipament de protecție. Când Bolton ridică brațele, demonstră că o doză de deodorant nu înseamnă același lucru cu un duș.

Clarice Starling cususe pernițe de burete la umerii cămășii, pe dinăuntru, ca să mai preia o parte din greutatea vestei Kevlar antiglonț – cel puțin așa spera. Vesta avea

greutatea suplimentară a unei plăci de ceramică în spate și a alteia identice în față.

Unele întâmplări tragice o învățaseră care este valoarea plăcii din spate. Să efectuezi o descindere cu pătrundere forțată în fruntea unei echipe pe care nu o cunoști, alcătuită din oameni cu nivele de instruire diferite este o inițiativă periculoasă. Atunci când te afli în fruntea unui șir de începători speriați se poate întâmpla să te trezești cu coloana vertebrală zdrobită de un glonț tras chiar de oamenii tăi.

La trei kilometri distanță de râu, a treia dubă se desprinse pentru a duce echipa de descindere DEA la punctul de întâlnire cu barca de pescuit, iar duba de întărire rămase la o distanță discretă în urma vehiculului alb camuflat.

Împrejurimile începeau să arate tot mai jerpelit. O treime în clădiri aveau ferestrele acoperite cu scânduri, iar pe marginea trotuarelor se înșirau resturi de automobile devastate și arse. Bărbați tineri leneveau pe la colțuri, în fața barurilor și a dughenelor. Niște copii se jucau în jurul unei saltele care ardea pe trotuar.

Dacă oamenii de pază ai Eveldei se aflau la posturi, erau bine ascunși printre obișnuiții trotuarelor. În jurul magazinelor de băuturi și în parcările magazinelor de legume, mai mulți bărbați ședeau în mașini și pălăvrăgeau.

O mașină decapotabilă Impala cu garda joasă, în care se aflau patru tineri negri, intră în traficul aerisit și merse un timp în spatele dubei. Șoferul făcu botul mașinii să salte, pentru amuzamentul fetelor pe lângă care treceau, iar bubuitul casetofonului lor făcu să vibreze metalul dubei.

Privind prin oglinda falsă a geamului din spate, Starling se convinse că tinerii din mașina decapotabilă nu constituiau o amenințare – un echipaj Crip înarmat folosește aproape întotdeauna o berlină puternică, de mărime obișnuită, sau o camionetă, suficient de veche pentru a fi în ton cu împrejurimile, iar geamurile din spate

sunt coborâte complet. Înăuntrul ei se află o echipă de trei, uneori patru inși. Dacă nu-ți păstrezi sângele rece, până și o echipă de baschet într-un Buick poate să-ți pară amenințătoare.

În vreme ce așteptau la semafor, Brigham dădu la o parte capacul de pe ocularul periscopului și-l bătu pe Bolton pe genunchi:

— Uită-te în jur și vezi dacă zărești pe trotuar vreuna din celebritățile locale.

Obiectivul periscopului este mascat de aerisirea de pe capotă. Are vedere doar în lateral.

Bolton făcu o rotație completă și se opri, frecându-se la ochi.

— Drăcia se scutură prea tare din cauza turației motorului.

Brigham verifică prin radio echipa din barcă.

— Se află la patru sute de metri de țintă, repetă el pentru echipajul din dubă.

Au prins roșu la un semafor aflat la numai un cvartal distanță pe Parcell Street și-au rămas privind piața de pește un timp care le-a părut foarte lung. Șoferul s-a întors ca pentru a-și verifica oglinda exterioară și-i spuse printre dinți lui Brigham:

— Se pare că nu-s prea mulți cumpărători de pește. Gata, îi dăm drumul.

Semaforul se schimbă și, la ora 2:57, cu exact trei minute înainte de ora zero, duba hârbuită se opri în fața pieței de pește Feliciana, într-un loc bun, lângă trotuar. Cei din spate auziră zgomotul care-i anunță că șoferul a tras frâna de mână.

Brigham îi predă periscopul lui Starling.

— Vezi cum stau lucrurile.

Starling parcurse cu periscopul fațada clădirii. Mese și lăzi cu pește la gheață pe trotuar, sub o copertină de pânză. Peștii dungați pescuiți în largul țărmurilor statului Carolina erau aranjați artistic, pe soiuri, pe gheața tăiată bucăți,

crabii mișcau din picioare în lăzi deschise, iar homarii se cățărau unul peste altul într-un container. Negustorul de pește, băiat deștept, pusese bureți umezi peste ochii peștilor mai mari, pentru a rămâne lucioși până la sosirea valului de seară al gospodinelor precaute care vor da târcoale mărfii și-o vor studia cu grijă.

Razele soarelui făceau să apară un curcubeu în jetul de apă de la masa de curățat pește, așezată afară, unde un bărbat cu înfățișare de latino-american și antebrațe groase despica un rechin mako cu mișcări grațioase ale cuțitului curbat și pe urmă spălă interiorul peștelui mare cu un jet puternic de apă. Apa însângerată se prelinse spre rigolă și Starling o auzi cum curge pe sub vehicul.

Starling privi cum șoferul întră în vorbă cu negustorul de pește, și-i pune o întrebare. Acesta se uită la ceas, ridică din umeri și arătă spre un restaurant din zonă. Șoferul se plimbă prin piață un minut, aprinse o țigară și se îndepărtă în direcția cafenelei.

Dintr-un difuzor din piață se auzea „Macarena” suficient de tare ca Starling să audă clar în mașină; nu va mai putea să suporte niciodată această melodie.

Ușa care-i interesa se afla în dreapta, o ușă dublă, metalică, într-o ramă tot din metal, cu o singură treaptă de beton.

Starling era gata să abandoneze periscopul când ușa se deschise. Un bărbat alb, solid, în cămașă hawaiană și sandale ieși în stradă. Cu o mână ținea strâns la piept o geantă; cealaltă mână se afla îndărătul genții. Un negru subțiratic ieși în urma lui ducând un impermeabil.

— Fiți pe fază, anunță Starling.

În spatele celor doi bărbați apăru Evelda Drumgo, gâtul ei lung de Nefertiti și fața frumoasă arătându-se peste umerii lor.

— Evelda iese în spatele a doi tipi, se pare că-și fac bagajele.

Nu reuși să lase periscopul suficient de repede ca să evite ciocnirea cu Brigham. Starling își puse casca. Brigham vorbea în stația radio:

— Echipa Unu către toate unitățile. Acțiune. Acțiune. Ținta a ieșit pe partea noastră, pornim.

Apoi se adresă oamenilor săi:

— Să-i punem la pământ cât mai liniștit cu putință.

Trase piedica armei sale cu gaze.

— Barca ajunge în treizeci de secunde, să-i dăm drumul.

Starling ieși prima. Cozile Eveldei zburară prin aer când întoarse capul spre ea. Starling conștientiză prezența bărbaților de alături cu armele în mână, strigând „La pământ, la pământ!”

Evelda ieși dintre cei doi bărbați.

Evelda ducea un sugar într-un ham atârnat de gât.

— Stați, stați, nu vreau probleme, le spuse bărbaților de lângă ea. Așteptați.

Păși înainte cu o ținută princiară, ținând bebelușul sus în fața ei, cât îi permitea hamul, păturica atârnând în jos.

Dă-i o șansă. Starling puse pistolul în toc imediat, întinse brațele, cu palmele deschise.

— Evelda! Dă copilul încoace. Vino la mine.

În spatele lui Starling, zgomotul unui motor puternic cu opt cilindri și scrâșnet de cauciucuri. Nu putea să se întoarcă. *Dă, Doamne, să fie întăririle*!

Evelda o ignoră, se îndreaptă spre Brigham, păturica flutură când arma automată MAC10 se descarcă de sub ea; Brigham se prăbușește, cu fața scăldată de sânge.

Bărbatul alb și solid dădu drumul genții. Burke văzu pistolul automat și trase o salvă inofensivă de pulbere de plumb din încărcătura Avon a puștii sale. Încărcă, dar nu la timp. Bărbatul solid trase și-l nimeri pe Burke la nivelul pelvisului, sub vesta antiglonț, apoi se roti spre Starling, care se ridică și-l împușcă de două ori în mijlocul cămășii hawaiene înainte ca el să poată trage.

Focuri de armă în spatele lui Starling. Negrul slăbănog smulse impermeabilul de pe arma sa și întoarse la adăpost în clădire, în timp ce o lovitură ca un pumn zdravăn în spate o îmbrânci pe Starling înainte de-i tăie respirația. Se întoarse și văzu pistolarii bandei Crip în stradă, într-o berlină Cadillac cu geamurile deschise, doi dintre ei stând în picioare, pe jumătate ieșiți prin geamurile deschise și trăgând peste acoperișul mașinii; un al treilea trăgea de pe bancheta din spate. Flăcări și fum ieșind din trei țevi de armă, gloanțele sfâșiind aerul în jurul ei.

Starling se aruncă în spațiul dintre două mașini parcate alături; îl văzu pe Burke scuturat de spasme, pe șosea. Brigham stătea nemișcat, un șuvoi de sânge îi curgea din cască. Hare și Bolton trăgeau dintre mașini, de cealaltă parte a străzii, unde parbrizele se pulverizau și cioburile acopereau drumul, un cauciuc explodă când o rafală de armă automată din Cadillac îi localiză. Starling, cu un picior în rigolă, se ridică să se uite.

Doi pistolari stând în picioare, ieșiți prin geamuri, trăgeau peste acoperișul mașinii, iar șoferul trăgea dintr-un pistol aflat în mâna liberă. Al patrulea, de pe bancheta din spate, deschise ușa și o smuci înăuntru pe Evelda cu copilul. Ea avea în mână geanta. Trăgeau spre Bolton și Hare, aflați de cealaltă parte a străzii; cauciucurile din spate ale Cadillac-ului fumegară și mașina porni. Starling se ridică, ținti mașina și-l împușcă pe șofer în cap. Trase de două ori în pistolarul care stătea în picioare la geamul din față și acesta se prăbuși pe spate. Ea dădu drumul încărcătorului din pistol și băgă un altul înainte ca primul, gol, să atingă pământul, fără să-și ia ochii de la mașină vreo clipă.

Cadillac-ul se frecă de un șir de mașini de pe cealaltă parte a străzii și se opri într-un zgomot de tablă strivită.

Starling se îndreptă spre Cadillac. Un pistolar încă mai stătea în cadrul geamului din spate, cu o privire înnebunită, cu pieptul strivit între Cadillac și o mașină parcată, împingând cu mâinile acoperișul mașinii. Arma lui alunecă

de pe acoperiș. Două mâini goale răsăriră la celălalt geam din spate. Un bărbat cu eșarfă albastră la gât ieși din mașină cu mâinile sus și o luă la sănătoasa. Starling îl ignoră.

Undeva în dreapta ei se auzi un foc de armă și cel care fugea se împiedică și căzu pe burtă, apoi încercă să se târâie sub o mașină. Deasupra se auzeau elicele unui elicopter.

Cineva striga în hala de pește „Rămâneți jos! Rămâneți jos!” Oameni sub tejghele; apa de la masa de curățat abandonată se înalță în aer într-un jet de fântână arteziană.

Starling înaintează spre Cadillac. Mișcare în spatele mașinii. Mișcare în Cadillac. Mașina se clatină. Sugarul plânge înăuntru. Focuri de armă, geamul din spate se face țăndări și cioburile cad înăuntru.

Starling ridică brațul și strigă fără să se întoarcă:

— NU TRAGE! Nu trage. Fii atent la ușă. În spatele meu. Fii atent la ușa halei de pește. Evelda!

Mișcare în spatele mașinii. Sugarul plânge înăuntru.

— Evelda, scoate-ți mâinile pe geam.

Evelda Drumgo iese din mașină. Copilul urlă. „Macarena” răsună din difuzoarele magazinului de pește. Evelda a ieșit și se îndreaptă spre Starling, ținându-și plecat capul frumos, brațele strângând tare copilul la piept.

Burke tresărea spasmodic pe jos, lângă ele. Spasme mai slabe acum, că pierduse aproape tot sângele. „Macarena” părea să-l imite. Cineva, mișcându-se cu grijă fără să se ridice prea mult, ajunse lângă el, se întinse alături și apăsă pe rană ca să oprească hemoragia.

Starling ținea arma îndreptată spre pământ, în fața Eveldei.

— Evelda, arată-mi mâinile, haide, te rog, arată-mi mâinile.

O umflătură în păturică. Evelda, cu cozile ei împletite și ochii negri de egipteană, înălță capul și-o privi pe Starling.

— Ca să vezi, Starling, tu erai.

— Evelda, nu face asta. Gândește-te la copil.

— Hai să facem schimb de fluide, cățea!

Pătura fluturră, ceva despică aerul. Starling o împușcă pe Evelda Drumgo în gură, prin buza de sus, și partea din spate a capului ei explodă.

Starling ajunse jos cu o durere ascuțită într-o parte a capului și cu respirația tăiată. Evelda era și ea pe jos, în genunchi, îndoită de mijloc, cu sângele curgându-i valuri din gură, peste copil, al cărui plânset era acum înăbușit de corpul ei. Starling se târî spre ea și trase de cataramele fine ale hamului în care ședea copilul. Scoase pumnalul afară din sutienul Eveldei, îl deschise fără să se uite la el și tăie hamul. Copilul era roșu și alunecos, iar lui Starling îi venea greu să-l țină.

Cu copilul plin de sânge în brațe, Starling ridică ochii îndurerată. Văzu apa țâșnind în aer în fața halei de pește și fugi într-acolo. Mătură cuțitele și mărunțaiele de pește, puse copilul pe masă și îndreptă furtunul cu jet puternic spre el, acest copil cu piele măslinie, stând pe o scândură albă de tocat, printre cuțite și intestine de pește și capul rechinului lângă el, spălat de sângele infestat cu HIV, sângele lui Starling curgând peste el și fiind apoi spălat împreună cu sângele Eveldei într-un singur pârâiaș la fel de sărat ca și marea.

Apa țâșnește în sus, un curcubeu batjocoritor care vorbește despre împărăția Domnului, stindard sclipitor peste urmările intervenției uneltei Sale oarbe. Starling nu vede nicio rană pe trupul copilului. În difuzoare bubuie Macarena și o lumină ca de stroboscop se declanșează într-una, până când Hare îl târăște pe fotograf de-acolo.

• Capitolul 2

O fundătură într-un cartier muncitoresc din Arlington, Virginia, puțin după miezul nopții. E o noapte caldă de toamnă, după ploaie. Un vânt nehotărât, împins de un front de aer rece care înaintează. Înconjurat de mirosul pământului reavăn și al frunzelor umede, un greiere își scârțâie cântecul. Apoi e redus la tăcere de o vibrație puternică, duduitul înăbușit al unui automobil Mustang de 5000 cmc, cu bare de protecție din oțel inoxidabil, care intră în fundătură urmat de o mașină a poliției federale. Cele două mașini opresc pe aleea unui duplex îngrijit. Mustang-ul se cutremură puțin înainte ca motorul să-i fie oprit. După ce motorul tace, greierele așteaptă o clipă și-apoi își reia țârâitul, ultimul înainte de îngheț, ultimul dintre toate.

Un polițist în uniformă iese din Mustang de pe locul șoferului. Înconjoară mașina și deschide portiera pasagerului ca să iasă Clarice Starling. Ea coboară. O banderolă albă ține un bandaj peste ureche. Pe gât, deasupra bluzei verzi de chirurgie pe care o poartă în locul cămășii, se văd pete roșu-portocalii de soluție dezinfectantă Betadine.

Duce într-o pungă de plastic standard lucrurile ei personale: bomboane cu mentă, chei, legitimația de agent special al FBI, un încărcător cu cinci cartușe, o butelie mică de spray paralizant. Mai are în mână o centură și un toc de armă gol. Polițistul îi înmânează cheile mașinii.

— Mulțumesc, Bobby.

— Vrei să vin cu Pharon înăuntru și să mai stăm puțin cu tine? Sau s-o aduc pe Sandra? Oricum e trează, mă așteaptă. Pot s-o aduc să rămână cu tine câtva timp, dacă ai nevoie să-ți țină cineva de urât…

— Nu, mă duc în casă. Ardelia o să se întoarcă și ea. Mulțumesc, Bobby.

Polițistul urcă în mașina care-l așteaptă, alături de partenerul lui, și după ce o văd pe Starling intrată în casă, mașina pleacă.

În spălătoria din casa lui Starling e cald și miroase a balsam pentru țesături. Furtunurile de la mașina de spălat și uscătorul de rufe sunt prinse la locul lor cu inele din plastic. Starling își pune obiectele personale pe mașina de spălat. Cheile mașinii scot un sunet strident lovindu-se de capacul metalic. Scoate rufele spălate din mașină și le îndeasă în uscător. Își dezbracă pantalonii de la uniformă, pe care îi aruncă în mașina de spălat împreună cu bluza verde de spital și cu sutienul pătat de sânge și pune mașina în funcție. Rămâne doar în chiloți și șosete, cu un pistol Special de calibrul .38 cu percutorul înfășurat în pânză, aflat într-un toc prins de gleznă. Pe spate vânătăi livide, cotul julit. Ochiul și obrazul drept umflate.

Mașina de spălat se încălzește și apa începe să plescăie. Starling se înfășoară într-un prosop mare de plajă și intră în sufragerie. Se întoarce cu o porție zdravănă de whisky Jack Daniels sec într-un pahar. Se așază pe covorașul de cauciuc din fața mașinii de spălat și se sprijină de ea în întuneric, în vreme ce mașinăria caldă se scutură și plescăie. Stă pe dușumea cu fața în sus și hohotește uscat de câteva ori înainte să apară lacrimile. Lacrimi arzătoare care-i alunecă pe obraji.

•

Pe Ardelia Mapp a adus-o acasă prietenul ei noaptea pe la unu fără un sfert, după o plimbare lungă cu mașina de la Cape May; și-au urat noapte bună în fața ușii. Mapp se afla în baie când a auzit apa curgând, bufniturile din țevi dovedind că mașina de spălat își continua programul.

S-a întors în casă și a aprins luminile din bucătăria pe care o împărțea cu Starling. O văzu pe Starling în spălătorie stând pe jos, cu bandajul în jurul capului.

— *Starling*! O, draga de tine.

Îngenunche lângă ea repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost împușcată în ureche, Ardelia. Mi-au dres-o la Walter Reed. Nu aprinde lumina, bine?

— Bine. Să-ți pregătesc ceva. N-am auzit ce s-a întâmplat, ascultam muzică în mașină. Spune-mi.

— John s-a dus, Ardelia.

— *Johnny Brigham*! Nu se poate!

Mapp și Starling fuseseră amândouă îndrăgostite de Brigham pe vremea când acesta era instructor de tir la Academia FBI. Încercaseră să-i descifreze tatuajul prin mâneca de la cămașă. Starling dădu din cap și-și șterse ochii cu dosul palmei, ca un copil.

— Evelda Drumgo și câțiva din banda Crip. Evelda l-a împușcat. I-au venit de hac și lui Burke, Marquez Burke de la OATA. Eram toți împreună. Eveldei i s-a dat de veste dinainte și un echipaj de televiziune de la știri a ajuns acolo în același timp cu noi. Evelda era în sarcina mea. N-a vrut să renunțe, Ardelia. N-a vrut să renunțe, și avea copilul în brațe. Ne-am împușcat reciproc. Ea e moartă.

Mapp n-o mai văzuse niciodată pe Starling plângând.

— Ardelia, azi am ucis cinci oameni.

Mapp se așeză pe jos lângă Starling și-o cuprinse cu brațul. Se sprijiniră amândouă de mașina de spălat care își vedea în continuare de treabă.

— Și copilul Eveldei?

— L-am curățat de sânge, nu avea nicio leziune pe piele, cel puțin eu n-am văzut niciuna. La spital mi-au spus că, din punct de vedere fizic, n-are nimic. Au să-l externeze peste vreo două zile; îl ia mama Eveldei. Ardelia, știi care a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Evelda? A zis „Hai să facem schimb de fluide, cățea”.

— Hai să-ți pregătesc ceva, spuse Mapp.

— Ce? întrebă Starling.

• Capitolul 3

O dată cu zorile cenușii apărură ziarele și primele știri ale zilei.

Mapp veni cu niște brioșe când o auzi pe Starling umblând prin casă și urmăriră știrile împreună.

CNN și alte posturi de televiziune cumpăraseră drepturile de difuzare a casetei filmate de WFUL-TV din elicopter. Era un reportaj extraordinar, filmat direct de deasupra capetelor lor.

Starling privi: trebuia să vadă că Evelda a tras prima. Se uită la Mapp și văzu mânie pe chipul măsliniu.

Apoi Starling fugi în baie să vomite.

— E greu de privit, spuse când se întoarse, nesigură pe picioare și palidă.

Ca de obicei, Mapp trecu direct la subiect, fără ocolișuri:

— Vrei să mă întrebi ce părere am despre faptul că ai omorât-o pe negresa aceea cu copilul în brațe. Uite răspunsul. Ea a tras prima. Vreau să trăiești. Dar, Starling, gândește-te la cei care au gândit situația asta nebunească. Ce fel de raționament imbecil te-a pus față în față cu Evelda Drumgo în locul ăla nenorocit, ca să rezolvați problema legată de droguri cu niște afurisite de arme? Cât de bine gândit a fost? Sper că ai să cugeți dacă mai vrei sau nu să scoți castanele din foc pentru alții.

Mapp turnă ceai în cești ca să-și sublinieze spusele.

— Vrei să stau cu tine? Pot să-mi iau o zi liberă.

— Mulțumesc. Nu-i nevoie. Sună-mă.

Ziarul National Tattler[{4}], unul din principalii beneficiari ai înmulțirii fără precedent a presei de scandal în anii nouăzeci, scosese un supliment extraordinar chiar și pentru standardele lor. Cineva l-a aruncat pe treptele casei la jumătatea dimineții. Starling l-a găsit când s-a dus să vadă ce-a fost cu bufnitura aceea. Se aștepta la tot ce putea fi mai rău, și chiar așa era:

„*ÎNGERUL MORȚII*: *CLARICE STARLING, MAȘINĂRIA UCIGAȘĂ DE LA FBI*”, declama titlul din *National Tattler* cu caractere Railroad Gothic de șaptezeci și două de puncte.

Pe prima pagină existau trei fotografii: Clarice Starling în uniformă trăgând cu un pistol de calibrul .45 într-un concurs, Evelda Drumgo în stradă, aplecată peste copilul ei, cu capul înclinat ca al unei Madonne de Cimabue[5], cu creierul explodat, și, în sfârșit, din nou Starling așezând un bebeluș mulatru dezbrăcat pe o masă de tocat albă, printre cuțite, intestine de pește și capul unui rechin.

Explicația de sub fotografii era: *„Agentul special FBI Clarice Starling, cea care l-a omorât pe criminalul în serie Jame Gumb, adaugă cel puțin cinci noi semne de război pe arma ei. O mamă cu pruncul în brațe și doi ofițeri de poliție se numără printre cei uciși în urma raidului nereușit al celor de la narcotice.”*

Editorialul relata cariera în domeniul narcoticelor a Eveldei și a lui Dijon Drumgo și apariția bandei Crip în peisajul măcinat de lupte din Washington, D.C. Exista o scurtă mențiune despre cariera militară a ofițerului John Brigham, căzut la datorie, unde îi erau enumerate decorațiile.

Lui Starling i se rezervase o casetă pe prima pagină, cu trimitere la articolul de fond, având deasupra o fotografie inocentă care o arăta într-un restaurant, îmbrăcată într-o rochie cu decolteu oval, cu chipul însuflețit:

Clarice Starling, agent special FBI și-a avut ora ei de glorie atunci când l-a împușcat mortal pe criminalul în serie Jame Gumb, ucigașul supranumit „Buffalo Bill”, în urmă cu șapte ani, în subsolul casei acestuia. Acum este posibil să se afle în fața unor acuzații la nivel departamental și a răspunderii civile în urma morții, joi, a unei mame din Washington acuzată de fabricarea ilegală de amfetamine (*vezi articolul de fond, pagina 1*).

„Acesta ar putea fi sfârșitul carierei sale”, s-a pronunțat o sursă de la Oficiul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc, agenția-soră a FBI. „Nu cunoaștem toate detaliile cu privire la desfășurarea evenimentelor, dar John Brigham ar trebui

să fie în viață azi. Acesta este ultimul lucru de care FBI are nevoie, după Ruby Ridge”, a mai spus sursa, care a refuzat să i se menționeze identitatea.

Cariera colorată a lui Clarice Starling a început la scurt timp după sosirea ei la Academia FBI ca studentă. Absolventă de excepție a Universității Virginia, licențiată în psihologie și criminalistică, a fost însărcinată cu intervievarea doctorului Hannibal Lecter, un dement criminal numit de acest ziar „Hannibal Canibalul”, și a primit de la acesta informații care s-au dovedit importante în identificarea lui Jame Gumb și salvarea ostaticei acestuia, Catherine Martin, fiica fostei senatoare din Tennessee.

Agenta Starling a fost campioană la lupta cu pistolul în concursurile interdepartamentale timp de trei ani la rând înainte să se retragă din competiție. În mod ironic, ofițerul Brigham, care a murit sub ochii ei, era instructor de arme de foc la Quantico pe vremea când Starling s-a instruit acolo, și i-a fost antrenor pentru concursuri.

Un purtător de cuvânt al FBI a afirmat că agenta Starling va fi suspendată din serviciu, cu plată, în așteptarea rezultatului anchetei interne a FBI. Se așteaptă în cursul acestei săptămâni o audiere în fața Biroului de Răspundere Profesională, inchiziția temută a FBI.

Rudele răposatei Evelda Drumgo afirmă că vor cere daune civile de la guvernul Statelor Unite și de la Starling personal, intenționând să intenteze procese pentru moarte nejustificată.

Fiul în vârstă de trei luni al lui Drumgo, care se vede în brațele mamei sale în fotografiile dramatice ale schimbului de focuri, nu a fost rănit.

Avocatul Telford Higgins, care a apărat familia Drumgo în numeroase procese penale, a susținut că arma agentului special Starling, un pistol Colt semiautomat modificat, nu a primit aprobarea pentru a fi utilizat de către forțele de ordine din orașul Washington. „Este un instrument periculos, mortal, nepotrivit pentru a fi utilizat de forțele de

ordine”, *spunea Higgins. „Însăși folosirea lui constituie o primejduire, prin neglijență, a vieților omenești*”, *a mai remarcat același avocat al apărării.*

Ziarul *Tattler* a cumpărat de la unul din informatorii săi chiar și numărul de telefon de la locuința lui Clarice Starling, și a tot sunat până când Starling a scos receptorul din furcă și și-a folosit telefonul mobil din dotare ca să sune la birou.

Pe Starling nu o durea prea tare urechea și partea umflată a feței, atâta timp cât nu atingea bandajele. Cel puțin nu simțea pulsații în zonele lovite. Două pastile de Tylenol erau de ajuns. Nu avea nevoie de tabletele de Percocet pe care i le prescrisese medicul. Ziarul *Washington Post* alunecă de pe așternut pe podea și ea ațipi sprijinită de tăblia patului, cu resturi de praf de pușcă pe mâini și lacrimi uscate pe obraji.

• Capitolul 4

Se întâmplă să te îndrăgostești de Birou, dar Biroul nu se îndrăgostește de tine.

Maximă din ședințele de consiliere psihologică după despărțirea de FBI

Sala de sport a FBI din clădirea J. Edgar Hoover era aproape pustie la această oră matinală. Doi bărbați de vârstă mijlocie alergau nu foarte repede pe pista interioară. Clinchetul unui cântar într-un colț îndepărtat și strigătele și impacturile unui joc de tenis stârneau ecouri în încăperea vastă.

Vocile celor care alergau nu aveau ecou. Jack Crawford alerga cu Tunberry, directorul FBI, la cererea acestuia din

urmă. Parcurseseră peste trei kilometri și începeau să gâfâie.

— Blaylock de la OATA trebuie să se încline cum bate vântul pentru întâmplarea de la Waco. E terminat, chiar dacă încă nu se vede, și el știe, spuse directorul. Ar putea la fel de bine să-l anunțe pe reverendul Moon că eliberează spațiul.

Faptul că Oficiul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc închiria spațiu pentru birouri în Washington de la reverendul Sun Myung Moon era o sursă de amuzament pentru FBI.

— Iar Farriday trebuie să plece, pentru ce s-a întâmplat la Ruby Ridge, continuă directorul.

— Nu înțeleg de ce, răspunse Crawford.

Lucrase cu Farriday în New York în anii șaptezeci, pe când mafia picheta Biroul Teritorial FBI de la intersecția Third Avenue cu 69th Street.

— Farriday e un om de treabă. Nu el a stabilit regulile de intervenție pe teren.

— I-am comunicat ieri dimineață.

— Pleacă fără tinichele? întrebă Crawford.

— Să zicem doar că-și păstrează privilegiile. Vremuri periculoase, Jack.

Ambii bărbați alergau cu capul întors. Ritmul se iuți puțin. Cu coada ochiului, Crawford îl văzu pe director cântărindu-i condiția fizică.

— Câți ani ai tu, Jack, cincizeci și șase?

— Exact.

— Încă un an până la pensionarea obligatorie. Mulți o fac pe la patruzeci și opt, cincizeci, când încă își mai pot găsi o slujbă. Tu n-ai vrut asta nicio clipă. După ce a murit Bella, ai vrut doar să ai mereu ceva de făcut.

Văzând că Crawford nu răspunde, directorul înțelese că a spus ce nu trebuia.

— Nu vreau să iau treaba asta în derâdere, Jack. Mai zilele trecute chiar, Doreen spunea cât de mult…

— Încă mai este câte ceva de făcut la Quantico. Vrem să simplificăm programul PECV pe Web, așa încât orice polițist să-l poată folosi, ai văzut în buget.

— Ți-ai dorit vreodată să fii director, Jack?

— Nu m-am gândit nicio clipă că e postul ce mi s-ar potrivi.

— Nici nu e, Jack. Nu ai nimic în comun cu politica. N-ai fi putut niciodată să fii director. N-ai fi putut niciodată să fii un Eisenhower, Jack, sau un Omar Bradley.

Îi făcu semn lui Crawford să se oprească și rămaseră amândoi lângă pistă, respirând cu greutate.

— Ai fi putut însă să fii un Patton. Poți să-i conduci prin iad și să-i faci să te iubească. E un dar pe care eu nu-l am. Eu trebuie să-i împing de la spate.

Tunberry privi repede în jur, își ridică prosopul de pe o bancă și-l puse după gât, ca pe veșmântul unui călău. Ochii îi străluceau.

Unii oameni trebuie să-și adune mânia pentru a fi duri, reflectă Crawford în vreme ce privea mișcările gurii lui Tunberry.

— În problema răposatei doamne Drumgo cu arma ei MAC10 și laboratorul de metamfetamină, împușcată mortal pe când se afla cu copilul în brațe: Comisia de Supraveghere Judiciară vrea o jertfă semnificativă. Carne proaspătă, consistentă. La fel vrea și presa. DEA trebuie să le ofere o victimă. ATF trebuie să le jertfească și ei un om. Și noi trebuie să facem același lucru. Dar în cazul nostru s-ar putea să se mulțumească și cu ceva mai puțin consistent. Krendler crede că putem să le-o dăm pe Clarice Starling și ne vor lăsa în pace. Sunt de acord cu el. ATF și DEA își asumă vina pentru planificarea raidului. Starling a apăsat pe trăgaci.

— Asupra unei ucigașe de polițiști care a tras ea prima.

— E vorba de fotografii, Jack. Nu vrei să-nțelegi, așa-i? Publicul n-a văzut-o pe Evelda Drumgo împușcându-l pe John Brigham. N-au văzut-o pe Evelda trăgând prima

asupra lui Starling. Nu vezi așa ceva decât dacă știi la ce te uiți. Două sute de milioane de oameni, dintre care o zecime sunt alegători, au văzut-o pe Evelda Drumgo stând în drum, într-o atitudine impresionantă, cu creierii împrăștiați în jur în timp ce-și proteja copilul. Nu, Jack, n-o spune – știu că ai crezut un timp că Starling îți va fi protejată. Dar are o limbă ascuțită și a pornit-o cu stângul cu anumiți oameni…

— Kendler e un căcăcios neînsemnat.

— Ascultă-mă și nu spune nimic până nu termin. Cariera lui Starling era oricum aproape moartă. Va fi concediată pe considerente profesionale, cu păstrarea drepturilor – hârțoagele oricum n-au să arate mai rău decât o acuzație; va fi în stare să-și găsească o slujbă. Jack, ai făcut multe în FBI, la Științe Comportamentale. Mulți oameni cred că dacă ți-ai fi urmărit propriile interese mai consecvent, ai fi mai mult decât un șef de departament, că meriți mult mai mult. Eu o voi spune primul. Jack, ai să te pensionezi din postul de director adjunct. Îți garantez asta.

— Adică dacă nu mă amestec?

— În desfășurarea normală a evenimentelor. Dacă e pace pretutindeni în lume, asta se va întâmpla. Jack, uită-te la mine.

— Da, domnule director Tunberry.

— Nu te rog, îți dau un ordin direct. Nu te amesteca. Nu da cu piciorul, Jack. Uneori n-ai de ales, trebuie să te uiți în altă parte. Și eu am făcut-o. Ascultă, știu că-i greu, crede-mă că știu cum te simți.

— Cum mă simt? Simt că am nevoie de un duș, zise Crawford.

• Capitolul 5

Starling era eficientă în materie de gospodărie, dar nu meticuloasă. Partea ei din apartamentul duplex era curată

și putea să găsească orice avea nevoie, însă lucrurile tindeau să se adune în grămezi: haine curate, dar nesortate, mai multe reviste decât locuri unde să le pună. Era campioană la călcat în ultima clipă, dar cum viața pe care o ducea nu-i cerea o vestimentație prea sofisticată, se descurca și așa.

Când simțea nevoie de ordine, trecea prin bucătăria comună în partea de duplex care aparținea Ardeliei Mapp. Dacă Ardelia era acolo, putea să beneficieze de sfaturile ei, care erau întotdeauna folositoare, deși uneori mai dure și mai directe decât și-ar fi dorit. Dacă Ardelia nu se afla acolo, se înțelege că Starling putea să se lăfăie în ordinea absolută a căminului colegei sale, cu condiția să nu *lase* nimic pe-acolo. Acolo ședea astăzi. Era una din acele locuințe unde locatarul este o prezență permanentă, indiferent dacă, fizic, se află acolo sau nu.

Starling ședea și privea polița de asigurare pe viață a bunicii lui Mapp, agățată pe perete într-o ramă confecționată manual, la fel cum fusese agățată în ferma închiriată de bunica ei și apoi în apartamentul familiei Mapp, în copilăria Ardeliei. Bunica ei vânduse legume și flori și economisise fiecare bănuț pentru a plăti primele de asigurare, și astfel putuse să împrumute bani în contul poliței integral achitate ca s-o ajute pe Ardelia în ultima perioadă dificilă din adolescență, când urma facultatea și muncea ca să se întrețină. Exista și o fotografie a bătrânei firave care nu făcea nicio încercare să zâmbească pe deasupra gulerului ei alb, apretat și în ai cărei ochi negri strălucea, pe sub borul pălăriei de pai, lumina cunoașterii străvechi.

Ardelia se afla mereu în contact cu trecutul ei, în care-și găsea forța de fiecare zi. Acum Starling își căuta propriul trecut, încercând să se adune. Orfelinatul Luteran Bozeman o hrănise și o îmbrăcase și-i oferise un model de comportament decent, dar pentru ceea ce avea nevoie acum trebuia să apeleze la rădăcinile familiei.

Care-i averea ta atunci când te tragi dintr-o familie de albi săraci? Dintr-un loc unde Reconstrucția[6] nu s-a încheiat până în anii 1950? Dacă te tragi din oameni numiți adesea sărăntoci sau țărănoi sau, condescendent, muncitori de la munte ori albi săraci din Apalași? Dacă până și sudiștii cu sânge albastru, în concepția cărora munca fizică nu are niciun fel de demnitate, îi numesc pe ai tăi „sărăntoci” – ei bine, în ce tradiție să găsești exemplul de care ai nevoie? În faptul că i-am bătut de le-a sunat apa-n cap prima oară la Bull Run? În faptul că străbunicul a făcut ce trebuia la Vicksburg, sau că un colțișor din Shiloh a rămas pentru totdeauna Yazoo City[7]?

E mai multă demnitate și rațiune în faptul de a fi izbutit să faci ceva din ceea ce a rămas, să faci ceva cu patruzeci de acri nenorociți și-un catâr costeliv, dar trebuie să poți să-ți dai singur seama de asta, fiindcă nimeni nu-ți va spune.

Starling izbutise cu succes în programul de pregătire al FBI-ului pentru că nu avea nimic din trecut pe care să se sprijine. Supraviețuise mare parte a vieții ei în instituții respectându-le și jucând dur și bine după regulile de-acolo. Și înaintase întotdeauna, câștigase burse, fusese printre cei mai buni. Eșecul de a avansa în FBI după un început strălucit era pentru ea o experiență nouă, îngrozitoare. Se izbea de obstacolele din jur ca o albină închisă într-o sticlă.

Avusese la dispoziție patru zile să-l jelească pe John Brigham, împușcat mortal sub ochii ei. Cu mult timp înainte, John Brigham a întrebat-o ceva, iar ea a spus „nu”. Apoi el a întrebat-o dacă pot fi prieteni, vorbind foarte serios, iar ea a spus da, vorbind la fel de serios.

Trebuia să se împace cu faptul că ucisese cu mâna ei cinci oameni la piața de pește Feliciana. Îi revenea mereu în minte acel membru al bandei Crip cu pieptul zdrobit între mașini, care zgâria cu unghiile acoperișul mașinii în vreme ce arma îi luneca din mână.

Într-una din zile, ca să-și ușureze sufletul, s-a dus la spital ca să-l vadă pe pruncul Eveldei. Mama acesteia se afla

acolo, cu nepotul în brațe, pregătindu-se să-l ia acasă. A recunoscut-o pe Starling din ziare, a pus copilul în brațele asistentei și, înainte ca Starling să-și dea seama ce vrea să facă, a plesnit-o cu putere peste partea bandajată a feței.

Starling n-a răspuns la lovitură, ci doar a țintuit-o pe femeia mai în vârstă de geamul din incinta maternității, ținând-o de încheieturi, până când aceasta, cu fața contorsionată de furie lipită de sticla mânjită cu salivă, a încetat să se mai zbată. Pe gâtul lui Starling se prelingea sângele, iar durerea o amețise. S-a dus la urgențe, unde i-au cusut din nou urechea, și a refuzat să depună plângere. Cineva din personalul auxiliar de la urgență a vândut pontul ziarului *National Tattler* și a primit trei sute de dolari pentru asta.

A trebuit să mai iasă de două ori: pentru a pregăti înhumarea lui John Brigham și pentru a participa la funeraliile de la Arlington National Cemetery. Brigham nu avea decât puține rubedenii, și acelea destul de îndepărtate, așa că în testament o numise pe Starling pentru a se ocupa de rămășițele lui pământești.

Brigham era atât de desfigurat încât a trebuit să fie pus într-un sicriu închis, dar Starling s-a îngrijit de înfățișarea lui cum a putut mai bine. L-a îmbrăcat în uniforma de paradă, având pe piept Silver Star și panglicile celorlalte decorații.

După ceremonie, superiorul direct al lui Brigham i-a înmânat lui Starling o cutie în care se aflau armele personale a lui John Brigham, insignele oficiale și câteva articole din biroul lui veșnic aglomerat cu tot felul de lucruri, între care un ploier caraghios care bea dintr-un pahar.

Peste cinci zile, Starling urma să înfrunte o audiere care putea să-i distrugă cu totul cariera. Cu excepția unui mesaj de la Jack Crawford, telefonul ei de serviciu fusese tăcut, iar Brigham nu mai era, ca să poată vorbi cu el.

Îl sună pe reprezentantul Asociației Agenților FBI. Sfatul lui a fost să nu poarte cercei lungi sau sandale la audiere.

În fiecare zi, televiziunea și presa scrisă înhățau povestea morții Eveldei Drumgo și-o scormoneau la nesfârșit.

Acolo, în ordinea absolută a casei lui Mapp, Starling încerca să gândească.

Viermele care te macină până te distruge este tentația de a fi de acord cu cei care te critică, pentru a le obține aprobarea.

Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Starling se strădui să-și amintească exact ce a vorbit în duba camuflată. Spusese mai mult decât era nevoie? Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Brigham îi ceruse să-i pună la curent pe ceilalți cu privire la Evelda. Își exprimase oare vreo ostilitate, spusese ceva defăi…

Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Reveni la realitate și-și dădu seama că aude soneria de la ușa ei, de alături. Probabil un reporter. Aștepta, de asemenea, o citație civilă. Dădu la o parte perdeaua de la ușa lui Mapp și trase cu ochiul; văzu poștașul întorcându-se la camioneta lui. Deschise ușa lui Mapp și-l chemă, întorcându-se cu spatele la mașina presei parcată peste drum cu un teleobiectiv în timp ce semna pentru corespondența sosită prin curier expres. Plicul era violet, cu filigran mătăsos. Deși avea mintea împrăștiată, aceasta îi amintea ceva. Întoarsă în casă, la adăpost de lumina strălucitoare a zilei, privi adresa. Un scris de mână elegant, aspectuos.

Peste bâzâitul monoton, constant al groazei din mintea lui Starling se declanșă o alarmă. Simți că i se înfioară pielea de pe abdomen, ca și cum ar fi atins-o ceva foarte rece.

Starling apucă plicul de colțuri și-l duse în bucătărie. Scoase din poșetă omniprezentele mănuși albe de cauciuc pentru manevrarea probelor. Apăsă plicul pe suprafața dură a mesei din bucătărie și-l pipăi cu grijă pe toată

suprafața. Deși hârtiile dinăuntru erau groase, ar fi depistat umflătura bateriei de ceas gata să detoneze o foiță de explozibil C-4. Știa că ar trebui să ducă plicul la un fluoroscop. Dacă-l deschidea, putea să aibă probleme. Probleme. Precis. Fleacuri.

Deschise plicul cu un cuțit de bucătărie și scoase o singură foaie de hârtie mătăsoasă. Știu imediat, înainte să arunce o privire la semnătură, cine îi scrisese.

Dragă Clarice,

Am urmărit cu entuziasm evoluția dizgrației și a umilirii tale publice. A mea nu m-a deranjat niciodată, cu excepția inconvenientului de a fi încarcerat, dar poate că ție îți lipsește perspectiva.

În discuțiile noastre din închisoare am înțeles că tatăl tău, răposatul paznic de noapte ocupă un loc important în sistemul tău de valori. Cred că succesul pe care l-ai avut punând capăt carierei de croitor al lui Jame Gumb ți-a adus o mare mulțumire pentru că ți-l puteai imagina pe tatăl tău făcând același lucru.

Acum ești în relații proaste cu FBI-ul. Spune, ți l-ai imaginat mereu pe tatăl tău acolo, înaintea ta, ți l-ai imaginat șef de departament sau – chiar mai mult decât Jack Crawford – DIRECTOR ADJUNCT, urmărindu-ți evoluția cu mândrie? *Și acum îl vezi umilit, zdrobit de căderea ta în dizgrație*? *De eșecul tău*? *Sfârșitul lamentabil, mărunt al unei cariere promițătoare*? *Te vezi făcând muncile meschine pe care mama ta a fost obligată să le facă după ce narcomanii i-au venit de hac TĂTICULUI tău*? *Se va reflecta oare eșecul tău asupra lor, vor crede oare oamenii pentru totdeauna, eronat, că părinții tăi n-au fost nimic*

altceva decât niște sărăntoci albi, neînsemnați? Spune-mi sincer, agent special Starling.

Așteaptă o clipă înainte să începem.

Acum îți voi arăta o calitate pe care o deții și care te va ajuta: nu ești orbită de lacrimi, decât dacă tai ceapă.

Iată un exercițiu care ar putea să-ți folosească. Vreau să faci, concret, acest lucru împreună cu mine.

Ai o tigaie neagră de tucí? Ești o fată de la munte, nu-mi închipui că n-ai. Pune-o pe masa din bucătărie. Aprinde becurile din tavan.

Mapp moștenise tigaia bunicii și o folosea adesea. Avea o suprafață neagră, lucioasă, neatinsă vreodată de un detergent. Starling o puse în fața ei, pe masă.

Uită-te în tigaie, Clarice. Înclin-o și privește în jos. Dacă asta ar fi tigaia mamei tale, și se poate foarte bine să fie, ar deține, printre moleculele ei, vibrațiile tuturor conversațiilor petrecute vreodată în prezența ei. Toate conversațiile, iritările mărunte, dezvăluirile fatale, vestea vreunei catastrofe transmisă pe cel mai banal ton, sunetele guturale și poezia iubirii.

Așază-te la masă, Clarice. Uită-te în tigaie. Dacă e bine îngrijită, e ca un iaz negru, nu-i așa? Ca și cum te-ai uita într-o fântână. Reflexia ta nu se vede în amănunt pe fundul ei, dar o imagine încețoșată există, nu-i așa? Fiindcă Ești luminată din spate, chipul tău e în umbră, în jurul capului o aureolă ca și cum ți s-ar fi aprins părul.

Suntem construcții – complexe, e drept – din carbon, Clarice. Tu și tigaia și Tăticul mort, în pământ, la fel de rece ca tigaia. Toate sunt încă acolo. Ascultă. Cum erau vocile lor cu adevărat și cum trăiau ei – părinții tăi care se ceartă.

Amintirile concrete, nu reprezentările care-ți umplu inima.

De ce nu a fost tatăl tău ajutor de șerif, să stea de partea opusă mulțimilor care umplu tribunalele? *De ce a făcut mama ta curățenie prin moteluri ca să te crească, deși n-a izbutit să mențină familia întreagă până ai ajuns mare*?

Care e cea mai vie amintire a ta din bucătărie? *Nu spitalul, bucătăria.*

Mama spălând de sânge pălăria tatei.

Care e cea mai frumoasă amintire a ta din bucătărie?

Tata curățând portocale cu briceagul cu vârful rupt și dându-ne nouă feliile.

Tatăl tău, Clarice, era paznic de noapte. Mama ta era menajeră în hotel.

O carieră de succes în FBI era speranța ta sau a lor? *Cât de mult s-ar fi înclinat tatăl tău ca să supraviețuiască într-o birocrație putredă*? *Câte funduri ar fi pupat*? *L-ai văzut vreodată în viața ta lingușitor sau servil*?

Supervizorii tăi au demonstrat vreo valoare, Clarice? *Dar părinții tăi*? *Dacă da, sunt aceste valori aceleași*?

Privește fierul onest al tigăii și spune-mi: *Ți-ai dezamăgit părinții, care acum nu mai sunt printre vii*? *Și-ar fi dorit ei să te porți servil*? *Poți fi cât de puternică îți dorești.*

Tu ești o luptătoare, Clarice. Dușmanul e mort, pruncul e în siguranță. Ești o luptătoare.

Cele mai stabile elemente, Clarice, se află la mijlocul tabelului periodic, pe undeva între fier și

argint.

Între fier și argint. Cred că ți se potrivește.

Hannibal Lecter

PS. Să știi că tot îmi mai datorezi o informație. Spune-mi dacă ți se mai întâmplă să te trezești auzind mieii. Publică un anunț în oricare duminică la rubrica de pierderi a ediției naționale din Times, International Herald-Tribune *și* China Mail. *Adresează-l lui A. A. Aaron, ca să fie primul, și semnează-l Hannah.*

Citind, Starling auzea cuvintele rostite de aceeași voce care o ironizase și pătrunsese în mintea ei, îi scotocise viața și o iluminase, în aripa de maximă securitate a azilului de nebuni, când trebuise să-și facă rezumatul vieții în fața lui Hannibal Lecter, în schimbul cunoștințelor sale esențiale despre Buffalo Bill. Timbrul aspru, metalic al vocii prea puțin folosite încă se mai făcea auzit în visele ei.

În colțul tavanului din bucătărie se vedea o pânză de păianjen nouă. Starling o fixă cu privirea în vreme ce gândurile ei se mișcau în dezordine. Bucurie și regret, regret și bucurie. Bucurie pentru ajutor, pentru că zărea o cale spre vindecare. Bucurie și regret pentru că serviciul de re-expediere a corespondenței din Los Angeles folosit de doctorul Lecter utiliza probabil mână de lucru suplimentară ieftină – de această dată folosiseră o mașină de timbrat. Scrisoarea avea să-l încânte la culme pe Jack Crawford, autoritățile poștale și pe cei de la laborator.

• Capitolul 6

Încăperea unde Mason își petrece viața e liniștită, dar are propriul puls, molcom – sâsâitul și suspinul aparatului de

respirat care îl hrănește cu aer. E întuneric, cu excepția lucirilor unui acvariu mare în care un țipar exotic se rotește mereu într-un opt nesfârșit, umbra lui proiectându-se în cameră ca o panglică.

Părul împletit al lui Mason zace într-o coadă groasă pe carcasa aparatului respirator ce-i acoperă pieptul. Are patul ridicat. În fața lui stă suspendat un dispozitiv cu tuburi, ca un nai.

Limba lungă a lui Mason se strecoară printre dinți. Își înfășoară limba în jurul ultimului tub și suflă o dată cu următorul suflu al aparatului.

În aceeași clipă, o voce răspunde dintr-un difuzor aflat pe perete.

— Da, domnule.

— *Tattler.*

T-ul de la început nu se aude, dar vocea e profundă, rezonantă, voce de microfon.

— Pe prima pagină este…

— Nu-mi citi. Afișeaz-o pe monitor.

Consoanele m, f și p lipsesc din vorbirea lui Mason.

Ecranul mare al unui monitor suspendat prinde viață. Strălucirea albastru-verzuie se face roz la apariția titlului principal, scris cu roșu, din *Tattler*:

„*ÎNGERUL MORȚII*: *CLARICE STARLING, MAȘINĂRIA UCIGAȘĂ A FBI*”, citește Mason printre trei respirații rare ale aparatului său.

Poate să mărească fotografiile.

Numai unul din brațe se află deasupra cearșafurilor de pe pat. Mâna aceea mai poate să se miște cât de cât. Ca un păianjen palid, mâna se deplasează, mai mult prin energia degetelor decât prin forța brațului vătămat. Cum Mason nu-și poate întoarce capul ca să vadă, degetul arătător și cel mijlociu pipăie înaintea lor ca niște antene, pe când celelalte trei poartă mâna înainte. Găsește telecomanda cu ajutorul căreia poate să mărească și să întoarcă paginile.

Mason citește încet Lentila care-i acoperă singurul ochi șuieră încet de două ori pe minut, pulverizând un lichid peste globul ocular lipsit de pleoape, și deseori aceasta începătoșează sticla. Are nevoie de douăzeci de minute ca să parcurgă articolul de fond și anexa acestuia.

— Afișează radiografia, spuse după ce termină.

Trebuia să aștepte o clipă: coala mare de film radiologic necesita un suport luminat ca să apară bine pe monitor. Apăru o mână umană, după toate aparențele vătămată. Urmă o altă expunere, arătând mâna și brațul întreg. O săgeată desenată pe radiografie arăta o fractură veche în osul humerus, aproximativ la jumătatea distanței între umăr și cot.

Mason le privi timp de mai multe respirații.

— Afișează scrisoarea, ceru el în cele din urmă.

Un scris de mână elegant îngrijit apăru pe ecran, mărit absurd de mult.

Dragă Clarice, citi Mason, *am urmărit cu entuziasm evoluția dizgrației și a umilirii tale publice*... însuși ritmul propriei voci însufleția în el gânduri vechi care-i dădură amețeli, îi făcură patul și camera să se învârtă, smulseră crusta de pe visele lui de nerostit și-i făcură inima s-o ia razna. Mașinăria îi simți emoția și începu să-i alimenteze plămânii mai repede.

Parcurse toată scrisoarea, în ritmul lui chinuitor de lent, citind pe deasupra aparatului în mișcare, ca și cum ar fi citit călare. Mason nu-și putea închide ochiul, dar după ce termină lectura mintea lui se retrase dincolo de ochi pentru o vreme, ca să gândească. Aparatul respirator încetini ritmul. Pe urmă el suflă în tub.

— Da, domnule.

— Sună-l pe congresmenul Vellmore. Adu-mi casca telefonică. Închide difuzorul telefonului.

„Clarice Starling”, spuse pentru sine o dată cu următoarea respirație oferită de aparat. Numele nu avea consoane ocluzive, așa că-l putea rosti foarte bine. Niciuna

din litere nu se pierdea. În așteptarea convorbirii telefonice ațipi câteva clipe; umbra țiparului se proiectă peste cearșaf, peste chipul lui și peste păru împletit.

• Capitolul 7

Buzzard’s Point, biroul teritorial al FBI pentru Washington și districtul Columbia, își datorează numele unui stol de vulturi care se adunaseră la un spital de campanie instalat pe același loc în timpul Războiului Civil.

Întrunirea din această zi reunește oficiali de categorie mijlocie din administrația Oficiului pentru Narcotice, a Oficiului pentru Alcool, Tutun și Arme de foc și a FBI, cu scopul de a hotărî soarta lui Clarice Starling.

Starling stătea în picioare, singură, pe covorul gros din biroul șefului ei. Își putea auzi pulsul bubuind sub bandajul din jurul capului. Peste puls auzea vocile bărbaților, înăbușite de ușa din sticlă mată a sălii de ședințe de alături.

Marea siglă a FBI cu motto-ul „Fidelitate, Curaj, Onestitate” e redată artistic cu auriu pe sticlă.

Vocile de dincolo de siglă se ridică și coboară cu oarecare înflăcărare; Starling își aude numele, dar e singurul cuvânt inteligibil.

Biroul are o priveliște frumoasă peste portul de iahting, spre fortul McNair, unde au fost spânzurați cei acuzați de asasinarea lui Lincoln.

Lui Starling îi apare fugitiv imaginea lui Mary Surrat, trecând pe lângă propriul coșciug și urcând treptele spânzurătorii de la Fort McNair, stând cu gluga pe cap deasupra trapei, cu poalele fustei legate în jurul gleznelor ca să împiedice orice imagine ofensatoare când va cădea cu zgomot, în beznă.

Starling auzi de alături scârțâitul scaunelor date înapoi, semn că bărbații se ridicau în picioare. Intrară apoi în

biroul unde se afla ea. Recunoscu unele chipuri. Sfinte Iisuse, uite-l pe Noonan, tartorul întregii secții de anchetă.

Iată-l și pe dușmanul ei, Paul Krendler de la Justiție, cu gâtul lui lung și cu urechile rotunde așezate cam sus, ca urechile unei hiene. Krendler era un carierist, eminența cenușie a Inspectorului general. De când ea i-o luase înainte și-l prinsese pe ucigașul în serie Buffalo Bill, într-un caz renumit cu șapte ani în urmă, profitase de orice ocazie ca să picure otravă în dosarul ei de cadre cu orice ocazie și să șoptească la urechile celor din Comisia de Disciplină.

Niciunul din acești oameni nu fusese vreodată în misiune împreună cu ea, nu făcuse vreo arestare cu ea, nu fusese ținta unor gloanțe alături de ea și nici nu-și scuturaseră vreodată cioburile din păr împreună cu ea.

La început bărbații nu o priviră, iar când au făcut-o, s-au uitat toți în aceeași clipă, așa cum o haită își îndreaptă brusc atenția asupra animalului schilodit din mijlocul ei.

— Ia loc, agent Starling.

Șeful ei, agentul special Clint Pearsall, își frecă încheietura groasă ca și cum ceasul l-ar fi rănit. Fără s-o privească în ochi arătă un fotoliu cu fața spre fereastră: locul menit unei persoane interogate nu e locul de onoare.

Cei șapte bărbați rămaseră în picioare, siluetele lor conturându-se în fața ferestrelor luminate. Starling nu le putea deslușI chipurile, din pricina luminii puternice, dar putea să le vadă picioarele. Cinci dintre ei purtau pantofi împletiți cu tocuri groase, din cei preferați de provincialii unși cu toate alifiile care reușiseră să ajungă la Washington. O pereche de pantofi Thom McAn cu model perforat în față și tocuri Corfam și o pereche Florcheim, tot cu model, completau peisajul. În aer plutea miros de cremă de ghete încălzită de picioare încinse.

Pearsall deschise discuția.

— Dacă nu cunoști pe toți cei de față, să facem prezentările. Agent Starling, dumnealui e directorul adjunct Noonan, sunt sigur că știi cine *este*; John Eldredge

de la DEA, apoi Bob Sneed, OATA; Benny Holcomb – asistent al primarului, iar Larkin Wainwright e unul din anchetatorii Biroului nostru pentru Răspundere profesională. Paul Krendler – îl cunoști pe Paul – a venit neoficial de la Biroul de Justiție al Inspectorului General. Prezența lui Paul este o favoare care ni se face; se află aici și nu se află aici, și nu face decât să ne ajute să scăpăm de necazuri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Starling știa zicala care circula în Birou: un anchetator federal este cel care sosește pe câmpul de luptă după încheierea bătăliei și-i înjunghie pe răniți.

Capetele câtorva siluete se înclinară în semn de salut. Bărbații își lungiră gâtul și o cântăriră pe tânăra femeie care constituia motivul întrunirii lor. Timp de câteva clipe, nimeni nu vorbi.

Bob Sneed rupse tăcerea. Starling și-l amintea: specialistul în mușamalizări al OATA care a încercat să minimalizeze dezastrul de la Waco. Era unul din apropiații lui Krendler, considerat de asemenea carierist.

— Agent Starling, ai văzut reportajele din ziare și de la televiziune; ai fost unanim identificată ca persoana care a apăsat trăgaciul provocând moartea Eveldei Drumgo. Din păcate, ai fost oarecum transformată într-un demon.

Starling nu răspunse.

— Agent Starling?

— N-am nimic de-a face cu presa, domnule Sneed.

— Femeia avea copilul în brațe, așadar vezi cât de delicată e problema ce a stârnit tot balamucul.

— Nu-l ținea în brațe, ci într-un ham prins la piept, brațele și mâinile erau dedesubt, sub o pătură, unde ținea pistolul MAC10.

— Ai văzut raportul autopsiei? întrebă Sneed.

— Nu.

— Dar nu ai negat faptul că ai împușcat-o.

— Credeți că aș nega pentru că nu ați recuperat cartușul?

Se întoarse spre șeful ei.

— Domnule Pearsall, aceasta este o ședință amicală, nu-i așa?

— Absolut.

— Atunci de ce poartă domnul Sneed un microfon? Departamentul Tehnic nu mai face microfoane din acestea care se prind pe cravată de mai mulți ani. Are în buzunarul de la piept un minicasetofon care înregistrează de zor. Am ajuns să mergem cu microfoane după noi în departamentele înrudite?

Pearsall se înroși la față. Dacă Sneed avea microfon, aceasta constituia cea mai cruntă trădare, dar nimeni nu voia să fie înregistrat că-i cere lui Sneed să oprească aparatul.

— N-avem nevoie de acuzații sau de arțag din partea dumitale, zise Sneed, palid de mânie. Cu toții suntem aici să te ajutăm.

— Să mă ajutați la ce? Agenția dumneavoastră a apelat la acest birou și a obținut să fiu desemnată să vă ajut pe *voi* în această descindere. I-am dat Eveldei Drumgo două ocazii să se predea. Ținea un MAC10 sub păturică. Îl împușcase deja pe John Brigham. Îmi doresc să se fi predat. Dar n-a făcut-o. A tras în mine. Am tras în ea. A murit. Poate vreți să vă verificați contorul casetofonului chiar acum, domnule Sneed.

— *Știai dinainte* că Evelda Drumgo se va afla acolo? se interesă Eldredge.

— Dacă știam dinainte? Agentul Brigham mi-a spus în mașină, pe drum, că Evelda Drumgo prepară metamfetamină într-un laborator păzit. Mi-a dat sarcina de a mă ocupa de ea.

— Amintește-ți, Brigham e mort, spuse Krendler, la fel și Burke, ambii agenți ai naibii de buni. Nu pot să confirme sau să infirme nimic din ceea ce spui.

Lui Starling i se strânse inima auzindu-l pe Krendler că rostește numele lui John Brigham.

— N-am cum să uit că John Brigham e mort, domnule Krendler; a fost într-adevăr un agent bun și un bun prieten al meu. Adevărul este că mi-a cerut să mă ocup personal de Evelda.

— Brigham ți-a dat această sarcină în ciuda faptului că dumneata și Evelda Drumgo ați avut o altă ciocnire anterior, remarcă Krendler.

— Las-o încolo, Paul, spuse Clint Pearsall.

— Ce ciocnire? zise Starling. A fost o arestare pașnică. La arestările anterioare se luptase cu agenții. Cu mine nu s-a luptat data trecută când am arestat-o, ba chiar am vorbit puțin: era inteligentă. Am fost politicoase una cu alta. Speram să pot face din nou același lucru.

— Ai făcut afirmația verbală că „te vei ocupa de ea”? întrebă Sneed.

— Am luat cunoștință de instrucțiunile care mi s-au dat.

Holcomb de la biroul primarului și Sneed își apropiară capetele unul de altul. Sneed își aranjă manșetele de la cămașă.

— Agent Starling, ofițerul Bolton de la Poliția Washington ne-a informat că ați făcut afirmații incendiare la adresa doamnei Drumgo în dubă, în drum spre confruntare. Vreți să comentați acest lucru?

— La instrucțiunile agentului Brigham, am explicat celorlalți agenți că în trecut Evelda Drumgo a făcut uz de violență în mod repetat, că de obicei este înarmată și că e purtătoare de HIV. Am afirmat că-i voi da ocazia să se preda în mod pașnic. Am solicitat ajutor fizic pentru a o supune în cazul când s-ar fi ajuns la așa ceva. Și pot spune că nu s-au oferit prea mulți pentru aceasta.

Clint Pearsall făcu un efort:

— După ce mașina pistolarilor Crip s-a izbit de o alta și unul din neisprăviți a fugit, ai văzut mașina clătinându-se și ai auzit copilul plângând în mașină?

— Urlând, precizează Starling. Am ridicat mâna, am cerut tuturor să nu mai tragă și am ieșit din adăpost.

— Aceasta e împotriva procedurii, zise Eldredge.

Starling îl ignoră.

— M-am apropiat de mașină în poziție de atac, cu arma în mână, cu piedica trasă. Marquez Burke trăgea să moară pe jos, între noi. Cineva a fugit la el și i-a improvizat un pansament. Evelda a ieșit din mașină cu copilul. I-am cerut să-mi arate mâinile și i-am spus cam așa: „Evelda, nu face asta”.

— Ea a tras, dumneata ai tras. S-a prăbușit imediat?

Starling încuviință.

— I s-au tăiat picioarele și a ajuns jos, în genunchi, aplecată peste prunc. Era moartă.

— Ai înhățat copilul și-ai fugit să-l speli. Demonstrație de grijă pentru soarta lui, spuse Pearsall.

— Nu știu ce-am demonstrat. Era plin de sânge. Nu știam dacă pruncul e purtător de HIV sau nu, dar știam că ea este.

— Și te-ai gândit că glonțul tău ar fi putut atinge copilul, zise Krendler.

— Nu. Știam unde s-a dus glonțul. Pot să vorbesc deschis, domnule Pearsall?

Văzând că acesta n-o privește în ochi, ea continuă.

— Această descindere a fost o încurcătură oribilă. M-a pus în situația de a alege între a muri și a împușca o femeie cu un copil în brațe. Am ales, și ceea ce a trebuit să fac mă chinuie. Am împușcat o femeie care avea cu ea un prunc. Nici cele mai primitive *animale* nu fac așa ceva. Domnule Sneed, poate doriți să vă verificați din nou contorul casetofonului, chiar aici, unde recunosc. Detest cu toată ființa faptul că am fost pusă într-o asemenea situație. Și detest felul cum mă simt acum.

Prin fața ochilor îi trecu imaginea lui Brigham zăcând cu fața în jos în drum; asta o făcu să întindă coarda.

— Văd cum vă ascundeți cu toții și mă îngrețoșează.

— Starling…

Pearsall, îndurerat, o privi în ochi pentru prima oară.

— Știu că n-ai avut ocazia să-ți scrii raportul, interveni Larkin Wainwright. Când vom revizui…

— Ba da, domnule, l-am scris, spuse Starling. O copie e pe drum spre Biroul pentru Răspundere profesională. Am la mine o altă copie, în caz că nu vreți să așteptați. Am scris tot ce am făcut și am văzut acolo. Vedeți, domnule Sneed, ați știut de la bun început.

Starling vedea tot ce o înconjoară puțin prea clar, semnal de primejdie pe care îl recunoscu. Coborî vocea în mod conștient.

— Această descindere a sfârșit prost din două motive. Informatorul OATA a mințit în privința locului unde se afla copilul pentru că avea nevoie disperată ca acest raid să aibă loc – înainte de procesul său cu jurați din Illinois. Și apoi, Evelda Drumgo știa că sosim. A ieșit cu banii într-o geantă și drogurile într-alta. Pagerul ei încă mai arăta numărul de la WFUL-TV. A primit mesajul cu cinci minute înainte să ajungem noi acolo. Elicopterul de la WFUL a sosit o dată cu noi la fața locului. Cereți înregistrările telefonice de la WFUL și vedeți cine a dat informația. E o persoană cu interese de nivel local, domnilor. Dacă informația s-ar fi scurs de la OATA, cum s-a petrecut la Waco, sau de la DEA, ar fi fost informat un post național, nu televiziunea locală.

Benny Holcomb vorbi în numele orașului.

— Nu există dovezi că un membru al conducerii orașului sau al poliției locale ar fi furnizat vreo informație.

— Cereți înregistrările și veți afla, spuse Starling.

— Ai pagerul lui Drumgo? întrebă Pearsall.

— E sigilat în depozitul de probe de la Quantico.

Se auzi pagerul directorului adjunct Noonan. Acesta se încruntă la vederea numărului și ieși din cameră scuzându-se. După o clipă, îl chemă și pe Pearsall afară.

Wainwright, Eldredge și Holcomb priveau pe fereastră la fortul McNair, cu mâinile în buzunare. Aceeași atitudine ar fi avut-o așteptând în fața unui salon de reanimare. Paul

Krendler prinse privirea lui Sneed și-l îndemnă spre Starling.

Sneed puse mâna pe spătarul scaunului lui Starling și se aplecă spre ea.

— Dacă depoziția ta la audiere este că, aflându-te într-o misiune TDY[8] din partea FBI, arma ta a ucis-o pe Evelda Drumgo, OATA e gata să accepte o declarație cum că Brigham ți-a cerut să… acorzi o atenție deosebită Eveldei pentru a o aresta în mod pașnic. Arma ta a ucis-o, aici biroul tău trebuie să-și asume responsabilitatea. Nu vor avea loc dispute enervante între agenții cu privire la regulile de angajare temporară, iar noi nu vom fi siliți să scoatem la iveală vreuna din afirmațiile incendiare sau ostile pe care le-ai făcut în dubă cu privire la ce fel de om era ea.

Starling o avu în fața ochilor pe Evelda pentru o clipă; o revăzu ieșind pe ușă, apoi coborând din mașină, revăzu ținuta mândră a capului ei; chiar dacă această femeie își irosise viața în mod prostesc, pe chipul ei se citise hotărârea de a-și lua copilul, de a-și înfrunta torționarii și de a nu fugi din fața lor.

Starling se aplecă mai aproape de microfonul de pe cravata lui Sneed și spuse răspicat:

— Sunt cât se poate de bucuroasă să recunosc ce fel de om era Evelda, domnule Sneed: era mai bună decât dumneata.

Pearsall se întoarse în birou fără Noonan și închise ușa.

— Directorul adjunct Noonan trebuie să se întoarcă la birou. Domnilor, voi pune punct acestei ședințe și vă voi contacta individual, telefonic, spuse Pearsall.

Krendler ridică brusc capul. Devenise brusc alert, simțind mirosul intrigilor.

— Trebuie să luăm niște decizii, începu Sneed.

— Nu trebuie.

— Dar…

— Bob, crede-mă, nu trebuie să luăm nicio decizie. Iau eu legătura cu tine. Și, Bob?

— Mda?

Pearsall înșfăcă firul de sub cravata lui Sneed și trase cu putere de el, desfăcând nasturii de la cămașa acestuia și smulgându-i banda adezivă de pe piele.

— Dacă mai vii vreodată la mine cu microfon, dosul tău o să facă cunoștință cu bombeul meu.

Niciunul din ei n-o privi pe Starling la plecare, cu excepția lui Krendler.

Îndreptându-se spre ușă, târșâindu-și picioarele așa încât să nu fie nevoie să se uite pe unde merge, se folosi de articulația extremă a gâtului său lung pentru a se întoarce s-o privească, așa cum privește o hienă la marginea unei cirezi, în căutarea unei victime. Pe față i se citeau pofte amestecate; stătea în firea lui Krendler să aprecieze picioarele lui Starling și în același timp să-i caute punctul vulnerabil.

• Capitolul 8

Departamentul de Științe Comportamentale este acea secție a FBI care se ocupă de criminalii în serie. În birourile sale de la subsol, aerul e răcoros și nemișcat. Decoratorii cu rolele lor de zugrăvit au încercat în ultimii ani să aducă puțină strălucire spațiului subteran. Rezultatul nu e mai izbutit decât procedeele de cosmetizare a cadavrelor practicate de antreprenorii de pompe funebre.

Biroul șefului de departament și-a păstrat coloritul inițial, în cafeniu și maro închis, cu perdele în carouri pe ferestrele înalte. Acolo, înconjurat de dosarele sale de iad, Jack Crawford ședea și scria la birou.

Se auzi o bătaie la ușă; Crawford ridică privirea și văzu o priveliște care-l bucură: Clarice Starling stătea în prag.

Crawford zâmbi și se ridică de pe scaun. El și Starling discutau adesea stând în picioare; era unul din ritualurile

tacite care ajunseseră să se impună în relația lor. Nu aveau nevoie să dea mâna.

— Am auzit că ați venit la spital, spuse Starling. Îmi pare rău că nu v-am întâlnit

— Eu unul m-am bucurat că te-au externat așa de repede, răspunse el. Spune-mi ce-ți mai face urechea.

— Bine, dacă vă place ciulamaua. Mi-au spus că o să cadă, cea mai mare parte din ea.

Părul îi acoperea urechea. Nu se oferi să-i arate.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mi se pune în cârcă eșecul raidului, domnule Crawford. Moartea Eveldei Drumgo și toate celelalte. S-au repezit ca niște hiene la mine, dar la un moment dat s-au oprit brusc și s-au retras. Ceva i-a îndepărtat.

— Poate că ai un înger păzitor, Starling.

— Poate că da. Care a fost prețul pe care a trebuit să-l plătiți, domnule Crawford?

El clătină din cap.

— Te rog, închide ușa, Starling.

Crawford găsi un șervețel Kleenex mototolit în buzunar și-și șterse ochelarii.

— Aș fi făcut-o, dacă mi-ar fi stat în puteri. Dar n-a depins numai de mine. Dacă doamna senator Martin ar mai fi în Senat, ai fi avut un sprijin… Au irosit viața lui John Brigham în raidul ăla; l-au aruncat la gunoi, pur și simplu. Ar fi fost păcat să se întâmple și cu tine același lucru. Am avut senzația că eu v-am primejduit pe amândoi.

Obrajii lui Crawford se înroșiră și ea își aminti chipul lui lângă mormântul lui John Brigham, în vântul tăios. Era prima oară când Crawford îi vorbea despre războiul său propriu.

— Totuși, *ceva* ați făcut, domnule Crawford.

El încuviință cu o mișcare a capului.

— Așa este. Nu știu cât de tare ai să te bucuri. E o slujbă.

O slujbă! *Slujbă* era un cuvânt pozitiv în lexicul lor particular. Însenina o sarcină imediată, bine definită; aerul

din birou se împrospătă. Preferau, pe cât posibil, să nu vorbească niciodată despre birocrația centrală zbuciumată a FBI-ului. Crawford și Starling erau ca niște medici misionari cărora nu le pasă prea mult de teologie, ci se concentrează cu toate resursele la pruncul din fața lor, știind, fără să spună, că Dumnezeu nu va mișca un pai ca să-i ajute. Că, pentru viețile a cincizeci de mii de prunci nigerieni, El nu-și va da osteneala să trimită ploaie.

— În mod indirect, Starling, binefăcătorul tău este cel care ți-a scris nu demult.

— Doctorul Lecter.

Observase demult timp dezgustul care-l împiedica pe Crawford să rostească acest nume.

— El și nimeni altul. A reușit atâta timp să se ascundă de noi complet, și acum, uite, îți trimite o scrisoare. De ce?

Trecuseră șapte ani de când doctorul Lecter, cunoscut ca ucigașul a zece persoane, evadase din locul unde era închis în Memphis, luând viața a încă cinci oameni pentru aceasta.

Părea că Lecter a dispărut cu totul de pe fața pământului. La FBI, cazul lui rămăsese deschis și avea să rămână deschis o veșnicie, sau până la prinderea lui. Situația era aceeași în Tennessee și în alte jurisdicții, dar nu mai existau forțe însărcinate cu urmărirea lui, cu toate că rudele victimelor lui plânseseră mânioase în fața organelor de justiție ale statului și ceruseră să se întreprindă ceva concret.

Existau volume întregi de speculații academice despre mentalitatea lui, majoritatea scrise de psihologi care nu avuseseră niciodată un contact direct cu doctorul. Mai apăruseră câteva lucrări ale unor psihiatri pe care îi demolase în revistele de specialitate și care păreau să considere că de-acum se află în siguranță și pot spune ceea ce gândesc. Unii din ei erau de părere că partea aberantă a psihicului lui îl va împinge în mod inevitabil spre sinucidere și că e destul de probabil să fie deja mort.

Însă pe teritoriul virtual cibernetic, interesul față de doctorul Lecter rămăsese la fel de aprins. Pe dușumelele umede ale Internetului răsăreau teorii despre Lecter cum răsar ciupercile după ploaie, iar anunțurile că doctorul a fost văzut în cutare sau cutare loc rivalizau ca număr cu cele despre Elvis. Impostorii împânzeau spațiile rezervate discuțiilor on-line, iar în mlaștina fosforescentă a părții mai puțin legale din Web, colecționarilor de obiecte hidoase li se ofereau fotografii revoltătoare făcute de poliție victimelor lui. Ca popularitate, le întreceau numai cele ale execuției lui Fu-Chu-Li.

Și acum, o urmă a doctorului după șapte ani: scrisoarea către Clarice, trimisă pe când presa de scandal o crucifica.

Pe scrisoare nu se afla nicio amprentă, dar specialiștii FBI erau destul de siguri de autenticitatea ei. Clarice Starling nu avea nicio îndoială.

— De ce a făcut-o, Starling?

Crawford părea aproape furios pe ea.

— N-am pretins vreodată că-l înțeleg mai mult decât vreunul din tâmpiții ăștia de psihiatri. Spune-mi tu, insistă el.

— A crezut că ceea ce mi s-a întâmplat mă va… distruge, mă va face să mă simt *deziluzionată* de Birou, iar lui îi place să privească distrugerea unei credințe în ceva, e distracția lui preferată. Seamănă cu prăbușirile bisericilor, pe care le colecționa într-o vreme. Grămada de moloz atunci când o biserică din Italia s-a prăbușit peste o mulțime de femei în vârstă, în vârful căreia cineva a înfipt un brad de Crăciun – asta e ceea ce-i place. Eu îl amuz, așa că se joacă cu mine. Când îl intervievam, îi plăcea să sublinieze golurile din educația mea; mă crede cam naivă.

Crawford vorbea din perspectiva propriei vârste și izolări când o întrebă:

— Starling, te-ai gândit vreodată că s-ar putea să-i placi?

— Cred că-l amuz. Pentru el nu există decât lucruri care-l amuză și lucruri care nu-l amuză. Și dacă nu-l amuză…

— Ai *simțit* vreodată că te place?

Crawford insista asupra diferenței între gând și simțire așa cum baptiștii insistă asupra cufundării totale a pruncului în apa sfințită.

— La un timp foarte scurt după ce m-a întâlnit pentru prima oară, mi-a spus despre mine însămi lucruri foarte adevărate. Cred că e ușor să confunzi capacitatea de înțelegere cu empatia – ne dorim atât de tare empatia! Poate că a învăța să faci această diferență reprezintă o parte a procesului de maturizare. Ideea că cineva poate să te înțeleagă fără să te placă câtuși de puțin e greu de acceptat și neplăcută. Cel mai rău e atunci când ajungi să vezi capacitatea de înțelegere ajunsă unealtă a unei fiare de pradă. Eu… habar n-am ce simte doctorul Lecter față de mine.

— Dacă nu te deranjează să vorbești despre asta, ce anume ți-a spus despre tine?

— Că sunt o țărăncuță ambițioasă, energică și că ochii mei strălucesc ca niște giuvaieruri ieftine. Mi-a spus că, deși port pantofi ieftini, am oarecare gust, dar nu cine știe ce.

— Și asta ți s-a părut adevărat?

— Mda. Poate că mai e adevărat și acum. Însă acum am pantofi de calitate.

— Starling, crezi că s-ar putea să fie curios dacă-l torni după ce-ți trimite o scrisoare de încurajare?

— Știa că am să-l torn, ar fi spre binele lui să știe.

— A ucis șase oameni după ce tribunalul l-a condamnat la închisoare, spuse Crawford. L-a ucis pe Miggs în azil pentru că ți-a aruncat spermă în obraz și alți cinci când a evadat în climatul politic actual, dacă e prins, doctorul are să se-aleagă cu seringa.

Crawford zâmbi gândindu-se la asta. El fusese pionierul studierii criminalilor în serie. În acel moment se afla în pragul pensionării obligatorii, iar monstrul care constituise cea mai mare provocare pentru el se afla în continuare în

libertate. Perspectiva morții doctorului Lecter îi producea o mare încântare.

Starling știa că Crawford a menționat acel gest al lui Miggs ca să-i trezească atenția, să o determine să se întoarcă în trecut, în acele zile teribile când încerca să-l interogheze pe Hannibal Canibalul în secția de securitate maximă de la Spitalul pentru Nebuni Criminali din Baltimore. Când Lecter se juca cu ea în vreme ce o fată stătea ghemuită în fântâna lui Jame Gumb și aștepta să moară. De obicei, Crawford ascuțea atenția interlocutorului atunci când se pregătea să intre în miezul subiectului, ceea ce făcu și de această dată.

— Starling, știai că una din primele victime ale doctorului Lecter mai este în viață?

— Bogătașul. Familia lui a oferit o recompensă.

— Da, Mason Verger. Își duce zilele în Maryland, cu ajutorul unui aparat respirator. Tatăl lui a murit anul ăsta și i-a lăsat fabrica de conserve care aduce o avere. Pe lângă asta, bătrânul Verger i-a mai lăsat moștenire un congresmen și un membru al Comitetului Judiciar de Supraveghere care nu puteau să se descurce fără ajutorul lui. Mason susține că are ceva ce ne-ar putea fi de folos pentru a-l găsi pe doctor. Vrea să vorbească cu tine.

— Cu *mine*?

— Exact. Asta vrea Mason, și dintr-o dată toată lumea e de acord că e o idee strașnic de bună.

— Asta vrea Mason după ce i-ați sugerat dumneavoastră că trebuie să vrea?

— Aveau de gând să te arunce la gunoi, Starling, să șteargă pe jos cu tine. Ai fi fost victimă degeaba, la fel ca John Brigham. Numai pentru a-i scoate basma curată pe câțiva birocrați de la OATA. Temeri. Presiuni. Atâta înțeleg tipii ăștia în momentul de față. Am pus pe cineva să-i dea un telefon lui Mason și să-i explice cât de mult va avea de suferit vânătoarea lui Lecter dacă tu ești dată pe ușă afară. Ce s-a mai întâmplat după aceea, pe cine o mai fi sunat

Mason, nu vreau să știu. Probabil pe Vollmer din camera reprezentanților.

Cu un an în urmă, Crawford n-ar fi procedat astfel. Starling îi cercetă chipul, căutând vreun simptom al acelei nebunii de scurtă durată care îi cuprinde uneori pe cei aflați în prag de pensie. Nu găsi niciunul, dar îl văzu cu adevărat îngrijorat.

— Mason nu-i un om prea plăcut, Starling, și nu mă refer numai la mutra lui. Află ce date are. Adu-le aici și ne vom folosi de ele, împreună. În sfârșit.

Starling știa că, de mai mulți ani, încă de când a absolvit Academia FBI, Crawford a tot încercat să-i obțină numirea la Științe Comportamentale.

Acum, că devenise un veteran al Biroului, veteran al mai multor numiri colaterale, își dădea seama că tocmai triumful timpuriu pe care-l obținuse prin capturarea criminalului în serie Jame Gumb contribuise la distrugerea carierei ei în FBI. Era o stea în afirmare care s-a înțepenit pe parcursul ascensiunii. Capturându-l pe Jame Gumb și-a făcut cel puțin un dușman neîmpăcat și a stârnit invidia mai multor agenți bărbați din generația ei. Aceasta, și în plus o anumită încăpățânare perversă au avut ca rezultat ani întregi de misiuni de rutină – arestări, descinderi, intervenții în jafuri armate, ani de zile cu arma în mână. În final, etichetată ca fiind prea irascibilă pentru a lucra în echipă, a devenit agent tehnic și s-a ocupat cu instalarea de microfoane în mașinile gangsterilor și pedofililor, cu zile și nopți lungi, singuratice de supraveghere a urmăriților. Și mereu era de împrumutat atunci când o agenție soră avea nevoie de un om de încredere pentru un raid. Era puternică, iar în mânuirea armei dovedea viteză și precauție.

Crawford a considerat că aceasta ar putea fi o șansă pentru ea. Presupunea că ea și-a dorit dintotdeauna să-l vâneze pe Lecter. Adevărul era cu mult mai complicat.

Crawford o studia.

— N-ai mai ajuns să-ți extragi pulberea aceea din obraz.

Câteva granule de praf de pușcă din revolverul răposatului Jame Gumb îi marcau pometele cu un punct negru.

— N-am găsit răgazul necesar, răspunse Starling.

— Știi cum numesc francezii o aluniță, o *mouche* ca asta, sus pe obraz? Știi ce înseamnă?

Crawford deținea o bibliotecă bine garnisită despre tatuaje, simboluri corporale și mutilări rituale. Starling clătină din cap.

— Ăsteia i se spune „curaj”, zise Crawford. Poți s-o păstrezi. Eu unul, în locul tău, aș păstra-o.

• Capitolul 9

Muskrat Farm, reședința familiei Verger aflată în apropiere de râul Susquehanna, în nordul statului Maryland are o frumusețe deopotrivă stranie și magică. Familia Verger, aproape o dinastie în industria prelucrării cărnii, a cumpărat-o în anii treizeci când s-au mutat din Chicago în est pentru a fi mai aproape de Washington, și și-au putut permite această achiziție fără nicio problemă. Simțul ascuțit în materie de politică și afaceri a permis familiei Verger să prospere de pe urma contractelor cu armata americană încă din vremea Războiului de secesiune.

Scandalul „cărnii de vită îmbălsămată” din timpul războiului americano-spaniol n-a atins aproape deloc familia Verger. Când Upton Sinclair și copoii antrenați să descopere scandaluri au investigat condițiile improprii din fabrica de conserve din Chicago, au aflat că mai mulți dintre angajații lui Verger au fost transformați, nu tocmai ortodox, în slănină, băgați în cutii de conservă și vânduți ca Durham’s Pure Leaf Lard, o marcă favorită a patisierilor. Dar acuzația împotriva lui Verger n-a putut fi dovedită.

Problema nu i-a costat pierderea nici unui contract guvernamental.

Familia Verger a evitat astfel de stânjeneli posibile și multe altele mituind cu bani politicienii, al căror singur act potrivnic intereselor lui Verger a fost adoptarea, în anul 1906, a Legii privind inspecția preparatelor din carne.

În prezent, întreprinderea înfloritoare a familiei Verger sacrifică zilnic optzeci și șase de mii de vite și treizeci și șase de mii de porci, cifră care variază ușor în funcție de sezon.

Pajiștile proaspăt tunse de la Muskrat Farm, cu o mulțime de tufe de liliac al căror parfum e purtat de vânt, nu arată câtuși de puțin a crescătorie de vite. Singurele animale care se văd sunt ponei pentru copiii veniți în vizită și cârduri nostime de gâște de pe pajiști, cu capetele aplecate în iarbă și fundurile mișcând într-o parte și-n alta. Nu există câini. Casa, clădirile anexe și terenurile se află aproape de centrul unei păduri naționale cu suprafața de cincisprezece kilometri pătrați și vor rămâne acolo pentru totdeauna, datorită unui permis special acordat de Ministerul Afacerilor Interne.

La fel ca multe din enclavele celor foarte bogați, Muskrat Farm nu e prea ușor de găsit atunci când mergi acolo pentru prima oară. Clarice Starling a trecut pe lângă șoseaua care se desprindea din autostradă fără s-o vadă. Întorcându-se pe drumul de serviciu, întâlni mai întâi intrarea comercială, o poartă mare încuiată cu lanț și lacăt, aflată în gardul înalt care delimita pădurea. Dincolo de poartă, un drum dispărea printre copacii ale căror coroane se uneau deasupra capului. Nu exista niciun interfon. Mai parcurse trei kilometri și ajunse la clădirea portarului, aflată la vreo sută de metri mai încolo, pe un drum bine îngrijit. Paznicul în uniformă îi notă numele în registru.

Încă trei kilometri de șosea îngrijită o duseră la fermă.

Starling opri mașina ca să lase un cârd de gâște să traverseze drumul. Zări un grup de copii călare pe niște oi

Shetland grase ieșind dintr-un hambar aflat la vreo patru sute de metri de casă. Clădirea principală din fața ei era un conac alb în stil Stanford, așezat cu artă printre dealuri. Locul părea stabil și fecund, patria visurilor frumoase. Asta o tulbură pe Starling.

Familia Verger avusese destulă minte nu aducă transformări casei, excepție făcând o singură adăugire pe care Starling încă nu putea s-o vadă, o aripă modernă ce răsărea în partea de est a clădirii ca un membru suplimentar atașat printru-un experiment medical grotesc.

Starling parcă mașina sub porticul central. Odată oprit motorul, se așternu o tăcere deplină: își putea auzi respirația. Văzu în oglinda retrovizoare pe cineva venind călare pe un cal. O clipă mai târziu, copitele răsunară pe pavaj, aproape, în vreme ce ea coborî din mașină.

O persoană cu umeri largi și păr blond tuns scurt descălecă și dădu frâul unui valet fără să se uite la el.

— Du-l înapoi, la pas, spuse călărețul cu o voce profundă, aspră.

Apoi se întoarse spre Starling:

— Eu sunt Margot Verger.

La o examinare mai atentă, Starling văzu că personajul era o femeie care întinse mâna spre ea – brațul întins drept din umăr, nu din cot. În mod evident, Margot Verger era o adeptă a exercițiilor fizice de forță. Sub gâtul ei puternic, umerii și brațele întindeau țesătura cămășii de tenis. Ochii aveau o lucire uscată și păreau iritați, ca și cum ar fi suferit de o lipsă de lacrimi. Purta pantaloni de călărie și cizme fără pinteni.

— Ce mașină e asta, un Mustang vechi? întrebă ea.

— Din ’88.

— Cinci mii de cmc?

— Da. E un Mustang Roush.

— Ți-e dragă?

— Foarte.

— Ce face pentru tine?

— Nu știu. Destule, cred.

— Te temi de ea?

— O respect. Aș putea spune că o folosesc cu respect, zise Starling.

— Ai ceva cunoștințe despre ea, sau ai cumpărat-o la nimereală?

— Știam destule ca s-o cumpăr pe loc la o licitație cu bunuri confiscate de la niște traficanți de droguri. Am învățat mai multe despre ea mai târziu.

— Crezi că ar putea să întreacă Porche-ul meu?

— Depinde ce fel de Porche. Domnișoară Verger, trebuie să vorbesc cu fratele dumitale.

— Peste vreo cinci minute termină să-i facă toaleta. Putem merge într-acolo.

Pantalonii de călărie din doc ai lui Margot Verger scoteau un fâșâit când coapsele ei zdravene se atingeau una de alta, în timp ce urca scările. Linia părului ca mătasea porumbului se deplasase spre spate suficient de mult pentru a o face pe Starling să se întrebe dacă ia steroizi și dacă asta-i modificase clitorisul.

Pentru Starling, care și-a petrecut mare parte a copilăriei într-un orfelinat luteran, casa părea un muzeu, cu spații vaste și tavan pictat, cu portretele unor oameni cu aer important, demult morți, agățate de pereți. Pe paliere erau mozaicuri chinezești din email, iar în holuri erau așternute covoare marocane lungi.

Sesiză o ruptură bruscă de stil la trecerea în aripa nouă a conacului Verger. Accesul în construcția modernă, funcțională, se face prin uși duble de sticlă mată, nepotrivite în coridorul cu arcade.

Margot Verger se opri în fața ușilor. Îndreptă spre Starling ochii lucioși, iritați.

— Unor oameni li se pare dificil să discute cu Mason, spuse ea. Dacă situația te deranjează sau e mai mult decât poți suporta, pot să-ți răspund eu mai târziu la orice întrebare pe care ai uitat să i-o pui.

Există un simțământ frecvent pe care îl recunoaștem cu toții, deși nu i-am dat încă vreun nume: anticiparea fericită a momentului când vei simți dispreț pentru cineva. Starling îi spuse doar „Mulțumesc”.

Spre surprinderea lui Starling, prima încăpere din acea aripă era o cameră de joacă mare și bine dotată. Doi copii negri se jucau printre animale de pluș supradimensionate, unul călărind o tricicletă, celălalt trăgând după el un camion pe dușumea. O mulțime de triciclete și cărucioare erau așezate în colțuri, iar în mijloc se afla o instalație de gimnastică pentru copii, sub care fuseseră așternute saltele groase.

Într-un colț al camerei de joacă, un bărbat înalt în uniformă de infirmier ședea pe o canapea de două locuri și citea revista *Vogue.* Pe pereți erau instalate mai multe camere video, unele sus, altele la nivelul capului. O cameră așezată sus, întru-un colț, le depistă pe Starling și Margot Verger, iar lentila ei începu să se rotească pentru a focaliza imaginea.

Starling trecuse de etapa când vederea unui puști negru o impresiona, dar era foarte conștientă de prezența acestor copii. Activitatea lor veselă cu jucăriile era plăcută la vedere. Traversă încăperea împreună cu Margot Verger.

— Lui Mason îi place să-i urmărească pe copii, spuse Margot Verger. Fiindcă se sperie când îl văd, mai puțin cei foarte mici, a ales această cale. Mai târziu merg să călărească. Sunt copii de la casa de copii din Baltimore.

Accesul la camera lui Mason Verger se face numai prin sala lui de baie, cu instalații demne de o stațiune balneoclimaterică, a cărei suprafață ocupă toată lățimea aripii. Are un aspect impersonal, toată în oțel, crom și mochetă industrială, cu dușuri cu uși largi, căzi de oțel inoxidabil având aplicate dispozitive de suspendare, furtunuri portocalii rulate, cabine pentru saună și dulapuri încăpătoare din sticlă, pline cu unguente de la Farmacia de Santa Maria Novella din Florența. Aerul din încăpere era

încă umed în urma utilizării recente, păstrând izuri de camfor și gaulteria.

Starling zări lumină pe sub ușa lui Mason Verger. Lumina se stinse în clipa când sora lui atinse clanța.

Colțul din camera lui Mason Verger destinat vizitatorilor era de o plafonieră cu becuri puternice. O reproducere acceptabilă a picturii lui William Blake numită „Zilele din vechime”, care îl înfățișează pe Dumnezeu măsurând cu șublerul, se afla agățată deasupra canapelei. Tabloul era drapat cu pânză neagră, pentru a marca decesul recent al capului familiei Verger. Restul încăperii se afla în întuneric.

Din beznă se auzi sunetul unui aparat care funcționa ritmic, scoțând un suspin la fiecare mișcare.

— Bună ziua, agent Starling.

O voce sonoră, amplificată mecanic, *b*-ul lipsind din „bună ziua”.

— Bună ziua, domnule Verger, răspunse Starling întunericului, simțind în creștet căldura lămpii de deasupra capului.

Ziua era altundeva. Ziua nu pătrundea până acolo.

— Ia loc.

Va trebui s-o fac. Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul. Acum trebuie.

— Domnule Verger, discuția pe care o vom purta are caracterul unei depoziții, de aceea va trebui s-o înregistrez. Aveți vreo obiecție?

— Niciuna.

Vocea se auzi printre oftaturile aparatului.

— Margot, cred că ne poți lăsa singuri.

Fără să se uite la Starling, Margot ieși însoțită de fâșâitul pantalonilor de călărie.

— Domnule Verger, aș vrea să aplic acest microfon pe… îmbrăcămintea dumneavoastră, sau pe pernă, dacă nu vă deranjează, sau pot chema o soră să facă asta, dacă preferați.

— Bineînțeles, răspunse el fără să pronunțe litera *b.*

Aşteptă să prindă puteri de la următoarea expiraţie mecanică.

— Poţi s-o faci chiar dumneata, agent Starling. Sunt aici.

Starling nu reuşi pe moment să localizeze vreun întrerupător. Îşi spuse că va vedea mai bine dacă se îndepărtează de lumina crudă, aşa că se îndreptă spre el în beznă, cu o mână în faţă, spre mirosul de camfor.

Se afla mai aproape de pat decât credea când el aprinse lumina.

Nimic nu se schimbă pe chipul lui Starling. Doar mâna în care ţinea microfonul tresări, dându-se înapoi vreo doi centimetri.

Prima constatare era complet separată de senzaţiile din piept şi stomac: anomaliile din vorbirea lui erau urmarea lipsei totale de buze. A doua constatare: nu e orb. Unicul lui ochi albastru o privea printr-un fel de monoclu cu un tub ataşat care menţinea umezeala ochiului, căci îi lipseau pleoapele. În ce privea restul, chirurgii făcuseră cu ani în urmă tot ce le stătuse în putinţă cu grefe de piele de mari dimensiuni peste os.

Mason Verger, fără nas şi buze, fără ţesut moale pe faţă, era tot numai dinţi, ca o creatură din abisul oceanului. Obişnuiţi cum suntem cu măştile groteşti, şocul produs la vederea lui e întârziat. Apare abia atunci când îţi dai seama că acesta este chipul unui om, dincolo de care există o minte. Fiecare mişcare a acestui chip te cutremură: articulaţia maxilarului, mişcarea ochiului care se îndreaptă spre tine să te vadă. Să-ţi vadă chipul normal.

Părul lui Mason Verger e frumos şi, în mod straniu, cel mai greu de privit. Negru înspicat de şuviţe albe, e împletit într-o coadă suficient de lungă pentru a atinge podeaua dacă e lăsată să atârne peste pernă. Astăzi părul împletit îi stă pe piept într-un colac mare, deasupra aparatului respirator care seamănă cu o carapace de broască ţestoasă. Părul unui om transformat într-o ruină. Şuviţele împletite strălucesc ca nişte solzi.

Sub cearșafuri, trupul demult paralizat al lui Mason Verger pare că s-a topit cu totul pe patul înălțat de spital.

În dreptul feței lui se afla acel dispozitiv de comandă din plastic transparent care semăna cu un nai sau o armonică. Își încolăci limba în jurul unuia din tuburi și suflă o dată cu următoarea mișcare a aparatului său respirator. Patul răspunse cu un zgomot mecanic, îl întoarse puțin ca să se afle față în față cu Starling și-i mări unghiul de înclinare a capului.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Verger. A fost mântuirea mea. L-ai acceptat pe Iisus, domnișoară Starling? Ai credință?

— Am fost crescută într-o atmosferă religioasă strictă, domnule Verger. Am atâta credință cât se poate dobândi astfel. Acum, dacă nu vă deranjează, am să prind microfonul pe fața de pernă. Nu va încurca acolo, sper.

Propria voce îi părea prea vioaie și prea de asistentă.

Imaginea mâinii ei lângă capul lui, a celor două părți de trup alăturate n-o ajută pe Starling, și nici pulsul vizibil în vasele de sânge transplantate peste oasele feței, ca să le alimenteze cu sânge; dilatarea lor ritmică semăna cu mișcarea unor viermi.

Desfășură recunoscătoare firul microfonului și se retrase lângă masă, la casetofonul ei cu microfon separat.

— Aici agentul special Clarice M. Starling, FBI, numărul legitimației 5143690, luând declarația lui Mason R. Verger, numărul fișei de Asigurări Sociale 475989823, la reședința acestuia, în data înregistrată mai sus, jurat și confirmat. Domnul Verger înțelege că i-a fost acordată imunitate în fața urmăririi legale de către Procurorul districtului treizeci și șase și de către autoritățile locale printr-o notă comună anexată, sub jurământ și confirmată. Acum, domnule Verger…

— Vreau să-ți povestesc despre tabără, o întrerupse o dată cu următoarea expirație a aparatului. A fost o

experiență minunată din copilărie la care m-am întors, în esență.

— Putem ajunge și la asta, domnule Verger, dar mă gândeam să…

— O, putem ajunge la asta *acum*, domnișoară Starling. Înțelegi, totul se reduce la a suporta. Atunci l-am întâlnit pe Iisus, și nu-ți voi spune niciodată ceva mai important decât asta.

Se opri ca să lase aparatul să ofteze.

— Era o tabără creștină unde mă trimisese tata. El a plătit totul, toate cele o sută douăzeci și cinci de locuri la lacul Michigan. Unii copii din tabără erau niște nefericiți care ar fi făcut orice pentru o bomboană. Poate că am profitat de asta, poate că am fost dur cu ei atunci când nu voiau să mănânce ciocolata și să facă ce voiam eu – nu ascund nimic, pentru că acum totul e bine.

— Domnule Verger, haideți să ne uităm la niște materiale cu aceeași…

Dar el nu o asculta, ci doar aștepta ca aparatul să-i dea aer.

— Am imunitate, domnișoară Starling, și totul e bine. Am imunitate certă de la Iisus, am imunitate de la procurorul general, am imunitate de la procurorul districtual din Owings Mills, Aleluia. Sunt liber, domnișoară Starling, și totul e bine. Sunt cu El și totul e bine. El e Iisus cel înălțat. Nimeni nu-l învinge. Am fost în slujba Lui în Africa, Aleluia, am fost în slujba Lui în Chicago, lăudat fie-l numele, și în slujba Lui sunt și acum, și el mă va ridica din patul ăsta și îmi va doborî dușmanii și-i va aduce în fața mea, și voi auzi jelania femeilor lor, și totul e bine.

Se înecă cu propria salivă și se opri; vasele de sânge de pe frunte pulsau întunecate. Starling se ridică să cheme o infirmieră, dar vocea lui o opri înainte să ajungă la ușă.

— Mă simt bine, totul e bine.

Poate că o întrebare directă ar avea mai mult succes decât încercarea de a-l îndruma indirect.

— Domnule Verger, l-ați întâlnit vreodată pe doctorul Lecter înainte ca tribunalul să hotărască să mergeți la el pentru terapie? V-ați întâlnit vreodată în societate?

— Nu.

— Erați amândoi membri ai consiliului Filarmonicii din Baltimore.

— Nu, locul meu se datora faptului că mă număram printre sponsori. Îmi trimiteam avocatul atunci când se vota câte ceva.

— N-ați dat nicio declarație la procesul doctorului Lecter.

Învățătă să-și sincronizeze întrebările în așa fel încât el să aibă aer ca să răspundă.

— Au spus că au destul material ca să-l condamne de șase ori, de nouă ori. Iar el a reușit să scape pledând pentru nebunie.

— Tribunalul l-a găsit nebun. Doctorul Lecter nu a pledat pentru nebunie.

— Crezi că distincția asta e importantă? întrebă Mason.

Această întrebare o ajută să-i întrevadă pentru prima oară mintea, rapidă și profundă, diferită de vocabularul pe care îl folosea cu ea.

Țiparul cel mare, obișnuit de-acum cu lumina, se ridică dintre pietrele din acvariu și-și reluă cercul neobosit – o panglică unduitoare, cafenie, cu pete neregulate de un alb-gălbui formând un model minunat. Starling era cât se poate de conștientă de prezența animalului, a cărui mișcare o înregistra la periferia câmpului vizual.

— E un *Muraena Kidako,* zise Mason. Există unul și mai mare ca el, în captivitate, în Tokio. Ăsta e al doilea ca mărime. Denumirea lui populară este „țiparul brutal”. Vrei să vezi de ce?

— Nu, răspunse Starling și întoarse pagina carnetului de însemnări. Așadar, domnule Verger, pe parcursul terapiei impusă de tribunal pe care ați urmat-o, l-ați invitat pe doctorul Lecter acasă la dumneavoastră.

— Nu-mi mai este rușine. Am să-ți povestesc totul. Totul e bine acum. Se punea problema să scap de niște acuzații false de molestare dacă prestam cinci sute de ore de muncă în folosul comunității, lucrând la un adăpost pentru câini, și făceam terapie cu doctorul Lecter. Mi-am spus că, dacă reușeam să-l implic pe doctor în ceva dubios, ar fi fost silit s-o lase mai moale cu terapia și astfel puteam să nu mă duc chiar la toate ședințele, sau să merg nițel drogat, fără ca asta să-mi pună în pericol eliberarea condiționată.

— Pe vremea aceea aveați locuința din Owings Mills.

— Da. I-am spus doctorului Lecter totul, despre Africa și Idi și tot restul, și i-am zis că o să-i arăt unele din chestiile mele.

— Să-i arătați...?

— Diverse obiecte. Jucării. În colțul de colo poți vedea mica ghilotină portabilă pe care am folosit-o pentru Idi Amin. Poți s-o arunci pe bancheta din spate a unui Jeep și să te duci oriunde, în cel mai izolat sătuc. O instalezi într-un sfert de oră. Condamnatului îi trebuie cam zece minute s-o ridice cu un vinci, ceva mai mult dacă e femeie sau copil. Nu mi-e rușine de nimic din toate astea, pentru că sunt purificat.

— Doctorul Lecter v-a făcut o vizită acasă.

— Da. I-am deschis ușa îmbrăcat în piele, înțelegi. Am pândit o reacție, dar n-am văzut niciuna. Mă preocupa ideea că-i va fi frică de mine, dar nu părea să-i fie. *Frică* de mine – acum e amuzant. L-am invitat sus. I-am arătat câinii pe care îi adoptasem de la adăpost, doi câini care erau prieteni și pe care îi țineam într-o cușcă împreună, cu apă proaspătă din belșug, dar fără hrană. Eram curios ce se va întâmpla cu ei până la urmă. I-am arătat apoi spânzurătoarea mea – știi, autoasfixie erotică, te spânzuri, dar nu de tot, și asta-ți produce plăcere în timp ce... mă înțelegi?

— Da.

— Ei bine, el nu părea să înțeleagă. M-a întrebat cum funcționează chestia, și i-am zis „ești un psihiatru ciudat dacă nu știi asta”, iar el a zis – și n-am să-i uit zâmbetul niciodată – a spus „Arată-mi”. *Te-am prins*! mi-am zis în sinea mea.

— Și i-ați arătat.

— Nu mi-e rușine să recunosc. Evoluăm prin propriile greșeli. Sunt purificat.

— Vă rog să continuați, domnule Verger.

— Așa că am așezat lațul în fața oglinzii celei mari, mi l-am pus la gât și am prins funia într-o mână, iar cu cealaltă mână mi-am văzut de treabă; îi urmăream reacțiile, dar nu-mi puteam da seama de niciuna. De obicei pot descifra oamenii. El stătea pe un scaun în colțul camerei. Ședea picior peste picior, cu degetele împletite pe genunchi. Apoi s-a ridicat și a băgat mâna în buzunarul sacoului, cu un gest foarte elegant, ca James Mason căutându-și bricheta, și m-a întrebat: „Vrei o *pocnitoare*[{9}]?” Mi-am zis „Măi să fie! Îmi dă una acum și va trebui să-mi dea până în ziua de apoi ca să-și păstreze dreptul de a practica.” În fine, dacă ai citit raportul, ai aflat că era cu mult mai mult decât amil nitrit.

— „Praf de îngeri”[{10}], alte câteva metamfetamine și ceva LSD, spuse Starling.

— O chestie tare, nu glumă! Doctorul s-a dus la oglinda în care mă priveam, i-a dat un șut și a luat un ciob. Eu unul pluteam. A venit la mine și mi-a dat așchia de sticlă, m-a privit în ochi și mi-a sugerat că poate vreau să-mi jupoi fața cu ea. A dat drumul la câini din cușcă. Și i-am hrănit cu fața mea. A durat mult timp ca s-o jupoi complet – așa mi s-a spus. Eu nu-mi amintesc. Doctorul Lecter mi-a rupt gâtul cu ștreangul. Mi-au recuperat nasul când au golit stomacul câinilor, la adăpostul de animale, dar grefa nu s-a prins.

Starling își aranjă hârtiile de pe masă un timp mai lung decât ar fi fost nevoie în mod normal.

— Domnule Verger, familia dumneavoastră a promis o recompensă după ce doctorul Lecter a evadat în Memphis.

— Da, un milion de dolari. Un milion. Am anunțat pretutindeni în lume.

— V-ați oferit, de asemenea, să plătiți orice fel de informație relevantă, nu doar cele care duc la arestare și condamnare. Ar fi trebuit să ne împărtășiți acest tip de informații. Ați făcut-o întotdeauna?

— Nu chiar, dar n-a existat niciodată ceva demn de împărtășit.

— De unde știți? Ați urmărit personal unele din fire?

— Doar atât cât să-mi dau seama că nu au nicio valoare. Și de ce să nu le fi urmărit, atâta timp cât voi nu mi-ați spus niciodată nimic din ce ați aflat. Am avut un pont din Creta care nu a dus nicăieri și altul din Uruguay pe care nu l-am putut confirma. Vreau să înțelegi, domnișoară Starling, aici nu e vorba de răzbunare. L-am iertat pe doctorul Lecter, așa cum Mântuitorul i-a iertat pe soldații romani.

— Domnule Verger, ați indicat FBI-ului că de data aceasta e posibil să aveți ceva consistent.

— Caută în sertarul mesei din capăt.

Starling scoase mănușile albe de bumbac din poșetă și le puse pe mâini. În sertar se afla un plic mare, cafeniu. Era rigid și greu. Scoase din el o radiografie pe care o ridică spre becurile puternice de deasupra capului. Radiografia era a unei mâini stângi care părea vătămată. Numără degetele. Patru, plus degetul mare.

— Uită-te la metacarpiene, știi ce sunt alea?

— Da.

— Numără articulațiile.

Cinci articulații.

— Socotind și degetul mare, această persoană avea șase degete la mâna stângă. Ca doctorul Lecter.

— Ca doctorul Lecter.

Colțul unde ar fi trebuit să existe numărul de fișă și originea radiografiei fusese tăiat.

— De unde a venit radiografia, domnule Verger?

— Rio de Janeiro. Ca să aflu mai multe trebuie să plătesc. O grămadă de bani. Îmi poți spune dacă e a doctorului Lecter? Ca să știu dacă e cazul să plătesc.

— Am să încerc, domnule Verger. Ne vom da toată silința. Aveți ambalajul în care a sosit radiografia?

— Margot îl păstrează într-o pungă de plastic, ți-l va da. Dacă nu te superi, domnișoară Starling, sunt cam obosit și am nevoie de oarecare îngrijiri.

— Veți primi vești de la biroul meu, domnule Verger.

Starling abia ieșise din încăpere când Mason Verger suflă în tubul din capăt și spuse:

— Cordell?

Infirmierul din camera de joacă intră și-i citi dintr-un dosar cu eticheta DEPARTAMENTUL PENTRU PROTECȚIA ORFANILOR, ORAȘUL BALTIMORE.

— *Franklin,* da? Trimite-l pe *Franklin,* ceru Mason și apoi stinse lumina de la patul lui.

•

Băiețelul stătea în picioare, singur, sub becurile puternice aflate în tavan deasupra colțului destinat vizitatorilor, scrutând cu ochii îngustați întunericul atotcuprinzător. Se auzi vocea răsunătoare:

— Tu ești *Franklin*?

— Franklin, spuse băiețelul.

— Unde stai, *Franklin*?

— Cu mama și Shirley și Stringbean.

— Stringbean stă acolo tot timpul?

— Vine, pleacă.

— Ai spus „Vine, pleacă”?

— Îhî.

— Mama nu-i mama ta adevărată, nu-i *așa, Franklin*?

— Nț.

— Îți place acasă la tine, *Franklin*?

Copilul se lumină.

— O avem pe Pisicuța Pis.

— De când stai acolo, acasă la mama?

— Nu știu.

— Ți-ai serbat vreodată ziua de naștere acolo?

— O dată. Shirley a făcut înghețată.

— Îți place înghețata?

— De căpșuni.

— Le iubești pe mama și Shirley?

— Îhî, le iubesc, și pe Pisicuța Pis.

— Vrei să locuiești acolo? Te simți în siguranță când te duci la culcare?

— Îhî. Dorm în cameră cu Shirley. Shirley e mare.

— *Franklin,* nu mai poți să locuiești acolo, cu mama și Shirley și cu Pisicuța Pis. Trebuie să pleci.

— Cine zice?

— Guvernul zice. Mama și-a pierdut serviciul și permisiunea de a adopta copii. Poliția a găsit o țigară cu marijuana acasă la tine. N-ai s-o mai vezi pe mama de săptămâna viitoare. N-ai s-o mai vezi pe Shirley sau pe Pisicuța Pis de săptămâna viitoare.

— Nu, spuse Franklin.

— Sau poate că nu te mai vor, *Franklin.* E ceva în neregulă cu tine? Ai bube sau ceva urât? Crezi că pielea ta e prea neagră ca ele să te iubească?

Franklin își trase în sus cămașa și-și privi burtica tuciurie. Clătină din cap. Plângea.

— Știi ce o să se întâmple cu Pisicuța Pis? Cum o cheamă pe Pisicuța Pis?

— O cheamă Pisicuța Pis, așa o cheamă.

— Știi ce o să se întâmple cu Pisicuța Pis? Polițistul are s-o ducă pe Pisicuța Pis la un adăpost pentru animale, și un doctor de acolo are să-i facă o injecție. Ție ți-au făcut injecție la orfelinat? Ți-a făcut sora o injecție? Cu un ac strălucitor? Au să-i facă și Pisicuței Pis o injecție. Ea are să se teamă foarte tare când are și vadă acul. Au să bage acul în ea, și pe Pisicuța Pis o s-o doară și o să moară.

Franklin ridică poalele cămășii și lipi țesătura de obraz. Băgă degetul mare în gură, ceva ce nu mai făcuse de un an,

după ce mama i-a spus să nu mai facă.

— Vino aici, spuse vocea din întuneric. Vino aici și am să-ți spun cum poți să faci ca Pisicuța Pis să nu capete injecția. Vrei ca Pisicuța Pis să capete injecția, *Franklin*? Nu? Atunci vino la mine, *Franklin.*

Franklin, înlăcrămat, sugându-și degetul, păși încet înainte, în beznă. Când ajunse la doi metri de pat, Mason suflă în naiul lui și luminile se aprinseră.

Dintr-un curaj înnăscut, sau din dorința de a o ajuta pe Pisicuța Pis, sau pentru că știa că nu mai are unde să fugă, Franklin nu se clinti. Nu o rupse la fugă. Rămase locului hotărât și se uită la fața lui Mason.

Dacă Mason ar fi avut frunte, s-ar fi încruntat la vederea rezultatului dezamăgitor.

— Poți s-o salvezi pe Pisicuța Pis de injecție dacă-i dai cu mâna ta niște otravă de șoareci.

V-ul nu se auzi, dar Franklin înțelese. Scoase degetul din gură.

— Ești un caca rău și bătrân, zise copilul. Ești și urât.

Se întoarse și ieși din cameră, prin coridorul cu furtunuri încolăcite, înapoi în camera de joacă.

Mason îl urmărea pe video.

Infirmierul privi copilul, supraveghindu-l cu atenție în timp ce se prefăcea că citește *Vogue.*

Franklin nu mai dădea doi bani pe jucării. Se duse și se așeză sub o girafă, cu fața la perete. Asta era tot ce putea să facă pentru a nu-și mai suge degetul.

Cordell urmărea cu grijă lacrimile. Când văzu umerii copilului scuturându-se, infirmierul merse la el și-i șterse grijuliu lacrimile cu tampoane sterile. Apoi puse tampoanele ude în paharul de Martini al lui Mason, care stătea la rece în frigiderul din camera de joacă, alături de sucuri de portocale și cutii de Coca-Cola.

• Capitolul 10

Nu era deloc ușor să găsești informații medicale despre doctorul Hannibal Lecter. Dat fiind disprețul lui nemărginit față de instituțiile medicale și față de majoritatea medicilor, nu e surprinzător că n-a avut niciodată un medic de familie.

Spitalul de Nebuni Criminali din Baltimore, unde a stat închis doctorul Lecter până la transferul său dezastruos în Memphis, era acum închis, o clădire părăginită așteptând echipele de la demolări.

Poliția statului Tennessee a fost ultima care l-a avut în grijă pe doctorul Lecter înainte ca acesta să evadeze, dar cei de acolo susțineau că n-au preluat niciodată fișele lui medicale. Ofițerii care l-au adus de la Baltimore la Memphis, amândoi decedați, semnaseră pentru prizonier, nu și pentru vreo fișă medicală.

Starling petrecu o zi la telefon și în fața computerului, apoi căută concret prin camerele de depozitare a probelor de la Quantico și din clădirea J. Edgar Hoover. Scotoci prin camera de probe aglomerată, prăfuită și rău mirositoare a Poliției din Baltimore o dimineață întreagă și apoi petrecu o după-amiază înnebunitoare ocupându-se de Colecția Hannibal Lecter, nesortată, de la Biblioteca de Drept Fitzhugh Memorial, unde timpul se oprește în loc pe când custodele încearcă să găsească cheia potrivită.

La sfârșit a rămas cu o singură foaie de hârtie: examenul medical superficial făcut doctorului Lecter când a fost arestat de poliția statului Maryland. Nu era anexată nicio fișă medicală anterioară.

Inelle Corey supraviețuise demiterii de la Spitalul pentru nebuni criminali din Baltimore și trecuse la activități mai interesante în Comisia Medicală a statului Maryland. A refuzat să discute cu Starling în birou, așa că s-au întâlnit la bufetul de la parter.

Starling avea obiceiul să sosească devreme la întâlniri și să observe de la o distanță oarecare punctul de întâlnire stabilit. Corey apăru exact la ora fixată. Avea cam treizeci și cinci de ani, era masivă și palidă, fără machiaj ori bijuterii.

Părul lung îi ajungea până aproape de mijloc; purta sandale albe cu elastic.

Starling luă câteva plicuri de zahăr de pe raftul cu condimente și privi cum Corey se așază la masa convenită.

Ai putea crede că toți protestanții arată la fel. Nu-i chiar așa. La fel cum un localnic din Caraibe poate deseori să recunoască insula de pe care provine un altul, tot așa Starling, crescută de luterani, o privi pe femeie și-și spuse în sinea ei: „Biserica lui Hristos, poate Nazarineană la suprafață.”

Își scoase bijuteriile – o brățară simplă și un cercel în urechea cea nevătămată, și le puse în poșetă. Ceasul de plastic mergea. În rest nu putea face prea multe cu privire la înfățișarea ei.

— Inelle Corey? Vrei niște cafea?

Starling ducea două cești.

— Se pronunță *Eyenelle.* Nu beau cafea.

— Le beau eu pe amândouă, vrei altceva? Eu sunt Clarice Starling.

— Nu doresc nimic. Vrei să-mi arăți un act de identitate?

— Desigur, spuse Starling. Domnișoară Corey – pot să-ți spun Inelle?

Femeia ridică din umeri.

— Inelle, am nevoie de ajutor într-o problemă care nu te implică personal în niciun fel. Am nevoie de îndrumări ca să găsesc niște dosare de la Spitalul Baltimore.

Inelle Corey vorbește cu o precizie exagerată atunci când vrea să-și exprime mânia sau să arate că știe bine ce spune.

— Am trecut prin faza asta cu Comisia, la momentul închiderii spitalului, domnișoară…

— Starling.

— Domnișoară Starling. Vei afla că niciun pacient n-a plecat din spital fără dosar. Vei afla că niciun dosar nu a ieșit din spital fără aprobarea unui supervizor. În ceea ce-i privește pe decedați, Departamentul Sănătății nu a avut nevoie de dosarele lor, Biroul de Statistică Medicală nu a

vrut dosarele lor, și după câte știu, dosarele moarte, adică dosarele celor decedați au rămas la Spitalul Baltimore după data plecării mele, iar eu am fost printre ultimii care au plecat. Cazurile de fugă au mers la poliția orașului și la biroul șerifului.

— Cazurile de fugă?

— Atunci când cineva fuge din spital. Uneori se întâmpla ca acei internați cu comportare bună, care aveau oarecare privilegii, să fugă.

— Ar putea doctorul Hannibal Lecter să fie considerat un caz de fugă? Crezi că dosarul lui ar fi putut să ajungă la forțele de ordine?

— El *nu* a fost un caz de fugă. Nu a fost considerat niciodată ca un caz de fugă *al nostru.* Nu se afla în custodia noastră când a fugit. Odată m-am dus acolo, la subsol și m-am uitat la doctorul Lecter, i l-am arătat surorii mele când a venit cu băieții ei. Am o senzație neplăcută, de frig când îmi amintesc. L-a stârnit pe unul din ceilalți să arunce niște… (coborî vocea) *spermă* pe noi.

— Era cumva vorba de Miggs? Avea îndemânare.

— Mi-am scos din minte întâmplarea. Dar îmi amintesc de *tine.* Ai venit la spital și ai vorbit cu Fred – cu doctorul Chilton și te-ai dus în subsol, la Lecter, nu-i așa?

— Da.

Doctorul Frederick Chilton, directorul Spitalului de nebuni criminali din Baltimore, fusese dat dispărut în timp ce se afla în concediu, după evadarea doctorului Lecter.

— Știi că Fred a dispărut.

— Da, am auzit.

Domnișoara Corey fabrică repede niște lacrimi lucioase.

— Era logodnicul meu, spuse. El a dispărut, pe urmă spitalul a fost închis, era ca și cum mi s-ar fi prăbușit lumea în cap. Dacă n-ar fi fost biserica, n-aș fi putut să depășesc momentul.

— Îmi pare rău, spuse Starling. Acum ai o slujbă bună.

— Dar nu-l am pe Fred. Era un om așa de bun…, între noi era dragoste, o dragoste pe care n-o găsești în fiecare zi. A fost ales Băiatul Anului, în liceu.

— Măi să fie. Să te întreb ceva, Inelle. Doctorul Chilton păstra dosarele în biroul lui, sau în recepție, unde aveai dumneata biroul?

— Se aflau în dulapurile din perete, în biroul lui, dar în timp s-au înmulțit așa de tare că le-am pus în fișete mari, în recepție. Erau întotdeauna încuiate, firește. Când s-a închis spitalul, clădirea a fost ocupată temporar de clinica de dezintoxicare a dependenților de heroină și o mulțime de lucruri au fost mutate de colo-colo.

— Ai văzut vreodată dosarul doctorului Lecter, ai umblat cu el?

— Sigur.

— Îți amintești să fi fost vreo radiografie în el? Radiografiile se aflau împreună cu fișele medicale, sau separat?

— Cu. Împreună cu fișele. Erau mai mari ca dosarele și asta incomoda. Aveam un aparat Röentgen, dar niciun radiolog cu normă întreagă care să țină dosare separate. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc dacă în dosarul lui era vreo radiografie sau nu. Exista o electrocardiogramă pe care Fred o arăta deseori. Doctorul Lecter – nici măcar nu-mi vine să-i spun *doctor* – era conectat la electrocardiograf când a atacat-o pe biata asistentă. Era ceva nefiresc: pulsul nu i s-a mărit prea mult când a atacat-o. S-a ales cu un umăr dislocat când infirmierii l-au înșfăcat și l-au tras de pe ea. Pentru asta au trebuit să-i facă radiografie. Dacă era după mine, s-ar fi ales cu mai multe, nu doar cu un simplu umăr dislocat.

— Dacă îți vine vreo idee referitoare la locul unde s-ar putea afla dosarul, ai să mă suni?

— Vom face ceea ce noi numim o cercetare globală, spuse domnișoara Corey savurând termenul, dar nu cred să găsim

ceva. O mulțime de lucruri au fost abandonate, nu de noi, ci de cei de la clinică.

Ceștile de cafea aveau margini groase de pe care lichidul se prelingea pe pereții vasului. Starling privi cum Inelle Corey se depărtează greoaie, un personaj ca de coșmar, și bău jumătate de ceașcă de cafea cu un șervet sub bărbie.

Starling începea să-și recapete contactul cu sine însăși. Știa că o deranjează ceva. Poate era vorba de lipsa de cochetărie, mai rău chiar, poate lipsa de stil. O indiferență față de lucrurile care încântă ochiul. Poate că simțea nevoia acută de stil. Chiar și stilul narcomanelor era mai bine decât nimic – era o declarație, indiferent că vrei s-o auzi sau nu.

Starling se examină în căutare de snobism și ajunse la concluzia că avea al naibii de puține motive să fie snoabă. Apoi, gândindu-se la stil, și-o aminti pe Evelda Drumgo, care avea stil cât încape. Iar acest gând o făcu să-și dorească din nou, din tot sufletul, să uite de sine din nou.

• Capitolul 11

Și astfel, Starling se întoarse acolo unde a început totul pentru ea, la Spitalul pentru nebuni criminali din Baltimore, acum dezafectat. Vechea clădire cafenie, cuib al suferinței, e toată lacăte și ferestre oblonite, acoperită de graffiti, și așteaptă echipele de la demolări.

Instituția se afla în declin cu mai mulți ani înaintea dispariției directorului ei, aflat în concediu, doctorul Frederick Chilton. Dezvăluirile ulterioare cu privire la risipa din spital, la administrarea proastă și la decrepitudinea clădirii în sine au determinat la scurt timp după aceea oprirea fondurilor. Unii pacienți au fost transferați în alte instituții, alții au murit, iar câțiva rătăceau pe străzile din Baltimore ca niște zombi, dependenți de Torazină ca

rezultat al unui program ambulatoriu prost conceput în urma căruia mai mulți dintre ei au murit înghețați.

Așteptând în fața bătrânei clădiri, Clarice Starling și-a dat seama că a epuizat toate celelalte posibilități înainte să vină aici tocmai pentru că nu voia să se mai întoarcă vreodată în acest loc.

Îngrijitorul întârzie trei sferturi de oră. Era un bărbat vârstnic, masiv, cu un pantof ortopedic care bocănea și o tunsoare est-europeană care putea să fi fost făcută în casă. Respira șuierător. O conduse către o ușă laterală la care se ajungea coborând câteva trepte. Încuietoarea fusese scoasă de tâlhari, iar ușa era acum încuiată cu un lanț și două lacăte. Pe verigile lanțului se adunaseră pânze de păianjen. Iarba crescută în crăpăturile treptelor gâdilă gleznele lui Starling în vreme ce îngrijitorul bâjbâia cu cheile. Cerul după-amiezei târzii era acoperit, lumina opacă și fără umbre.

— Nu cunosc clădirea bine, eu numai verific alarma de incendiu, zise omul.

— Știi dacă sunt depozitate ceva documente aici? Fișete, dosare?

El ridică din umeri.

— După spital, au avut aici clinica de dezintoxicare. Au pus totul în subsol, ceva paturi, ceva așternut, nu știu ce era. E rău acolo pentru astm, mucegaiul, foarte rău mucegai. Saltelele de pe paturi erau cu mucegai, mucegai rău pe paturi. Nu pot să suflu acolo. Scările mă omoară. V-aș arăta, dar…

Starling ar fi fost bucuroasă să aibă un însoțitor, chiar și pe el, dar ar fi încetinit-o.

— Nu, nu-i nevoie. Unde-i biroul dumitale?

— Un pic mai încolo, unde era biroul pentru permise de conducere.

— Dacă nu mă întorc într-o oră…

El se uită la ceas.

— Programul meu se termină peste jumătate de oră.

Asta chiar le întrece pe toate.

— Domnule, ai să aștepți să-ți aduc cheile în biroul dumitale. Dacă nu mă întorc într-o oră, sună la numărul de pe cartea asta de vizită și arată-le unde m-am dus. Dacă nu ești acolo când ies, dacă ai închis și te-ai dus acasă, dimineață merg personal la șeful dumitale și-ți fac raport. În plus…, în plus vei fi audiat la Fisc, iar situația dumitale va fi revizuită de Biroul de Imigrare și… și Naturalizare. Înțelegi? Aș aprecia un răspuns, domnule.

— V-aș fi așteptat, sigur. Nu trebuie să spuneți asemenea lucruri.

— Mulțumesc foarte mult, domnule, spuse Starling.

Îngrijitorul se prinse cu mâinile sale mari de balustradă ca să se sprijine urcând cele câteva trepte până la nivelul străzii; Starling auzi sunetul mersului deformat stingându-se. Apoi împinse ușa și intră, ajungând pe un palier al scării de incendiu. Ferestrele înalte, cu gratii de pe casa scării lăsau să intre lumina cenușie. Cugetă dacă e cazul să încuie ușa în urma ei și se decise să lege lanțul într-un nod pe partea interioară a ușii, așa încât s-o poată deschide dacă se întâmpla să piardă cheia.

În incursiunile sale anterioare la azil, pentru a-l chestiona pe doctorul Lecter, intrase pe ușa din față, așa că de data aceasta avu nevoie de câteva clipe ca să se orienteze.

Urcă pe scara de incendiu până la etajul principal. Ferestrele cu sticlă mată reduceau și mai mult lumina zilei, iar încăperea se afla în semiîntuneric. Cu lanterna ei puternică, Starling descoperi un întrerupător și aprinse luminile din tavan, unde mai existau trei becuri funcționale într-o lustră spartă. Capetele tăiate ale firelor de telefon zăceau pe biroul din recepție.

Vandali cu vopsele spray fuseseră în clădire. Un falus de doi metri jumătate, cu tot cu testicule decora peretele recepției, împreună cu inscripția FRUMOASO, HAI ȘI TRAGE-MI-O.

Ușa către biroul directorului era deschisă. Starling se opri în prag. Acolo venise ea în prima misiune FBI, pe vremea când încă mai era în pregătire la Quantico, încă mai credea orice, încă mai credea că, dacă poți face ce ți se cere, dacă izbutești, vei fi acceptat, indiferent de rasă, naționalitate, religie, sex, culoare, indiferent dacă ești sau nu unul din „oamenii de aur”. Din toate acestea mai rămăsese un singur lucru în care credea. Încă mai credea că poate izbuti.

Acolo, în acel birou, doctorul Chilton întinsese spre ea mâna unsuroasă, acolo se dăduse la ea. Acolo făcuse el negoț cu secrete și trăsese cu urechea și, crezând că e la fel de inteligent ca Hannibal Lecter, luase decizia care îi permisese lui Lecter să evadeze cu atâta vărsare de sânge.

Masa de lucru a lui Chilton rămăsese în cameră, dar nu mai exista scaun, fiind suficient de mic ca să poată fi furat. Sertarele erau goale, cu excepția unei tablete de aspirină zdrobită. În birou rămăseseră două fișete. Aveau încuietori simple pe care Starling, fost agent tehnic, le descuie în mai puțin de un minut. Un sandviș uscat într-o pungă de hârtie și ceva formulare rămase de la clinica de dezintoxicare se aflau într-unul din sertarele de jos, împreună cu un spray pentru împrospătarea respirației, un tub de loțiune tonică pentru păr și câteva prezervative.

Starling se gândi la subsolul cu aspect de fortăreață al azilului, unde doctorul Lecter trăise timp de opt ani. Nu voia să meargă acolo. Putea să-și folosească telefonul celular pentru a solicita un echipaj al poliției locale care să coboare în subsol cu ea. Putea cere biroului din Baltimore să trimită un alt agent FBI cu ea. După-amiaza cenușie era pe sfârșite și nu putea nicicum să evite traficul orei de vârf din Washington. Dacă mai aștepta, va fi și mai rău.

Se sprijini de biroul lui Chilton fără să-i pese de praf și încercă să se hotărască. Credea într-adevăr că pot exista dosare în subsol, sau era atrasă de locul unde l-a văzut pentru prima oară pe Hannibal Lecter?

Dacă Starling învățase ceva despre sine pe parcursul carierei în forțele de ordine, învățase următorul lucru: că nu e o amatoare de senzații tari și că ar fi fericită să nu mai simtă frica niciodată. Dar *era posibil* să existe dosare în subsol. Putea să afle în cinci minute.

Își amintea zgomotul metalic făcut de ușile de maximă securitate în urma ei când, cu ani în urmă, coborâse în subsol. În eventualitatea că vreo ușă ar putea să se închidă în urma ei de data aceasta, sună la biroul FBI din Baltimore, le spuse celor de acolo unde se află și se înțelese cu ei să-i sune din nou peste o oră, ca să-i anunțe că a ieșit.

Luminile funcționau pe scările din interiorul clădirii, unde Chilton o condusese spre subsol cu ani în urmă. Aici îi explicase procedurile de securitate folosite în abordarea lui Hannibal Lecter, iar aici se oprise, sub acest bec, ca să-i arate fotografia pe care o purta în portofel, a asistentei a cărei limbă o mâncase doctorul Lecter în timpul unei încercări de consultație medicală. Dacă umărul acestuia fusese dislocat atunci, trebuia cu siguranță să existe o radiografie.

Un curent de aer de pe scări îi atinse gâtul, ca și cum ar fi fost pe undeva o fereastră deschisă.

Pe palier se găsea o cutie de la hamburgeri McDonald’s și șervețele de hârtie împrăștiate. O ceașcă pătată în care fusese fasole. Gunoaie. Într-un colț, excremente și șervețele. Lumina se oprea la capătul palierului, înainte de ușa mare de oțel care ducea spre sectorul celor violenți, acum deschisă și fixată la perete. Lanterna lui Starling cuprinse cinci celule în fascicolul puternic, amplu de lumină.

Îndreptă lanterna spre fundul coridorului fostei secțiuni de maximă securitate. La capătul îndepărtat se afla ceva voluminos. Imaginea ușilor de la celule stând deschise era stranie. Pe podea, pretutindeni, se găseau ambalaje și cești de carton. O cutie de suc, înnegrită în urma utilizării pentru inhalarea de droguri, zăcea pe masa fostului infirmier.

Starling încercă întrerupătoarele de lumină din spatele pupitrului infirmierului. Nimic. Scoase celularul. Ledul roșu părea extrem de strălucitor în întuneric. Telefonul nu era de niciun folos sub pământ, dar ea rosti tare: „Barry, mută camionul la intrarea laterală. Adu un reflector. O să ai nevoie de niște cărucioare ca să duci lucrurile astea pe scări în sus… Mda, hai încoace.”

Apoi Starling strigă în beznă:

— Atenție, voi de-acolo. Sunt agent federal. Dacă locuiți ilegal aici, sunteți liberi să plecați. N-am să vă arestez. Nu mă interesați. Dacă vă întoarceți după ce îmi termin eu treburile, nu-mi pasă. Puteți ieși acum. Dacă încercați să mă împiedicați în vreun fel, veți avea de suportat vătămări corporale când am să vă găuresc fundul. Mulțumesc.

Vocea ei reverberă pe coridor, unde atâția oameni strigaseră până nu mai avuseseră glas și roseseră gratiile cu gingiile după ce n-au mai avut dinți.

Starling își aminti prezența încurajatoare a uriașului infirmier, Barney, când venise să-l chestioneze pe doctorul Lecter. Curtoazia ciudată cu care Barney și doctorul Lecter se tratau reciproc. Acum, nici urmă de Barney. O amintire de la școală îi trecu prin minte și, ca exercițiu de disciplină, își impuse să-și amintească:

Ecou de pași în amintiri
Pe cărarea ce n-am umblat vreodată
Spre poarta ce n-am deschis vreodată
În grădina de trandafiri.

Grădina de trandafiri, da, sigur. Asta nu era de nicio culoare grădină de trandafiri.

Starling, care fusese îndemnată în editorialele recente să-și urască pistolul în aceeași măsură ca și pe sine, descoperi că atingerea armei nu era câtuși de puțin detestabilă atunci când se simțea neliniștită. E dificil să-ți

păzești concomitent ambele flancuri, și imperativ să nu lași pe nimeni în urmă.

De undeva picura apă.

Rame de paturi demontate și așezate stivă în celule. În altele, saltele. Pe mijlocul coridorului era apă și Starling, mereu grijulie cu pantofii, înainta pe coridor pășind când pe o parte a bălții înguste, când pe cealaltă. Își aminti sfatul lui Barney cu ani în urmă, când celulele erau locuite: *Rămâi pe mijlocul coridorului.*

Iată și fișetele. Pe mijlocul coridorului, până la capăt, raza lanternei ei întâlni un oliv mat.

Iată celula care fusese ocupată de Miggs cel multiplu, pe lângă care detestase cel mai mult să treacă. Miggs, care i-a șoptit obscenități și a aruncat fluide organice. Miggs, pe care doctorul Lecter l-a ucis determinându-l să-și înghită limba cea mizerabilă. Iar după moartea lui Miggs, Sammie a ocupat celula aceea. Sammie, a cărui poezie doctorul Lecter a lăudat-o, cu un efect uimitor asupra poetului. Îl putea auzi și acum pe Sammie strigându-și versurile cât putea de tare:

VRAU SMERGLA IISUS
VRAU SMERGCU CRIST
PO SMERGCU IISUS
IOS CUMINTE IOS TRIST

Încă mai avea pe undeva textul scris chinuit cu creionul.

În celulă se găseau acum teancuri de saltele și baloți de așternuturi legați strâns.

Și, în cele din urmă, celula doctorului Lecter.

Masa zdravănă unde citea el încă mai era înșurubată în podea, în mijlocul camerei. Scândurile dispăruseră de pe rafturile unde stătuseră cărțile lui, dar ramele încă mai erau prinse în zid.

Starling ar fi trebuit să se îndrepte spre fișete, dar nu se putea desprinde de celulă. Acolo avusese cea mai

remarcabilă întâlnire din viața ei. Acolo fusese uimită, șocată, surprinsă.

Acolo auzise despre sine lucruri atât de teribil de adevărate încât i-au făcut mintea să răsune ca un clopot uriaș.

Voia să intre în celulă. Voia să intre, își dorea asta așa cum îți dorești să sari de la balcon, așa cum luciul șinelor de cale ferată te ispitește când auzi un tren apropiindu-se.

Starling roti raza lanternei în jurul ei, se uită la spatele fișetelor așezate în rând, trecu raza de lumină peste celulele din apropiere.

Curiozitatea o purtă peste prag. Se opri în mijlocul celulei în care petrecuse doctorul Lecter opt ani de zile. Îi ocupă locul, unde îl văzuse pe el stând în picioare, și se aștepta să simtă un fior, dar nu simți nimic. Puse pistolul și lanterna pe masă, atentă ca lanterna să nu se rostogolească, și-și lipi palmele de tăblie, dar palmele ei nu simțiră decât firimituri.

Una peste alta, efectul era dezamăgitor. Celula era la fel de golită de fostul ei locatar pe cât e pielea lepădată a unui șarpe care a năpârlit. Starling se gândi atunci că a ajuns să înțeleagă ceva: moartea și primejdia nu au nevoie să vină prin capcane. Ele pot să-ți apară în respirația dulce a celor dragi. Sau într-o după-amiază însorită, într-o piață de pește unde se aude Macarena dintr-un difuzor.

La treabă. Fișetele se întindeau pe vreo doi metri și jumătate, în total patru fișete înalte până la bărbie. Fiecare avea cinci sertare, cu o singură încuietoare deasupra sertarului de sus. Niciunul nu era încuiat. Toate erau pline de fișe, unele voluminoase, toate în dosare. Dosare vechi din carton marmorat, înmuiate de vreme, și dosare mai noi cafenii. Fișele de sănătate ale unor oameni morți, înregistrate încă de la deschiderea spitalului în 1932. Erau așezate aproximativ în ordine alfabetică, unele materiale puse de-a dreptul în teancuri, în spatele dosarelor, în sertarele lungi. Starling le răsfoi cu repeziciune, ținând

lanterna grea pe umăr și trecându-și degetele mâinii libere printre dosare, dorindu-și să fi adus o lanternă mică pe care s-o poată ține între dinți. Îndată ce reuși să prindă logica așezării dosarelor, putu să sară peste sertare întregi, peste cele cu litera J, foarte puține cu K, ajunse la L, și brusc îl văzu: Lecter, Hannibal.

Starling trase afară dosarul lung, cafeniu, îl pipăi pe dată în căutare negativului țeapăn al radiografiei, puse dosarul deasupra celorlalte și-l deschise ca să afle istoricul medical al răposatului I. J. Miggs. Fir-ar a naibii de treabă! Miggs părea să continue s-o bântuie din mormânt. Puse dosarul pe fișet și trecu în grabă la litera M. Dosarul lui Miggs se afla acolo, în ordine alfabetică. Gol. Greșeala celui care așezase dosarele? Pusese cineva din greșeală documentele despre Miggs în coperta lui Hannibal Lecter? Parcurse toate dosarele cu M căutând o fișă fără copertă. Se întoarse la J. Conștientă de o sâcâială crescândă. Mirosul neplăcut al locului o deranja tot mai mult. Îngrijitorul avea dreptate, era greu să respiri în locul acela. Parcursese jumătate din dosarele cu J când își dădu seama că duhoarea… devenea rapid tot mai puternică.

În spatele ei se auzi un plescăit slab și ea se întoarse, cu lanterna ridicată gata de lovitură, cealaltă mână strecurându-se repede sub pulover, spre patul pistolului. Un bărbat înalt îmbrăcat în cârpe soioase stătea în raza lanternei ei, cu unul din picioare, foarte umflat, în apă. Ținea o mână departe de corp. În cealaltă ținea un ciob de farfurie. Unul din picioare și ambele tălpi îi erau legate cu fâșii de cearșaf.

— Salut, spuse el, cu limba îngroșată de o micoză bucală.

Starling îi simțea respirația de la doi metri. Mâna ei trecu, pe sub jachetă, de la pistol la spray-ul paralizant.

— Salut, răspunse Starling. Vrei, te rog, să te lipești de gratii?

Bărbatul nu se mișcă.

— Ești Iisus?

— Nu, spuse Starling. Nu sunt Iisus.

Vocea. Starling își amintea vocea.

— Ești Iisus??

Chipul lui se crispase.

Vocea. Hai, gândește-te!

— Salut, Sammie, spuse ea. Ce mai faci? Tocmai mă gândeam la tine.

Ce-i cu Sammie? Informația, reactualizată prompt, nu era tocmai încurajatoare. *A pus capul maică-si pe talerul de colectă în vreme ce adunarea cânta „Dă-i ce ai mai bun Domnului”. A spus că e cel mai bun lucru al său. Biserica Baptistă dintr-o localitate oarecare. E furios, spunea doctorul Lecter, că Iisus întârzie așa de mult.*

— Ești Iisus? întrebă el din nou, plângăreț de data asta.

Băgă mâna în buzunar și scoase un rest de țigară, unul bun de vreo cinci centimetri. Îl puse pe ciobul de farfurie și-l întinse spre ea, oferindu-i-l.

— Sammie, îmi pare rău, nu sunt Iisus. Eu sunt…

Sammie deveni brusc livid, furios că ea nu e Iisus, și vocea lui bubui de-a lungul coridorului umed:

VRAU SMERGLA IISUS
VRAU SMERGCU CRIST

Ridică ciobul de farfurie, cu marginea tăioasă ca un brici, și făcu un pas spre Starling, acum cu ambele picioare în apă și chipul contorsionat, mâna liberă încleștându-se în aer, în spațiul dintre ei.

Starling simți duritatea fișetelor în spatele ei.

— Poți să mergi cu Iisus

Dacă ești cuminte, recită ea, răspicat și tare ca și cum el s-ar fi aflat foarte departe.

— Îm-hm, făcu Sammie calm și se opri.

Starling căută în poșetă și găsi un baton de ciocolată.

— Sammie, am un Snickers. Îți place Snickers?

El nu zise nimic. Starling puse ciocolata pe dosarul cafeniu și-l întinse spre el, așa cum făcuse el cu farfuria. Sammie mușcă din ciocolată fără să scoată ambalajul, scuipă hârtia și mușcă din nou, până ajunse la jumătate.

— Sammie, a mai fost cineva aici?

El îi ignoră întrebarea, puse restul de ciocolată pe farfurie și dispăru în spatele unui vraf de saltele din vechea lui celulă.

— Ce naiba mai e și asta? se auzi o voce de femeie. Mulțumesc, Sammie.

— Cine ești? strigă Starling.

— Ce dracu' te interesează?

— Trăiești aici cu Sammie?

— Sigur că nu. Am venit la întâlnire. Crezi că ne poți lăsa în pace?

— Da. Răspunde-mi la întrebare. De când ești aici?

— Două săptămâni.

— A mai fost cineva aici?

— Niște căcănari pe care Sammie i-a pus pe fugă.

— Sammie te apără?

— Pune-te cu mine și-ai să afli. Eu pot să merg, așa că aduc mâncare, el are un loc sigur unde să mâncăm. Mulți oameni au aranjamente din astea.

— E vreunul din voi integrat în vreun program? Vreți să fiți? Vă pot ajuta.

— El a fost. Ieși în lume, faci ce-ți spun cretinii ăia și după-aia te întorci la ceea ce știi de dinainte. Ce cauți? Ce vrei?

— Niște dosare.

— Dacă nu-s aici, trebuie că le-a furat cineva, cât de deștept trebuie să fii ca să te prinzi?

— Sammie? chemă Starling. Sammie?

Sammie nu răspunse.

— A adormit, spuse prietena lui.

— Dacă las niște bani aici, ai să cumperi ceva de mâncare?

— Nu, am să cumpăr băutură. Mâncare poți să *găsești.* Nu poți găsi băutură. Vezi să nu te pocnească clanța peste buci când ieși.

— Las banii pe masă, spuse Starling.

Îi veni s-o ia la fugă, dar își aminti cum plecase de la doctorul Lecter, cum se ținuse tare și pășise mai departe spre ceea ce era pe atunci insula calmă a pupitrului de infirmier al lui Barney.

În lumina de pe scări, Starling scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari. O puse pe biroul zgâriat, abandonat al lui Barney și deasupra ei așează o sticlă goală de vin, ca s-o țină locului. Desfăcu o pungă de plastic și puse în ea coperta dosarului Lecter cu datele despre Miggs în ea și coperta goală a dosarului Miggs.

— La revedere. La revedere, Sammie, strigă ea către bărbatul care dăduse ocol lumii și apoi se întorsese la iadul pe care îl cunoștea.

Ar fi vrut să-i spună că speră că Iisus va veni curând, dar părea ceva prea caraghios pentru a fi rostit.

Starling urcă scările și se întoarse la lumină, ca să continue, la rândul ei, să dea ocol lumii.

• Capitolul 12

Dacă există depouri pe drumul spre iad, trebuie să semene cu intrarea pentru ambulanțe de la Spitalul General Maryland-Misericordia. Peste vaierul stins al sirenelor și vaietele vieților ce se stingeau, clănțănitul brancardelor, peste țipete și strigăte, coloanele de aburi din canale se ridică în întunericul nopții precum stâlpul de foc al lui Moise, înroșite de neonul pe care scrie URGENȚĂ, iar ziua se transformă într-un paravan de ceață.

Barney ieși din perdeaua de abur cu umerii puternici strânși în haină și capul tuns scurt aplecat înainte; străbătu pavajul crăpat cu pași lungi, îndreptându-se spre răsărit, spre dimineață.

Pleca de la slujbă cu douăzeci și cinci de minute mai târziu; poliția adusese la spital un proxenet drogat cu un glonț în el, căruia îi plăcea să se lupte cu femeile, iar asistenta șefă îl rugase pe Barney să mai rămână. Întotdeauna când internau un pacient violent, îl rugau pe Barney să rămână.

Clarice Starling se uită la Barney de sub gluga mare a jachetei și-l lăsă să parcurgă o jumătate de cvartal pe cealaltă parte a străzii înainte să-și ridice geanta pe umăr și să-l urmeze. Când îl văzu că trece pe lângă parcare și pe lângă stația de autobuz, respiră ușurată. Avea să fie mai ușor să-l urmărească pe jos. Nu era sigură unde anume locuiește și trebuia să afle înainte ca el s-o vadă.

Cartierul din spatele spitalului era liniștit, muncitoresc, mixt sub aspect rasial. Un cartier unde îți pui încuietori bune la mașină, dar n-ai nevoie să iei bateria în casă peste noapte, și unde copiii se pot juca pe afară.

După trei cvartale, Barney așteptă ca o dubă să elibereze trecerea de pietoni și se îndreptă spre nord, pe o stradă cu

case mici, unele cu trepte de marmură și grădini bine îngrijite. Cele câteva vitrine goale erau intacte, iar geamurile proaspăt spălate. Magazinele începeau să se deschidă; pe stradă treceau câțiva oameni. Camioanele parcate peste noapte de ambele părți ale străzii îi blocară vederea lui Starling vreme de jumătate de minut, astfel că îl ajunse din urmă pe Barney fără să-și dea seama că acesta s-a oprit. Era exact în dreptul lui, de cealaltă parte a străzii, când l-a văzut. Poate că și el o văzuse, nu era sigură.

Barney stătea cu mâinile în buzunarele jachetei și capul aplecat înainte, privind pe sub sprâncene ceva ce mișca în mijlocul străzii. Un porumbel mort zăcea pe drum, cu penele fluturând în curentul iscat de mașinile în trecere. Perechea păsării moarte dădea ocoale leșului, privindu-l țintă, capul mic mișcându-se la fiecare pas al picioarelor sale rozalii. Se rotea într-una, murmurând pe limba dulce a porumbeilor. Trecură mai multe mașini și o dubă, iar pasărea rămasă în viață abia reuși să le evite, cu decolări precipitate de ultimă clipă.

Poate că Barney îi aruncă o privire, Starling nu era sigură. Trebuia să meargă înainte, altfel avea să fie descoperită. Când se uită peste umăr văzu că Barney se ghemuise în mijlocul străzii, cu o mână ridicată spre mașini.

Ea dădu colțul și, ieșită din raza privirii lui, își dezbrăcă jacheta cu glugă, scoase din sacoșă un pulover, o șapcă cu cozoroc și o geantă de gimnastică și se schimbă rapid, înghesuind jacheta și sacoșa în geanta de sport și îndesându-și pletele sub șapcă. Se amestecă printre niște femei de serviciu care se îndreptau spre casă și intră din nou pe strada lui Barney.

Acesta ținea porumbelul mort în palmele făcute căuș. Perechea lui zbură cu un șuierat al aripilor în sus, spre sârmele de deasupra capului și-l privi. Barney așează pasărea moartă pe iarba unei peluze; îi netezi penele. Apoi ridică fața sa largă spre pasărea de pe sârmă și-i zise ceva. După ce el se îndepărtă, porumbelul supraviețuitor coborî

în iarbă și continuă să dea ocol perechii sale. Barney nu se uită în urmă. Văzându-l că urcă treptele unei case, câteva sute de metri mai încolo, și-și caută cheile, Starling alergă jumătate de cvartal ca să-l ajungă din urmă înainte ca el să descuie ușa.

— Barney, salut!

Se întoarse pe scări fără grabă și se uită la ea. Starling uitase că ochii lui Barney erau neobișnuit de depărtați. Văzu în ei inteligență și percepu micul clic electronic de recunoaștere. Își scoase șapca și-și lăsă părul liber.

— Sunt Clarice Starling. Mă mai ții minte? Sunt…

— Agentul, zise Barney fără intonație.

Starling își lipi palmele una de alta și încuviință din cap.

— Mă rog… da, așa e. Barney, trebuie să discut cu tine. Nimic oficial, am nevoie să-mi răspunzi la niște întrebări.

Barney coborî scările. Chiar și după ce ajunse pe trotuar, în fața lui Starling, ea tot mai trebuia să se uite în sus ca să-i vadă fața. Dar urieșimea lui n-o făcea să se simtă amenințată, cum s-ar fi simțit un bărbat.

— Ofițer Starling, vrei să consemnezi că nu mi s-au citit drepturile?

Avea o voce pițigăiată și aspră, ca vocea lui Tarzan întruchipat de Johnny Weismüller.

— Categoric. Nu ți-am spus poezia. Recunosc.

— Ce-ar fi să spui asta în geanta ta?

Starling deschise geanta și vorbi în ea cu voce tare, de parcă înăuntru s-ar fi aflat vreun spiriduș.

— Nu i-am spus poezia lui Barney; nu își cunoaște drepturile.

— E un local mai încolo unde au cafea bunicică, zise Barney.

Porniră într-acolo.

— Câte șepci ai în geanta aia?

— Trei, răspunse ea.

Când microbuzul cu semnul convențional indicând persoane handicapate la bord trecu pe lângă ei, Starling

remarcă faptul că pasagerii se uită la ea, dar suferinzii sunt adesea preocupați de sex, așa cum și au dreptul să fie. Bărbații tineri dintr-o mașină aflată la următoarea intersecție o priviră la rândul lor, însă nu spuseră nimic, din cauza lui Barney. Orice obiect ieșind pe geam ar fi atras atenția lui Starling – o preocupa răzbunarea bandei Crip, dar privirile cu subînțeles trebuiau suportate.

Când ea și Barney intrară în cafenea, microbuzul coti pe o alee ca să întoarcă și apoi plecă pe același drum pe care venise.

Trebuiră să aștepte eliberarea unui separeu în localul aglomerat, în vreme ce chelnerul răcnea în hindi la bucătar, acesta manevrând bucățile de carne cu niște clești lungi și o expresie vinovată pe chip.

— Hai să mâncăm, spuse Starling după ce se așezară. Unchiul Sam face cinste. Cum îți merge, Barney?

— Slujba e bună.

— Ce slujbă ai?

— Infirmier.

— Mă gândeam că de-acuma ești asistent, sau poate student la medicină.

Barney ridică din umeri și se întinse să ia frișca. Se uită la Starling.

— Te-au pus la zid pentru c-ai împușcat-o pe Evelda?

— Rămâne de văzut. Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o o dată, când l-au adus la spital pe bărbatul ei, Dijon. Era mort, s-a golit de sânge sub ochii lor chiar înainte să-l urce în ambulanță. Nu mai avea pic de sânge în corp când a ajuns la noi. Ea nu voia să-l lase din brațe și a încercat să se lupte cu asistentele. A trebuit ca eu să… Înțelegi… Frumoasă femeie. Și puternică pe deasupra. N-au adus-o la spital după ce…

— Nu, au pronunțat decesul la fața locului.

— Așa m-am gândit și eu.

— Barney, după ce l-ai predat pe doctorul Lecter în mâinile celor din Tennessee…

— Nu s-au purtat civilizat cu el.

— După ce…

— Și acum sunt morți cu toții.

— Da. Paznicii lui au reușit să rămână în viață trei zile. Tu te-ai ocupat de doctorul Lecter vreme de opt ani.

— Numai șase. El se afla deja acolo când m-am angajat.

— Cum ai reușit, Barney? Dacă nu te deranjează că te întreb, cum ai reușit să supraviețuiești lucrând cu el? Nu era vorba doar de purtare civilizată.

Barney își privi imaginea oglindită în lingură, mai întâi pe partea convexă, apoi pe cea concavă și se gândi câteva clipe.

— Doctorul Lecter avea maniere perfecte, nu rigide, ci flexibile și elegante. Eu făceam niște cursuri prin corespondență, iar el îmi împărtășea din cunoștințele sale. Asta nu înseamnă că nu m-ar fi *omorât* dacă ar fi avut ocazia – o trăsătură anume a unei persoane nu exclude nicio altă trăsătură. Pot să trăiască alături, cele bune și cele groaznice deopotrivă. Socrate a spus-o cu mult mai bine. Într-o celulă de maximă securitate nu-ți poți permite să uiți asta, nicio clipă. Dacă ții minte asta, n-ai probleme. Poate doctorul Lecter a regretat că mi-a vorbit despre Socrate.

Pentru Barney, căruia îi lipsea dezavantajul educației standard, Socrate era o experiență nouă, asemănătoare cu o nouă cunoștință.

— Securitatea era delimitată de discuțiile noastre, un lucru complet diferit. Securitatea nu avea niciodată nimic personal în ea, nici măcar atunci când trebuia să-i rețin corespondența sau să-l pun în cămașă de forță.

— Vorbeai mult cu doctorul Lecter?

— Uneori treceau luni întregi fără ca el să scoată o vorbă, iar alteori vorbeam, seara târziu, după ce încetau strigătele. De fapt, eu urmam cursurile acelea prin corespondență și nu știam o iotă, iar el mi-a arătat o lume întreagă, în adevăratul sens al cuvântului: Suetonius, Gibbon, toate astea.

Barney ridică ceașca. Avea o dungă portocalie de Betadine pe o zgârietură proaspătă pe dosul palmei.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, după ce a evadat, că ar putea să vină după tine?

Barney clătină țeasta sa uriașă.

— Mi-a spus o dată că, oricând e „fezabil”, preferă să mănânce necioplițI. „NecioplițII slobozi”, îi numea el.

Barney râse, o privelișteră rară. Avea dinți mici de copil, iar în veselia lui exista o notă maniacală, ca încântarea unui țânc care împroașcă cu mâncarea adunată strategic în gură mutra vreunui unchi din cale-afară de sentimental. Starling se întrebă dacă nu cumva a petrecut prea mult timp sub pământ, cu nebunii.

— Dar în ce te privește pe tine, ți s-a întâmplat vreodată să te simți… speriată după ce a evadat? Te-ai gândit că ar putea să-ți pună gând rău? întrebă Barney.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că a spus că n-o va face.

Răspunsul păru normal de mulțumitor pentru amândoi.

Sosiră ouăle comandate. Barney și Starling erau înfometați, așa că mâncară fără pauză timp de câteva minute. Apoi…

— Barney, când doctorul Lecter a fost transferat la Memphis, ți-am cerut desenele făcute de el, cele din celulă, și mi le-ai adus. Ce s-a întâmplat cu restul lucrurilor – cărți, ziare? Spitalul nu mai are nici măcar fișa lui medicală.

— Au venit transformările acelea mari.

Barney se opri ca să-și adauge sare în mâncare.

— Au fost niște transformări mari, știi, la spital. M-au concediat, la fel ca pe mulți alți oameni, iar lucrurile s-au împrăștiat. Nu se poate ști…

— *Ce-ai zis*? întrebă Starling. N-am auzit ce-ai spus, din cauza tărăboiului de-aici. Am descoperit astă-noapte că exemplarul semnat și adnotat de doctorul Lecter din *Dictionary of cuisine* de Alexandre Dumas a apărut la o

licitație particulară din New York, cu doi ani în urmă. Documentul de proprietate al vânzătorului era semnat „Cary Phlox”. Îl cunoști pe Cary Phlox, Barney? Sper că da, fiindcă el a completat cererea ta de angajare de la spitalul unde lucrezi, numai că a semnat-o „Barney”. Tot el ți-a scris și declarația de venituri. Îmi pare rău că n-am auzit ce-ai spus mai devreme. Vrei să mai spui o dată? Cât ai primit pentru carte, Barney?

— În jur de zece, spuse Barney privind-o drept în ochi.

Starling aprobă.

— Chitanța spune cincisprezece. Cât ai primit pentru interviul acela din *Tattler* după ce doctorul Lecter a evadat?

— Cinșpe miare.

— Ca lumea. Bravo ție. Toate prostiile pe care le-ai spus oamenilor acelora, tu le-ai inventat.

— Știam că pe doctorul Lecter nu l-ar deranja. Ar fi fost dezamăgit dacă nu i-aș fi șicanat.

— A atacat asistenta aceea înainte ca tu să te angajezi la spital?

— Da.

— I-a fost dislocat umărul.

— Așa am înțeles.

— S-a făcut o radiografie?

— Foarte probabil.

— Vreau radiografia aceea.

— Hmmm…

— Am aflat că autografele lui Lecter sunt împărțite în două grupe, cele scrise cu cerneală, de dinainte să fie închis, și cele scrise cu creion sau carioca, din azil. Cele în creion valorează mai mult, dar cred că știi lucrul ăsta. Barney, cred că tu deții toate obiectele lui și te gândești să le introduci, în decursul anilor, pe piața autografelor.

Barney ridică din umeri și nu zise nimic.

— Cred că aștepți să devină din nou un subiect fierbinte. Ce *vrei* tu, Barney?

— Vreau să văd toate tablourile lui Vermeer din lume înainte să mor.

— Să mai întreb cine ți-a deschis apetitul pentru Vermeer?

— Vorbeam despre sumedenie de lucruri în miez de noapte.

— Ați vorbit și despre ceea ce i-ar plăcea lui să facă dacă ar fi liber?

— Nu. Pe doctorul Lecter nu-l interesa deloc ipoteza. Nu crede în silogisme, în sinteze sau în orice alte valori absolute.

— Dar în ce crede?

— În haos. Și nici măcar nu trebuie să crezi în haos. Se auto-impune.

Starling voia să-i facă pe plac lui Barney pe moment.

— Vorbești ca și cum ai crede ce spui, dar slujbă la spitalul din Baltimore era menținerea ordinii. Erai infirmierul șef. Și tu, și eu suntem în slujba ordinii. Doctorul Lecter n-a reușit să scape de sub supravegherea ta.

— Ți-am explicat asta.

— Pentru că n-ai lăsat garda jos nicio clipă. Chiar dacă, într-un fel, ai fraternizat…

— N-am *fraternizat,* corectă Barney. El nu e frate cu nimeni. Discutam lucruri care ne interesau pe amândoi. Mă rog, lucruri care începeau să mă intereseze îndată ce aflam despre ele.

— S-a întâmplat vreodată ca doctorul Lecter să te ironizeze pentru că nu știai ceva?

— Nu. Pe tine te-a ironizat?

— Nu, spuse ea ca să cruțe sentimentele lui Barney, în același timp recunoscând pentru prima oară complimentele ascunse îndărătul replicilor ironice ale monstrului. Ar fi putut să se distreze pe seama mea dacă ar fi vrut. Știi unde-i sunt lucrurile, Barney?

— Există o răsplată pentru asta?

Starling împături șervetul de hârtie și-l puse sub marginea farfuriei.

— Răsplata este faptul că nu te voi acuza de obstrucționarea justiției. Te-am mai lăsat o dată să scapi basma curată, când ai pus microfonul sub biroul meu de la spital.

— Microfonul îi aparținea răposatului doctorul Chilton.

— *Răposat*? De unde știi că e *răposatul* doctorul Chilton?

— Păi, în tot cazul, nu și-a mai arătat mutra de șapte ani, răspunse Barney. Nu mă aștept să-l văd prea curând. Dă-mi voie să te întreb, ce te-ar satisface pe *tine*, agent special Starling?

— Vreau să văd radiografia. Vreau radiografia. Dacă există cărți ale doctorului Lecter, vreau să le văd.

— Să zicem că găsim lucrurile, ce se va întâmpla cu ele după aceea?

— Ei bine, adevărul este că nu pot fi sigură. Este posibil ca procurorul general să confiște toate materialele, ca probe în ancheta evadării. După care vor mucegăi în camera lui de probe. Dacă examinez eu mai întâi lucrurile și nu găsesc nimic folositor în cărți, și spun asta, poți să susții că doctorul Lecter ți le-a dăruit. El este *in absentia* de șapte ani, așa că poți să exerciți o pretenție civilă. Nu are rude, din câte se știe. Voi recomanda ca toate materialele inofensive să-ți fie date ție. Ar trebui să știi că recomandarea mea se află la capătul de jos al scării. Probabil nu vei mai primi niciodată radiografia înapoi, și nici fișa medicală, din moment ce nu-i aparțineau și nu putea să ți le dăruiască.

— Și dacă-ți explic că nu am lucrurile astea?

— Materialele legate de Lecter vor deveni dificil de vândut, pentru că vom da publicității un buletin pe această temă și vom avertiza piața că vom confisca obiectele și vom acuza pentru dobândire și posesiune ilegală. Voi întreprinde o percheziție în locuința ta.

— Acum că știi unde se află.

— Îți mai pot spune că, dacă predai materialele, nu vei avea de suferit în niciun fel pentru că le-ai luat, dată fiind soarta pe care ar fi putut s-o aibă dacă le lăsai la locul lor. În ce privește recăpătarea materialelor, nu-ți pot face o promisiune fermă.

Starling cotrobăi în poșetă ca să-și puncteze spusele.

— Știi, Barney, presimt că n-ai obținut o diplomă medicală superioară fiindcă poate nu ai cum. Poate ai niște antecedente pe undeva. Vezi? Acum, gândește-te la asta: n-am cerut niciodată cazierul tău, n-am verificat niciodată.

— Nu, n-ai făcut decât să te uiți peste declarația mea de venituri și peste cererea de angajare, atâta tot. Sunt mișcat.

— Dacă ai un antecedent, poate că reușesc să pun o vorbă unde trebuie, să se șteargă totul.

Barney își curăță farfuria cu o bucată de pâine prăjită.

— Ai terminat? Hai să ne plimbăm nițel.

— L-am văzut pe Sammie, îl mai ții minte? El a preluat celula lui Miggs. Încă mai trăiește acolo, spuse Starling când se aflară afară.

— Am crezut că spitalul nu mai e folosit.

— Așa e.

— Sammie e încadrat în vreun program?

— Nu, doar trăiește acolo, în beznă.

— Cred că ar trebui să dai de veste în privința lui. Are un diabet grav, o să moară.

— Știi de ce l-a făcut doctorul Lecter pe Miggs să-și înghită limba?

— Cred că da. L-a omorât pentru că te-a jignit. Asta a fost realitatea concretă. Să nu te simți vinovată, poate că ar îi făcut-o oricum.

Au trecut pe lângă casa în care locuia Barney și au ajuns la peluza unde porumbelul încă se mai plimba în cerc, în jurul perechii sale moarte. Barney îl goni fluturând palmele.

— Pleacă, spuse el păsării. Ai jelit destul. Ai să te tot plimbi pe-aici până o să te prindă vreo pisică.

Porumbelul zbură cu un șuierat; n-au văzut unde s-a așezat.

Barney ridică pasărea moartă. Micul corp cu pene netede intră cu ușurință în buzunarul lui.

— Știi, doctorul Lecter a vorbit puțin despre tine, o dată. Poate ultima oară când am discutat cu el, una din ultimele dăți. Pasărea mi-a amintit. Vrei să știi ce-a spus?

— Sigur, răspunse Starling.

Micul dejun se agită puțin în stomacul ei, dar era hotărâtă să nu dea înapoi.

— Vorbeam despre comportamentul moștenit, înrădăcinat. El a folosit pentru ilustrare porumbeii rotitori. Ei se ridică sus de tot, în aer, apoi se tot dau peste cap, ca într-o demonstrație aviatică, îndreptându-se spre pământ. Există rotitori de suprafață și rotitori de înălțime. Nu poți să încrucișezi doi porumbei rotitori de înălțime, fiindcă puii lor se vor da peste cap până jos, se vor prăbuși și vor muri. Iar despre tine a spus: „Agentul Starling este o rotitoare de înălțime, Barney. Să sperăm că unul din părinții ei nu era.”

Starling trebuia să rumege la asta.

— Ce-ai să faci cu pasărea? întrebă ea.

— O jumulesc și-o mănânc, spuse Barney. Hai la mine acasă, să-ți dau radiografia și cărțile.

Ducând pachetul voluminos înapoi spre parcarea spitalului, unde-și lăsase mașina, Starling auzi în copacii apropiați chemarea de jale a porumbelului supraviețuitor.

• Capitolul 13

Mulțumită considerației unui nebun și obsesiei altui nebun, Starling avea acum, pentru moment, ceea ce și-a dorit întotdeauna: un birou pe coridorul subteran al Departamentului de Științe Comportamentale. Era o ironie amară să obțină biroul în felul acesta.

Starling nu s-a așteptat nicio clipă să intre direct în departamentul de elită al Științelor Comportamentale când a absolvit Academia FBI, dar crezuse că-și va putea câștiga un loc acolo. Știa că înainte de asta va petrece mai mulți ani în birourile teritoriale.

Starling era bună în meseria ei, dar nu se pricepea la intrigile interne, astfel că a avut nevoie de mai mulți ani ca să înțeleagă că nu va ajunge niciodată la Departamentul de Științe Comportamentale, în ciuda dorinței directorului acelei secții, Jack Crawford.

Motivul principal i-a scăpat până când, așa cum un astronom localizează o gaură neagră, ea l-a descoperit pe asistentul adjunct al inspectorului general, Paul Krendler, prin influența acestuia asupra corpurilor din preajma lui. El n-a iertat-o niciodată pentru că i-a luat-o înainte în prinderea criminalului în serie Jame Gumb și nu putea suferi atenția din partea mass-mediei pe care i-a adus-o isprava aceasta.

O dată, Krendler a sunat-o acasă într-o seară ploioasă de iarnă. A răspuns la telefon în halat și papuci de casă îmblăniți, cu părul înfășurat într-un prosop. Avea să-și amintească întotdeauna data exactă, fiindcă era prima săptămână a Războiului din Golf. Starling era agent tehnic pe atunci și tocmai se întorsese de la New York, unde înlocuise aparatul de radio din limuzina Misiunii irakiene la Națiunile Unite. Noul radio era identic cu cel vechi, cu excepția faptului că transmitea conversațiile din mașină unui satelit al Ministerului Apărării. Fusese o manevră riscantă într-un garaj particular, iar ea încă mai avea nervii încordați.

Timp de o secundă a crezut, nebunește, că Krendler a sunat-o ca să-i spună că a făcut o treabă bună.

Își amintea sunetul ploii în ferestre și vocea lui Krendler la telefon, vorbind puțin nesigur, pe fundalul zgomotelor dintr-un bar.

A invitat-o să iasă cu el. A spus că ar putea trece pe la ea în jumătate de oră. Era însurat.

— Cred că nu, domnule Krendler, a răspuns ea și a apăsat butonul de înregistrare al robotului ei telefonic, mașinăria a emis semnalul sonor cerut de lege, iar convorbirea s-a întrerupt.

Acum, câțiva ani mai târziu, în biroul pe care-și dorise să-l câștige, Starling își scrise numele cu stiloul pe o bucată de hârtie pe care o lipi pe ușă. Dar în gestul ei nu era nimic amuzant, așa că smulse hârtia și o aruncă la gunoi.

Avea o scrisoare în tava de corespondență. Era un chestionar de la *Guinness Book of World Records,* care se pregătea s-o includă în analele sale pentru uciderea mai multor criminali decât oricare alt agent femeie din istoria forțelor de ordine americane. Termenul *criminali* a fost ales după o cumpănire atentă, întrucât toți decedații aveau multiple condamnări pentru diverse delicte, iar trei dintre ei aveau caziere impresionante. Chestionarul a ajuns și el la gunoi, pe urmele numelui ei.

Intrase într-a doua oră de lucru la computer, suflând din vreme în vreme șuvițele de păr rebele care-i intrau în ochi, când Crawford bătu la ușă și băgă capul înăuntru.

— A sunat Brian de la laborator, Starling. Radiografia de la Mason și cea pe care ai obținut-o tu de la Barney se potrivesc. E brațul lui Lecter. Vor introduce imaginile pe calculator ca să le compare, dar spune că nu există niciun dubiu. Introducem totul în dosarul secret PECV al lui Lecter.

— Ce facem cu Mason Verger?

— Îi spunem adevărul, răspunse Crawford. Amândoi știm că el nu ne va împărtăși informațiile pe care le primește, decât dacă obține vreuna pe care să n-o poată folosi el singur. Dar dacă încercăm să punem mâna pe firul pe care-l are el în Brazilia în momentul de față, firul se va evapora.

— Mi-ați spus să las lucrurile baltă, și asta am și făcut.

— Totuși, *ceva* tot făceai aici.

— Mason a primit radiografia prin curierul expres DHL. DHL a urmărit codul de bare și informațiile de pe etichetă și a identificat locul de preluare a coletului. E vorba de Hotel Ibarra, în Rio.

Starling ridică mâna ca să prevină întreruperea.

— Toate astea le-am obținut de la surse din New York. Niciun fel de cercetări în Brazilia. Mai e ceva. Mason își desfășoară majoritatea afacerile telefonice, prin intermediul centralei telefonice de la o agenție de pariuri din Las Vegas. Vă dați seama ce volum de convorbiri poate prelua centrala.

— Oare vreau să știu cum ai aflat asta?

— În mod absolut legal, zise Starling. Mă rog, destul de legal – n-am lăsat nimic în casa lui Mason. Am obținut codurile necesare ca să-i studiez facturile telefonice. Toți agenții tehnici le au. Să spunem că obstrucționează justiția. Cu influența lui, cât timp ar trebui să ne milogim ca să obținem un mandat de urmărire a convorbirilor? Și, oricum, ce i-am putea face dacă ar fi condamnat? Dar folosește o agenție de *pariuri.*

— Înțeleg ce urmărești, spuse Crawford. Comisia pentru Jocuri de noroc din Nevada ar putea fie să înregistreze convorbirile, fie să strângă cu ușa agenția de pariuri pentru a afla ceea ce avem noi nevoie să știm, anume încotro se îndreaptă convorbirile.

Ea încuviință cu capul.

— L-am lăsat în pace pe Mason, așa cum ați spus.

— Am remarcat, zise Crawford. Îi poți spune lui Mason că ne așteptăm la sprijin din partea Interpolului și ambasadei. Spune-i că trebuie să trimitem niște oameni în Brazilia și să demarăm formalitățile pentru extrădare. Probabil că Lecter a comis crime în America de Sud, așa că e mai bine să obținem extrădarea înainte ca poliția din Rio să înceapă să caute prin dosarele lor la *Canibalism.* Asta *dacă* se află în America de Sud. Starling, nu-ți face silă să vorbești cu Mason?

— Trebuie să intru în atmosferă. M-ai ajutat în sensul ăsta când ne-am ocupat de cadavrul pescuit în apă din West Virginia. Ce prostii spun, cadavru pescuit în apă! Era o *persoană* pe nume Fredricka Bimmel. Și, da, Mason îmi face silă. O grămadă de lucruri îmi fac silă în ultima vreme, Jack.

Starling amuți, surprinsă de propriile cuvinte. Nu-i mai spusese niciodată până atunci directorului de departament Jack Crawford pe numele mic, nu plănuise niciodată să-i spună „Jack”, iar faptul că a făcut-o îi provocă un șoc. Îi studie chipul, acel chip renumit ca fiind foarte greu de citit. El dădu din cap, cu un zâmbet strâmb și trist.

— Și mie, Starling. Vrei vreo două pastile din astea pentru stomac înainte să vorbești cu Mason?

Mason Verger nu-și dădu osteneala să accepte convorbirea telefonică cu Starling. O secretară îi mulțumi acesteia pentru mesaj și spuse că o va suna el ulterior. Dar el nu o contactă personal. Pentru Mason, aflat cu câteva trepte mai sus pe scara priorităților de informare decât Starling, coincidența radiografiilor era deja o veste răsuflată.

• Capitolul 14

Mason a aflat că radiografia era într-adevăr a brațului doctorului Lecter cu mult înainte să i se spună lui Starling, fiindcă sursele lui Mason la Ministerul Justiției erau mai bune decât ale ei.

Mason a fost informat printr-un e-mail semnat cu numele codificat Token287. Acesta era al doilea nume de cod al asistentului lui Parton Vellmore, membru în Comitetul Juridic al Camerei reprezentanților. Biroul lui Vellmore fusese informat printr-un e-mail trimis de Cassius199, al doilea nume de cod al lui Paul Krendler de la Ministerul de Justiție, în persoană.

Mason era incitat. Nu credea că doctorul Lecter se află în Brazilia, dar radiografia dovedea faptul că doctorul are acum numărul normal de degete la mâna stângă. Informația se împletea cu un nou fir venit din Europa cu privire la locul unde se afla doctorul. Mason credea că pontul provine din interiorul forțelor de ordine italiene și era cea mai consistentă urmă a lui Lecter de ani buni.

Mason nu avea de gând să împărtășească acest fir FBI-ului. Datorită celor șapte ani de eforturi neobosite, accesului la dosare federale confidențiale, anunțurilor publicate pretutindeni, lipsei de restricții internaționale și cheltuirii unor mari sume de bani, Mason avea față de FBI un avans considerabil în urmărirea lui Lecter. Împărtășea Biroului din informațiile sale doar atunci când avea nevoie să se hrănească din resursele federale.

Pentru a păstra aparențele, i-a dat secretarei sale instrucțiuni s-o sâcâie oricum pe Starling pentru a afla noutăți. Agenda lui Mason o îndemna pe secretară s-o sune de cel puțin trei ori pe zi.

Mason a trimis imediat cinci mii de dolari, telegrafic, informatorului său din Brazilia pentru ca acesta să urmărească sursa radiografiei. Fondul de urgență pe care l-a trimis, tot telegrafic, în Elveția era cu mult mai mare, și Mason era pregătit să mai trimită și alți bani când se vedea cu informații solide în mână.

Mason credea că sursa lui din Europa l-a găsit deja pe doctorul Lecter, dar fusese de multe ori înșelat în privința informațiilor și învățase să fie prudent. Dovezile vor apărea în curând. Până atunci, ca să suporte mai ușor agonia așteptării, Mason își îndreptă preocupările spre ceea ce va face după ce doctorul va fi în mâinile lui. Și aceste preparative începuseră să fie făcute cu mult timp în urmă, căci Mason era ucenicul suferinței…

Modurile în care Dumnezeu găsește cu cale să ne facă să suferim nu ne mulțumesc; nici nu le înțelegem – doar dacă nevinovăția Îl supără. În mod evident, El are nevoie de o

mână de ajutor în direcționarea furiei oarbe cu care biciuiește pământul.

Mason a ajuns să-și înțeleagă rolul în această privință în cel de-al doisprezecelea an de când paralizase, când trupul lui părea aproape inexistent sub cearșafuri și știa că nu se va mai ridica din pat niciodată. Construcția apartamentelor sale din conacul de la Muskrat Farm erau terminate și Mason dispunea de mijloace, dar nu nelimitate, fiindcă Molson, capul familiei Verger, încă ținea puterea în mâinile sale.

Era Crăciunul din anul evadării doctorului Lecter. Înconjurat de atmosfera tipică pentru fiecare Crăciun, Mason regreta cu amărăciune că nu aranjase ca doctorul Lecter să fie ucis în azil; știa că undeva, pe pământ, doctorul Lecter se plimbă în voie încolo și încoace și, foarte probabil, se distrează de minune.

Mason însă zăcea sub aparatul său respirator, totul fiind acoperit de o pătură ușoară; o asistentă stătea în picioare alături de el, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și dorindu-și să poată sta jos. Niște copii sărmani fuseseră aduși cu autobuzul la Muskrat Farm ca să colinde. Cu permisiunea medicului, ferestrele camerei lui Mason au fost deschise scurt timp spre aerul proaspăt; jos, sub ferestre, ținând lumânări aprinse în palmele făcute căuș, copii cântau.

Luminile erau stinse în camera lui Mason, iar pe cerul întunecat de deasupra fermei stelele atârnau aproape.

> „Orășelul Bethleem, o, cât de nemișcat stă-n zare!”
> *Cât de nemișcat stă-n zare.*
> *Cât de nemișcat stă-n zare.*

Ironia versului îl apăsa. *Cât de nemișcat stai, Mason*!

Dincolo de ferestrele lui, stelele Crăciunului rămâneau învăluite în aceeași tăcere înăbușitoare. Stelele nu-i spuseră nimic când ridică spre ele cu implorare ochiul acoperit de

lentilă, când le făcu semne cu degetele pe care abia putea să le miște. Mason nu credea că mai poate să respire. Se gândi că, dacă s-ar sufoca în spațiu, ultimul lucru pe care l-ar vedea ar fi acele minunate stele tăcute, lipsite de aer. Își dădu seama că se sufocă cu adevărat, aparatul respirator nu putea ține pasul, trebuia să *aștepte următoarea respirație,* liniile semnelor sale vitale apăreau verzi, oscilând pe ecranele aparatelor, mici arbori veșnic verzi în noaptea neagră, de pădure deasă a aparatelor. Oscilația pulsului său, cea sistolică, cea diastolică.

Infirmiera speriată, pe punctul de a apăsa butonul de alarmă, pe punctul de a pune mâna pe fiola de adrenalină.

Batjocura versurilor; *cât de nemișcat stai, Mason.*

Și apoi, o revelație în acea noapte de Crăciun. Înainte ca infirmiera să sune sau să pregătească medicamentul, primele firișoare aspre ale răzbunării atinseră mâna lui Mason palidă, cercetătoare, ca un crab fantomatic, și începu să-l calmeze.

La împărtășaniile de Crăciun de pe întreg pământul, credincioșii sunt convinși că, prin miracolul transsubstanțierii, mănâncă și beau într-adevăr trupul și sângele lui Hristos. Mason demară atunci pregătirile pentru o ceremonie și mai impresionantă, care nu necesita niciun fel de transsubstanțiere. Demară pregătirile pentru ca doctorul Lecter să fie mâncat de viu.

• Capitolul 15

Educația lui Mason era una mai puțin obișnuită, dar perfect adaptată la viața pe care tatăl său o imaginase pentru el și la sarcina pe care o avea acum în față.

Copil fiind, fusese înscris la o școală cu internat la care tatăl lui contribuia cu sume mari de bani și unde absențele frecvente ale lui Mason erau trecute cu vederea. Săptămâni

la rând, bătrânul Verger se ocupa personal de adevărata educație a lui Mason, luând băiatul cu el în grajdurile și abatoarele care constituiau temelia averii sale.

Molson Verger era un pionier în numeroase domenii ale producției de carne, în special în cel al economiei. Primele sale experimente cu hrana ieftină rivalizau cu cele ale lui Batterhan cu cincizeci de ani înainte. Molson Verger amesteca în hrana porcilor păr de porc pisat, pene de pui pisate și gunoi într-o proporție considerată la acea vreme îndrăzneață. În anii patruzeci a fost considerat un vizionar nepăsător când a eliminat pentru prima oară apa proaspătă de băut a porcilor și a înlocuit-o cu o băutură făcută din fecale animale fermentate, pentru a grăbi creșterea lor în greutate. Râsetele pe seama lui au amuțit când a început să-și adune profitul, iar competitorii săi s-au grăbit să-l imite.

Molson Verger, ca lider în industria conservelor, nu s-a rezumat la atât. A luptat cu curaj și cu proprii bani împotriva Legii sacrificării blânde a animalelor, strict din punctul de vedere al economiei, și a reușit să păstreze aparențele de legalitate, cu toate că aceasta l-a costat scump în compensații legislative. Cu Mason alături, a supravegheat experimente la scară largă în problemele legate de creșterea animalelor, determinând cât de mult puteau fi private de hrană și apă înainte să fie sacrificate, fără o pierdere însemnată în greutate.

Cercetările genetice sponsorizate de Verger au fost cele care, în cele din urmă, au dus la dublarea masei musculare a porcilor belgieni, fără pierderile de lichid care constituiseră pentru belgieni o problemă. Molson Verger a cumpărat rase de porci pretutindeni în lume și a sponsorizat mai multe programe de încrucișare din străinătate.

Dar abatoarele țin, în esența lor, de oameni și nimeni nu a înțeles asta mai bine ca Molson Verger. El a reușit să intimideze conducerea sindicatelor când acestea au

încercat să se înfrupte din profiturile lui cu cereri de mărire a salariului și de asigurare a condițiilor de muncă. În această privință, relațiile sale solide cu crima organizată l-au slujit timp de treizeci de ani.

Pe atunci, Mason semăna foarte tare cu tatăl lui; avea sprâncene negre lucioase deasupra ochilor de un albastru deschis, ochi de măcelar, și linia părului coborâtă și asimetrică, mai sus în partea dreaptă și mai jos în stânga. Adesea, lui Molson Verger îi plăcea să cuprindă cu afecțiune capul fiului său în mâini și să-l pipăie, de parcă ar fi confirmat paternitatea acestuia prin fizionomie, așa cum putea să pipăie capul unui porc și să-i identifice, prin intermediul structurii osoase, zestrea genetică.

Mason a învățat bine și, chiar și după ce vătămările suferite l-au țintuit la pat, a rămas capabil să ia hotărâri de afaceri sănătoase care să fie aplicate de angajații lui supuși. A fost ideea fiului Mason să sugereze guvernului american și Națiunilor Unite sacrificarea tuturor porcilor din rasa locală din Haiti, sub pretextul pericolului reprezentat de febra porcină africană. După aceea, a putut să vândă guvernului porci americani din rasa Marele Alb ca să-i înlocuiască pe cei locali. Acești porci mari și supli, confruntați cu condițiile din Haiti, au murit cât mai repede cu putință și au trebuit înlocuiți iarăși și iarăși cu alții din turmele lui Mason, până când haitienii și-au înlocuit porcii cu râmătoare mici și rezistente din Republica Dominicană.

Acum, construind mecanismele răzbunării sale cu cunoștințele și experiența unei vieți întregi, Mason se simțea ca Stradivarius în fața bancului de lucru.

Ce bogăție de informații și resurse zăcea în țeasta fără chip a lui Mason! Lungit în pat, compunând în minte precum Beethoven cel surd, își amintea cum mergea cu tatăl lui la târgurile de porci ca să-și verifice competitorii; cuțitașul de argint al lui Molson era mereu gata să se strecoare afară din haina lui și apoi în spinarea unui porc pentru a verifica grosimea slăninii de pe spate. Molson se

îndepărta de guițatul revoltat, prea demn pentru a fi interpelat, cu mâna înapoi în buzunar, marcând cu degetul mare adâncimea pe lamă.

Dacă ar fi avut buze, Mason ar fi zâmbit amintindu-și cum tatăl lui a împuns cu cuțitul un porc concurent al organizației 4-H[{11}] care credea că toți îi sunt prieteni, iar proprietarul porcului, un copil, a început să plângă. Tatăl copilului a apărut furios, iar gorilele lui Mason l-au dus afară din cort. O, fuseseră vremuri bune, vesele.

La târguri, Mason a văzut porci exotici din toate colțurile lumii. Pentru noul său țel, a pus laolaltă tot ce era mai bun din ceea ce văzuse.

Mason și-a început programul special de creștere a porcilor imediat după acea revelație de la Crăciun și l-a pus în aplicare la o mică crescătorie pe care familia Verger o deținea în Sardinia, dincolo de coasta Italiei. A ales acest loc pentru izolarea lui și pentru apropierea de Europa.

Mason credea – în mod corect – că prima oprire a doctorului Lecter dincolo de granițele Statelor Unite, după evadare, a fost în America de Sud. Dar el a avut întotdeauna convingerea că Europa era locul unde s-ar stabili un om cu gusturile doctorului Lecter, așa că în fiecare an a urmărit Festivalul de Muzică de la Salzburg și alte evenimente culturale.

Iată ce a trimis Mason crescătorilor săi din Sardinia pentru a pregăti decorul morții doctorului Lecter:

Porcul uriaș de pădure, *Hylochoerus meinertzhageni,* șase țâțe și treizeci și opt de cromozomi, un hrăpăreț plin de resurse, omnivor oportunist, ca și omul. Doi metri lungime în familiile din zonele muntoase, cântărește aproximativ două sute șaptezeci și cinci de kilograme. Porcul de pădure uriaș era linia melodică de fundal a lui Mason.

Porcul sălbatic european clasic, *S. scrofa scrofa*, treizeci și șase de cromozomi în forma sa cea mai pură, fără protuberanțe faciale, tot numai peri aspri și colți mari

pentru sfâșiat, un animal mare, rapid și feroce care omoară o viperă cu copitele sale ascuțite și apoi înghite șarpele de parcă ar fi o buruiană. Provocat sau în rut, ori atunci când își apără odraslele, atacă orice l-ar amenința. Scroafele au douăsprezece țâțe și sunt mame bune. În *S. Scrofa scrofa,* Mason a descoperit melodia și înfățișarea potrivite pentru a-i furniza doctorului Lecter o ultimă viziune de iad în care să se vadă pe sine însuși înfulecat. (Vezi *Harris cu privire la porci, 1881*.)

A mai cumpărat porcul din insula Ossabaw pentru agresivitatea sa și rasa Jiaxing Neagră, pentru nivelul ridicat de estradiol.

O notă falsă a apărut atunci când a adus un babirus, *Babyrousa babyrussa,* din estul Indoneziei, rasă cunoscută ca porcul-cerb pentru lungimea exagerată a colților săi. Era o rasă cu înmulțire lentă, cu doar două țâțe, iar ca să-l aducă la o sută de kilograme îl costa prea mult. Nu și-a pierdut timpul cu această rasă, întrucât mai existau și altele asemănătoare, mai eficiente.

În privința dentiției, Mason nu a prea avut de unde alege. Aproape toate speciile aveau dinți adaptați modului de hrănire: trei perechi de incisivi ascuțiți, o pereche de canini mai lungi, patru perechi de premolari și trei perechi de molari pentru zdrobire, sus și jos, făcând un total de patruzeci și patru de dinți.

Orice porc ar mânca un om mort, dar să-l determini să mănânce unul viu este necesară o oarecare educație. Sarzii lui Mason erau oamenii potriviți, la înălțimea sarcinii.

Acum, după un efort de șapte ani și numeroase generații de porci, rezultatele erau… remarcabile.

• Capitolul 16

Cum toți actorii, cu excepția lui Lecter, se aflau la locul lor în munții Gennargentu din Sardinia, Mason își îndreptă atenția către operațiunea de înregistrare a morții doctorului, pentru posteritate și pentru propria plăcere de vizionare. Pregătirile le făcuse demult, dar acum sosise momentul să dea alarma.

Își desfășura afacerile delicate la telefon, prin centrala sa telefonică legitimă a agenției de pariuri din apropiere de Castaways, în Las Vegas. Convorbirile lui erau mici firișoare pierdute în volumul mare al activității de sfârșit de săptămână de acolo.

Vocea lui Mason, amplificată prin radio, minus consoanele ocluzive și fricative, porni din pădurea națională din apropierea golfului Chesapeake, spre deșert și de acolo peste Atlantic, mai întâi spre Roma.

Acolo, într-un apartament de la etajul șapte al unei clădiri aflate pe Via Arhimede, în spatele hotelului cu același nume, telefonul sună de zor – țârâitul aspru, dublu al unui telefon italian. În întuneric se aud voci somnoroase.

— *Cosa*? *Cosa c'e*?

— *Accendi la luce, idiota.*

Se aprinde veioza. În pat se află trei oameni. Tânărul aflat mai aproape de telefon ridică receptorul și-l trece unui bărbat corpolent, mai în vârstă, aflat la mijloc. De partea cealaltă se află o fată blondă de douăzeci și ceva de ani. Fata ridică chipul somnoros spre lumină, apoi adoarme la loc.

— *Pronto, chi*? *Chi parla*?

— Oreste, prietene. Sunt Mason.

Bărbatul cel solid se dezmeticește și-i face semn tânărului să-i aducă un pahar cu apă minerală.

— A, Mason prietene, scuză-mă, dormeam. Cât e ceasul acolo, la voi?

— E târziu peste tot, Oreste. Îți mai amintești ce am spus că voi face pentru tine și ce trebuie să faci tu pentru mine?

— Ăă, da, desigur.

— A sosit timpul, prietene. Știi ce vreau. Vreau filmare cu două camere, vreau o calitate a sunetului mai bună decât au filmele tale porno și va trebui să-ți produci singur electricitatea, așa că vreau ca generatorul să fie la o distanță mare de platou. Mai vreau și niște filmări frumoase de natură pentru editare, și cântec de păsări. Vreau să verifici locul mâine și să pregătești totul. Poți să-ți lași lucrurile acolo, am eu grijă să fie în siguranță. După aia poți să te întorci la Roma până la filmare. Dar fii gata să treci la treabă în două ore după ce ești anunțat. Ai înțeles, Oreste? La Citybank te așteaptă un cec, ai înțeles?

— Mason, în momentul de față filmez…

— Vrei să faci treaba asta, Oreste? Ai *spus* că te-ai săturat să faci filme cu sex, cu crime reale și tâmpenii istorice pentru RAI. Vrei cu tot dinadinsul să faci un film adevărat, Oreste?

— Da, Mason.

— Atunci du-te azi. Banii sunt la Citybank. Vreau să mergi.

— Unde, Mason?

— În Sardinia. Ia un avion până la Cagliari, acolo te va aștepta cineva.

Următorul telefon se îndreptă spre Porto Torres, pe coasta de est a Sardiniei. Convorbirea a fost scurtă. Nu erau prea multe de spus, fiindcă mecanismul fusese pus la punct de mult și era la fel de eficient ca și ghilotina portabilă a lui Mason. Era și mai sănătos, mai ecologic, dar nu la fel de rapid.

• PARTEA A DOUA •

FLORENȚA

• Capitolul 17

Noapte în inima Florenței, orașul bătrân luminat cu artă.

Palazzo Vecchio se înalță în piața întunecată, inundat de lumină, cu un puternic aer medieval dat de ferestrele cu arcadă și zidurile crenelate ca dinții unei lămpi din dovleac, clopotnița înălțându-se pe cerul negru.

Liliecii vor vâna insecte în jurul cadranului luminat al orologiului până în zori, când rândunelele se vor ridica în aerul plin de vibrațiile clopotelor.

Inspectorul șef Rinaldo Pazzi de la Chestură, îmbrăcat într-un impermeabil negru care contrastează cu statuile din marmură încremenite în acte de viol și crimă, ieși din umbrele Loggiei și traversă piața, chipul lui palid îndreptându-se ca o floarea soarelui spre luminile palatului. Se opri pe locul unde fusese ars pe rug reformatorul Savonarola și privi în sus, spre ferestrele unde suferise strămoșul lui.

De acolo, de la acea fereastră de sus, Francesco de’ Pazzi a fost aruncat, gol și cu un laț de gât, ca să moară zbătându-se spasmodic și învârtindu-se lipit de zidul aspru. Arhiepiscopul spânzurat lângă Pazzi, îmbrăcat în hainele sale sfinte, nu i-a adus acestuia nicio alinare spirituală; cu ochii holbați, scos din minți de senzația de sufocare, arhiepiscopul și-a înfipt dinții în carnea lui Pazzi.

Membrii familiei Pazzi au fost îngenuncheați cu toții în acea duminică de 26 aprilie a anului 1478, pentru

asasinarea lui Giuliano de' Medici și încercarea de a-l ucide pe Lorenzo Magnificul în catedrală, în timpul slujbei.

Acum Rinaldo Pazzi din neamul Pazzi, care nutrea pentru guvern o ură la fel de intensă ca și strămoșii săi, căzut în dizgrație și falimentar, așteptând șuierul ghilotinei, venise în acest loc pentru a se hotărî cum să folosească optim singura întâmplare norocoasă din prezentul lui.

Inspectorul șef Pazzi credea că l-a descoperit pe Hannibal Lecter în Florența. Avea ocazia să-și recâștige reputația și să se bucure de onorurile care ar fi urmat prinderii acestui demon. Pazzi putea de asemenea să-l vândă pe Hannibal Lecter lui Mason Verger pentru o sumă de bani mai mare decât și-ar fi putut imagina – dacă suspectul era, într-adevăr, Lecter. Firește că, o dată cu Lecter, Pazzi și-ar fi vândut și onoarea sa zdrențuită.

Pazzi nu se afla degeaba în fruntea departamentului de investigații a Chesturii; avea aptitudini pentru această muncă și, la vremea lui, fusese mânat de o dorință pătimașă de a se afirma în profesia sa. Dar pe lângă asta, mai purta și cicatricele unuia care, în pripeala și ardoarea ambiției sale, a apucat o dată darul oferit de partea tăioasă.

Alesese acest loc ca să dea cu banul pentru că aici trăise o dată un moment de revelație care l-a făcut faimos și după aceea l-a ruinat.

Renumitul simț italian al ironiei era intens la Pazzi: cât de potrivit ca revelația sa nefericită să apară sub această fereastră, unde poate că spiritul furios al strămoșului său încă se mai legăna lângă zid! În acest loc, el ar putea să învârtă pentru totdeauna roata norocului neamului Pazzi.

Vânătoarea unui alt criminal în serie, *Il Mostro* a fost cea care l-a făcut pe Pazzi celebru și-apoi a adunat corbii nenorocirii deasupra lui. Acea experiență a făcut posibilă noua lui descoperire recentă. Dar deznodământul cazului *Il Mostro* încă-i mai aducea lui Pazzi un gust sălciu în gură și-l mâna acum spre un joc periculos, în afara legii.

Il Mostro, Monstrul din Florența a pândit îndrăgostiții din Toscana timp de șaptesprezece ani, în anii optzeci și nouăzeci. Monstrul se strecura în spatele îndrăgostiților care se îmbrățișau pe numeroasele alei ferite din Toscana. Obiceiul lui era să-i ucidă cu un pistol de calibru mic, să-i aranjeze grijuliu într-o postură estetică, înconjurați de flori, și să dezvelească sânul stâng el femeii. „Tablourile” astfel create de el aveau o familiaritate stranie, dădeau senzația de déjà vu.

De asemenea, Monstrul tăia cu grijă trofee anatomice, cu excepția unui singur caz când, aparent din greșeală, a ucis o pereche de homosexuali nemți pletoși.

Publicul exercita presiuni puternice asupra Chesturii pentru a-l prinde pe *Il Mostro*; aceste presiuni au dus la demiterea predecesorului lui Pazzi. Când acesta a preluat postul de inspector șef, s-a aflat în situația unui om atacat de un stup de albine: presa roia în jurul biroului său de câte ori i se permitea, iar fotografii stăteau la pândă pe Via Zara, în spatele sediului Chesturii, pe unde trecea el cu mașina.

Turiștii care au vizitat Florența în perioada aceea își amintesc afișele lipite pretutindeni, înfățișând un singur ochi cercetător, care avertizau cuplurile de pericolul reprezentat de Monstru.

Pazzi muncea ca un posedat.

A cerut ajutorul Departamentului de Științe Comportamentale al FBI pentru a face profilul psihologic al criminalului și a citit tot ce a găsit despre metodele FBI în această privință.

A folosit metode proactive: pe unele alei ale îndrăgostiților și în locuri de rendez-vous din cimitire se găseau mai mulți polițiști, stând câte doi în mașini, decât perechi de îndrăgostiți. Nu existau suficiente polițiste, așa că pe timpul sezonului cald, perechile de polițiști purtau pe rând peruci și multe mustăți au fost sacrificate. Pazzi a dat el însuși exemplu, renunțând la mustață.

Monstrul era precaut. Lovea, dar nevoile lui nu-l obligat să lovească prea des.

Pazzi a observat că-n ultimii ani au existat perioade lungi când Monstrul nu a lovit deloc; o pauză a durat opt ani. Pazzi s-a agățat de asta. Cu eforturi meticuloase, laborioase, înrolând forțat funcționari care să-l ajute de la toate agențiile pe care le putea amenința, confiscând computerul nepotului său ca să-l folosească în paralel cu singurul computer al Chesturii, Pazzi a făcut o listă cu toți criminalii din nordul Italiei ale căror perioade petrecute în închisoare coincideau cu pauzele temporale din seria de crime a Monstrului. Erau nouăzeci și șapte.

Pazzi a confiscat automobilul Alfa-Romeo GTV rapid, confortabil al unui spărgător de bănci aflat la răcoare și, mărind kilometrajul mașinii cu peste cinci mii de kilometri într-o lună, a văzut personal pe nouăzeci și patru dintre condamnați și s-a ocupat de interogarea lor. Ceilalți trei erau fie schilozi, fie morți.

La locul crimelor nu exista aproape nicio probă care să-l ajute să restrângă lista. Niciun fluid organic al făptașului, nicio amprentă.

Un singur cartuș a fost recuperat de la locul unei crime din Impruneta. Era un cartuș Winchester-Western de calibrul 22, cu capsula de amorsare în formă de inel, la bază, iar urmele de extractor de pe el se potriveau cu un pistol Colt semiautomat, poate un Woodsman. Gloanțele folosite în toate crimele erau de calibrul 22, trase cu același pistol. Pe gloanțe nu se vedeau ștersături de la un amortizor, dar amortizorul nu putea fi exclus.

Pazzi era un Pazzi și, mai presus de toate, era ambițios; în plus, avea o nevastă tânără și frumoasă și mereu nesătulă. Eforturile sale i-au topit vreo cinci kilograme de pe trupul oricum suplu. Angajații mai tineri de la Chestură glumeau în secret pe seama asemănării lui cu personajul de desen animat Wile E. Coyote.

Când niște puștani isteți au instalat pe computerul de la Chestură un program care schimba chipurile celor Trei Tenori în cel al unui măgar, unui porc și unui țap, Pazzi s-a uitat țintă la imagini minute în șir și și-a simțit propria față schimbându-se întruna în cea a măgarului.

La geamurile laboratorului de la Chestură se află o ghirlandă de usturoi, care să țină la distanță spiritele malefice. După ce ultimul dintre suspecții săi a fost vizitat și interogat fără niciun rezultat, Pazzi stătu o vreme la această fereastră, privind în curtea prăfuită și simțindu-se copleșit de disperare.

Se gândi la proaspăta lui soție, la gleznele fine și la puful de pe ceafa ei. Se gândi la felul în care sânii îi tremură și tresaltă când se spală pe dinți și la râsul ei când îl vedea că o privește astfel. Se gândi la lucrurile pe care voia să i le dăruiască. Și-o imagină desfăcând cadourile. Se gândea la soția lui în imagini; ființa ei nu era doar frumoasă, ci și parfumată și plăcută la atingere, dar percepțiile vizuale erau pregnante în memoria lui.

Cugetă la imaginea pe care voia s-o aibă în ochii ei. Nu era în niciun caz rolul său din prezent, de cal de bătaie al presei – sediul Chesturii din Florența se află în clădirea care a adăpostit cândva un spital de nebuni, iar caricaturiștii profitau din plin de aceasta.

Pazzi își închipuia că succesul apare ca rezultat al inspirației. Memoria lui vizuală era excelentă și, la fel ca majoritatea oamenilor al căror simț dominant este văzul, considera că revelația constă în evoluția unei imagini, mai întâi începătoșată, apoi din ce în ce mai clară. Raționamentele lui se desfășurau așa cum cei mai mulți dintre noi caută un obiect rătăcit: îi revedem imaginea în minte și o comparăm cu ceea ce vedem, împrospătând mental imaginea de mai multe ori pe minut și proiectând-o în spațiu.

Apoi, un atentat politic cu bombă în spatele muzeului Uffizi a îndepărtat atenția publicului și timpul lui Pazzi de la cazul Monstrului pentru o perioadă scurtă.

Chiar și în timp ce lucra la cazul important al bombei de la muzeu, în mintea lui Pazzi imaginile pe care și le crease despre *Il Mostro* persistau. Vedea tablourile create de Monstru undeva, la periferia câmpului vizual, așa cum privim pe lângă un obiect ca să-l vedem în întuneric. Îl obseda mai ales o pereche găsită moartă în patul unei camionete în Impruneta, cadavrele aranjate cu grijă de Monstru, flori risipite peste ei, sânul stâng al femeii dezvelit.

Pazzi plecase de la muzeul Uffizi într-o după-amiază devreme și traversa Piazza Signoria din apropiere, când o imagine i-a sărit în ochi de pe taraba unui vânzător de cărți poștale.

Nefiind sigur de unde a răsărit imaginea, se opri exact pe locul unde fusese ars pe rug Savonarola. Se întoarse și privi în jur. Piața era plină de turiști. Pazzi simți un fior rece pe spinare. Poate că totul era doar în mintea lui – imaginea, semnalul care-i atrăsese atenția. Ieși din piață pe unde intrase și apoi o traversă din nou.

Iată-l: un poster mic, pătat de muște și deformat de ploaie, reproducând tabloul „Primăvara” de Botticelli. Pictura originală se afla în spatele lui, în muzeul Uffizi. „Primăvara.” Nimfa cu ghirlandă de flori la gât, cu sânul stâng dezvelit, din gură izvorându-i flori pe când Zefirul palid se întinde spre ea, ieșind din pădure.

Asta era. Imaginea perechii moarte în patul camionetei, cu ghirlande de flori, alte flori în gura fetei. Identic. Identic.

Acolo, în locul unde strămoșul lui s-a răsucit sufocat, lipit de zid, acolo apăru ideea, imaginea măiastră pe care o căuta Pazzi; era o imagine creată cu cinci sute de ani mai devreme de către Sandro Botticelli, același artist care, pentru patruzeci de florini, a pictat pe zidul închisorii Bargello imaginea lui Francesco de’ Pazzi spânzurat, cu ștreang cu tot. Cum ar fi putut Pazzi să reziste în fața unei asemenea inspirații, când originea ei era atât de desfătătoare?

Simți nevoia să se așeze. Toate băncile erau ocupate. S-a văzut silit să-și arate insigna și să ceară loc pe o bancă de la un bătrân ale cărui cârje nu le-a văzut, decât după ce bătrânul veteran s-a ridicat pe singurul său picior, comentând zgomotos și nepoliticos.

Pazzi era surescitat din două motive. Găsirea imaginii folosite de *Il Mostro* era un triumf, dar, mult mai important, Pazzi văzuse o copie a picturii „Primăvara” în cursul turului criminalilor suspecți pe care-l făcuse.

Știa că nu-l ajută să-și forțeze memoria; se așează comod, în tihnă, și-și invită amintirile să iasă la suprafață. După o vreme se întoarse la Uffizi și stătu în fața picturii originale a lui Botticelli, dar nu prea mult timp. Merse pe jos până în piața de cereale și atinse râtul porcului din bronz, „Il Porcellino” de acolo, apoi urcă în mașină, merse la Ippocampo și acolo, sprijinit de capota mașinii sale prăfuite, simțind în nări mirosul uleiului de motor încins, privi copiii jucând fotbal…

Mai întâi văzu cu ochii minții scara interioară a unei case, iar pe palierul de deasupra lui, partea de sus a reproducerii după „Primăvara” apărând pe măsură ce urca treptele. Se putu întoarce mental și văzu ușa de la intrare timp de o clipă, dar nimic din stradă, și niciun chip.

Versat în materie de interogatorii, se chestionă pe sine însuși, apelând la simțurile secundare:

Când ai văzut reproducerea, ce ai auzit?*… Zgomot de vase într-o bucătărie de la parter. Când ai ajuns pe palier și te-ai oprit în fața tabloului, ce-ai* auzit? *Televizorul. Un televizor într-o sufragerie. Robert Stack în rolul lui Eliot Ness în* Gli intoccabili. *Ai simțit* miros *de mâncare gătită? Da, se gătea. Ai mai simțit vreun alt* miros? *Vedeam tabloul. NU, nu interesează ce ai* văzut. *Ai mai simțit vreun alt* miros? *Da, încă mai simțeam mirosul mașinii, aerul încins din mașină, îl mai simțeam încă în nări, miros de ulei de motor încins, încins după drumul pe… pe Raccordo, am mers cu viteză pe autostrada Raccordo, în ce direcție*? *Spre*

San Casciano. Auzeam și lătratul unui câine, acolo, în San Casciano, un tâlhar și violator pe nume Girolamo și nu mai știu cum.

E momentul precis când se produce conexiunea, acel spasm sinaptic al împlinirii când gândul trece prin firul roșu – de acolo ni se trage cea mai intensă plăcere. Rinaldo Pazzi a trăit atunci cea mai grozavă clipă a vieții sale.

Într-o oră și jumătate, Pazzi îl arestase pe Girolamo Tocca. Nevasta lui Tocca a aruncat cu pietre după micul convoi care l-a ridicat pe soțul ei.

• Capitolul 18

Tocca era un suspect ideal. În tinerețe făcuse nouă ani de închisoare pentru uciderea unui bărbat pe care îl surprinsese în flagrant cu logodnica lui, pe o alee a unui parc. Mai fusese acuzat că și-a abuzat sexual fiicele și a comis alte abuzuri domestice, și făcuse închisoare pentru viol.

Chestura aproape că a distrus casa lui Tocca încercând să găsească dovezi. În cele din urmă, Pazzi însuși, percheziționând proprietatea lui Tocca, a găsit un cartuș ce a constituit una din puținele probe materiale pe care le-a avut acuzarea.

Procesul a fost senzațional. S-a ținut într-o clădire de maximă securitate numită Buncărul, unde avuseseră loc procesele unor teroriști în anii șaptezeci, peste drum de birourile din Florența ale ziarului *La Nazione.* Jurații, cinci bărbați și cinci femei, l-au găsit pe Tocca vinovat, aproape fără dovezi, acuzând doar caracterul acestuia. Mare parte a populației îl credea nevinovat, dar mulți spuneau că Tocca e un nemernic și merită închis. La vârsta de șaizeci și cinci de ani, acesta a primit o condamnare de patruzeci de ani la Volterra.

Următoarele luni au fost un vis. În Florența, niciun Pazzi nu mai fusese atât de sărbătorit de cinci sute de ani, de când Pazzo de' Pazzi s-a întors din Prima Cruciadă cu aschii de cremene de la Sfântul Mormânt.

Rinaldo Pazzi și frumoasa lui soție au stat alături de arhiepiscop la Dom atunci când aceleași aschii de cremene au fost folosite pentru a aprinde fitilul unui porumbel confecționat care a zburat afară din biserică și a explodat într-o ploaie de artificii sub ochii mulțimii care ovaționa.

Ziarele sorbeau fiecare cuvânt rostit de Pazzi, iar acesta atribuia subordonaților săi, în limite raționale, succesul pentru rezolvarea acestui caz extrem de dificil. Signora Pazzi era căutată pentru sfaturi în privința modei; într-adevăr, arăta minunat de frumoasă în hainele pe care designerii o încurajau să le poarte. Cei doi soți erau invitați la ceaiuri simandicoase în casele celor puternici, ba chiar au luat cina cu un conte în castelul acestuia, înconjurați de armuri de epocă.

S-a discutat despre o eventuală carieră politică a lui Pazzi, i s-au adus laude în zgomotosul parlament italian și i s-a dat misiunea de a conduce acțiunea forțelor de ordine italiene în cooperare cu FBI împotriva Mafiei.

Această misiune, împreună cu o bursă pentru studii și participarea la seminariile de criminalistică de la Universitatea Georgetown i-au adus pe soții Pazzi la Washington, D.C. Inspectorul șef petrecea mult timp la Departamentul de Științe Comportamentale de la Quantico și visa să creeze o secție de Științe Comportamentale la Roma.

Apoi, după doi ani, dezastrul: într-o atmosferă mai calmă, o curte de apel asupra căreia nu se exercitau presiuni din partea publicului a acceptat să revizuiască sentința lui Tocca. Pazzi a fost chemat acasă pentru a fi anchetat. În rândul foștilor colegi rămași acasă, cuțitele îl așteptau pregătite pe Pazzi.

Completul de judecată al curții de apel a anulat sentința lui Tocca și l-a mustrat pe Pazzi, afirmând că, în opinia curții, el a plantat probele.

Foștii susținători fugeau de el ca de un miros neplăcut. Încă mai era o persoană importantă la Chestură, dar se afla la un pas de dezastru și toți știau asta. Guvernul italian se mișcă încet, însă ghilotina avea să cadă nu peste mult timp.

• Capitolul 19

Tocmai în acel interval de timp cumplit, chinuitor, când aștepta cuțitul ghilotinei, Pazzi l-a văzut pentru prima oară pe bărbatul cunoscut în rândul savanților din Florența ca doctorul Fell…

Rinaldo Pazzi, urca treptele din Palazzo Vecchio cu o sarcină banală de îndeplinit, una din multe altele găsite de foștii săi subordonați de la Chestură, care se desfătau cu căderea lui în dizgrație. Pazzi vedea doar vârfurile propriilor pantofi pe piatra tocită în timp ce urca pe lângă zidul acoperit de fresce – nimic din capodoperele de artă din jurul lui. Cu cinci sute de ani înainte, strămoșul lui fusese târât, sângerând, pe aceste scări.

Ajuns pe palier, își îndreptă umerii ca bărbatul ce era și se forță să privească în ochi oamenii din fresce, unii dintre ei fiindu-i rude. Auzea deja disputele zgomotoase din Salonul Crinilor, aflat deasupra lui, unde se întruneau directorii Galeriilor de Artă Uffizi și ai Comisiei pentru Arte Frumoase.

Misiunea lui Pazzi din ziua aceea era următoarea: curatorele veteran de la Palazzo Capponi dispăruse. Opinia generală era că bătrânul fugise cu o femeie sau cu banii cuiva, sau cu amândouă. Lipsise de la ultimele patru ședințe lunare la care se întâlnea cu comitetul director acolo, la Palazzo Vecchio.

Pazzi a fost trimis pentru a continua cercetările. Inspectorul general Pazzi, care ținuse predici severe acelorași directori cu chipuri cenușii ai muzeului Uffizi și ai Comisiei pentru Arte Frumoase, rivală a muzeului, pe probleme de securitate, în urma atentatului cu bombă de la muzeu, trebuia să apară acum în fața lor în circumstanțe banale și să pună întrebări despre viața amoroasă a unui curator. Nu ardea de nerăbdare s-o facă.

Cele două comitete formau o adunare certăreață și iritabilă – ani la rând nu reușiseră să cadă de acord asupra unui loc unde să se întâlnească pentru ședințele comune, niciuna din părți nevoind să meargă la sediul celeilalte. Până la urmă s-au întâlnit în magnificul Salon al Crinilor din Palazzo Vecchio, fiecare membru în parte convins că splendida încăpere se potrivește cu eminența și distincția sa. O dată stabiliți acolo, au refuzat să se întâlnească în altă parte, chiar dacă Palazzo Vecchio era supus uneia din miile de operații de restaurare, cu schele și paravane la tot pasul.

Profesorul Ricci, un vechi coleg de școală al lui Rinaldo Pazzi, se afla pe coridorul din care se intra în salon, cuprins de o criză de strănut din pricina prafului de ghips. Când își reveni cât de cât, îndreptă ochii plini de lacrimi către Pazzi.

— *La solita arringa,* spuse Ricci. Se ceartă ca de obicei. Ai venit pentru curatorele dispărut de la Capponi? Chiar acum se ceartă pentru postul lui. Sogliato îl vrea pentru nepotu-său. Savanții sunt impresionați de doctorul Fell, pe care l-au angajat temporar cu câteva luni în urmă. Vor să-l păstreze.

Pazzi își lăsă prietenul să se caute prin buzunare după batiste și intră în încăperea istorică cu plafonul acoperit de crini aurii. Paravanele din pânză care atârnau pe doi dintre pereți ajutau la înăbușirea gălăgiei.

Sogliato se afla la cuvânt, făcându-se ascultat numai datorită tonului ridicat.

— Corespondența familiei Capponi datează din secolul treisprezece. Doctorul Fell ar putea să țină în mână, în mâna lui care *nu e italiană,* un răvaș de la Dante Alighieri

însuși. L-ar recunoaște? Cred că *nu.* I-ați examinat cunoștințele de limbă italiană medievală, și nu voi nega că vorbește admirabil. Pentru un *straniero.* Dar cunoaște el personalitățile pre-renascentiste ale Florenței? Cred că *nu*. Dacă ar găsi în biblioteca de la Capponi o scrisoare de la… de la Guido dei Cavalcanti, spre exemplu? Ar recunoaște-o? Cred că *nu*. Ați vrea să dați o replică, doctore Fell?

Rinaldo Pazzi își roti privirea prin încăpere, dar nu văzu niciun bărbat pe care să-l identifice ca fiind doctorul Fell, cu toate că examinase fotografia acestuia cu mai puțin de o oră înainte. Nu-l văzu pe doctorul Fell pentru că doctorul nu era așezat alături de ceilalți. Pazzi îi auzi mai întâi vocea, după aceea îl localiză.

Doctorul Fell stătea în picioare, absolut neclintit, lângă statuia măreață de bronz Judith și Holofern, oferindu-și spatele vorbitorului și mulțimii. Vorbi fără să se întoarcă; era greu să spui de unde anume venea vocea: de la Judith, cu sabia ei ridicată pentru a-l lovi pe regele beat, de la Holofern, ținut de păr, sau de la doctorul Fell, subțire și nemișcat lângă siluetele de bronz ale lui Donatello. Vocea lui străpunse gălăgia ca un laser printr-un strat de fum, iar bărbații arțăgoși tăcură.

— Cavalcanti a replicat public la primul sonet al lui Dante din *La Vita Nuova*, unde Dante își descrie visul straniu despre Beatrice Portinari. Poate Cavalcanti a comentat și în particular. Dacă a scris vreunui Capponi, acesta e probabil Andrea – el era mai cultivat decât frații săi.

Doctorul Fell se întoarse cu fața spre grup atunci când crezu el de cuviință, după un interval de timp incomod pentru toată lumea, mai puțin pentru el.

— Cunoașteți primul sonet al lui Dante, profesore Sogliato? *Îl cunoașteți*? L-a fascinat pe Cavalcanti, și merită timpul dumneavoastră. O parte a lui spune așa:

Târziu în miez de noapte adâncă și senină
Fiece stea revarsă lumină către noi;

Amor fără de veste în față îmi apare –
De amintirea asta, și astăzi mă-nfior.
Și el, Amorul bucuros îmi pare
Cu inima-mi în mâini; în brațe-i doarme
A sufletului doamnă cuprinsă într-un văl.
El o trezește; tremurând supusă
Ea inima-mi aprinsă din palma lui mănâncă;
Și-atunci privesc cu jale cum Amorul
Pleacă pe drumu-i și mă lasă-n urmă.

— Ascultați cum transformă Dante italiana populară, pe care el o numea *vulgari eloquentia,* într-un instrument artistic:

„Allegro mi sembrava Amor tenendo
Meo core in manno, e ne la braccia avea
Madonna involta in un drappo dormendo.
Poi la svegliava, e d'esto core ardendo
Lei paventosa umilmente pascea
Appreso gir lo ne vedea piagendo."

Nici cel mai cârcotaș florentin n-ar fi putut să reziste auzind versurile lui Dante răsunând între zidurile acoperite de fresce, rostite în dialectul toscan pur al doctorului Fell. Mai întâi prin aplauze, apoi prin aclamații cu ochi umezi, membrii celor două comisii îl confirmară pe doctorul Fell ca stăpân al Palazzo Capponi, lăsându-l pe Sogliato să spumege. Pazzi nu-și putu da seama dacă victoria l-a mulțumit pe doctor, căci acesta s-a întors din nou cu spatele. Dar Sogliato încă nu-și spusese ultimul cuvânt.

— Dacă e așa un expert în Dante, atunci să țină o prelegere despre Dante, în fața *Studiolo.*

Sogliato șuieră numele de parcă ar fi fost vorba de Inchiziție.

— Să se prezinte în fața lor *extempore,* vinerea viitoare, dacă poate.

Studiolo era un grup mic și feroce de savanți care ruinase mai multe reputații academice și care se întrunea adesea la Palazzo Vecchio. Își luase numele de la o sală de studiu particulară, ornamentată. A te pregăti să apari în fața lor era considerat o adevărată corvoadă, iar apariția în sine în fața lor, o primejdie. Unchiul lui Sogliato susținu propunerea acestuia, cumnatul lui Sogliato propuse să se voteze; sora lui înregistra votul în procesul verbal al ședinței. Propunerea a fost acceptată prin vot. Numirea rămânea valabilă, dar doctorul Fell trebuia să primească girul Studiolo pentru a o păstra.

Membrii celor două comisii aveau un nou curator pentru Palazzo Capponi, nu simțeau lipsa celui vechi, așa că nu avură prea multe de spus despre bărbatul dispărut și priviră cu dispreț întrebările lui Pazzi. Pazzi se ținu admirabil de tare.

Ca orice bun anchetator, privi circumstanțele prin prisma avantajelor. Cine ar fi obținut avantaje de pe urma dispariției vechiului curator? Dispărutul era burlac, un savant liniștit, respectat, cu o viață ordonată. Făcuse ceva economii, nu prea multe. Tot ce avea era slujba lui și privilegiul de a locui la mansarda din Palazzo Capponi.

Iar în fața lui stătea noul numit, confirmat de comisie în acel post după o examinare atentă din domeniul istoriei florentine și al limbii italiene vechi. Pazzi examinase cererile de angajare ale doctorului Fell și certificatele emise de Ministerul Sănătății.

Se adresă doctorului în vreme ce membrii comisiei își strângeau servietele și se pregăteau să plece acasă.

— Doctorul Fell?

— Da, *Commendatore*!

Noul curator era scund și subțiratic. Lentilele ochelarilor săi erau fumurii în jumătatea superioară, iar costumul de culoare închisă avea o croială splendidă, chiar și după standardele italiene.

— Mă întrebam dacă v-ați cunoscut vreodată predecesorul.

Antena unui polițist experimentat e reglată pe lungimea de undă a fricii. Observându-l pe doctorul Fel cu atenție, Pazzi înregistră un calm absolut.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Am citit mai multe dintre monografiile sale în *Nuova Antologia.*

Doctorul conversa în dialectul toscan la fel de ușor cum și recita. Dacă exista vreo urmă de accent, Pazzi nu putea să-l identifice.

— Știu că polițiștii care au investigat primii dispariția au căutat la Palazzo Capponi orice fel de mesaj, un bilet de rămas bun, un bilet de sinucidere, dar n-au găsit nimic. Dacă găsiți din întâmplare ceva printre hârtii, orice document personal al lui, chiar dacă e absolut banal, mă anunțați?

— Desigur, *Commendator* Pazzi.

— Lucrurile lui personale se află încă la palat?

— Împachetate în două valize, cu inventarul aferent.

— Am să trimit… Am să trec pe acolo să le iau.

— Vreți să-mi dați un telefon în prealabil, *Commendatore*? Pot să dezarmez sistemul de securitate înainte să sosiți, și astfel să vă economisesc timpul.

Tipul e prea calm. În mod normal ar trebui să se teamă puțin de mine. Îmi cere să-l sun înainte să trec pe acolo.

După ce membrii comisiei îi frecaseră ridichea lui Pazzi fără ca el să poată face nimic în privința asta, acum se simțea iritat de tupeul acestui bărbat. Aruncă la rândul lui o provocare.

— Doctorul Fell, pot să vă pun o întrebare personală?

— Dacă meseria v-o cere, *Commendatore.*

— Aveți o cicatrice relativ recentă pe dosul mâinii stângi.

— Iar dumneavoastră aveți o verighetă nouă. *La Vita Nuova*?

Doctorul Fell zâmbi. Avea dinți mici, foarte albi. În momentul cât dură surprinderea lui Pazzi, înainte să se

hotărască să se simtă ofensat, doctorul Fell ridică mâna cu cicatrice și continuă:

— Sindromul tunelului carpian, *Commendatore.* Istoria e o profesie care-și are riscurile ei.

— De ce n-ați declarat sindromul tunelului carpian în formularele de la Ministerul Sănătății când ați venit să lucrați aici?

— Aveam impresia, *Commendatore,* că vătămările sunt relevante doar dacă primești pensie pentru un handicap fizic. Eu nu primesc. Nici nu sunt handicapat.

— Operația a avut loc în Brazilia, țara dumneavoastră de origine.

— Nu a avut loc în Italia, n-am primit nimic de la guvernul italian, replică doctorul Fell, de parcă ar fi considerat că răspunsul său e complet.

Rămăseseră ultimii în încăpere. Pazzi ajunsese la ușă când doctorul Fell l-a strigat:

— *Commendator* Pazzi?

Doctorul Fell era o siluetă neagră pe fundalul ferestrei înalte, în spatele lui, în depărtare, se înălța Domul.

— Da.

— Cred că vă trageți chiar din neamul Pazzi, am dreptate?

— Da. De unde știți?

Pazzi ar fi considerat o referire la articolele apărute recent în presă drept o grosolănie extremă.

— Semănați cu un personaj din picturile lui Della Robbia din capela familiei dumneavoastră, din Santa Croce.

— A, acela era Andrea de' Pazzi înfățișat ca Ioan Botezătorul, spuse Pazzi, resimțind un strop de plăcere în inima sa înăcrită.

Când Rinaldo Pazzi părăsi silueta suplă ce ședea în sala de ședințe, impresia cu care rămase ținea de nemișcarea extraordinară a doctorului Fell.

Dar impresia aceasta avea să se îmbogățească în scurt timp.

• Capitolul 20

Acum, că acest contact continuu cu lascivitatea și vulgaritatea ne-a desensibilizat față de aceste aspecte ale naturii umane, e interesant de văzut ce ni se mai poate părea pervers. Ce mai poate plesni șuncile lipicioase ale conștiinței noastre docile suficient de tare ca să ne atragă atenția?

În Florența exista o expoziție intitulată „Instrumente cumplite de tortură”, acesta fiind locul unde Rinaldo Pazzi l-a întâlnit următoarea oară pe doctorul Fell.

Expoziția, cuprinzând peste douăzeci de instrumente clasice de tortură însoțite de documentări ample, fusese organizată în severul Forte di Belvedere, o fortăreață Medici din secolul șaisprezece care păzește zidul sudic al orașului. Vernisajul a atras vizitatori cu nemiluita, neașteptat de mulți; surescitarea învăluise instantaneu mulțimea.

Expoziția era programată să dureze o lună; însă instrumentele cumplite de tortură încă mai puteau fi văzute și după șase luni, egalând numărul de vizitatori al Galeriile Uffizi și depășindu-l pe cel al muzeului din Palatul Pitti.

Promotorii, doi indivizi care în trecut se ocupaseră de împăierea animalelor, până când trofeele pe care le executau n-au mai putut să-i hrănească, au devenit milionari și au făcut un turneu triumfal prin Europa cu expoziția lor, cu care ocazie și-au arătat smochingurile noi.

Cei mai mulți vizitatori veneau în perechi, din toate colțurile Europei, profitând de prelungirea expoziției ca să se plimbe agale printre mecanismele durerii și să citească atenți, într-una din cele patru limbi, informațiile despre proveniența dispozitivelor și modul lor de folosire. Ilustrații de Durrer și alții, împreună cu jurnale contemporane luminau mulțimile cu privire la subiecte cum ar fi detaliile

de finețe ale tragerii pe roată. Iată ce scria pe una din plăci, în engleză:

> *Prinții italieni preferau să-și zdrobească victimele pe pământ, utilizându-se pentru aceasta roata din fier ca agent de provocare a loviturilor, și blocuri de piatră așezate sub membre, după cum am arătat, pe când în nordul Europei, metoda mai răspândită consta în legarea victimei de roată, aplicarea de lovituri cu o vergea metalică și apoi înfigerea membrelor în țepușele de pe marginea roții, fracturile multiple furnizând flexibilitatea necesară, capul încă în stare de țipete și trunchiul rămânând în mijlocul roții. Această din urmă metodă constituia un spectacol mai satisfăcător, dar distracția se putea opri brusc dacă se întâmpla ca o așchie de os să ajungă în inimă.*

Expoziția Instrumentelor cumplite de tortură nu putea să nu atragă cunoscători a tot ce are omenirea mai rău. Dar esența a tot ce e mai rău, adevăratul apogeu al putreziciunii spiritului uman nu se găsește în Fecioara de Fier, nici în roata de fier; Urâțenia Fundamentală se găsește pe chipurile celor din mulțime.

În semiîntunericul acestei încăperi mari cu ziduri de piatră, dedesubtul cuștilor spânzurate, luminate, ale condamnaților, stătea doctorul Fell, cunoscător al expresiilor faciale, ținându-și ochelarii în mâna cu cicatrice, cu vârful unuia din brațele ochelarilor apăsat pe buze, cu chipul absorbit; privea oamenii trecând printre exponate.

Rinaldo Pazzi l-a văzut acolo.

Pazzi se ocupa de cea de-a doua misiune banală a zilei. În loc să ia cina cu nevasta lui, trebuia să-și facă loc prin mulțime pentru a lipi noi anunțuri de avertisment destinate cuplurilor, cu privire la Monstrul din Florența, pe care nu

reușise să-l prindă. Un astfel de afiș îi domina biroul, pus acolo de către noii lui superiori, împreună cu alte afișe ale unor persoane date în urmărire prin alte părți ale lumii.

Foștii împăietori de animale, care supravegheau împreună casa de bilete, au fost fericiți să adauge puțină groază contemporană la spectacolul lor, dar i-au cerut lui Pazzi să pună afișul el însuși, fiindcă niciunul dintre ei nu părea dispus să-l lase pe celălalt singur cu banii. Câțiva localnici l-au recunoscut pe Pazzi și l-au fluierat profitând de anonimatul mulțimii.

Pazzi prinse în ace colțurile afișului albastru, cu ochiul unic, pătrunzător, pe un panou de afișaj aflat în apropiere de ieșire, unde avea să atragă cel mai bine atenția, și îndreptă spre el un reflector. Privind perechile care plecau, Pazzi își dădu seama că multe erau deja în dispoziție amoroasă și se frecau unii de alții, în mulțimea de la ieșire. Nu voia să mai vadă încă un tablou al morții, nu mai voia să vadă sânge și flori.

Pazzi voia însă să vorbească cu doctorul Fell – ar fi fost convenabil să ia obiectele curatorului dispărut câtă vreme se afla atât de aproape de Palazzo Capponi. Dar când Pazzi se întoarse de la panoul de afișaj, doctorul dispăruse. Acolo unde stătuse el, sub cușca foamei suspendată în aer, cu scheletul dinăuntru ghemuit în poziția fetală, încă implorând să capete hrană, era doar zidul de piatră.

Pazzi se simțea iritat. Își făcu loc prin mulțime până ajunse afară, dar nu-l găsi pe doctor.

Paznicul de la ieșire îl recunoscu pe Pazzi și nu spuse nimic când acesta păși peste frânghie și ieși de pe cărare, pășind pe pământul întunecat ce înconjura Forte di Belvedere. Bătrâna Florența se afla la picioarele lui, cu cocoașa mare a Domului și turnul de la Palazzo Vecchio ridicându-se în lumină.

Pazzi era un suflet foarte bătrân, zvârcolindu-se în țeapa circumstanțelor ridicole. Orașul său își bătea joc de el.

FBI-ul american răsucise pentru ultima oară cuțitul înfipt deja în spinarea lui Pazzi, spunând în presă că profilul făcut de FBI lui *Il Mostro* nu se potrivea deloc suspectului arestat de Pazzi. *La Nazione* adăugase că Pazzi „l-a trimis pe Tocca în închisoare fără probe suficiente”.

Ultima oară când Pazzi pusese afișul albastru de avertisment împotriva Monstrului, aceasta se întâmplase în America, iar afișul constituia un trofeu pe care l-a agățat cu mândrie pe zidurile Departamentului de Științe Comportamentale, și l-a semnat, la cererea agenților americani din FBI. Aceștia știau totul despre el, îl admirau, îi făceau invitații. Pazzi și soția lui fuseseră de multe ori oaspeți în vile luxoase de pe țărmurile din Maryland.

Sprijinit de parapetul întunecat, privindu-și orașul vechi, simțea de fapt aerul sărat din Chesapeake și-și vedea soția pe plajă, cu pantofii ei sport albi, noi.

Undeva, în sediul Departamentului de Științe Comportamentale de la Quantico, exista un desen înfățișând Florența care-i fusese arătat ca o curiozitate. Era aceeași priveliște pe care o vedea el în acea clipă, bătrâna Florența văzută de la Belvedere, punctul cel mai potrivit pentru contemplarea orașului. Dar desenul nu este în culori. E desenat în creion, umbrit cu cărbune. Desenul apărea în fundalul unei fotografii. Era fotografia unui criminal în serie american, doctorul Hannibal Lecter. Hannibal Canibalul. Lecter desenase Florența din memorie, iar desenul se afla agățat pe peretele celulei sale din azil, un loc la fel de posomorât ca și acesta.

Când i-a trecut prin minte lui Pazzi ideea închegată? Două imagini, Florența adevărată așternută sub ochii lui și desenul pe care și-l amintea. Cu câteva minute în urmă punea afișul cu *Il Mostro.* Dar mai era un afiș: afișul lui Mason Verger despre Hannibal Lecter pe pereții biroului său, cu uriașa recompensă și recomandările sale: DOCTORUL LECTER VA FI NEVOIT SĂ-ȘI ASCUNDĂ MÂNA STÂNGĂ ȘI ESTE POSIBIL SĂ FI ÎNCERCAT SĂ ȘI-O

MODIFICE PRINTR-O INTERVENȚIE CHIRURGICALĂ, ÎNTRUCÂT TIPUL SĂU DE POLIDACTILIE, CU DEGETELE SUPLIMENTARE PERFECT FORMATE, ESTE EXTREM DE RARĂ ȘI IDENTIFICABILĂ INSTANTANEU.

Doctorul Fell ținându-și ochelarii în mâna cu cicatrice.

Un desen detaliat al acestei priveliști pe zidul celulei lui Hannibal Lecter.

Oare lui Pazzi i-a venit ideea în timp ce privea Florența așternută la picioarele lui, sau din întunericul dens de deasupra luminilor orașului? Și de ce apariția ei a fost anunțată de mirosul brizei sărate de la Chesapeake?

Neobișnuit pentru un om care gândește în imagini, legătura între idei a coincis cu un sunet, acel sunet pe care îl face o picătură când atinge o baltă tot mai mare.

Hannibal Lecter a fugit în Florența.
Plici!
Hannibal Lecter este doctorul Fell.

O vocea interioară îi spuse lui Rinaldo Pazzi că se poate să fi înnebunit în cușca situației jalnice în care se afla; că mintea lui înnebunită ar putea să-și rupă dinții de gratii, ca și scheletul din cușca foamei.

Fără să-și poată aminti că s-a mișcat din loc, se trezi la Poarta Renașterii care ducea de la Belvedere spre Costa di San Georgio – o stradă în pantă, îngustă, care cotește și pătrunde în inima Vechii Florențe după mai puțin de un kilometru. Pașii păreau să-l poarte pe pavajul înclinat fără voia lui; mergea mai repede decât ar fi vrut, privind tot timpul înainte în căutarea bărbatului numit doctorul Fell, căci acesta era drumul lui spre casă. La jumătatea străzii, Pazzi coti pe Costa Scarpuccia. Coborând în continuare până când ajunse la intersecția cu Via de’ Bardi, aproape de râu. Aproape de Palazzo Capponi, reședința doctorului Fell.

•

Pazzi, respirând greu din cauza coborâșului, găsi un loc umbrit unde lumina becurilor de pe stradă nu ajungea, la intrarea unei clădiri cu apartamente aflată peste drum de palat. Dacă ar fi apărut cineva, putea să se întoarcă și să schițeze gestul de a suna la o sonerie.

Palatul era cufundat în beznă. Pazzi observă deasupra ușilor mari, duble de la intrare luminița roșie a unei camere video de supraveghere. Nu putea fi sigur dacă funcționează tot timpul, sau numai când cineva suna la ușă. Aparatul se găsea mult sub copertina intrării; Pazzi nu credea că poate să cuprindă și fațada clădirii.

Așteptă o jumătate de oră, ascultându-și propria răsuflare, iar doctorul nu apăru. Poate se afla înăuntru, cu luminile stinse.

Strada era pustie. Pazzi traversă repede și se lipi cât mai tare de zid.

Dinăuntru se auzea un sunet subțire, slab, foarte slab. Pazzi își lipi capul de gratiile reci ale ferestrelor ca să asculte. Un pian, *Variațiunile Goldberg* de Bach, bine interpretate.

Pazzi trebuia să aștepte, să pândească și să raționeze. Era prea devreme ca să-și dezvăluie descoperirea. Trebuia să se hotărască ce să facă. Nu voia să se mai păcălească încă o dată. Se trase cu spatele în umbra de pe cealaltă parte a străzii; ultimul îi dispăru nasul.

• Capitolul 21

Tradiția spune că martirul creștin San Miniato și-a ridicat capul retezat din nisipul amfiteatrului roman din Florența și l-a dus sub braț până la munții aflați de cealaltă parte a râului, unde odihnește acum în splendida sa biserică.

Cu siguranță, corpul lui San Miniato, în picioare sau nu, a trecut pe strada străveche unde ne aflăm acum, Via de’

Bardi. E seară târziu și strada e goală, modelul în evantai al pavajului strălucește sub burnița de iarnă, nu destul de rece pentru a alunga mirosul pisicilor. Ne aflăm printre palate construite acum șase sute de ani de către prinții negustători, curteni și conspiratori ai Florenței renascentiste. De partea cealaltă a râului Arno, la o aruncătură de săgeată se află țepușele crude ale Signoriei, unde a fost spânzurat și ars pe rug călugărul Savonarola, și acel mare abator al creștinătății, muzeul Uffizi.

Aceste palate familiale, înghesuite unele într-altele pe o stradă străveche, înghețate în birocrația Italiei moderne, au pe dinafară o arhitectură de închisoare, dar conțin spații ample, elegante, coridoare înalte și tăcute pe care nu le vede nimeni niciodată, cu draperii de mătase putrede, pătate de ploaie, acolo unde opere de mai mică valoare ale marilor maeștri renascentiști stau agățate în beznă ani la rând, luminate de fulgere după ce draperiile se prăbușesc.

Aici, lângă tine se află palatul familiei Capponi, o familie cu renume vechi de o mie de ani, care a rupt în bucăți ultimatumul unui rege francez chiar sub nasul acestuia și a dat naștere unui papă.

Ferestrele palatului Capponi sunt acum întunecate în spatele gratiilor de fier. Suporturile pentru făclii sunt goale. În acea coală de sticlă veche, crăpată e o gaură lăsată de un glonte în anii patruzeci. Du-te mai aproape. Lipește-ți capul de fierul rece, cum a făcut polițistul, și ascultă. Poți auzi slab un pian. *Variațiunile Goldberg* de Bach, interpretate nu perfect, dar deosebit de bine, cu un simț al muzicii molipsitor. Interpretate nu perfect, dar deosebit de bine; poate că există o ușoară stângăcie în mâna stângă a interpretului.

Dacă ai ști că nu ți se poate întâmpla nimic, ai intra înăuntru? Ai intra în acest palat atât de faimos prin sângele și gloria sa, ai pătrunde în bezna cu pânze de păianjen, spre sunetele cristaline, desăvârșite ale clapelor? Alarmele nu ne

pot vedea. Polițistul ud care pândește la ușă nu ne poate vedea. Vino…

În foaier, întunericul e aproape absolut. O scară lungă din piatră, balustrada rece sub alunecarea mâinilor noastre, treptele tocite de sute de ani de pași, inegale sub picioarele noastre care ne poartă în sus, spre muzică.

Ușile înalte, duble ale salonului principal ar scârțâi și trosni dacă ar trebui să le deschidem. Pentru tine, sunt deschise. Muzica vine din colțul cel mai depărtat; tot acolo se află și singura sursă lumină; mai multe lumânări își revarsă razele roșiatice prin ușa mică a unei capele aflată dincolo de colțul încăperii.

Traversăm camera, spre muzică. Sesizăm vag existența grupurilor de mobile mari pe lângă care trecem, învelite în huse, forme vagi și nu chiar neclintite în lumina lumânărilor, ca o cireadă adormită. Deasupra noastră, tavanul înalt al încăperii dispare în beznă.

Lumina strălucește roșiatică asupra unui pian ornamentat și asupra bărbatului cunoscut savanților dedicați Renașterii drept doctorul Fell. Ținuta doctorului e elegantă, cu spinarea dreaptă; se lasă purtat de muzică, lumina reflectându-se pe părul lui și pe spatele halatului de mătase cu un luciu umed.

Capacul ridicat al pianului e decorat cu scene complexe de petrecere, iar micile siluete par să aibă viață în lumina lumânărilor, deasupra coardelor. Doctorul cântă cu ochii închiși. Nu are nevoie de partitură. În fața lui, pe suportul în formă de liră pentru partitură de pe pian se află un exemplar al ziarului american de scandal *National Tattler.* E împăturit în așa fel încât să arate numai chipul de pe prima pagină, chipul lui Clarice Starling.

Muzicianul nostru zâmbește, sfârșește bucata muzicală, repetă sarabanda o dată pentru propria plăcere și, în vreme ce ultima coardă a pianului vibrează tot mai slab în încăperea amplă, deschide ochii; în mijlocul fiecărei pupile

se află un miez roșu de lumină. Înclină capul pe o parte și privește ziarul din fața lui.

Se ridică fără zgomot și intră cu ziarul american în capela mică, împodobită, construită înainte de descoperirea Americii. Ridică ziarul spre lumina lumânărilor și-l despăturește, iar chipurile pioase din icoanele de deasupra altarului par să citească peste umărul lui, așa cum ar face stând la coadă în piață. Titlul uriaș e scris cu caractere Railroad Gothic: „*ÎNGERUL MORȚII*: *CLARICE STARLING, MAȘINĂRIA UCIGAȘĂ A FBI*”.

Chipurile pictate, oglindind agonie și extaz în jurul altarului, pălesc când el suflă în lumânări. Nu are nevoie de lumină ca să traverseze coridorul larg. Un curent de aer ne anunță că doctorul Hannibal Lecter a trecut pe lângă noi. Ușa imensă scârțâie și apoi se închide cu un bubuit pe care-l simțim în dușumele, sub tălpile noastre. Tăcere.

Pași intrând în altă cameră. Ecourile acestui palat fac ca zidurile să pară mai apropiate unele de altele; tavanul însă rămâne înalt, ecoul venind cu întârziere de sus în sunete ascuțite, iar aerul nemișcat poartă în el mirosul de documente străvechi scrise pe piele și pergament, și pe cel al fitilelor de lumânare stinse.

Foșnet de hârtii în întuneric, scârțâitul unui scaun. Doctorul Lecter șade într-un fotoliu amplu, în renumita Bibliotecă Capponi. Ochii lui reflectă lumina roșiatică, dar nu strălucesc roșu în întuneric, așa cum au jurat unii din temnicerii lui. Bezna e totală. El cumpănește…

E adevărat că doctorul Lecter a creat locul liber de la Palazzo Capponi înlăturându-l pe fostul curator – un proces simplu care a necesitat o intervenție de câteva clipe asupra bătrânului și o cheltuială modestă pentru doi saci de ciment, dar după ce drumul a fost liber, a câștigat postul pe cinstite, traducând la prima vedere texte în italiana medievală și latină din cele mai dens scrise manuscrise gotice și demonstrând astfel Comisiei pentru Arte Frumoase o capacitate lingvistică extraordinară.

Aici a găsit o pace pe care intenționa s-o păstreze – nu a mai ucis pe nimeni, în afara predecesorului său, de când s-a stabilit în Florența.

Angajarea sa ca translator și curator al Bibliotecii Capponi reprezintă un mare câștig pentru el din mai multe motive.

Spațiile ample, înălțimea camerelor palatului sunt importante pentru doctorul Lecter, după anii în care a stat închis într-un spațiu strâmt. Mai important, se simte în rezonanță cu palatul; este singura clădire particulară din toate câte văzuse vreodată care se apropie ca dimensiuni și detalii cu palatul memoriei sale, pe care a început să-l creeze din tinerețe.

În bibliotecă, în această colecție unică de manuscrise și corespondență datând încă din secolul treisprezece, își poate satisface o anumită curiozitate proprie.

Doctorul Lecter credea, pe baza unor documente de familie fragmentare, că se trage dintr-un anume Giuliano Bevisangue, un personaj temut din Toscana secolului doisprezece, și din neamul Machiavelli, ca și din cel Visconti deopotrivă. Acesta era locul ideal pentru cercetări. Deși simțea o anume curiozitate abstractă în această privință, nu era una motivată de ego. Doctorul Lecter nu are nevoie de confirmări convenționale. Ego-ul său, ca și coeficientul de inteligență și cel de gândire logică nu sunt măsurabile prin mijloace convenționale.

De fapt, comunitatea psihiatrică nu a ajuns la un consens dacă doctorul Lecter poate fi numit „om” sau nu. De mult timp, colegii lui de breaslă, psihiatri, dintre care mulți se temeau de condeiul lui caustic din publicațiile de specialitate, îl priveau ca pe ceva complet altfel. Pentru comoditate, l-au numit „monstru”.

Monstrul stă în biblioteca întunecată; gândul lui proiectează culori în beznă, iar mintea-i e hrănită de aerul medieval. Cugetă la polițist.

Se aude declicul unui întrerupător și o lampă de birou se aprinde.

Acum îl putem vedea pe doctorul Lecter așezat la masa lungă, din secolul șaisprezece, din Biblioteca Capponi. În spatele lui, zidul e acoperit de manuscrise și registre mari legate în pânză, așezate sistematic și datând de opt sute de ani. Un volum de corespondență din secolul paisprezece cu un ministru al Republicii Veneția se află deschis în fața lui. O statuetă de ghips făcută de Michelangelo ca studiu pentru statuia lui Moise ține volumul deschis, iar în fața suportului de creioane stă un laptop conectat la Universitatea din Milano.

Colorat în roșu și albastru strălucitor printre nuanțele de cenușiu și gălbui ale teancurilor de pergamente și manuscrise pe piele, se află un exemplar din *National Tattler.* Iar alături de el, ediția florentină a ziarului *La Nazione*.

Doctorul Lecter alege ziarul italian și citește ultimul atac la adresa lui Rinaldo Pazzi, determinat de o tăgăduire a FBI în privința cazului *Il Mostro.* „Profilul făcut de noi nu s-a potrivit nicio clipă lui Tocca”, afirma un purtător de cuvânt al FBI.

La Nazione menționa trecutul lui Pazzi și instruirea făcută în America, la faimoasa Academie Quantico, și afirma că ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult profesionalism.

Cazul *Il Mostro* nu-l interesa câtuși de puțin pe doctorul Lecter, în schimb trecutul lui Pazzi îl interesa. Ce ghinion să întâlnească un polițist instruit la Quantico, unde Hannibal Lecter era un caz de manual.

Doctorul Lecter a studiat chipul lui Rinaldo Pazzi la Palazzo Vecchio, a stat destul de aproape de el ca să-i simtă mirosul, și astfel a știut cu certitudine că Pazzi nu bănuiește nimic, chiar dacă a pus întrebări despre cicatricea de pe mâna lui. Pazzi nici măcar nu arăta a fi serios interesat de el în privința dispariției curatorului.

Polițistul îl văzuse la expoziția de instrumente de tortură. Mai bine l-ar fi întâlnit la o expoziție de orhidee.

Doctorul Lecter era cât se poate de conștient că toate elementele necesare unei revelații erau prezente în capul polițistului, dansând la întâmplare printre celelalte milioane de lucruri pe care acesta le știa.

Ar trebui oare ca Rinaldo Pazzi să-l urmeze pe răposatul curator al Palazzo Vecchio jos, în pivnița umedă? Ar trebui ca trupul lui Pazzi să fie găsit după o sinucidere evidentă? *La Nazione* ar fi satisfăcut că l-a hăituit până-n pragul mormântului.

Nu acum, reflectă monstrul și se întoarse la manuscrisele sale rulate din pergament și piele.

Doctorul Lecter nu-și face griji. Se desfată cu stilul lui Neri Capponi, bancher și emisar în Veneția în secolul șaptesprezece; îi citește scrisorile, uneori cu voce tare, pentru propria plăcere, până la o oră târzie din noapte.

• Capitolul 22

Înainte să se lumineze de ziuă, Pazzi avea în mână fotografiile făcute de doctorul Fell pentru permisul italian de muncă, împreună cu negativul de la *permesso di soggiorno.* Pazzi avea de asemenea și fotografiile excelente ale poliției americane reproduse pe afișul lui Mason Verger. Chipurile erau asemănătoare ca trăsături, dar dacă doctorul Fell era Hannibal Lecter, fuseseră făcute niște modificări la nas și obraji, poate injecții cu colagen.

Aspectul urechilor arăta promițător. Pazzi le studie intens cu lupa. Păreau identice.

Pe computerul demodat al Chesturii, introduse codul său de acces Interpol pentru Programul de Evaluare a Criminalilor Violenți al FBI și solicită fișierul voluminos despre Lecter. Blestemă modemul prea lent și încercă să

citească de pe ecran textul începțoșat până ce literele începură să-i joace în fața ochilor. În cea mai mare parte, cunoștea cazul. Două lucruri îl făcură să-și țină respirația. Unul vechi și unul nou. Cea mai recentă actualizare adusă cazului prezenta o radiografie care indica faptul că, probabil, Lecter făcuse o intervenție chirurgicală la mână. Amănuntul mai vechi, o imagine scanată a unui raport scris de mână al poliției din statul Tennessee, nota că, în timp ce și-a ucis gardienii din Memphis, Hannibal Lecter asculta o casetă cu *Variațiunile Goldberg.*

Afișul pus în circulație de Mason Verger, victima americană plină de bani, încuraja eventualii informatori să sune la numărul de la FBI pus la dispoziția lor. Conținea avertismentul standard cum că doctorul Lecter este înarmat și periculos. Dar mai era notat și un număr de telefon particular – imediat dedesubtul paragrafului despre uriașa recompensă.

•

Călătoria cu avionul de la Florența la Paris e ridicol de costisitoare, iar Pazzi a trebuit s-o plătească din buzunarul propriu. Nu avea încredere că poliția franceză îi va da o linie telefonică fără să-și bage nasul, și nu cunoștea nicio altă modalitate pentru a obține așa ceva. De la o cabină telefonică American Express din apropiere de Operă, sună la numărul de telefon particular de pe afișul lui Mason. Presupunea că la celălalt capăt se va încerca identificarea locului de proveniență a apelului. Pazzi vorbea engleza destul de bine, dar știa că accentul îl va trăda că e italian.

Vocea era masculină, americană, foarte calmă.

— Spuneți, vă rog, ce doriți.

— S-ar putea să am informații despre Hannibal Lecter.

— Mda, bine, mulțumesc pentru telefon. Știți unde se află acum?

— Cred că da. Recompensa mai este valabilă?

— Da, este. Ce dovezi concrete aveți că este chiar el? Trebuie să înțelegeți că primim o mulțime de apeluri cu

informații false.

— Vă voi spune că a fost supus unor intervenții de chirurgie plastică la față și a avut o operație la mâna stângă. Încă mai cântă *Variațiunile Goldberg.* Are documente de identitate braziliene.

O pauză. Apoi:

— De ce n-ați sunat la poliție? Este de datoria mea să vă încurajez să faceți acest lucru.

— Recompensa e valabilă în orice condiții?

— Recompensa se acordă pentru informațiile care duc la arestarea și condamnarea lui.

— Este plătibilă și în… circumstanțe speciale?

— Vă referiți la un premiu pe capul doctorului Lecter? Să spunem, în cazul cuiva care, în mod normal, nu poate să accepte o recompensă?

— Da.

— Amândoi avem același țel. Așa că rămâneți la telefon, vă rog, să vă fac o sugestie. Să pui un preț pe capul cuiva contravine convențiilor internaționale și legilor americane, domnule. Rămâneți la telefon, vă rog. Pot să vă întreb dacă sunați din Europa?

— Da, din Europa, și asta-i tot ce vă mai spun.

— Bine, ascultați-mă. Vă recomand să contactați un avocat pentru a discuta legalitatea recompenselor pentru moartea unei persoane și să nu întreprindeți nicio acțiune ilegală împotriva doctorului Lecter. Pot să vă recomand un avocat? Există în Geneva unul extrem de priceput în astfel de probleme. Pot să vă dau numărul de telefon cu taxă inversă? Vă sfătuiesc din toată inima să-l sunați și să fiți sincer cu el.

Pazzi cumpără o cartelă telefonică și dădu următorul telefon dintr-o cabină aflată la magazinul universal Bon Marche. Vorbi cu o persoană cu o voce uscată și accent elvețian. Convorbirea dură mai puțin de cinci minute.

Mason va plăti un milion de dolari americani pentru capul și mâinile doctorului Lecter. Va plăti aceeași sumă pentru

informațiile care ar duce la arestarea acestuia. Va plăti în secret trei milioane de dolari pentru doctorul aflat în viață, fără întrebări, discreție garantată. Între condiții se includea și suma de o sută de mii de dolari în avans. Pentru a putea obține acest avans, Pazzi trebuia să furnizeze o amprentă digitală identificabilă a doctorului Lecter, amprenta *in situ* pe un obiect. Dacă făcea acest lucru, putea să vadă restul banilor într-un seif provizoriu aflat la dispoziție lui în Elveția.

Înainte să plece din Bon Marche spre aeroport, Pazzi cumpără pentru soția lui un compleu de noapte din mătase de culoarea piersicii.

• Capitolul 23

Cum te comporți atunci când valorile convenționale au devenit gunoi? Când ajungi să crezi, ca Marc Aureliu, că părerile generației viitoare nu vor avea mai multă valoare decât părerile generației actuale? E cu putință să te comporți corect într-o astfel de situație? E dezirabil să te comporți corect într-o astfel de situație?

Sosise momentul când Rinaldo Pazzi, descendent al neamului Pazzi, inspector șef al Chesturii din Florența trebuia să decidă ce valoare are onoarea lui, sau dacă există o înțelepciune mai durabilă decât onoarea.

Se întoarse de la Paris la timp pentru cină și dormi puțin. Ar fi vrut să-i ceară părerea soției lui, dar nu putea. Primi însă alinarea dragostei ei. Pe urmă rămase treaz, lungit în pat, vreme îndelungată, după ce respirația ei deveni liniștită. Era noapte târziu când renunță să mai încerce să doarmă și ieși să se plimbe și să se gândească.

Avariția nu e ceva necunoscut în Italia, iar Rinaldo Pazzi a asimilat o cantitate destul de mare o dată cu aerul natal. Dar ambiția sa înnăscută și dorința de a se ajunge fuseseră

stimulate în America, unde fiecare influență e resimțită mai repede, inclusiv moartea lui Iehova și dominația lui Mamon.

Când Pazzi ieși din umbrele Loggiei și rămase neclintit în locul unde Savonarola fusese ars pe rug în Piazza Signoria, când ridică privirea spre acea fereastră a Palazzo Vecchio unde murise strămoșul lui, credea că deliberează. Dar nu era așa. Era deja parțial hotărât.

Atribuim hotărârilor un moment anume, pentru a conferi procesului demnitatea de rezultat firesc al gândirii raționale și conștiente. Dar hotărârile sunt făcute din simțăminte împletite laolaltă; sunt mai adesea un ghemotoc decât o sumă.

Pazzi se hotărâse când a luat avionul spre Paris. Se hotărâse cu o oră în urmă, după ce soția lui, îmbrăcată cu noul halat de mătase, se arătase receptivă la dorințele lui, ca o nevastă cuminte. Și câteva minute mai târziu, când, întins în întuneric, i-a cuprins obrazul cu palma și a sărutat-o tandru de noapte bună, și a simțit o lacrimă sub palma lui. În clipa aceea, fără să știe, ea i-a mâncat inima.

Din nou onoruri? Încă o șansă să îndure respirația arhiepiscopului, în vreme ce așchiile sfinte de cremene erau lovite una de alta ca să aprindă fitilul din fundul porumbelului de cârpă? Alte laude din partea politicienilor a căror viață intimă o cunoștea prea bine? Merita să fie cunoscut ca polițistul care l-a prins pe doctorul Hannibal Lecter? Pentru un polițist, meritele au viață foarte scurtă. Mai bine să-l VÂNDĂ.

Gândul îl împunse și-l lovi pe Rinaldo, lăsându-l palid și hotărât, și când mintea lui condusă de simțul văzului își cântări prada, simțea două mirosuri: al soției lui și al plajei din Chesapeake.

VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L.

Francesco de’ Pazzi nu a împuns mai tare cu pumnalul său când, în 1478, l-a doborât pe Giuliano pe pardoseala

catedralei și când, în surescitarea sa, s-a înjunghiat în coapsă.

• Capitolul 24

Fișa cu amprentele digitale ale doctorului Hannibal Lecter e o curiozitate și, într-un fel, un obiect de cult. Originalul se află, înrămat, pe peretele Secției de Identificări a FBI. Potrivit obiceiului FBI în privința luării amprentelor persoanelor cu mai mult de cinci degete la o mână, are degetul mare și încă patru degete adiacente pe partea frontală a fișei, iar al șaselea deget pe dos.

Copiile fișei de amprente au fost răspândite pe toate meridianele când doctorul a evadat, iar amprenta degetului mare apare mărită pe afișul lui Mason Verger cu suficiente puncte marcate pe ea pentru ca un examinator cu experiență minimă s-o poată compara și identifica.

Luarea amprentelor nu e o acțiune dificilă, iar Pazzi putea să facă o treabă de specialist culegând amprente de pe diverse suprafețe, și putea face o comparație primară pentru a se asigura de corectitudine. Dar Mason Verger cerea o amprentă proaspătă, *in situ* și neprelucrată, pe care experții săi s-o examineze independent. Mason mai fusese tras pe sfoară înainte cu amprente vechi ridicate cu ani în urmă la locurile primelor crime ale doctorului Lecter.

Dar cum să obții amprentele doctorului Fell fără să-l alertezi? Mai presus de orice, nu trebuia să-l alarmeze pe doctor. Acesta ar fi putut foarte ușor să dispară, lăsându-l pe Pazzi cu buzele umflate.

Doctorul nu părăsea prea des Palazzo Capponi, iar până la următoarea întrunire a Belle Arti mai era o lună. Prea mult de așteptat ca să planteze un pahar de apă în dreptul locului lui, de fapt în fața fiecărui scaun, căci membrii

comitetului nu se ocupau niciodată de asemenea amănunte de confort.

O dată hotărât să-l vândă pe Hannibal Lecter lui Mason Verger, Pazzi trebuia să lucreze singur. Nu-și putea permite să atragă atenția Chesturii asupra doctorului Fell obținând un mandat care să-i permită intrarea în palat, iar clădirea era prea bine păzită cu sisteme de alarmă ca să intre prin efracție și să ia amprente.

Lada de gunoi a doctorului Fell era mult mai curată și mai nouă decât celelalte din cartier. Pazzi cumpără o ladă nouă și, în toiul nopții, schimbă capacul acesteia cu cel al lăzii de la Palazzo Capponi. Suprafața galvanizată era departe de a fi ideală pentru scopul ce i se menise, astfel că, după o noapte de strădanii, Pazzi se alese cu o încurcătură de amprente ce semăna cu un coșmar poantilist și pe care n-ar fi reușit niciodată să-l descâlcească.

A doua zi dimineața apăru, cu ochii roșii, la Ponte Vecchio. Cumpără dintr-un magazin de bijuterii de pe vechiul pod o brățară lată din argint, foarte bine lustruită, și suportul îmbrăcat în catifea pe care era expusă. În sectorul artizanilor aflat la sud de Arno, pe străduțele înguste de peste drum de Palatul Pitti, ceru unui alt bijutier să șteargă de pe brățară numele producătorului. Bijutierul s-a oferit să aplice peste argint un strat de substanță protectoare, dar Pazzi a refuzat.

•

Temuta Sollicciano, închisoarea florentină aflată pe drumul spre Prato. La etajul al doilea al aripii femeilor, Romula Cjesku, aplecată deasupra unei chiuvete mari pentru spălat rufe, își săpunea sânii; se spălă și se uscă cu grijă înainte să îmbrace un sutien curat, lejer, din bumbac. O altă țigancă, întorcându-se din camera de vizită, trecu pe lângă ea și-i spuse ceva pe țigănește. O cută mică apăru între ochii Romulei. Chipul ei frumos își păstră expresia solemnă obișnuită.

I se dădu voie să iasă din celulă, ca de obicei, la ora opt și jumătate, dar când se apropie de camera de vizite, o gardiană îi ieși în cale și o mână spre o cameră de anchetă aflată la parterul închisorii. Înăuntru, în locul infirmierei obișnuite, stătea Rinaldo Pazzi cu băiețelul ei în brațe.

— Bună ziua, Romula, spuse el.

Ea se duse direct la polițistul înalt; nu încăpea îndoială că el îi va da copilul imediat. Pruncul voia să sugă și începu să-i caute sânul. Pazzi arătă cu bărbia spre un paravan aflat în colțul încăperii.

— E un scaun acolo. Putem vorbi în timp ce-l hrănești.

— Despre ce să vorbim, *Dottore*?

Italiana Romulei era destul de bună, ca și franceza, engleza, spaniola și limba rromilor. Vorbea fără să-și lase sentimentele să se vadă – nici cele mai bune demonstrații de actorie n-au ajutat-o să evite condamnarea de trei luni pentru hoție măruntă.

Se duse după paravan. Într-o pungă de plastic ascunsă în hainele pruncului se aflau patruzeci de țigări și șaizeci și cinci de mii de lire, ceva mai mult de patruzeci și unu de dolari, în bancnote mototolite. Avea de făcut o alegere. Dacă polițistul verificase îmbrăcămintea copilului, putea s-o acuze când ar fi scos marfa de contrabandă și astfel să i se revoce toate privilegiile. Cumpăni o clipă, privind tavanul în vreme ce băiețelul sugea. De ce și-ar da osteneala polițistul? Oricum, avantajele erau de partea lui. Scoase punga și o ascunse în chiloți. Vocea lui se auzi de după paravan.

— Ești o pacoste aici, Romula. Mamele care alăptează în pușcărie sunt pierdere de vreme. Aici există oameni cu adevărat bolnavi de care infirmierele să aibă grijă. Nu detești momentul când îți dai pruncul din brațe, când timpul pentru vizită s-a terminat?

Oare ce voia? Romula știa foarte bine cine e polițistul – un șef, un *Pezzo da novanta,* un ticălos de prima clasă.

Meseria Romulei era cerșitul pe stradă; din asta își câștiga existența, iar hoția de buzunare era o anexă. Avea treizeci și cinci de ani, dar arăta mai mulți, și instinctele ei erau la fel de bune ca antenele unui fluture de noapte. *Polițistul ăsta* – îl studie peste paravan – *uite ce îngrijit arată, verighetă, pantofi lustruiți, trăiește cu nevast-sa, dar are o slujnică bună, fiindcă gulerul stă așa cum a fost așezat după ce a fost călcat. Portofelul în buzunarul hainei, cheile în buzunarul drept din față al pantalonilor, banii în cel stâng din față, ținuți strâns probabil de o bandă de cauciuc. Între cele două buzunare, penisul. Abdomenul plat, înfățișare masculină, urechea puțin zdrențuită și o cicatrice pe frunte, la baza părului, de la o lovitură. Nu are de gând să-mi ceară sex – dacă ar fi fost așa, n-ar fi adus copilul. Nu e un Făt-Frumos, dar nu cred că e silit să ceară sex femeilor din pușcărie. Mai bine să nu-l privesc în ochii negri, amari cât timp copilul suge. De ce a adus copilul*? *Pentru că vrea să-i văd puterea, să sugereze că ar putea face în așa fel încât să mi se ia copilul. Ce vrea*? *Informații*? *Îi pot spune orice vrea să audă despre cincisprezece țigani care n-au existat niciodată. Bun, ce pot obține din situația asta*? *Om vedea. Să-i arătăm câte ceva.*

Îi urmări expresia feței în timp ce ieși de după paravan; o semilună din areola sânului se zărea pe lângă capul copilului.

— E cald acolo, zise ea. Poți deschide un geam?

— Pot face mai mult decât atât, Romula. Aș putea deschide *ușa,* și știi asta.

În cameră, liniște. Afară, zgomotele de la Sollicciano, ca o durere de cap surdă și constantă.

— Spune-mi ce vrei. Aș face ceva bucuroasă, dar nu orice.

Instinctul îi spuse, pe bună dreptate, că el o va respecta pentru avertisment.

— E vorba doar de la *tua solita cosa,* ceea ce faci de obicei, răspunse Pazzi. Dar vreau să dai greș.

• Capitolul 25

În timpul zilei urmăriră împreună fațada palatului Capponi de la fereastra înaltă, acoperită cu jaluzele a unui apartament de peste drum – Romula, plus o țigancă mai în vârstă care se ocupa de copil și se poate să fi fost verișoara Romulei, și Pazzi, care trăgea chiulul de la birou cât putea de mult.

Brațul de lemn folosit de Romula în activitatea ei aștepta pe un scaun, în dormitor.

Pazzi obținuse acceptul de a folosi apartamentul în timpul zilei de la un profesor care preda la Școala Dante Alighieri din apropiere. Romula insistase să i se elibereze un raft în micul frigider, pentru ea și copil.

Nu avură mult de așteptat.

La ora nouă și jumătate în dimineața celei de-a doua zile, femeia care o ajuta pe Romula șuieră de pe scaunul de lângă fereastră. O pată întunecată apăru de cealaltă parte a străzii când una din ușile masive ale palatului se deschise spre interior.

În ușă apăru bărbatul cunoscut în Florența sub numele de doctorul Fell, mărunt și subțiratic în hainele sale negre, îngrijite; adulmecă aerul din prag și privi strada în ambele direcții. Apăsă butonul unei telecomenzi pentru a arma sistemul de alarmă și apoi trase după el ușa cu clanța masivă de fier, împestrițată de rugină, de pe care era imposibil de cules amprente. Ducea cu el o geantă de cumpărături.

Văzându-l pe doctorul Fell pentru prima oară, țiganca bătrână o prinse pe Romula de mână, ca pentru a o opri, o privi în ochi și clătină din cap repede, dar hotărât, când polițistul nu se uita la ele.

Pazzi știu imediat unde se îndrepta doctorul.

În gunoiul doctorului Fell, Pazzi văzuse hârtia de împachetat distinctă a unui magazin de delicatese, Vera dal

1926, aflat pe Via San Jacopo, în apropierea podului San Trinita. Doctorul se îndrepta în acea direcție, în vreme ce Romula își trăgea pe ea costumația, iar Pazzi privea pe fereastră.

— Merge să-și facă piața, spuse Pazzi.

Nu se putu abține să nu-i repete Romulei instrucțiunile pentru a cincea oară.

— Mergi după el, Romula. Așteaptă de partea asta a Ponte Vecchio. Ai să-l prinzi când se întoarce, cu plasa de cumpărături plină în mână. Eu am să fiu cu jumătate de cvartal înaintea lui, ai să mă vezi întâi pe mine. Am să rămân în apropiere. Dacă apare vreo problemă, dacă ești arestată, am eu grijă. Dacă el merge altundeva, întoarce-te la apartament și așteaptă să te sun. Pune permisul ăsta de liberă trecere în parbrizul unui taxi și vino unde te chem.

— *Eminenza,* spuse Romula umflându-i titlul onorific în stilul ironic italian, dacă apare vreo problemă și mă ajută altcineva, să nu-i faci niciun rău; prietenul meu n-o să ia nimic, lasă-l să fugă.

Pazzi nu așteptă liftul, ci o luă la fugă pe scări. Purta o salopetă jegoasă și o șapcă. E greu să urmărești pe cineva în Florența, fiindcă trotuarele sunt foarte înguste, iar pe stradă viața ta nu face doi bani. Pazzi avea o *motorino* jalnică parcată la colț, de care legase o duzină de mături. Scuterul porni din prima, iar inspectorul șef demară într-un nor de fum albastru pe pavajul străzii în pantă, micul vehicul săltând pe pietre ca un măgăruș la trap.

Pazzi se deplasa alene, claxonat de mașinile din traficul feroce. Cumpără țigări, trase de timp ca să rămână în urmă, până când fu sigur încotro se îndreaptă doctorul Fell. Acolo unde se sfârșea Via de’ Bardi, începea o stradă cu sens unic dinspre Borgo San Jacopo. Pazzi lăsă scuterul pe trotuar și porni mai departe pe jos, întorcându-și trupul suplu pe o parte ca să se strecoare prin mulțimea de turiști de la capătul sudic al lui Ponte Vecchio.

Florentinii spun că magazinul Vera dal 1926, cu bogăția sa de brânzeturi și trufe, miroase ca picioarele lui Dumnezeu.

Doctorul, alegând câteva dintre primele trufe albe ale sezonului, părea să aibă la dispoziție tot timpul din lume. Pazzi îi vedea spatele prin vitrină, pe lângă galantarele minunate care expuneau diferite feluri de șuncă și paste.

Pazzi dădu colțul și se întoarse, își spălă fața într-o fântână arteziană cu un cap de leu mustăcios.

— Ar trebui să te razi ca să lucrezi pentru mine, îi spuse Pazzi leului ignorând mingea de gheață din stomac.

Doctorul ieși din magazin cu câteva pachete ușoare în plasă. Porni înapoi spre Borgo San Jacopo, spre casă. Pazzi porni și el, pe partea cealaltă a străzii și la câțiva metri în fața lui. Mulțimea de pe trotuarul îngust îl obligă pe Pazzi să recurgă la stradă, astfel că oglinda retrovizoare a unei mașini de poliție care trecu pe lângă el îi lovi dureros încheietura pe care purta ceasul.

— *Stronzo*! *Analfabeta*! răcni șoferul, iar Pazzi își jură să se răzbune.

Până să ajungă la Ponte Vecchio, era cu patruzeci de metri în fața doctorului.

Romula stătea în prag, cu pruncul ținut la piept cu ajutorul brațului din lemn, cealaltă mână întinsă spre trecători, iar mâna liberă pregătită pe sub hainele largi să șterpelească încă un portofel, ca să mărească lista celor peste două sute pe care le furase de-a lungul vieții. Pe brațul ascuns purta brățara lată și foarte lustruită din argint.

Într-o clipă, victima avea să treacă prin marea de oameni, venind de pe podul străvechi. În clipa când el avea să iasă din mulțime pe Via de’ Bardi, Romula urma să treacă pe lângă el, să facă ce avea de făcut și apoi să se strecoare în fluviul de turiști care traversau podul.

În mulțime, Romula avea un prieten pe care se putea bizui. Ea nu știa nimic despre victimă și nu avea încredere

că polițistul o va proteja. Giles Prevert, cunoscut în câteva dosare ale poliției ca Giles Dumain sau Roger LeDuc, dar pe plan local sub numele Gnocco, aștepta în mulțime la capătul sudic al lui Ponte Vecchio ca Romula să-și facă „ciupeala”. Stilul de viață micșorase trupul lui Gnocco, chipul lui începea să arate tot mai clar oasele de dedesubt, dar încă mai era vânjos și puternic și cât se poate de apt s-o ajute pe Romula dacă treaba se împuțea.

În haine de funcționar mărunt, putea să se amestece în mulțime, ieșind la suprafață din vreme în vreme ca și cum mulțimea ar fi fost un oraș populat de câini de prerie. Dacă viitoarea victimă o înhăța pe Romula și nu mai voia să-i dea drumul, Gnocco putea să se împiedice, să cadă peste victimă și să rămână așa, într-o amestecătură de membre, cu un potop de scuze, până când ea reușea să se îndepărteze suficient. Mai făcuse și altădată același lucru.

Pazzi trecu pe lângă ea și se opri la coada din fața unei tonete cu sucuri, de unde putea să vadă totul.

Romula ieși din gangul clădirii. Aprecie cu o privire expertă traficul de pe trotuar între ea și silueta suplă care se apropia. Putea să se miște extrem de bine prin mulțime cu copilul ținut în față, pe brațul fals din lemn și pânză. Toate bune și frumoase. Ca de obicei, își va săruta degetele mâinii aflate la vedere și va ridica mâna spre fața lui, ca să-i pună sărutarea pe obraz. Cu mâna liberă avea să cotrobăie la pieptul lui, pe lângă portofel, până când el o va prinde de încheietură. Apoi se va trage de lângă el.

Pazzi îi promisese că acest om nu-și va permite să o țină și s-o dea pe mâna poliției, că va vrea să scape de ea. În toate încercările ei de a șterpeli din buzunarele oamenilor, nimeni nu amenințase vreodată cu violența o femeie cu un prunc în brațe. Victima credea adesea că altcineva din preajmă îi cotrobăie prin haină. Ea însăși dăduse vina de mai multe ori pe trecători nevinovați, făcându-i hoți, ca să evite să fie prinsă.

Romula se lăsă purtată de valul mulțimii de pe trotuar, își eliberă brațul ascuns, dar îl ținu în continuare sub cel fals care sprijinea copilul. Își vedea ținta venind spre ea în mulțimea de capete săltărețe, zece metri, mai aproape…

Madonna! Doctorul Fell coti în mulțimea densă, alăturându-se valului de turiști*, peste* Ponte Vecchio. Nu mergea acasă. Romula se împinse în mulțime, dar nu reuși să ajungă la el. Gnocco, aflat încă în fața doctorului, o privi întrebător. Ea clătină capul, și Gnocco îl lăsă să treacă. N-ar fi ajutat la nimic dacă Gnocco îi scotocea buzunarele.

Pazzi se răsti de parcă ar fi fost vina ei.

— Du-te în apartament. Te sun eu. Ai permisul de taxi pentru orașul vechi? Du-te. *Du-te*!

Pazzi își recuperă motocicleta și traversă Ponte Vecchio, peste râul Arno, opac de parcă ar fi fost din jad. Crezu că l-a pierdut pe doctor, dar iată-l, de cealaltă parte a râului, sub arcada de lângă Lungarno, aruncând o privire peste umărul unui portretist amator, trecând mai departe cu pași ușori, repezi. Pazzi presupuse că doctorul Fell merge la biserica Santa Croce și-l urmă de la oarecare distanță prin traficul de coșmar.

• Capitolul 26

Biserica Santa Croce, aparținând franciscanilor, al cărei interior răsună de vorbe rostite în opt limbi în vreme ce hoardele de turiști se plimbă încoace și încolo, urmând umbrelele strălucitoare ale ghizilor, scotocindu-se prin buzunare după monezi de două sute de lire în semiîntuneric, ca să plătească pentru iluminarea, timp de un minut prețios din viața lor, a marilor fresce din capele.

Romula intră în biserică și trebui să se oprească în vecinătatea mormântului lui Michelangelo pentru ca ochii ei, amețiți de lumina puternică a dimineții, să se adapteze.

Când putu să vadă că stă deasupra unui mormânt săpat sub pardoseală, șopti „*Mi dispiace*!” și se dădu la o parte repede de pe lespede. Pentru Romula, mulțimea morților de dedesubtul pardoselii era la fel de reală ca și oamenii de deasupra, și poate chiar mai influentă, căci era fiică și nepoată de ghicitoare în palmă și spiritiste. Ea considera oamenii de deasupra pardoselii și pe cei de dedesubt ca fiind două mulțimi separate de peretele morții. Cei de dedesubt, fiind mai înțelepți și mai bătrâni, erau mai importanți în opinia ei.

Se uită împrejur după paracliser, un om cu prejudecăți foarte puternice în privința țiganilor, și se refugie după prima coloană, sub protecția statuii lui Rossellino „Madonna del Latte”, în vreme ce pruncul îi căuta de zor sânul. Pazzi, aflat la pândă aproape de mormântul lui Galilei, o găsi acolo.

Arătă cu capul spre fundul bisericii unde, de partea cealaltă a transeptului, reflectoare și aparate de fotografiat interzise aruncau fulgere prin spațiile ample, înalte, întunecoase în vreme ce automatele înghițeau cu un declic monezi de două sute de lire și, din când în când, vreun disc metalic fără valoare ori o monedă australiană de douăzeci și cinci de cenți.

De fiecare dată când marile fresce apăreau în lumina intensă, Hristos se năștea, era trădat și apoi răstignit. Pe urmă imaginile se cufundau iarăși în beznă, iar peregrinii înghesuiți se plimbau cu pași înceți, ținând în mână ghiduri pe care nu le puteau citi, mirosul de trupuri umane și tămâie ridicându-se încins în căldura emanată de reflectoare.

În transeptul din stânga, doctorul Fell se apucase de lucru în capela Capponi. Principala capelă a familiei Capponi se află în Santa Felicita. Aceasta însă, refăcută în secolul nouăsprezece, îl interesa pe doctorul Fell pentru că putea să privească dincolo de lucrările de restaurare, în trecut. În acel moment întindea pulbere de cărbune peste o

inscripție în piatră atât de tocită încât nici măcar iluminarea oblică nu o putea scoate la iveală.

Privind prin micul său binoclu, Pazzi descoperi de ce doctorul plecase de acasă numai cu plasa de cumpărături: își ținea sculele de lucru lângă altarul din capelă. Pentru o clipă, Pazzi se gândi să renunțe la Romula și s-o lase să plece. Poate că reușea să ia amprente de pe materialele folosite de doctor. Dar nu: doctorul purta mănuși de bumbac ca să nu-și murdărească mâinile cu cărbune.

În cel mai bun caz ar fi fost complicat. Tehnica Romulei era proiectată pentru a fi folosită în stradă. Dar prezența ei nu avea nimic suspect, și de aceea constituia ultimul lucru de care s-ar teme un criminal. Era persoana cea mai puțin periculoasă, n-avea cum să-l facă pe doctor să fugă. Nu. Dacă doctorul punea mâna pe ea, o va preda paracliserului, iar Pazzi putea să intervină mai târziu

Tipul era nebun. Dacă o ucide? Dacă ucide copilul? Pazzi își puse două întrebări. Se va lupta cu doctorul dacă pericolul ar deveni mortal? Da. Ar risca rănirea minoră a Romulei și copilului ca să-și capete banii? Da.

Nu trebuiau decât să aștepte până când doctorul își va scoate mănușile ca să meargă să ia prânzul. Plimbându-se încoace și încolo prin transept, Pazzi și Romula aveau destul timp să-și vorbească în șoaptă. Pazzi depistă un chip în mulțime.

— Cine te urmărește, Romula? E mai bine să-mi spui. I-am văzut mutra în pușcărie.

— Prietenul meu, doar ca să-i ațină calea dacă trebuie să fug. Nu știe nimic. Nimic. E mai bine pentru tine. Nu trebuie să-ți murdărești mâinile.

Ca să le treacă vremea, s-au rugat în mai multe capele, Romula șoptind într-o limbă pe care Rinaldo nu o înțelegea, el având o listă lungă de lucruri pentru care să se roage, în special pentru casa de pe țărmul Chesapeake și pentru încă ceva la care n-ar fi trebuit să se gândească în biserică.

Deasupra gălăgiei generale se ridicau vocile dulci ale corului care făcea repetiții.

Se auzi clopotul care vestea pauza de prânz, când biserica se închidea. Paracliserii ieșiră în zornăit de chei și se pregătiră să golească cutiile cu monezi.

Doctorul Fell se ridică de la munca lui și ieși din capelă pe după sculptura *Pieta* a lui Andreotti, își scoase mănușile și-și îmbrăcă haina. Un grup mare de japonezi, îngrămădiți în fața sanctuarului, cu rezervele de monede epuizate, stăteau nedumeriți în întuneric, fără să înțeleagă că trebuie să plece.

Pazzi o ghionti pe Romula, deși nu era deloc nevoie. Ea știa că a sosit momentul. Sărută creștetul copilului aflat pe brațul de lemn.

Doctorul se apropia. Mulțimea îl va obliga să treacă chiar pe lângă ea. Din trei pași mari, Romula îi ieși înainte, își îndreptă corpul în fața lui, ridică mâna în raza lui vizuală ca să-i atragă privirea, își sărută vârfurile degetelor și se pregăti să-i atingă obrazul, mâna ascunsă fiind gata să pornească spre buzunarul lui.

Cineva din grup găsi o monedă de două sute de lire și luminile se aprinseră, iar în momentul când îl atinse pe doctorul Fell, ea îi privi chipul, se simți absorbită de miezul roșu al ochilor lui, simți vidul uriaș, rece care părea că încearcă să-i absoarbă inima și mâna i se depărtă cu o tresărire violentă de obrazul lui ca să acopere obrazul copilului; își auzi propria voce rostind „*Perdonnami, perdonnami, signore*”, se întoarse și o luă la fugă. Doctorul privi lung în urma ei până când luminile se stinseră și el redeveni o siluetă conturată de lumânările din capelă, o siluetă care-și continuă drumul cu pași ușori, repezi.

Pazzi, palid de furie, o găsi pe Romula sprijinită de cristelniță, scăldând repetat capul pruncului cu apă sfințită, spălându-i ochii, nefiind sigură dacă pruncul privise fața doctorului Fell. Blestemele aspre îi rămaseră pe buze când îi văzu chipul marcat de șoc.

Ochii ei erau enormi în semiîntuneric.

— Acela e Diavolul, zise ea. Satan, Fiul Dimineții, acum l-am văzut.

— Te duc înapoi la închisoare, anunță Pazzi.

Romula privi chipul copilului și suspină, un oftat de animal pregătit pentru înjunghiere, atât de adânc și de resemnat că era cumplit să-l auzi. Scoase brățara lată de argint și o spălă în apă sfințită.

— Încă nu, spuse.

• Capitolul 27

Dacă Rinaldo Pazzi s-ar fi hotărât să-și facă datoria de om al legii, ar fi putut să-l rețină pe doctorul Fell la poliție și să afle foarte repede dacă e unul și același cu Hannibal Lecter. Într-o jumătate de oră, ar fi putut obține un mandat ca să-l ridice pe doctorul Fell de la Palazzo Capponi, și toate sistemele de alarmă ale palatului nu l-ar fi putut împiedica. Folosindu-și autoritatea proprie, l-ar fi putut reține pe doctorul Fell fără să-i aducă vreo acuzație suficient timp ca să-i stabilească identitatea.

Luarea amprentelor la sediul Chesturii ar fi dezvăluit în zece minute dacă Fell era doctorul Lecter. Testele ADN ar fi confirmat identificarea.

Toate aceste resurse îi erau acum inaccesibile lui Pazzi. O dată ce s-a hotărât să-l vândă pe doctorul Lecter, polițistul a devenit un vânător de recompense, aflat dincolo de granițele legii, singur. Nici măcar informatorii poliției aflați la degetul lui mic nu-i erau de vreun folos, pentru că s-ar fi grăbit să-l toarne la rândul lor pe Pazzi.

Întârzierile îl frustrau, dar hotărârea lui rămase neclintită. Trebuia să se descurce cu afurisiții de țigani…

— Ar face-o Gnocco pentru tine, Romula? Poți să dai de el?

Se aflau în salonul apartamentului împrumutat de pe Via de' Bardi, peste drum de Palazzo Capponi, douăsprezece ore de la eșecul din biserica Santa Croce. O veioză lumina jumătatea inferioară a încăperii. Deasupra conului de lumină, ochii negri ai lui Pazzi luceau în semiîntuneric.

— O fac eu, dar nu cu copilul. Dar va trebui să-mi dai…

— Nu. Nu se poate să te vadă de două ori. Ar face-o Gnocco pentru tine?

Romula ședea aplecată de mijloc, îmbrăcată în rochia ei lungă în culori vii; sânii plini îi atingeau coapsele, fruntea aproape îi atingea genunchii. Brațul de lemn zăcea gol pe un scaun. În colț, ședea femeia cea vârstnică, poate verișoara Romulei, cu pruncul în brațe. Draperiile erau trase. Zgâindu-se pe după ele, printr-o crăpătură foarte îngustă, Pazzi zări o lumină slabă, sus, în Palazzo Capponi.

— Pot s-o fac eu, îmi pot schimba înfățișarea așa încât să nu mă recunoască. Pot…

— Nu.

— Atunci poate s-o facă Esmeralda.

— Nu.

Vocea veni din colțul camerei, bătrâna vorbind pentru prima oară.

— O să am grijă de copilul tău până mor, Romula. Dar n-am să-l ating niciodată pe Satan.

Pazzi abia îi înțelegea cuvintele, rostite într-o italiană stricată.

— Ridică-te, Romula. *Uită-te* la mine. Ar face-o Gnocco pentru tine? Romula, diseară te întorci la Sollicciano. Mai ai de făcut trei luni. Poate că data viitoare când scoți banii și țigările din hainele copilului ai să fii prinsă… Aș putea să-ți obțin șase luni în plus pentru asta. Aș putea foarte ușor să fac să fii declarată mamă denaturată. Statul o să-ți ia copilul. Dar dacă obțin amprentele, ești eliberată, capeți două milioane de lire și cazierul tău dispare, și te ajut să obții vize pentru Australia. Ar face-o Gnocco în locul tău?

Ea nu răspunse.

— Poți să dai de Gnocco?

Pazzi pufni pe nas.

— *Senti,* adună-ți mințile, poți să-ți iei brațul fals din camera de depozitare a obiectelor personale peste trei luni, sau cândva, anul viitor. Ăsta mic se duce la spitalul pentru copii abandonați. Bătrâna poate să-l viziteze acolo.

— *ASTA MIC*? Să-l viziteze pe *ĂSTA MIC, Commendatore*? îl cheamă…

Romula clătină din cap, nevrând să rostească numele pruncului ei în fața acestui bărbat. Își acoperi fața cu mâinile, simțind cele două pulsuri, în obraji și în palme; vorbi fără să-și ia mâinile de pe față.

— Pot să-l găsesc.

— Unde?

— Piazza Santo Spirito, lângă fântână. Se face un foc acolo, și unul dintre ei o să aibă niște vin.

— Vin cu tine.

— Mai bine nu. Ai să-i distrugi reputația. O ai pe Esmeralda, ai copilul, așa că știi că mă întorc.

•

Piazza Santo Spirito, o piață atractivă aflată pe malul stâng al râului Arno, se umple de țigani seara; biserica e cufundată în beznă, încuiată la acea oră târzie, iar de la Casalinga, un restaurant popular din apropiere, vine zarvă și miros de mâncăruri.

Lângă fântână licărește unui foc mic și se aude o chitară țigănească, interpretul dovedind mai mult entuziasm decât talent. În mulțime există însă un cântăreț priceput la *fado.* O dată descoperit, cântărețul e împins în față și gâtlejul îi e „uns” cu vin din mai multe sticle. Începe un cântec despre destin, dar e întrerupt cu cereri pentru ceva mai vioi.

Roger LeDuc, cunoscut și sub numele Gnocco, șade pe ghizdul fântânii. A fumat o țigară cu drog. Ochii îi sunt încețoșați, dar o descoperă pe Romula imediat, la marginea mulțimii, dincolo de foc. Cumpără două portocale de la un vânzător ambulant și o urmează, departe de cântăreți. Se

opresc sub un bec de pe stradă la depărtare de foc. Lumina becului, mai rece decât cea a focului, se cere printre frunzele rămase pe un arțar zbuciumat de vânt și dă o nuanță verzuie obrazului palid al lui Gnocco, umbrele frunzelor părând vânătăi. Romula îl privește, ținând o mână pe brațul lui.

Lama unui briceag răsare din pumnul lui ca o limbă mică, lucioasă; curăță portocalele, coaja atârnând într-o singură șuviță lungă. Prima portocală i-o dă ei, și Romula începe s-o mănânce în timp ce el o curăță pe a doua.

Își vorbesc scurt în dialectul rromilor. El ridică din umeri. Romula îi dă un telefon celular și-i arată cum să-l folosească. Apoi vocea lui Pazzi răsună în urechea lui Gnocco. După câteva clipe, Gnocco închide telefonul și-l pune în buzunar.

Romula scoate un lanț de la gât, sărută mica amuletă agățată de el și-l prinde la gâtul bărbatului mic și zdrențăros. El privește darul, face o mică pantomimă prefăcându-se că imaginea sfântă îl arde, obținând astfel un zâmbet slab de pe buzele ei. Romula scoate brățara cea latră și-o pune pe mâna lui. Încăpea cu ușurință. Brațul lui Gnocco nu era mai gros ca al ei.

— Poți să petreci o oră cu mine? o întrebă Gnocco.

— Da, răspunse ea.

• Capitolul 28

E din nou noapte, și doctorul Fell se afla în vasta sală de piatră a expoziției cu instrumente cumplite de tortură de la Forte di Belvedere, sprijinit de perete, în largul lui, sub cuștile spânzurate ale condamnaților.

Doctorul înregistrează fascinația pe care o exercită chinurile damnaților, vizibilă pe chipurile avide ale privitorilor, în vreme ce aceștia se plimbă în jurul

instrumentelor de tortură și se înghesuie unii în alții, alcătuind un *frottage*[{12}] pasional, cu ochii măriți, părul ridicându-li-se pe brațe, simțind respirația fierbinte a celorlalți pe obraji, pe gât. Uneori, doctorul își acoperă fața cu o batistă parfumată împotriva cantităților exagerate de apă de colonie și mirosuri sexuale.

Cei care-l urmăresc pe doctor așteaptă afară.

Orele trec. Doctorul Fell, care n-a acordat nicio clipă o atenție mai mult decât trecătoare exponatelor în sine, pare să nu se poată sătura de priveliștea mulțimii. Câțiva vizitatori îi simt privirea și devin stânjeniți. Adesea, femeile din mulțime îl studiază cu deosebit interes înainte ca mișcarea șirului de privitori printre exponate să le oblige să treacă mai departe. Obolul plătit celor doi împăietori de animale care organizaseră expoziția îi permite doctorului să se plimbe după placul inimii, de neatins, dincolo de frânghii, sau să stea absolut nemișcat lângă zid.

Dincolo de ieșire, așteptând pe parapet în burnița constantă, Rinaldo Pazzi își continua veghea. Era obișnuit să aștepte.

Pazzi știa că doctorul nu va merge pe jos acasă. La poalele dealului, în spatele fortului, într-o piață mică, aștepta automobilul doctorului Fell. Era un Jaguar Saloon, negru, un elegant model Mark II fabricat cu treizeci și doi de ani în urmă, lucind în burniță, cel mai reușit din câte văzuse Pazzi vreodată. Avea numere de înmatriculare elvețiene. În mod evident, doctorul Fell nu avea nevoie să muncească pentru a-și câștiga existența. Pazzi notă numărul de înmatriculare, dar nu putea risca să-l verifice prin Interpol.

Pe Via San Leonardo, strada pietruită, înclinată care ducea de la Forte di Belvedere la mașină, aștepta Gnocco. Strada prost luminată era mărginită pe ambele părți de ziduri înalte din piatră care apărau vilele de dincolo de ele. Gnocco găsise o nișă întunecată în fața unei porți zăbrelite, unde putea să se ferească de râul de turiști care veneau

dinspre fort. La fiecare zece minute, telefonul celular din buzunar vibra lângă coapsa lui și el trebuia să confirme că se află la post.

Unii turiști țineau deasupra capului hărți și programe ca să se apere de ploaia măruntă; trotuarul îngust era plin de ei; alții continuau să se reverse în stradă, făcând cele câteva taxiuri care veneau dinspre fort să încetinească.

În camera cu arcade a instrumentelor de tortură, doctorul Fell se desprinse în cele din urmă de zidul de care se sprijinea, ridică ochii spre cușca foamei de deasupra lui, ca și cum ar fi împărtășit cu ea un secret, și-și croi drum prin mulțime, spre ieșire.

Pazzi îl văzu la ușă, pe urmă în curte, în lumina puternică. Îl urmă la o oarecare distanță. Când fu sigur că doctorul se îndreaptă spre mașină, își deschise telefonul mobil și-l alertă pe Gnocco.

Capul țiganului ieși de sub guler precum al unei țestoase, cu ochii înfundați în orbite, arătându-și, tot ca o țestoasă, craniul de sub piele. Își suflecă mâneca până deasupra cotului și scuipă peste brățară, ștergând-o apoi cu o cârpă până o uscă. Acum că argintul era lustruit cu salivă și apă sfințită, băgă mâna sub haină ca brățara să rămână uscată și privi spre deal. O coloană de capete săltărețe cobora panta. Gnocco își făcu loc prin șuvoiul de oameni, ieși în stradă, unde putea să meargă împotriva curentului și să vadă mai bine. Cum n-avea un tovarăș care să-l ajute, era silit să facă ambele lucruri: să se izbească de victimă și s-o buzunărească, dar asta nu era o problemă, din moment ce voia să eșueze cu buzunăritul. Iată-l și pe bărbatul cel suplu – slavă Cerului, lângă curbă. Pazzi era la treizeci de metri în spatele doctorului, coborând dealul.

Gnocco părăsi mijlocul străzii cu o mișcare inspirată. Profitând de avantajul oferit de un taxi în trecere, făcu un salt ca pentru a ieși din trafic, privi înapoi ca să-l blesteme pe șofer și se izbi față-n față cu doctorul Fell; degetele lui se strecurară în haina doctorului, își simți mâna încleștată într-

o strânsoare cumplită, apoi o lovitură, se smulse și se depărtă de țintă. Doctorul Fell abia dacă se opri din mers, rămânând în fluxul de turiști, iar Gnocco era de-acum liber și departe.

Pazzi ajunse lângă el aproape instantaneu, în nișa din fața porții de fier. Gnocco se îndoi de mijloc o clipă, apoi se îndreptă, răsuflând din greu.

— Am reușit. M-a prins de mână în toată regula. *Cornuto* a încercat să mă pocnească în boașe, da' nu i-a mers.

Pazzi se lăsase într-un genunchi ca să desprindă cu grijă brățara de pe mâna lui Gnocco, când acesta simți ceva fierbinte și umed curgând pe picior în jos. Își schimbă poziția și-atunci un șuvoi fierbinte de sânge arterial țâșni dintr-o tăietură în partea din față a pantalonilor, pe fața și mâinile lui Pazzi care încerca să desfacă brățara ținând-o numai de margini. Sângele se răspândea pretutindeni, inclusiv pe fața lui Gnocco, aplecat ca să vadă rana; picioarele îi cedară. Se prăbuși peste poartă, se agăță de ea cu o mână și cu cealaltă îndesă o cârpă la încheietura dintre picior și trunchi, încercând să oprească revărsarea de sânge din artera femurală secționată.

Cu sângele rece de care dădea dovadă întotdeauna în acțiune, Pazzi îl cuprinse pe Gnocco cu brațul și-l ținu în continuare cu spatele la mulțime, în așa fel încât să sângereze dincolo de gratiile porții, apoi îl întinse pe pământ, pe o parte.

Pazzi își scoase celularul din buzunar și se prefăcu că cheamă o salvare, dar de fapt nu deschisese telefonul. Își descheie haina și o întinse ca un șoim care-și acoperă prada cu aripile. Mulțimea se afla în continuă mișcare în spatele lui, lipsită de curiozitate. Pazzi scoase brățara de pe mâna lui Gnocco și o strecură în cutiuța pe care o avea la el. Apoi puse telefonul lui Gnocco în propriul buzunar.

Buzele lui Gnocco se mișcară.

— Madonna, *che freddo.*

Cu un efort de voință, Pazzi dădu mâna slăbită a lui Gnocco la o parte de pe rană, o ținu ca pentru a-l consola și-l lăsă să sângereze. Când se convinse că Gnocco a murit, Pazzi îl lăsă lungit lângă poartă, cu capul pe braț ca și cum ar fi dormit, și intră în mulțimea mișcătoare.

În piață, Pazzi privi îndelung spre locul de parcare gol; ploaia abia începea să ude pietrele pavajului acolo unde stătuse Jaguarul doctorului Lecter.

Doctorul Lecter. Pazzi nu se mai gândea la el ca la doctorul Fell. Era doctorul Hannibal Lecter.

În buzunarul impermeabilului lui Pazzi odihnea poate o dovadă suficientă pentru Mason. Iar dovada faptei lui Pazzi picura de pe impermeabil, împreună cu ploaia, prelingându-se pe pantofi.

• Capitolul 29

Luceafărul de ziuă începea să pălească pe cerul de deasupra Genovei în lumina tot mai puternică a răsăritului, când bătrânul automobil Alfa Romeo al lui Rinaldo Pazzi se îndreptă spre doc. Un vânt înghețat cutreiera portul. Pe un cargou aflat la ancoră ceva mai departe, cineva mânuia un aparat de sudură, un râu de scântei portocalii căzând în apa neagră.

Romula rămase în mașină, la adăpost de vânt, cu pruncul în brațe. Esmeralda stătea ghemuită pe bancheta strâmtă din spate, cu picioarele într-o parte. Nu mai scosese o vorbă de când refuzase să-l atingă pe Satan.

Amândouă țineau în mână pahare de hârtie cu cafea neagră, tare, și farfurii cu *pasticcini.*

Rinaldo Pazzi intră la căpitănie. Pe când ieși, soarele era bine înălțat, strălucind portocaliu pe bordul pătat de rugină al cargoului *Astra Philogenes,* a cărui încărcare era pe sfârșite. Făcu semn celor două femei din mașină.

Astra Philogenes, navă de douăzeci și șapte de mii de tone înregistrată în Grecia, putea să transporte în mod legal doisprezece pasageri fără medic la bord, pe drumul ei spre Rio. Acolo, îi explică Pazzi Romulei, vor schimba vaporul și vor lua unul spre Sydney, Australia, transbordarea fiind supravegheată de trezorierul navei. Le achitase în avans întreg costul călătoriei, dar le spusese ferm că banii nu pot fi returnați. Italienii consideră Australia o alternativă atractivă, unde se pot găsi locuri de muncă; în plus, populația ei cuprinde un număr mare de țigani.

Pazzi îi promisese Romulei două milioane de lire, aproximativ o mie două sute cincizeci de dolari la rata de schimb curentă, pe care i-i dădu într-un plic umflat.

Țigăncile aveau foarte puține bagaje: o valiză mică și brațul de lemn al Romulei împachetat într-o husă franțuzească.

Femeile aveau să se afle pe mare, fără posibilitatea de comunicare, aproape toată luna ce urma.

Gnocco va veni și el, îi spuse Pazzi Romulei pentru a zecea oară, dar nu în ziua aceea. Gnocco le va lăsa un mesaj la post restant, la oficiul poștal principal din Sydney.

— Am să-mi îndeplinesc promisiunea față de el, așa cum mi-am îndeplinit-o și față de voi, le spuse el la picioarele pasarelei, sub soarele matinal care le proiecta umbrele lungi pe suprafața aspră a docului.

În clipa despărțirii, pe când Romula și copilul urcau deja pasarela, Pazzi o auzi pe bătrână vorbind pentru a doua și ultima oară. Îl privi țintă în față cu ochii ei negri ca măslinele de Kalamata:

— L-ai dat pe Gnocco lui Satan, zise ea calmă. Gnocco a murit.

Aplecându-se greoi, Esmeralda scuipă cu grijă pe umbra lui Pazzi, apoi se grăbi spre pasarelă, după Romula și pruncul ei.

• Capitolul 30

Coletul sosit prin DHL Express era bine făcut. Tehnicianul specialist în amprente, așezat la o masă sub becurile dogoritoare din colțul vizitatorilor din camera lui Mason, scoase cu grijă șuruburile cu o șurubelniță electrică.

Brățara lată din argint era așezată pe un suport de catifea astfel plasat în cutie încât suprafețele exterioare ale brățării să nu se atingă de nimic.

— Adu-o aici, ceru Mason.

Ridicarea amprentelor de pe brățară ar fi fost mult mai ușor de făcut la Secția de Identificări a poliției din Baltimore, unde tehnicianul lucra în timpul zilei, dar Mason plătea un onorariu foarte pipărat și foarte secret, în numerar, și insistase ca totul să se facă sub ochii lui. Sau, mai corect, sub ochiul lui, reflectă acru tehnicianul în vreme ce așeză brățara, cu suport cu tot, pe o farfurie de porțelan ținută de un servitor.

Servitorul ridică farfuria în fața ochiului lui Mason. Nu putea s-o așeze pe coada împletită de pe pieptul lui Mason, fiindcă aparatul respirator îi făcea toracele să se miște permanent în sus și în jos.

Brățara masivă era pătată de sânge; câteva particule de sânge uscat căzură pe farfuria de porțelan. Mason o privi cu unicul său ochi acoperit de lentilă. Lipsit complet de țesut moale pe față, chipul lui nu exprima nimic, dar ochiul îi strălucea.

— Ia amprentele.

Tehnicianul avea o copie a amprentelor doctorului Lecter de pe fișa FBI – primele cinci degete pe fața acesteia. A șasea, de pe dosul fișei, precum și identitatea posesorului nu erau reproduse.

Presără praf printre crustele de sânge. Pudra pentru amprente Sângele Dragonului, pe care o prefera, avea

culoarea prea apropiată de cea a sângelui uscat de pe brățară, așa că recurse la alta neagră și lucră cu atenție.

— Avem amprente, anunță el, oprindu-se ca să-și tamponeze fruntea sub becurile fierbinți din colțul vizitatorilor.

Lumina era bună pentru fotografii; fotografie amprentele *in situ* înainte să le ridice pentru comparație la microscop.

— Degetul mijlociu și cel mare de la mâna stângă, potrivire de șaisprezece puncte. Suficient ca să țină la tribunal, spuse în cele din urmă. Fără îndoială, e același individ.

Pe Mason nu-l interesa tribunalul. Mâna lui palidă se îndrepta deja, cu dificultate, spre telefon.

• Capitolul 31

O dimineață însorită pe o pajiște alpină aflată în adâncul munților Gennargentu din Sardinia centrală.

Șase bărbați, din care patru sarzi și doi din Roma, munceau sub un șopron deschis construit cu scânduri tăiate din pădurea dimprejur. Sunetele slabe pe care le scoteau păreau amplificate de tăcerea adâncă a munților.

Sub șopron, agățată de grinzi de pe care scoarța era incomplet decojită, se află o oglindă uriașă, într-o ramă aurită cu ornamentații în stil rococo. Oglinda e suspendată deasupra unui țarc de animale zdravăn, cu două porți, dintre care una se deschide spre pajiște. Cealaltă poartă e construită în stil olandez, așa încât jumătatea superioară și cea inferioară să se poată deschide separat. Suprafața de sub poarta olandeză e pavată cu ciment, dar restul țarcului e așternut cu paie curate, ca pe un eșafod.

Oglinda, pe a cărei ramă sunt sculptați heruvimi, poate fi înclinată astfel încât să arate țarcul văzut de sus, așa cum

oglinzile de la școala de bucătari oferă elevilor o imagine completă a cuptorului.

Producătorul de film Oreste Pini și Carlo, maistrul lui Mason din Sardinia, profesionist în ale răpirilor, s-au antipatizat reciproc încă din prima clipă.

Carlo Deogracias era un bărbat solid, cu tenul rozaliu. Purta o pălărie de muntean cu păr de mistreț sub panglică și avea obiceiul să mestece o ureche de porc uscată pe care o ținea în buzunarul vestei.

Carlo era un practicant de frunte al meseriei – străvechi la sarzi – de a răpi oameni, și de asemenea un răzbunător de profesie.

Dacă e să fii răpit pentru răscumpărare, îți vor spune italienii bogați, e mai bine să cazi în mâinile sarzilor. Măcar sunt profesioniști și nu te omoară accidental sau din panică. Dacă rudele plătesc, te poți întoarce nevătămat, fără să fii violat și mutilat. Dacă nu plătesc, rudele tale se pot aștepta să te primească bucățele prin poștă.

Carlo nu era mulțumit de pregătirile complicate ale lui Mason. Avea experiență în domeniu și chiar dăduse un om drept mâncare la porci, în Toscana, cu douăzeci de ani în urmă – un fost nazist și fals conte care silea la relații sexuale copiii dintr-un sătuc toscan, fete și băieți deopotrivă. Carlo a fost angajat pentru această acțiune și l-a luat pe tip din propria lui grădină, la mai puțin de cinci kilometri de Badia di Passiagnano, după care l-a dat hrană la cinci porci domestici, mari, de la o fermă mai jos de Poggio alle Corti. Dar a trebuit ca, pentru aceasta, să țină porcii flămânzi timp de trei zile; nazistul se zbătea în funii, implorând și asudând, cu picioarele în țarcul animalelor, și totuși porcii se sfiau să-și înceapă masa cu degetele de la picioare pe care captivul le mișca întruna. În cele din urmă, Carlo, cu oarecare remușcări pentru încălcarea condițiilor înțelegerii făcute, l-a hrănit pe nazist cu o salată gustoasă preparată din legumele preferate ale porcilor și apoi i-a tăiat gâtul ca să le dea curaj.

Carlo avea o fire veselă, energică, dar prezența producătorului de film îl irita – la ordinele lui Mason Verger, luase oglinda dintr-un bordel pe care îl avea în Cagliari, doar ca să-i facă pe plac lui Oreste Pini, creatorul de filme porno.

Oglinzile erau o binefacere pentru Oreste; le folosise ca dispozitiv preferat în filmele sale pornografice și în singurul film autentic cu crime reale pe care îl făcuse în Mauritania. Inspirat de avertismentul imprimat pe oglinda mașinii sale, a inițiat folosirea imaginilor reflectate distorsionat pentru a face ca unele obiecte să pară mai mari decât le percepe ochiul în mod obișnuit.

Oreste trebuia să folosească un sistem de două camere video cu sonorizare bună, după cum dictase Mason, și să nimerească totul de prima oară. Mason voia un prim plan cursiv, neîntrerupt al feței, pe lângă tot restul filmării.

Lui Carlo îi făcea impresia că pregătirile producătorului nu se mai termină.

— Poți să stai și să dai din gură ca o muiere, sau poți să te uiți la desfășurarea lucrurilor și să mă întrebi ce nu înțelegi, îi spuse Carlo.

— Eu vreau să *filmez* desfășurarea lucrurilor.

— *Va bene.* Instalează-ți jucăriile și să-i dăm drumul.

În vreme ce Oreste așeza camerele video, Carlo și cei trei sarzi tăcuți aflați cu el își văzură de pregătiri.

Oreste, care iubea banii, era mereu uimit ce lucruri poți cumpăra dacă ai destui bani.

Pe o masă lungă, rudimentară, aflată de o parte a șopronului, Matteo, fratele lui Carlo despachetă o boccea cu haine. Alese din grămadă o cămașă și o pereche de pantaloni, în vreme ce ceilalți doi sarzi, Piero și Tommaso Falcione, aduseră o brancardă în șopron, împingând-o încet pe iarbă. Brancarda era pătată și uzată.

Matteo avea pregătite mai multe găleți cu carne tocată, câțiva pui morți cu tot cu pene, niște fructe stricate care

atrăgeau deja mușchii și o găleată cu burtă de vită și intestine.

Întinse o pereche de pantaloni kaki uzați pe targă și începu să îndese în ei doi dintre pui, niște carne și fructe. Apoi luă o pereche de mănuși din bumbac, le umplu cu carne tocată și ghinde, îndesând fiecare deget cu grijă, și le așeză la capătul fiecărui crac al pantalonilor. Alese o cămașă ca să completeze ansamblul, umplând-o cu burtă și intestine; îmbunătăți conturul cu pâine, după care încheie nasturii și băgă poalele cămășii îngrijit în pantaloni. O pereche de mănuși umplute fură așezate la capătul mânecilor. Pepenele pe care îl folosea drept cap era acoperit cu o rețea pentru păr și umplut cu carne tocată acolo unde avea să fie fața, plus două ouă fierte în locul ochilor. Când a terminat, avea în față un manechin durduliu; arăta mai bine pe targă decât mulți dintre cei care sar de la balcon. Ca ultim detaliu, Matteo pulverizã un after-shave extrem de scump pe fața pepenelui și pe mănușile care închipuiau mâinile.

Carlo arătă cu capul spre asistentul suplu al lui Oreste care se apleca peste îngrăditura țarcului, întinzând microfonul ca să-i verifice raza de acțiune.

— Spune-i tăntălăului tău că, dacă o să cadă în țarc, eu unul nu mă duc să-l scot.

În cele din urmă, pregătirile se încheiară. Piero și Tommaso pliară picioarele tărgii, aducând-o în poziție joasă, și o împinseră prin poarta țarcului.

Carlo aduse din casă un casetofon și un amplificator separat. Avea mai multe casete, dintre care unele înregistrate chiar de el în timp ce tăia urechile victimelor răpite ca să le trimită prin poștă rudelor. Carlo punea întotdeauna aceste casete în timp ce animalele mâncau. Nu va mai avea nevoie de casete când va avea o victimă reală care să furnizeze tot fondul sonor de țipete.

Două difuzoare de exterior uzate erau prinse în cuie pe stâlpi, sub acoperișul șopronului. Soarele strălucea peste

pajiștea tihnită care cobora spre pădure. Gardul solid din jurul pajiștii continua în pădure. În liniștea de amiază, Oreste putea auzi zumzetul unei albine în șopron.

— Gata ești? întrebă Carlo.

Oreste puse el însuși în funcțiune camera video.

— *Giriamo*! strigă el cameramanului.

— *Pronti*! răspunse acesta.

— *Motore*!

Camerele video funcționau.

— *Partito*!

Se puse în funcție și sunetul.

— *Azione*!

Oreste îl ghionti pe Carlo.

Sardul apăsă butonul de pornire a casetofonului și se auzi un urlet înfiorător, hohotind, implorând. Cameramanul tresări auzindu-l, apoi se îmbărbătă. Urletele erau cumplite pentru auz, dar o uvertură potrivită pentru chipurile care ieșiră din pădure, atrase de strigătele ce anunțau prânzul.

• Capitolul 32

Călătorie dus-întors la Geneva într-o singură zi, să vadă banii.

Avionul de tranzit către Milano, un aparat cu reacție Aerospatiale, se ridică deasupra Florenței, dimineața devreme, plutind peste viile cu rânduri distanțate, ca o machetă primitivă a Toscanei făcută de un proiectant. Ceva din culorile peisajului era greșit – piscinele noi de lângă vilele străinilor bogați aveau un albastru nepotrivit. Pentru Pazzi, care privea de la fereastra avionului, piscinele aveau albastrul lăptos al unui ochi de englez bătrân, un albastru nelalocul lui printre chiparoșii întunecați și măslinii argintii.

Buna dispoziție a lui Pazzi creștea o dată cu altitudinea avionului. În adâncul inimii, știa că nu va ajunge să

îmbătrânească aici, dependent de toanele superiorilor săi din poliție, încercând să reziste ca să ajungă la pensie.

Îi fusese foarte teamă că doctorul Lecter va dispărea după uciderea lui Gnocco. Când zări din nou lampa de lucru a lui Lecter în biserica Santa Croce, Pazzi simți ceva asemănător cu mântuirea: doctorul se considera în siguranță.

Moartea țiganului n-a făcut deloc valuri în atmosfera calmă de la Chestură; s-a considerat că a fost reglarea unor conturi de afaceri cu droguri – din fericire, existau seringi aruncați pe jos lângă el, o priveliște obișnuită în Florența, unde seringile erau gratuite.

Mergea să vadă banii. Pazzi insistase asupra acestui aspect.

Rinaldo Pazzi, al cărui simț dominant este văzul, își amintește imaginile complete: prima oară când și-a văzut propriul penis în erecție, prima oară când și-a văzut propriul sânge, prima femeie pe care a văzut-o goală, primul pumn pe care l-a zărit îndreptându-se spre el. Își amintea cum, odată, pe când rătăcea fără țintă într-o capelă laterală a unei biserici din Siena, a dat peste chipul Sfintei Catherine de Siena pe neașteptate, capul ei mumificat odihnindu-se înfășurat în basmaua albă, imaculată, într-o raclă în formă de biserică.

Imaginea celor trei milioane de dolari americani a avut același impact asupra lui.

Trei sute de cărămizi legate cu banderolă, formate din bancnote de o sută de dolari, ale căror serii nu erau consecutive.

Într-o cameră micuță, austeră, ca o capelă, de la Crédit Suisse din Geneva, avocatul lui Mason Verger i-a arătat lui Rinaldo Pazzi banii. Au fost aduși din seif în patru sertare mari cu încuietoare și plăcuțe de numerotare din alamă. Banca i-a mai pus la dispoziție un aparat de numărat banii, un cântar și un funcționar care să-l manevreze. Pazzi refuză funcționarul. Își puse mâinile pe teancurile de bani.

Rinaldo Pazzi era un anchetator competent. Timp de douăzeci de ani depistase și arestase maeștri în escrocherie. Stând în prezența banilor, ascultând aranjamentele făcute, nu detecta nicio notă falsă; dacă i-l dădea pe Hannibal Lecter, Mason îi va da banii.

Transpirând brusc, abundent, de încântare, Pazzi înțelese că oamenii aceștia nu se joacă: Mason Verger îl va plăti cu adevărat. Nu-și făcea iluzii cu privire la soarta lui Lecter. Știa că-l vinde torturii și morții. Spre cinstea sa, Pazzi recunoștea față de sine ce făcea.

Libertatea noastră e mai valoroasă decât viața monstrului. Fericirea noastră e mai importantă ca suferințele lui, gândea cu egoismul rece al damnaților. Dacă pluralul era seniorial sau îi reprezenta pe Rinaldo și soția lui, ei bine, asta era o întrebare dificilă, și poate că nici nu exista un singur răspuns.

În acea încăpere curată, tipic elvețiană, imaculată ca basmaua Sfintei Catherine, Pazzi făcu ultimul jurământ. Întoarse spatele banilor și încuviință cu capul către avocat, domnul Konie. Din prima cutie, avocatul numără o sută de mii de dolari și-i înmână lui Pazzi.

Konie rosti câteva cuvinte la un telefon și pe urmă îi întinse lui Pazzi receptorul.

— E o linie terestră, codificată.

Vocea americană pe care o auzi Pazzi avea un ritm ciudat: cuvintele se îngrămădeau într-o singură răsuflare, apoi erau pauze, iar consoanele ocluzive lipseau. Auzind-o, Pazzi se simți puțin amețit, de parcă s-ar fi luptat să respire împreună cu vorbitorul.

Fără vreo introducere, auzi întrebarea:

— Unde e doctorul Lecter?

Pazzi, cu banii într-o mână și telefonul în cealaltă, nu ezită.

— Este cel care cercetează Palazzo Capponi din Florența. El e… curatorul.

— Te rog să-i arăți domnului Konie actele dumitale de identitate și să-i dai telefonul. Nu-ți va rosti numele la telefon.

Konie consultă o listă pe care o scoase din buzunar și-i spuse lui Mason câteva cuvinte codificate, convenite dinainte, după care îi returnă telefonul lui Pazzi.

— Primești restul de bani când se va afla viu în mâinile noastre, spuse Mason. Nu trebuie să-l răpești pe doctor dumneata însuți, dar trebuie să ni-l identifici și să ni-l dai în mână. Mai vreau și documentația dumitale, tot ce ai despre el. Te întorci la Florența diseară? Vei primi instrucțiuni în seara asta pentru o întâlnire în apropiere de Florența. Întâlnirea va avea loc nu mai târziu de mâine seară. Acolo vei primi instrucțiuni de la cel care-l va prinde pe doctorul Lecter. Te va întreba dacă cunoști vreo florăreasă. Spune-i că toate florăresele sunt hoațe. Mă înțelegi? Vreau să cooperezi cu el.

— Nu vreau ca doctorul Lecter să fie în juris…, nu-l vreau în apropiere de Florența când…

— Îți înțeleg îngrijorarea. Nu-ți face probleme, n-o să fie.

Legătura se întrerupse.

În câteva minute de hârțogărie, două milioane de dolari au fost transferați. Mason Verger nu mai putea să-i ia înapoi, dar îi putea pune la dispoziția lui Pazzi, la cerere. Un oficial al băncii Crédit Suisse, convocat în sala de ședințe, îl informă pe Pazzi că banca îi va percepe o dobândă negativă pentru a-i înlesni un depozit dacă voia să schimbe banii în franci elvețieni, și că va plăti o dobândă capitalizată de trei la sută numai pentru prima sută de mii de dolari. Oficialul îi oferi lui Pazzi o copie a Articolului 47 din *Bundesgesetz uber Banken und Sparkassen,* lege care reglementa secretul bancar, și se arătă dispus să facă un transfer telegrafic către Royal Bank din Nova Scoția, sau în insulele Cayman, imediat după punerea banilor la dispoziția lui Pazzi, dacă asta ar fi fost dorința acestuia.

În prezența unui notar, Pazzi conferi drept alternativ de semnătură soției, în cazul morții sale. O dată afacerea încheiată, numai oficialul de la banca elvețiană se oferi să dea mâna cu el. Pazzi și domnul Konie nu se priviră direct, însă Konie îi adresă un salut din ușă.

Ultimul pas către casă, avionul de legătură din Milano, scuturat de o furtună puternică, motorul de pe partea lui Pazzi profilat ca un disc întunecat pe fundalul cerului cenușiu închis. Fulgerele și tunetele îi însoțiră în zborul pe deasupra bătrânului oraș, clopotnița și domul catedralei acum sub ei, luminile aprinzându-se în începutul de amurg; o străfulgerare de lumină și un bubuit asemănătoare cu cele pe care Pazzi și le amintea din copilăria sa, când germanii aruncau în aer podurile peste Arno, cruțând numai Ponte Vecchio. Și, într-o imagine la fel de fugară ca fulgerul, își aminti că, tot în copilărie, văzuse un trăgător de elită legat cu lanțuri de statuia Madonnei în Lanțuri ca să se roage înainte să fie împușcat.

Coborând prin mirosul de ozon al fulgerelor, simțind vibrația tunetelor în peretele avionului, Pazzi, din străvechea familie Pazzi, se întoarse în străvechiul său oraș, cu scopurile lui la fel de vechi ca și timpul.

• Capitolul 33

Rinaldo Pazzi ar fi preferat să-și țină „premiul” din Palazzo Capponi sub supraveghere constantă, dar nu avea cum.

În loc de asta, Pazzi, încă sedus de imaginea banilor, trebui să-și îmbrace hainele de seară și să se întâlnească cu soția lui la mult-așteptatul concert al Orchestrei de Cameră din Florența.

Teatro Piccolomini, o copie din secolul nouăsprezece, redusă la jumătate, a renumitului Teatro La Fenice din

Veneția, este o bijuterie barocă de poleială și pluș, cu heruvimi ce sfidează legile aerodinamicii pictați pe tavanul splendid.

Frumusețea teatrului e un lucru pozitiv, fiindcă adesea interpreții au nevoie de orice fel de ajutor.

E nedrept, dar inevitabil ca muzica să fie judecată în Florența după standardele disperat de ridicate ale artei plastice a orașului. Florentinii constituie un grup mare de iubitori și cunoscători ai muzicii, situație tipică în Italia, numai că uneori tânjesc după artiști în muzică.

Pazzi se strecură pe locul său, alături de soție în aplauzele ce urmară uverturii.

Ea îi oferi obrazul fraged. El își simți inima crescându-i în piept când o văzu în rochia de seară, suficient de decoltată ca să emane un parfum cald dintre sâni. Ținea partitura concertului în coperta Gucci pe care el i-o dăruise.

— Sună de o sută de ori mai bine cu noul violoncelist, îi șopti ea la ureche.

Acest excelent cântăreț la *viola de gamba* fusese adus pentru a-l înlocui pe un altul, enervant de nepriceput, un văr de-al lui Sogliato care dispăruse misterios cu câteva săptămâni mai devreme.

Doctorul Hannibal Lecter privea dintr-o lojă de sus, singur, încadrat de sculptura barocă aurită, arătând impecabil în ținută de seară, chipul și piepții cămășii lui părând să plutească în loja întunecată.

Pazzi îl zări când luminile se aprinseră pentru scurt timp după prima parte a concertului. Înainte să-și schimbe direcția privirii, capul doctorului se roti precum cel al unei bufnițe și ochii li se întâlniră. Pazzi strânse involuntar mâna soției sale, destul de tare ca ea să-l privească întrebător. După aceasta, Pazzi își țintui privirea cu fermitate numai pe scenă, cu dosul palmei lipit tandru de coapsa ei, cu mâna în mâna ei.

În antract, când Pazzi se întoarse de la bar aducându-i ceva de băut, doctorul Lecter stătea lângă soția lui.

— Bună seara, doctore Fell, salută Pazzi.

— Bună seara, *Commendatore.*

Doctorul așteptă cu capul ușor înclinat, până când Pazzi se văzu silit să facă prezentările.

— Laura, dă-mi voie să ți-l prezint pe doctorul Fell. Doctore, ea este signora Pazzi, soția mea.

Signora Pazzi, obișnuită să i se laude frumusețea, găsi urmarea prezentărilor fermecătoare, chiar dacă soțul ei era de altă părere.

— Mulțumesc pentru acest privilegiu, *Commendatore,* spuse doctorul.

Vârful roșu, ascuțit al limbii sale apăru pentru o clipă înainte ca el să se aplece spre mâna doamnei Pazzi, buzele lui poate ceva mai aproape de pielea ei decât se obișnuia în Florența, oricum suficient de aproape ca ea să-i simtă respirația pe piele.

Ridică ochii spre ea înaintea capului cu păr lucios.

— Se pare că vă place în mod deosebit Scarlatti, signora Pazzi.

— Da, așa este.

— A fost plăcut să vă văd urmărind partitura. În ziua de azi, aproape nimeni nu mai face așa ceva. Nădăjduiesc că asta v-ar putea interesa.

Scoase o mapă de sub braț. În ea, o partitură foarte veche pe pergament, copiată de mână.

— Provine de la Teatro Capranica din Roma, din 1688, anul când a fost compusă această piesă.

— *Meraviglioso*! Privește, Rinaldo!

— Am însemnat pe deasupra câteva dintre diferențele față de partitura modernă pe parcursul primei părți, continuă doctorul Lecter. Poate vă va amuza să continuați în partea a doua. Vă rog, luați-o. Pot s-o recuperez oricând de la signor Pazzi. Îmi permiteți, *Commendatore*?

Doctorul privi intens, sfredelitor așteptând răspunsul.

— Dacă îți face plăcere, Laura.

O scurtă pauză meditativă.

— Veți vorbi în fața celor de la Studiolo, doctore?

— Da, chiar vineri seara. Soglioto arde de nerăbdare să mă vadă discreditat.

— Trebuie să fiu în orașul vechi, spuse Pazzi. Vă voi înapoia partitura atunci. Laura, doctorul Fell trebuie să *cânte* în fața balaurilor din Studiolo.

— Sunt sigură că veți *cânta* foarte bine, doctore, rosti ea oferindu-i zâmbetul minunaților ochi negri – în limitele decenței, dar foarte aproape de limită.

Doctorul Lecter zâmbi, arătându-și dinții mici, albi.

— Signora, dacă eu aș fi produs Fleur du Ciel, v-aș oferi Diamantul Cape ca să-l purtați. Pe vineri seara, *Commendatore.*

Pazzi se asigură că doctorul s-a întors în lojă și după aceea nu se mai uită la el. Doar pe treptele teatrului își făcură semne de noapte bună cu mâna, de la distanță.

— Eu ți-am dăruit acest Fleur du Ciel, de ziua ta, remarcă Pazzi.

— Așa e, și-mi place la nebunie, Rinaldo, replică doamna lui. Ai cele mai grozave gusturi.

• Capitolul 34

Impruneta este un oraș toscan foarte vechi, unde au fost făcute țiglele pentru acoperișul Domului. Cimitirul este vizibil noaptea din vilele de pe vârful dealurilor, pe kilometri și kilometri datorită candelelor de pe morminte care nu se sting niciodată. Altfel, cimitirul este slab luminat, dar suficient pentru ca vizitatorii să-și găsească drumul printre morți, însă pentru a citi epitafurile e nevoie de o lanternă.

Rinaldo Pazzi sosi cu cinci minute înainte de ora nouă, cu un mic buchet de flori pe care avea de gând să-l depună pe un mormânt ales la întâmplare. Se plimbă alene pe o alee așternută cu pietriș printre morminte.

Simți prezența lui Carlo, deși nu-l văzu. Carlo vorbi de după un mausoleu care depășea în înălțime un stat de om.

— Cunoști o florăreasă bună în oraș?

După voce pare sard. Bun, poate că știe ce face.

— Florăresele sunt toate niște hoațe, răspunse Pazzi.

Carlo ieși vioi de după construcția din marmură, fără să tragă cu ochiul.

Lui Pazzi îi păru o brută: scund, robust, îndesat, cu membre agile. Purta o vestă din piele și păr de porc la pălărie. Pazzi presupuse că îl depășește pe Carlo cu vreo zece centimetri în înălțime și are mâinile cu vreo șapte mai lungi. Ca greutate, probabil că nu prea era diferență. Lui Carlo îi lipsea degetul mare de la o mână. Pazzi își spusese că l-ar putea găsi în dosarele Chesturii în cel mult cinci minute. Chipurile amândurora erau luminate de jos în sus, de candelele mormântului.

— Casa lui are sisteme de alarmă bune, spuse Pazzi.

— M-am uitat. Va trebui să mi-l arăți.

— Trebuie să ia cuvântul la o întrunire mâine seară, vineri seara. Poți s-o faci așa curând?

— E foarte bine.

Carlo voia să-l intimideze puțin pe polițist, să-și impună dominația.

— Ai să mergi alături de el, sau te temi? Ai să faci ce ești plătit să faci. Ai să mi-l arăți.

— Ai grijă cum vorbești. Am să fac ceea ce sunt plătit să fac, și la fel vei face și tu. Sau poți să-ți petreci pensia făcând pe calul de bătaie pentru poponarii din Volterra. Cum vrei.

În misiune, Carlo era la fel de surd la insulte cum era și la strigătele de durere. Înțelese că l-a judecat greșit pe polițist. Desfăcu brațele.

— Spune-mi ce trebuie să știu.

Se mută lângă Pazzi, de parcă amândoi ar fi jelit împreună în fața micului mausoleu. Pe alee trecu o pereche ținându-se de mână. Carlo își scoase pălăria și cei doi

bărbați rămaseră în picioare, cu capetele plecate. Pazzi puse florile la ușa mormântului. De la pălăria caldă a lui Carlo venea un miros neplăcut, rânced, ca de cârnați vechi. Pazzi întoarse capul ca să se apere de miros.

— Mânuiește cu repeziciune cuțitul. Lovește jos.

— Are armă de foc?

— Nu știu. Din câte știu eu, n-a folosit niciodată.

— Nu vreau să fiu silit să-l scot dintr-o mașină. Vreau să fie în stradă, fără prea mulți oameni în preajmă.

— Cum ai să-l dobori?

— Asta-i treaba mea.

Carlo băgă în gură urechea de porc și-i mestecă partea cartilaginoasă; din când în când, urechea apărea între buzele lui.

— E și treaba mea, spuse Pazzi. Cum?

— Îl amețesc cu un pistol cu gaze, îl leg, după care pot să-i fac o injecție. Trebuie să-i verific dantura imediat, să nu cumva să aibă otravă sub vreo plombă.

— Trebuie să țină o prelegere la o întrunire care începe la șapte seara la Palazzo Vecchio. Dacă lucrează în capela Capponi de la Santa Croce vineri, va merge pe jos de acolo la Palazzo Vecchio. Cunoști Florența?

— Da, o cunosc bine. Poți să-mi faci rost de un permis de trecere auto pentru orașul vechi?

— Da.

— N-am să-l iau pe tip din biserică.

Pazzi încuviință.

— Mai bine să se prezinte la întrunire; în felul ăsta nu i se va simți lipsa vreme de două săptămâni. Am un motiv să merg cu el spre Palazzo Capponi după ședință…

— Nu vreau să-l înhață la el acasă. Ăla e teritoriul lui. El îl cunoaște, eu nu. Va fi vigilent, se va uita atent la ușă. Vreau să fie pe trotuar, în spațiu deschis.

— Atunci ascultă la mine. O să ieșim pe ușa principală din Palazzo Vecchio, cea care dă în Via dei Leoni va fi închisă. O vom lua pe Via Neri și vom traversa râul peste Ponte alle

Grazie. În fața muzeului Bardini, pe partea cealaltă, sunt copaci prin care nu răzbate lumina becurilor de pe stradă. La ora aceea e liniște.

— Atunci, fie în fața muzeului Bardini, dar se poate s-o fac mai devreme dacă văd o ocazie, mai aproape de palazzo sau chiar în cursul zilei, dacă tipul se sperie și încearcă să fugă. Poate c-o să fim într-o ambulanță. Rămâi lângă el până când îl amețesc gazele paralizante, și după aia depărtează-te repede.

— Vreau să dispară din Toscana înainte să i se întâmple ceva.

— Crede-mă pe cuvânt, o să dispară de pe fața pământului, *cu picioarele înainte*, spuse Carlo și zâmbi la gluma pe care doar el o înțelese; urechea de porc se zări printre buzele-i zâmbitoare.

• Capitolul 35

Vineri dimineața. O cameră mică la mansarda din Palazzo Capponi. Trei dintre pereții văruiți cu alb sunt goi. Pe al patrulea, imensă în cămăruța strâmtă, se află o icoană mare din secolul treisprezece, o Madonna de Cimabue, cu capul plecat în acel unghi caracteristic, ca al unei păsări curioase; ochii ei migdalați privesc silueta măruntă, adormită sub tablou.

Hannibal Lecter, veteran al priciurilor de închisoare și de azil, stă întins, nemișcat pe patul îngust, cu mâinile pe piept.

Deschide ochii și se trezește brusc, complet, iar visul despre sora lui, Mischa, de mult moartă și mistuită trece fără vreo discontinuitate în realitatea stării de veghe: pericol atunci, pericol și acum.

Conștiința pericolului nu i-a tulburat somnul mai mult decât uciderea hoțului de buzunare.

Îmbrăcat de zi, subțire și perfect aranjat în costumul de mătase de culoare închisă, deconectează senzorii de mișcare din capul scării de serviciu și coboară în spațiile vaste ale palatului.

Acum e liber să se deplaseze prin tăcerea amplă a multelor încăperi, mereu o libertate amețitoare pentru el, după atâția ani de încarcerare într-o celulă la subsol.

Așa cum zidurile acoperite de fresce din Santa Croce sau din Palazzo Vecchio debordează de înțelepciune, la fel, aerul Bibliotecii Capponi palpită de viață pentru doctorul Lecter în vreme ce muncește printre manuscrisele așezate în perfectă ordine, pe rafturile ce acoperă zidul înalt. Alege suluri de pergament, suflă praful de pe ele, firele de praf jucând într-o rază de soare de parcă morții, transformați de timp în praf, se chinuiau să-i vorbească despre soarta lor și despre propria lui soartă. Lucrează eficient, dar fără grabă inutilă, punând câteva documente în mapa sa, alegând cărți și ilustrații pentru prelegerea pe care o va ține seara, la Studiolo. Sunt atât de multe lucruri pe care i-ar fi plăcut să le citească…

Doctorul Lecter își pornește computerul portabil și, prin serverul secției de criminalistică a Universității din Milano, verifică pagina la zi a FBI-ului pe World Wide Web, la www.fbi.gov, așa cum poate orice cetățean s-o facă. Află că audierea Subcomitetului Judiciar cu privire la raidul eșuat al lui Clarice Starling nu a fost programată. Nu dispune de codurile de acces necesare pentru a-și accesa propriul dosar de la FBI. În pagina Most Wanted, fosta lui înfățișare îl privește flancată de un atentator cu bombe și un incendiator.

Doctorul Lecter alege ziarul de scandal în culori vii dintr-un teanc de pergamente și privește fotografia lui Clarice Starling de pe prima pagină; îi atinge fața cu degetul. Lama lucioasă îi apare în mână ca și cum ar fi răsărit ca să-i înlocuiască al șaselea deget. Cuțitul se numește Harpie și are o lamă zimțată, în forma unei gheare. Taie hârtia

ziarului *National Tattler* la fel de ușor cum tăiase artera femurală a țiganului – lama a intrat și a ieșit din carnea acestuia atât de repede că doctorul Lecter nici măcar n-a trebuit s-o curețe după aceea.

Doctorul Lecter decupează chipul lui Clarice Starling și-l lipește pe o foaie de pergament goală.

Apoi ia un creion și, cu mișcări fluide, îndemânatice, desenează pe pergament trupul unei leoaice înaripate, un grifon cu chipul lui Starling. Dedesubt scrie cu scrisul său distinct: *Te-ai întrebat vreodată, Clarice, de ce filistinii nu te înțeleg*? *Știi de ce*? *Fiindcă tu ești răspunsul la ghicitoarea lui Samson*: *leoaică pe dinafară, miere pe dinăuntru*[{13}].

•

La cincisprezece kilometri distanță, așezat la adăpost de priviri curioase, în spatele unui zid înalt de piatră din Impruneta, Carlo Deogracias își verifica echipamentul, în vreme ce fratele lui, Matteo, exersa o serie de mișcări judo de doborâre a adversarului pe iarba moale, împreună cu ceilalți doi sarzi, Piero și Tommaso Falcione. Ambii frați Falcione erau rapizi și foarte puternici; Piero jucase scurt timp în echipa profesionistă de fotbal din Caglari. Tommaso studiase pe vremuri teologia, visând să devină preot, și vorbea o engleză corectă. Uneori se ruga alături de victimele lor.

Duba albă Fiat a lui Carlo, cu număr de înmatriculare de Roma era închiriată în mod legal. Însemnele pe care scria OSPEDALE DELLA MISERICORDIA erau pregătite pentru a fi lipite pe laterale. Pereții și podeaua erau acoperite cu saltele subțiri de protecție, în eventualitatea că subiectul s-ar fi luptat înăuntrul dubei.

Carlo intenționa să-și îndeplinească misiunea exact după dorința lui Mason, dar dacă planul mergea prost și era silit să-l ucidă pe doctorul Lecter în Italia și să renunțe la filmarea din Sardinia, nu era totul pierdut. Carlo știa că-l

poate „tranșa” pe doctorul Lecter tăindu-i capul și mâinile în mai puțin de un minut.

Dacă nu avea așa mult timp la dispoziție, putea să-i taie penisul și un deget; acestea, împreună cu testele ADN erau o dovadă suficientă a identității victimei. Sigilate în pungi de plastic și puse la gheață, puteau să ajungă în mâinile lui Mason în mai puțin de douăzeci și patru de ore, ceea ce-i dădea lui Carlo dreptul la o recompensă, pe lângă onorariul stabilit.

În spatele banchetelor erau așezate ordonat un mic fierăstrău electric, foarfeci metalice cu mânere lungi, un fierăstrău chirurgical, cuțite ascuțite, pungi de plastic autosigilante, un dispozitiv Black&Decker care să-i țină doctorului brațele nemișcate și o cutie de expediere prin DHL Air Express cu taxa de expediție plătită în avans, estimând greutatea capului doctorului Lecter la șase kilograme, iar mâinile lui la un kilogram fiecare.

Dacă avea norocul să înregistreze pe casetă video operațiunea de „tranșare” în caz de urgență, Carlo avea aproape certitudinea că Mason va plăti ceva pe deasupra ca să-l vadă pe doctorul Lecter măcelărit de viu, chiar și după ce scuipa milionul de dolari pentru capul și mâinile doctorului. Pentru această eventualitate, Carlo se dotase cu o cameră video de bună calitate, o sursă de lumină și un trepied, și-l învățase pe Matteo noțiunile de bază ale manevrării aparatelor.

Cercetă cu aceeași atenție instrumentele pentru capturare. Piero și Tommaso erau experți în prinderea cu plasa, acum împăturită cu aceeași grijă ca o parașută. Carlo avea de asemenea o seringă hipodermică și o pușcă cu aer comprimat cu tranchilizant, ambele cu o cantitate de acepromazină – un tranchilizant veterinar – suficientă pentru a pune la pământ un animal de talia doctorului Lecter în câteva clipe. Carlo îi spusese lui Rinaldo Pazzi că va începe cu pistolul de gaze, care era de asemenea încărcat și pregătit, dar dacă avea ocazia să bage acul

seringii oriunde în fesele sau picioarele doctorului Lecter, pistolul nu va mai fi necesar.

Răpitorii trebuiau să rămână pe teritoriul Italiei continentale cu prizonierul lor doar vreme de circa patruzeci de minute, durata de timp necesară pentru a ajunge cu mașina la aeroportul din Pisa, unde îi va aștepta un avion sanitar. Aeroportul din Florența se afla mai aproape, dar traficul aerian era mai puțin intens și, ca atare, un zbor particular ar fi fost mai ușor observat.

În mai puțin de o oră și jumătate, vor fi în Sardinia, unde comitetul de primire a doctorului aștepta tot mai flămând.

Carlo le cântări pe toate în căpățâna sa inteligentă și rău mirositoare. Mason nu putea fi prostit. Plățile erau concepute astfel încât lui Rinaldo Pazzi să nu i se întâmple nimic rău – pe Carlo l-ar fi costat mulți bani să-l omoare pe Pazzi și să încerce să revendice întreaga recompensă. Mason nu voia să tragă ponoasele de pe urma morții unui polițist. Mai bine să facă lucrurile așa cum a vrut Mason. Dar Carlo simțea mâncărimi pe tot corpul gândindu-se ce ar fi putut dobândi cu câteva tăieturi de fierăstrău dacă l-ar fi descoperit el însuși pe doctorul Lecter.

Probă fierăstrăul electric. Unealta porni de la prima încercare.

Carlo schimbă câteva vorbe cu ceilalți, după care plecă spre oraș pe o mică *motorino,* înarmat numai cu un cuțit, un pistol și o seringă.

•

Era încă dimineață devreme când doctorul Hannibal Lecter părăsi strada zgomotoasă și intră în Farmacia di Santa Maria Novella, unul din cele mai bine mirositoare locuri de pe pământ. Rămase câteva minute neclintit, cu capul pe spate și ochii închiși, inhalând aromele minunatelor săpunuri, loțiuni și creme, și cele ale ingredientelor din laboratoare. Portarul era obișnuit cu el, iar funcționarii, afișând de obicei un oarecare aer de superioritate, dovedeau un mare respect pentru el.

Cumpărăturile curtenitorului doctorul Fell pe parcursul lunilor petrecute de el în Florența nu însumau mai mult de o sută de mii de lire, dar aromele și esențele erau alese și combinate cu o sensibilitate uluitoare și recompensatoare pentru acești negustori de parfum, care trăiau conduși de simțul olfacției.

Tocmai pentru a-și păstra această plăcere, doctorul Lecter nu-și modificase nasul cu niciun fel de rinoplastie, cu excepția injecțiilor externe cu colagen. Pentru el, aerul era colorat de mirosuri la fel de distincte și de vii ca și culorile; putea să le stratifice și să le îmbogățească așa cum ar fi pictat o acuarelă. Acest loc nu avea nimic de închisoare. Aici, aerul era muzică. Se simțeau lacrimile palide de tămâie așteptând extragerea esenței, bergamotele galbene, santalul, scorțișoara și mimoza în concert, peste notele dominante ale ambrei cenușii autentice, zibetei, uleiului de castor și esenței cerbului moscat.

Doctorul Lecter cultiva uneori iluzia că poate mirosi cu palmele, cu brațele și obrajii, că mirosurile îl inundă. Că poate mirosi cu fața, cu inima.

Din motive anatomice foarte întemeiate, mirosul se imprimă în memorie mult mai ușor decât oricare alt simț.

Aici, doctorul Lecter trăi fragmente și străfulgerări de amintire, stând în lumina blândă a lămpilor Art Deco ale farmaciei, respirând, respirând. Aici nu se regăsea nimic din închisoare. Cu excepția… ce-i asta? Clarice Starling?! Nu era vorba de parfumul L'Air du Temps pe care îl prinsese când ea și-a deschis poșeta aproape de gratiile cuștii sale din azil. Nu era asta. Astfel de parfumuri nu se vindeau aici, în Farmacia. Nu era nici loțiunea ei de corp. Ah. *Sapone di mandorle.* Renumitul săpun cu migdale al farmaciei. Unde îi simțise mirosul? În Memphis, când ea stătea în fața celulei lui, când i-a atins în treacăt degetul la scurt timp înainte să evadeze. Starling, atunci. Curată, bogată în texturi. Bumbac uscat la soare și călcat. Clarice Starling, atunci. Atrăgătoare

și ispititoare. Obositoare prin onestitate și absurdă în principiile ei. Cu inteligența vivace a mamei ei. Îmmmm.

Pe de altă parte, amintirile negative se asociau pentru doctorul Lecter cu mirosuri neplăcute, iar aici, în Farmacia, era probabil pe cât de departe putea să fie de subteranele puturoase, întunecate aflate dedesubtul palatului memoriei sale.

Contrar obiceiului, doctorul Lecter cumpără o mulțime de săpunuri, loțiuni și uleiuri de baie în acea zi cenușie de vineri. Câteva le luă cu el, iar restul ceru farmaciei să le expedieze prin poștă, scriind etichetele de expediție el însuși, cu scrisul său aparte.

— Dorește *dottore* să includă un bilet? întrebă funcționarul.

— De ce nu? replică doctorul Lecter și strecură desenul împăturit al grifonului în cutie.

•

Farmacia di Santa Mana Novella e lipită de o mănăstire aflată pe Via Scala, iar Carlo, credincios, își scoase pălăria când se așeză la pândă sub o imagine a Fecioarei din apropierea intrării. Observase că presiunea aerului determinată de ușile interioare ale holului de la intrare determină ușile exterioare să se întredeschidă cu câteva clipe înainte să iasă cineva. Asta îi oferea timp să se ascundă și să tragă cu ochiul din ascunzătoare de fiecare dată când ieșea vreun cumpărător.

Când doctorul Lecter ieși cu mapa subțire în mână, Carlo era bine ascuns după toneta unui vânzător de cărți poștale. Doctorul porni pe drumul său. Când trecu pe lângă imaginea Fecioarei, înălță capul și nările îi vibrară în vreme ce privi statuia și gustă aerul.

Carlo își spuse că poate fi un gest de devoțiune. Se întreba dacă doctorul Lecter e un om religios, așa cum sunt adeseori nebunii. Poate că-l va putea face pe doctor să-l blesteme pe Dumnezeu spre sfârșit; asta l-ar încânta pe

Mason. Firește, mai întâi ar trebui să-l trimită pe Tommaso cel pios mai departe, să nu audă.

•

După-amiaza târziu, Rinaldo Pazzi scrise soției sale o scrisoare care cuprindea și o încercare de sonet pe care îl compusese demult, pe vremea când îi făcea curte, și fusese prea timid ca să i-l dăruiască atunci. Incluse codurile necesare pentru a revendica banii depozitați în Elveția, împreună cu o scrisoare pe care să i-o trimită lui Mason dacă acesta ar fi încercat să-i nege dreptul asupra banilor. Puse scrisoarea într-un loc unde ea avea s-o găsească numai dacă i-ar aduna obiectele personale.

La ora șase, merse la Museo Bardini pe mica sa *motorino*; legă motocicleta cu un lanț de suportul de unde ultimii studenți întârziați își luau bicicletele. Văzu duba albă cu însemne de ambulanță parcată în apropierea muzeului și-și spuse că poate fi a lui Carlo. În dubă ședeau doi bărbați. Când se întoarse cu spatele la ei, Pazzi le simți privirile studiindu-l.

Avea timp berechet. Becurile de pe stradă erau deja aprinse. Se plimbă încet spre râu, prin umbra densă, utilă, aruncată de copacii din dreptul muzeului. Traversând Ponte alle Grazie, privi un timp în jos, la Arno cel leneș, și formulă ultimele gânduri lungi pe care va mai avea timp să le aibă. Noaptea va fi întunecoasă. Bun. Nori joși goneau spre răsărit peste Florența, atingând în treacăt turla ascuțită de pe acoperișul lui Palazzo Vecchio, iar vântul stârnea vârtejuri de praf și pulveriza excrementele lăsate de porumbei în piața din fața bisericii Santa Croce, spre care se îndrepta acum Pazzi, cu buzunarele îngreunate de un pistol Beretta de calibrul .380, un box plat din piele și un cuțit pregătit pentru doctorul Lecter dacă ar fi fost necesar să-l ucidă pe loc.

Biserica Santa Croce se închide la ora șase după-amiaza, dar un paracliser îl lăsă pe Pazzi să intre pe o ușă mică de lângă fațada bisericii. Nu voia să-l întrebe dacă „doctorul

Fell” lucrează, așa că merse binișor să vadă. Lumânările care ardeau pe altarele înșirate de-a lungul pereților îi ofereau suficientă lumină. Merse prin biserica aceea vastă până când putu să zărească până la capătul brațului drept al construcției în formă de cruce. Era greu să vadă, pe lângă lumânările aprinse de credincioși, dacă doctorul Fell se află în Capela Capponi. Merse fără zgomot de-a lungul transeptului din dreapta. Privi. O umbră mare se proiectă pe zidul capelei, și pentru o clipă lui Pazzi i se opri respirația. Era doctorul Fell, aplecat deasupra lămpii sale de pe pardoseală, unde lucra la inscripții. Doctorul se ridică, privi pătrunzător prin întuneric ca o bufniță, capul rotindu-se, corpul nemișcat, luminat de jos în sus de lampa sa de lucru, umbra imensă în spatele lui. Apoi umbra se micșoră pe zidul capelei, semn că s-a întors la munca sa.

Pazzi simți firișoare de sudoare prelingându-i-se pe spate, sub cămașă, dar chipul îi era rece.

Mai era încă o oră până la începerea întrunirii de la Palazzo Vecchio, și Pazzi voia să ajungă cu întârziere.

Cu frumusețea sa severă, capela construită de Brunelleschi pentru familia Pazzi la Santa Croce este o mândrie a arhitecturii renascentiste. Aici, cercul și pătratul sunt reconciliate. Este o structură separată, în afara sanctuarului constituit de Santa Croce, la care se ajunge numai printr-o arcadă izolată.

Pazzi se rugă în capela strămoșească, îngenuncheat pe pardoseala de piatră, vegheat de chipul aproape identic cu al său din rondelul lui Della Robbia aflat deasupra lui, sus. Își simțea rugăciunile apăsate de cercul de apostoli de pe plafon și-și spuse că poate rugăciunile au evadat prin arcada întunecoasă din spatele lui și, de aici, au zburat direct spre cerul deschis și spre Dumnezeu.

Cu un efort, își imagină unele lucruri bune pe care le putea face cu banii primiți în schimbul doctorului Lecter. Se văzu, alături de soția lui, dând bănuți copiilor străzii; văzu niște aparate medicale pe care le vor dona unui spital. Văzu

valurile mării Galileei, care semănau foarte bine cu cele din Chesapeake. Văzu mâna trandafirie, arătoasă a nevestei lui înconjurându-i penisul, strângându-l ca să-l întărească și mai mult.

Privi în jur, nu văzu pe nimeni și spuse cu voce tare lui Dumnezeu: „Mulțumescu-ți, Tată ceresc, că mi-ai permis să șterg de pe fața pământului Tău acest monstru, acest monstru al monștrilor. Îți mulțumesc în numele sufletelor pe care Noi le vom cruța de durere.” Dacă acest „noi” era pluralul majestății sau o referire a parteneriatului dintre Pazzi și Dumnezeu, nu e clar, și probabil că nu există un singur răspuns.

Acea parte din el care nu-i era prietenă îi spuse lui Pazzi că el și doctorul Lecter au ucis împreună, că Gnocco era victima lor, din moment ce Pazzi n-a făcut nimic ca să-l salveze și s-a simțit ușurat când moartea i-a astupat gura.

Există oarecare mângâiere în rugăciune, reflectă Pazzi plecând din capelă. Ieșind prin arcada întunecoasă, avu senzația clară că nu e singur.

•

Carlo aștepta sub un balcon de la Palazzo Piccolomini; își potrivi pasul cu al lui Pazzi. Vorbiră foarte puțin.

Trecură prin spatele lui Palazzo Vecchio și se convinseră că ieșirea din spate, care dădea în Via dei Leone e încuiată, iar ferestrele de deasupra ei, oblonite.

Singura ușă deschisă era cea principală.

— O să ieșim pe aici, coborâm treptele și o luăm pe după colț, spre Via Neri, spuse Pazzi.

— Fratele meu și cu mine o să fim pe partea de piață dinspre Loggia. O să rămânem binișor în spatele vostru. Ceilalți sunt la Museo Bardini.

— I-am văzut.

— Și ei te-au văzut.

— Pistolul cu gaze paralizante face mult zgomot?

— Nu prea, nu ca o armă de foc, dar ai să-l auzi, iar el o să cadă rapid.

Carlo nu-i spuse că Piero va trage din umbrele din fața muzeului când Pazzi și doctorul Lecter se vor afla încă în lumină. Nu voia ca Pazzi să se depărteze de doctor și să-l avertizeze astfel înaintea împușcăturii.

— Trebuie să-i confirmi lui Mason că ai pus mâna pe tip. Trebuie s-o faci în seara asta, spuse Pazzi.

— Nu-ți face griji. Javra aia o să-și petreacă seara implorându-l pe Mason la telefon, zise Carlo privind într-o parte spre Pazzi, sperând să-l vadă stânjenit. Mai întâi o să se roage de Mason să-l cruțe, iar după o vreme o să implore să moară.

• Capitolul 36

Se lăsă noaptea și ultimii turiști fură ușuiți din Palazzo Vecchio. Mulți dintre ei, conștienți de silueta fantomatică a castelului medieval în spate, pe când se împrăștiau prin piață, simțiră nevoia să se întoarcă și să mai vadă o dată parapeții crenelați, mult deasupra lor.

Reflectoarele se aprinseră, scăldând piatra goală, aspră, ascuțind umbrele de sub parapeți. În timp ce rândunelele se întoarseră la cuiburi, apărură primii lilieci, deranjați în vânătoarea lor mai mult de scârțâitul de înaltă frecvență a uneltelor electrice ale restauratorilor decât de lumină.

Înăuntrul palatului, munca nesfârșită de conservare și întreținere avea să continue timp de încă o oră, cu excepția Salonului Crinilor, unde doctorul Lecter conversa cu maistrul echipei de întreținere.

Maistrul, obișnuit cu zgârcenia și poruncile acre ale Comisiei de Arte Frumoase, îl găsi pe doctor și curtenitor și extrem de generos.

În câteva minute, muncitorii lui își strângeau sculele, mutând uriașele mașini de lustruit pardoseala și compresoarele lângă pereți, rulându-și cablurile. Așezară repede scaunele pliante pentru ședința Studiolo – erau necesare numai douăsprezece scaune, și deschiseră larg terestrele ca să îndepărteze mirosurile de vopsea, lac și poleială ale activității lor.

Doctorul a insistat să aibă un pupitru adecvat; a fost găsit unul mare cât un amvon în fostul birou al lui Niccolo Machiavelli, alăturat salonului, și adus pe o platformă înaltă pe roți, împreună cu retroproiectorul palatului.

Ecranul mic aferent proiectorului nu l-a mulțumit pe doctorul Lecter, așa că a renunțat la el. A încercat să-și prezinte imaginile în mărime naturală pe una din pânzele

agățate de plafon care protejau un perete redecorat. După ce a ajustat modul de prindere al pânzei și i-a netezit faldurile, a constatat că pânza îi convenea foarte bine.

Puse semne în mai multe din tomurile groase adunate teanc pe pupitru, după care se duse la fereastră, cu spatele la încăpere, în timp ce membrii cercului Studiolo, în costumele lor întunecate, prăfuite, sosiră și se așezară, scepticismul tacit al învățaților arătându-se de la sine când își rearanjară scaunele, dispuse inițial în semicerc, într-o configurație care aducea mai mult cu o tribună a juraților.

Privind pe fereastra înaltă, doctorul Lecter zărea Domul și clopotnița lui Giotto, profilându-se negre spre apus, dar nu și baptisteriul iubit de Dante, dedesubtul lor. Reflectoarele îndreptate în sus îl împiedicau să vadă jos, în piața întunecată, unde îl așteptau asasinii.

În vreme ce acești învățați, cei mai renumiți în materie de istorie medievală și renascentistă din lume, se instalară pe scaune, doctorul Lecter compuse în minte prelegerea pe care avea să o susțină în fața lor. Îi trebuiră ceva mai mult de trei minute să o organizeze. Subiectul era *Infernul* lui Dante și Iuda Iscariotul.

•

În concordanță cu preferința celor din Studiolo pentru epoca pre-renascentistă, doctorul Lecter a început cu cazul lui Pier della Vigna, logofăt al regatului Siciliei, a cărui lăcomie i-a câștigat un loc în Infernul lui Dante. În prima jumătate de oră, doctorul i-a fascinat cu intrigile medievale autentice care au fost îndărătul prăbușirii lui della Vigna.

— Della Vigna a fost dezonorat și orbit pentru că, prin lăcomia sa, a trădat încrederea împăratului, spuse Lecter apropiindu-se de subiectul său principal. Peregrinul lui Dante l-a găsit la al șaptelea cerc al Infernului, rezervat sinucigașilor. Ca și Iuda Iscariotul, a murit spânzurat. Iuda, Pier della Vigna și Ahitofel, ambițiosul sfetnic al lui Absalom, sunt legați pentru Dante prin lăcomia pe care a văzut-o în ei și prin moartea, prin spânzurătoare, a fiecăruia dintre ei.

Lăcomia și spânzurătoarea sunt legate în gândirea antică și medievală: St. Jerome scria că însuși prenumele lui Iuda, Iscariotul, înseamnă „bani” sau „preț”, în vreme ce părintele Origen spune că Iscariotul derivă din cuvântul ebraic care înseamnă „prin sufocare” și că numele lui înseamnă Iuda cel Sufocat.

Doctorul Lecter își îndreptă ochii spre sală, privind peste ochelari în direcția ușii.

— A, *Commendator* Pazzi, bine ați venit. Fiindcă sunteți cel mai aproape de ușă, sunteți amabil să reduceți luminile? Veți fi interesat de cele ce urmează, *Commendatore,* întrucât în *Infernul* lui Dante există deja doi Pazzi…

Profesorii din Studiolo chicotiră uscat.

— Unul e Camicion de’ Pazzi, care a ucis un membru al propriei familii, și așteaptă sosirea celui de-al doilea Pazzi – dar sunteți nu dumneavoastră, ci Carlino, care va fi trimis și mai jos în Iad pentru înșelarea și trădarea Guelfilor Albi, partidul din care făcea parte și Dante.

Un liliac mic intră printr-una din ferestrele deschise și dădu un ocol camerei peste capetele profesorilor timp de câteva clipe, întâmplare foarte obișnuită în Toscana și ignorată de toată lumea.

Doctorul Lecter își reluă vocea de conferențiar.

— Lăcomia și spânzurătoarea, așadar, legate una de alta încă din antichitate; imaginea apare în repetate rânduri în artă.

Doctorul Lecter apăsă comutatorul pe care-l ținea în palmă și retroproiectorul se trezi la viață, aruncând o imagine pe paravanul de pânză ce acoperea zidul. Urmară și alte imagini, în succesiune rapidă, în timp ce el vorbea.

— Iată prima reprezentare cunoscută a Răstignirii, sculptată pe o cutie de fildeș în Galia, în jurul anului patru sute după Hristos. Cuprinde și moartea prin spânzurare a lui Iuda, cu fața ridicată spre creanga de care atârnă. Și aici, pe un relicvariu din secolul patru, din Milano, și pe un

diptic din secolul nouă, Iuda spânzurat. *De fiecare dată,* se uită în sus.

Liliacul trecu de câteva ori prin fața ecranului, la vânătoare de insecte.

— Pe această imagine de pe ușile Catedralei Benevento îl vedem pe Iuda spânzurat, cu intestinele atârnând, așa cum îl descrie Sfântul Luca, medicul, în Faptele Apostolilor. Aici îl vedem spânzurat și chinuit de Harpii, iar deasupra lui, pe cer, e chipul lui Cain-cel-din-Lună; iar aici e înfățișat chiar de Giotto al vostru, din nou cu viscerele atârnând. Și în sfârșit, într-o ediție din secolul cincisprezece a *Infernului,* iată trupul lui Pier della Vigna atârnat de un copac ce sângerează. Nu voi insista asupra paralelei evidente cu Iuda Iscariotul. Dar Dante nu avea nevoie de ilustrații desenate. Geniul lui Dante Alighieri se dovedește când îl face pe Pier della Vigna, aflat acum în Iad, să vorbească în șuieraturi încordate și consoane sibilante, sufocate, de parcă s-ar afla în continuare spânzurat. Ascultați-l cum își descrie singur calvarul: își târâie, împreună cu celălalt condamnat, propriul leș ca să-l spânzure de creanga unui salcâm plin de spini:

> „*Surge in vermena e in pianta silvestra*:
> *l'Arpie, pascendo poi de le sue foglie*
> *fanno dolore, e al dolor fenestra*."

Obrazul doctorului Lecter, de obicei alb, se împurpurează în timp ce emite, pentru membrii Studiolo, sunetele gâlgâite, sufocate ale lui Pier della Vigna în agonie, și cu fiecare apăsare a degetului său pe telecomandă, imaginile lui della Vigna și Iuda cu intestinele eviscerate alternează pe câmpul amplu al paravanului suspendat.

> „*Come l'altre verrem per nostre spoglie,*
> *ma non pero ch'alcuna sen rivesta,*
> *che non e giusto aver cio ch'om si toglie.*

Qui la strascineremo, e per la mesta
selva saranno i nostri corpi appesi,
ciascuno al prun de l'ombra sua molesta."

Liniște desăvârșită. Apoi reia:

— Astfel, Dante evocă, prin sunete, moartea lui Iuda rimând cu moartea lui Pier della Vigna, pentru aceleași crime: avariție și înșelăciune. Ahitofel, Iuda, al vostru Pier della Vigna. Lăcomie, spânzurătoare, autodistrugere – iar lăcomia fiind la fel de autodistrugătoare ca și spânzurătoarea. Și ce spune sinucigașul florentin în chinurile sale de la sfârșitul cântului? *Io fei gibetto a me de le mie case.* Iar eu, eu mi-am făcut din căminu-mi spânzurătoare.

Face o pauză, apoi continuă:

— Data viitoare poate că veți voi să discutăm despre fiul lui Dante, Pietro. În mod incredibil, el este singurul din scriitorii timpurii din cântul treisprezece care face legătura între Pier della Vigna și Iuda. De asemenea, cred că ar fi interesant de abordat problema mușcăturii la Dante. Contele Ugolino mușcându-l pe arhiepiscop de ceafă, Satan cel cu trei fețe mestecându-i pe Iuda, Brutus și Cassius, toți trădători, ca și Pier della Vigna. Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

Învățații îl aplaudară entuziasmați, în maniera lor moale, prăfuită, iar doctorul Lecter lăsă luminile scăzute în timp ce le spuse la revedere, fiecăruia pe nume, ținând cărți în brațe ca să nu trebuiască să dea mâna cu ei. Ieșind din lumina blândă a Salonului Crinilor, părea că vraja discursului plutește mai departe în jurul lor.

Doctorul Lecter și Rinaldo Pazzi, rămași singuri în marea încăpere, auziră comentariile înflăcărate care izbucniră printre învățați în vreme ce aceștia coborau treptele.

— Ce părere aveți, *Commendatore,* mi-am salvat slujba?

— Nu sunt un învățat, doctore Fell, dar oricine poate vedea că i-ați impresionat. Doctore, dacă nu aveți nimic

împotrivă, vă voi conduce acasă pentru a lua lucrurile personale ale predecesorului dumneavoastră.

— Sunt două valize pline, *Commendatore*, și văd că aveți și servieta. Vreți să le duceți singur?

— Pot să chem o mașină a poliției să mă aștepte la Palazzo Capponi.

Pazzi avea de gând să insiste dacă era nevoie.

— Bine, spuse doctorul Lecter. Un minut, să fac puțină ordine.

Pazzi încuviință și se duse la fereastra înaltă cu telefonul mobil în mână, fără să-și ia ochii o clipă măcar de la Lecter.

Observă că doctorul e perfect calm. De la etajele de dedesubt se auzeau sunetele sculelor electrice.

Pazzi formă un număr și, când Carlo Deogracias răspunse, rosti: „Laura, *amore,* sosesc acasă foarte curând.”

Doctorul Lecter își luă cărțile de pe podium și le puse într-o geantă. Se întoarse spre retroproiector, al cărui ventilator încă mai zumzăia, în fascicolul de lumină dansând fire de praf.

— Ar fi trebuit să le-o arăt și pe asta; nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat.

Doctorul Lecter proiectă un alt desen, un bărbat gol spânzurând sub parapeții palatului.

— Acesta vă va interesa, *Commendator* Pazzi. Să văd dacă pot focaliza mai bine.

Doctorul Lecter butonă aparatul, după care se apropie de imaginea de pe zid, silueta lui neagră pe pânză fiind de aceeași mărime cu cea a bărbatului spânzurat.

— Vedeți cât de cât? Nu se poate mări mai mult. Aici l-a mușcat arhiepiscopul. Iar dedesubtul lui îi e scris numele.

Pazzi nu se apropie de doctorul Lecter, dar venind lângă zid simți mirosul unei substanțe chimice, și pentru o clipă își spuse că e vreuna din substanțele folosite de restauratori.

— Distingeți literele? Scrie „Pazzi”, și o poezie rudimentară. E strămoșul dumitale, Francesco, spânzurat

lângă zidul exterior al Palazzo Vecchio, sub aceste ferestre.

Doctorul Lecter înfruntă privirea lui Pazzi peste fascicolul de lumină dintre ei.

— Fiindcă veni vorba, signore Pazzi, trebuie să vă mărturisesc: mă gândesc foarte serios să vă mănânc soția.

Doctorul Lecter trase paravanul uriaș peste Pazzi; acesta se luptă cu pânza, încercând să-și scoată capul de sub ea, cu inima bubuind. Doctorul Lecter ajunse lângă el într-o clipă, îl înhăță de gât cu o forță teribilă și-i aplică un burete îmbibat cu eter peste pânza care acoperea fața lui Pazzi.

Rinaldo Pazzi, bărbat puternic, se zbătu cu brațele și picioarele încurcate în pânză, apoi numai picioarele încurcate în pânză, mai reuși totuși să ducă mâna la pistol în vreme ce se prăbușesc pe dușumea amândoi, încercă să îndrepte arma în spate, spre forma mișcătoare de sub pânză, apăsă pe trăgaci și se împușcă în coapsă, iar o clipă mai târziu se cufundă într-un vârtej negru…

Descărcarea micului pistol de calibrul .380 pe sub pânză n-a făcut mult mai multă gălăgie decât bubuiturile și scrâșnetele aparatelor de la etajele inferioare. Nimeni nu urcă scările. Doctorul Lecter închise cu o smucitură ușile mari ale Salonului Crinilor și trase drugul de siguranță…

•

O oarecare greață și senzație de vomă însoți revenirea lui Pazzi în simțire; avea gustul eterului în gât și o greutate în piept.

Descoperi că se află tot în Salonul Crinilor și că nu se poate mișca. Rinaldo Pazzi era legat fedeleș cu paravanul de pânză și cu sfoară, țeapăn ca o pendulă străveche, prins de căruciorul folosit de muncitori ca să mute pupitrul. Peste gură avea o fâșie de bandă adezivă. Un bandaj oprise sângerarea rănii făcută de glonț în coapsă.

Privindu-l, rezemat de pupitru, doctorul Lecter își aminti de sine însuși, legat în același mod când îl mutau dintr-o parte în alta a azilului pe un cărucior.

— Mă auzi, signore Pazzi? Respiră adânc cât mai poți, și limpezește-ți mintea.

Mâinile doctorului Lecter își vedeau de treabă în timp ce el vorbea. Rostogolise în cameră un aparat mare de lustruit pardoseala și mânuia cablul gros, portocaliu al acestuia, făcând un laț de spânzurătoare la capătul cu ștecherul. Cablul cu izolație de cauciuc scârțâi când îl înfășură de treisprezece ori, după tradiție, la capătul lațului.

Definitivă lațul trăgând de el o ultimă oară și-l puse pe pupitru. Ștecherul ieșea dintre buclele de cablu la capătul ștreangului.

Arma lui Pazzi, cătușele de plastic, conținutul buzunarelor și al servietei se aflau pe podium. Doctorul Lecter îi răsfoi hârtiile. Băgă în buzunar dosarul poliției conținând propriul său *permesso di soggiorno,* permisul de muncă, fotografiile și negativele noului său chip.

Iată și partitura muzicală pe care doctorul Lecter o împrumutase signorei Pazzi. O culese și o apropie de buze. Nările îi fremătară; inhală profund, cu fața aproape de cea a lui Pazzi.

— *Laura* – dacă pot să-i spun Laura – folosește probabil o cremă de mâini minunată seara, signore. Lunecoasă. La început rece, după aceea caldă. Parfum de flori de portocal. Laura, *l'orange.* Îmmmm. N-am pus nimic în gură toată ziua. La drept vorbind, ficatul și rinichii ar fi potriviți pentru cină pe loc, astă seară, dar restul cărnii ar trebui să stea o săptămână agățată într-un loc cu curenți de aer rece. N-am urmărit prognoza meteo, dar dumneata? Bănuiesc că asta înseamnă „nu". Dacă îmi spui ce am nevoie să știu, *Commendatore,* îmi va conveni să plec fără să-mi iau masa; signora Pazzi va rămâne nevătămată. Îți voi pune întrebările și după aceea vom vedea. Poți să ai încredere în mine, să știi, deși cred că-ți vine greu să ai încredere, știindu-ți propria fire. Am văzut, la teatru, că m-ai identificat. Te-ai scăpat în pantaloni când m-am aplecat spre mâna signorei? Dacă am văzut că poliția nu apare, a devenit

clar că m-ai vândut. Lui Mason Verger? Clipește de două ori dacă răspunsul e afirmativ. Mulțumesc; așa mă gândeam și eu. O dată am sunat și eu la numărul de telefon de pe afișul lui omniprezent, doar așa, ca să mă distrez. Oamenii lui așteaptă afară? Îm-hmmm. Și unul din ei miroase ca niște cârnați de porc stricați? Înțeleg. Ai spus cuiva din Chestură despre mine? Mi s-a părut, sau ai clipit doar o dată? Așa credeam și eu. Acum, vreau să te gândești puțin și să-mi spui codul tău de acces pentru computerul PECV de la Quantico.

Doctorul Lecter desfăcu cuțitul Harpie.

— Am să-ți dau jos banda adezivă și îmi poți spune.

Ridică cuțitul.

— Să nu încerci să țipi. Crezi că te poți abține să nu țipi?

Pazzi era răgușit din cauza eterului.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că nu știu codul. Nu mă pot gândi. Putem merge în mașina mea, am hârtii…

Doctorul Lecter îl roti pe Pazzi cu fața spre ecran și comută de câteva ori alternativ imaginea lui Pier della Vigna spânzurat și cea a lui Iuda spânzurat cu intestinele pe-afară.

— Ce zici, *Commendatore*? Cu intestinele înăuntru, sau afară?

— Codul e în carnetul meu.

Doctorul Lecter ținu agenda în fața lui Pazzi până când acesta găsi însemnarea, printre numere de telefon.

— Și te poți conecta de la distanță, ca oaspete?

— Da, cârâi Pazzi.

— Mulțumesc, *Commendatore.*

Doctorul Lecter înclină căruciorul pe spate și-l împinse pe Pazzi spre ferestrele mari.

— *Ascultă-mă*! Am *bani,* omule! Trebuie să ai *bani* ca să fugi. Mason Verger n-o să renunțe niciodată. Nu va renunța niciodată. Nu te poți duce acasă după *bani,* îți supraveghează casa!

Doctorul Lecter așează două scânduri de pe schele potrivindu-le în chip de rampă peste pervazul jos al ferestrei și-l împinse pe Pazzi, cu cărucior cu tot, în balcon.

Adierea era rece pe fața transpirată a lui Pazzi. Începu să vorbească tot mai repede.

— N-ai cum să scapi cu viață din clădirea asta. Eu am lumi. Am *o sută șaizeci de milioane de lire* bani gheață, *o sută de mii de dolari americani*! Îi dau telefon nevesti-mi. Îi spun să aducă banii și să-i pună în mașina mea, și să lase mașina chiar în fața palatului.

Doctorul Lecter luă ștreangul de pe pupitru și-l duse afară, trăgând după el cablul portocaliu. Celălalt capăt era legat strâns în jurul aparatului masiv de lustruit pardoseala.

Pazzi tot mai vorbea.

— O să mă sune pe mobil când ajunge, și o să lase mașina și banii pentru tine. Am permisul de liberă trecere al poliției, poate să traverseze piața chiar până la intrarea în palazzo. O să facă ce-i spun. Mașina *scoate fum,* te poți uita jos să vezi că e pornită, cu cheile în contact.

Doctorul Lecter îl înclină pe Pazzi în față, sprijinit de balustrada balconului. Balustrada îi ajungea până la coapse.

Pazzi privi în jos spre piață și zări, prin lumina reflectoarelor, locul unde a fost ars pe rug Savonarola și unde el însuși jurase să-l vândă pe doctorul Lecter lui Mason Verger. Privi în sus la norii joși, luminați de reflectoare, sperând din adâncul sufletului că Dumnezeu vede.

„În jos” e o direcție îngrozitoare, iar el nu se putu abține să nu se uite într-acolo, spre moarte, sperând fără niciun motiv că razele reflectoarelor dau oarecare soliditate aerului, că, într-un fel sau altul, îl vor susține, că ar putea să se prindă de ele.

Cauciucul portocaliu izolator al cablului transformat în ștreang e rece în jurul gâtului său; doctorul Lecter stă foarte aproape.

— *Arrivederci, Commendatore.*

Harpia sfâșie într-o clipă abdomenul lui Pazzi; o altă mișcare tăie legăturile care-l țineau prins de cărucior. Se înclină, căzu peste balustradă trăgând cablul portocaliu după el, pământul se repezi spre el, gura îi era liberă să strige; în salon, aparatul de lustruit pardoseala alunecă pe dușumea și se opri brusc cu o izbitură în balustradă. Pazzi tresări cu capul ridicat, gâtul i se rupse și intestinele îi ieșiră din trup.

Pazzi și intestinele sale se clatină și se învârt în fața zidului aspru al palatului luminat intens, tresărind în spasme postume, dar nu sufocându-se, mort, umbra sa proiectată uriașă pe zid de lumina reflectoarelor; se leagănă, intestinele se leagănă sub el într-un arc mai scurt, mai rapid, iar bărbăția lui iese din pantalonii închiriați într-o ultimă erecție, cea a morții.

Carlo țâșni ca din pușcă de sub o copertină, cu Matteo lângă el, traversară piața spre intrarea palatului, dând turiștii la o parte. Doi dintre turiști au camerele video ațintite spre castel.

— E o șmecherie, spuse cineva în engleză.

— Matteo, acoperă ușa din spate. Dacă iese, omoară-l și taie-l, spuse Carlo bâjbâind cu telefonul mobil în timp ce fugea.

Intră în palat, urcă scările până la primul etaj, apoi la al doilea.

Ușile mari ale salonului erau întredeschise. Ajuns înăuntru, Carlo aținti pistolul spre silueta proiectată pe zid, fugi în balcon, cercetă biroul lui Machiavelli în câteva clipe.

Luă legătura cu Piero și Tommaso prin telefon; aceștia așteptau în dubă, în fața muzeului.

— Mergeți la el acasă, acoperiți intrările, cea din față și cea din spate. Omorâți-l și tăiați-l.

Carlo mai formă un număr.

— Matteo?

Telefonul lui Matteo bâzâi în buzunarul lui de la piept. El stătea, respirând greu, în fața intrării dosnice, încuiate a

palatului. Cercetase acoperișul, ferestrele întunecate, încercase ușa, cu mâna sub haină pe pistolul de la centură.

Deschise telefonul.

— Pronto!

— Ce vezi?

— Ușa-i încuiată.

— Acoperișul?

Matteo privi din nou în sus, dar nu la timp ca să vadă jaluzelele ridicându-se la o fereastră de deasupra lui.

Carlo auzi un scrâșnet și un țipăt în telefon, și-n clipa următoare o rupse la fugă, pe scări în jos, pe un palier alunecă și căzu, se ridică, porni din nou, pe lângă paznicul de la intrarea palatului, care acum stătea afară, pe lângă statuile care încadrau intrarea, după colț, fugind din răsputeri spre partea din spate a palatului, îmbrâncind câteva perechi. În spate e întuneric; fuge mai departe, telefonul scâncește ca o vietate mică în mâna lui, în vreme ce el fuge, fuge. O siluetă traversă strada în fugă în fața lui, învăluită în ceva alb, fugi orbește în calea unei *motorino,* scuterul o dărâmă, silueta se ridică din nou, se izbi de fațada unui magazin de partea cealaltă a străzii înguste, intră în geamul securizat, se întoarse și iar fugi orbește, o apariție în alb urlând „Carlo! Carlo!”, pete mari întinzându-se pe pânza ruptă care-l acoperă. Carlo își prinse fratele în brațe, tăie cătușele din plastic prinse în jurul gâtului său care îi ținea pânza strâns pe cap, pânza îmbibată de sânge. Îl dezveli pe Matteo și descoperi că are răni grave, tăieturi pe față, peste abdomen, peste piept altele suficient de adânci ca să intre aerul. Carlo îl lăsă singur doar cât să fugă după colț și să se uite în ambele direcții, după care se întoarse la fratele său.

Sirenele mașinilor se auzeau tot mai aproape, iar luminile intermitente umpleau Piazza Signoriei. Doctorul Hannibal Lecter își aranjă ținuta și porni în pas de plimbare spre o *gelateria* din Piazza de Giudici din apropiere. La curbă erau înșirate motociclete și *motorino.*

Abordă un tânăr în costum de piele care pornea o motocicletă Ducati mare.

— Tinere, sunt disperat, spuse el cu un zâmbet jenat. Dacă nu ajung în Piazza Bellosguardo în zece minute, nevastă-mea o să mă omoare.

Arătă tânărului o bancnotă de cincizeci de mii de lire.

— Atâta valorează viața mea la ora asta.

— Doar atâta vrei? Să te duc acolo? întrebă tânărul.

Doctorul Lecter desfăcu brațele.

— Atâta tot.

Motocicleta rapidă trecu precum fulgerul prin traficul de pe Lungarno, cu doctorul Lecter ghemuit în spatele tânărului, având pe cap o cască de rezervă care mirosea a fixativ și parfum. Motociclistul știa ce face; străbătu în viteză Via de' Serragli spre Piazza Tasso, ieși apoi de pe Via Villani, nimerind spațiul îngust de trecere de lângă biserica San Francesco di Paola care duce spre drumul cu serpentine către Bellosguardo, cartierul rezidențial select aflat pe culmea unui deal, în extremitatea sudică a Florenței. Motorul masiv Ducati bubuia, stârnind ecouri între zidurile de piatră care mărgineau drumul cu un sunet de pânză ruptă, plăcut urechilor doctorului Lecter care se înclina la fiecare viraj și înfrunta mirosul de fixativ și parfum nu prea scump din casca sa. Îi ceru tânărului să-l lase la intrarea în Piazza Bellosguardo, nu departe de casa contelui Montauto unde a trăit Nathaniel Hawthorne. Motociclistul băgă contravaloarea cursei în buzunarul de la piept al gecii de piele; apoi stopul motocicletei dispăru cu repeziciune pe drumul cotit.

Doctorul Lecter, înviorat de plimbare, mai parcurse patruzeci de metri până la Jaguarul său negru, recuperă cheile de după bara de protecție și porni motorul. Avea o ușoară arsură pe dosul palmei, acolo unde mănușa i se ridicase când a aruncat paravanul de pânză peste Matteo și a sărit pe el de la fereastra primului etaj al palatului. Puse

un strop de unguent antibacterian italian Cicatrine pe arsură și constată efectul pe loc.

Doctorul Lecter căută printre casetele sale cu muzică în timp ce motorul se încălzea. Se hotărî pentru Scarlatti.

• Capitolul 37

Ambulanța aeriană cu turboreactoare se ridică deasupra acoperișurilor cu țiglă roșie și se îndreptă către sud-vest, spre Sardinia, turnul înclinat din Pisa împungând aerul deasupra aripii avionului care luă un viraj cu mult mai strâns decât dacă ar fi avut la bord un pacient viu.

Targa menită doctorului Hannibal Lecter purta în locul lui trupul tot mai rece al lui Matteo Deogracias. Fratele mai mare Carlo ședea lângă cadavru, cu hainele îmbibate de sânge coagulat.

Carlo Deogracias îi ceru asistentului medical să-și pună căștile pe urechi și să dea drumul la muzică în timp ce el vorbi, de pe telefonul mobil, undeva în Las Vegas, unde un aparat de încifrare repetă și transmise mesajul lui spre țărmul din Maryland…

•

Pentru Mason Verger, ziua și noaptea sunt totuna. Din întâmplare dormea. Până și luminile acvariului erau stinse. Capul lui Mason era întors pe pernă, iar singurul său ochi stătea deschis, ca și ochii marelui țipar, care dormea la rândul lui. Singurele sunete din cameră erau șuieratul și oftatul regulat al aparatului respirator și gâlgâitul moale al tubului de oxigen care alimenta acvariul.

Peste aceste sunete constante apăru un altul, slab, dar imperativ. Bâzâitul celui mai secret telefon al lui Mason. Mâna lui palidă se deplasă pe degete ca un crab ca să apese butonul telefonului. Difuzorul era sub pernă, microfonul – lângă rămășițele feței lui.

Mason auzi mai întâi zgomotul avionului în fundal și apoi o melodie siropoasă, „*Gli Innamorati*”.

— Sunt aici. Spune-mi.

— E un dezastru, zise Carlo.

— Spune-mi.

— Fratele meu, Matteo e mort. Sunt cu mâna pe el. Pazzi e mort și el. Doctorul Fell le-a făcut capătul și a scăpat.

Mason nu răspunse pe loc.

— Ne datorezi două sute de mii de dolari pentru Matteo, anunță Carlo. Pentru familia lui.

Contractele sarzilor includ totdeauna sume de bani pentru eventualitatea morții.

— Înțeleg.

— Chestia cu Pazzi o să pută până la cer.

— Cel mai bine să reiasă că Pazzi era corupt. Au s-o ia mai cu binișorul dacă era corupt. Era?

— În afară de chestia asta, habar n-am. Și dacă fac legătura între Pazzi și tine?

— Mă pot îngriji de asta.

— Eu trebuie să am grijă de *mine,* spuse Carlo. Asta-i prea de tot. Un inspector șef al Chesturii mort! Nu pot să-mi închipui.

— Voi n-ați făcut nimic, sper.

— N-am făcut nimic, dar dacă Chestura îmi bagă numele în treaba asta – *Madonna*! Au să fie cu ochii pe mine tot restul vieții mele. Nimeni n-o să ia bani de la mine, n-am să pot nici măcar să trag un vânt pe stradă. Dar Oreste? Știe pe cine trebuia să filmeze?

— Nu cred.

— Chestura îl va identifica pe doctorul Fell până mâine, sau poimâine. Oreste o să pună firele cap la cap imediat ce va vedea știrile, judecând numai după sincronizare.

— Oreste e bine plătit. E inofensiv pentru noi.

— Poate pentru tine, dar pe Oreste îl paște un proces într-un caz de pornografie la Roma, luna viitoare. Acum are

ce să dea în schimb. Dacă nu știai asta deja, ar trebui să împărți câteva șuturi în fund. Chiar ai nevoie de Oreste?

— Am să vorbesc cu el, spuse Mason cu grijă, cu inflexiunile bogate ale unui prezentator radio, greu de crezut ca venind dinspre fața lui devastată. Carlo, vrei să mergi mai departe? Acum *vrei* să-l găsești pe doctorul Fell, nu-i așa? *Trebuie* să pui mâna pe el, pentru Matteo.

— Da, dar pe banii tăi.

— Atunci continuă să ții ferma pe picioare. Fă rost de vaccinuri garantate pentru gripa și holera porcină, pentru porci. Fă rost de lăzi de transport pentru ei. Ai un pașaport ca lumea?

— Da.

— Mă refer la unul *ca lumea*, Carlo. Nu la o făcătură de duzină.

— Am unul ca lumea.

— Te mai caut eu.

Întrerupând legătura în bâzâitul avionului, Carlo apăsă din greșeală butonul de formare automată a numerelor din memorie. Telefonul lui Matteo bâzâi tare în mâna moartă a acestuia, ținut și acum în strânsoarea de oțel a spasmului final. Pentru o clipă, Carlo crezu că fratele lui va duce telefonul la ureche. Mohorât, văzând că Matteo nu poate răspunde, Carlo îi opri telefonul. Chipul lui se schimonosi atât de urât că asistentul medical nu putu să se uite la el.

• Capitolul 38

Armura Diavolului, cu coiful ei cu coarne, este o armură completă italiană din secolul cincisprezece care se afla atârnată sus pe zidul bisericii din satul Santa Reparata, la sud de Florența, încă din anul 1501. În plus față de coarnele grațioase, semănând la formă cu cele de antilopă, manșetele protectoare se opresc acolo unde ar trebui să fie

încălțările, la capătul jambierelor, sugerând copitele despicate ale lui Satan.

Potrivit legendei locale, un bărbat tânăr care purta această armură a luat numele Fecioarei în deșert când a trecut pe lângă biserică, iar după aceea a descoperit că nu-și poate scoate armura, decât după ce a implorat Fecioara să-l ierte. Apoi a donat armura bisericii în semn de recunoștință. Constituie o prezență impresionantă și și-a demonstrat calitățile când un obuz a explodat în biserică în anul 1942.

Armura, cu partea de sus acoperită cu un strat moale de praf, privește în jos spre micul sanctuar acum că se apropie sfârșitul slujbei. Fumul de tămâie se ridică și trece prin vizorul gol.

Numai trei oameni participă la slujbă: două femei în vârstă, ambele îmbrăcate în negru, și doctorul Hannibal Lecter. Toți trei primesc împărtășania, deși doctorul Lecter atinge cupa cu buzele cu oarecare șovăială.

Preotul încheie cu binecuvântările și apoi se retrage. Femeile pleacă. Doctorul Lecter își continuă rugăciunile până când rămâne singur în sanctuar.

Din galeria ce adăpostește orga, doctorul Lecter se poate apleca peste balustradă și, întinzându-se spre coarne, reușește să ridice vizorul prăfuit al coifului Armurii Diavolului. Înăuntru, un cârlig de pescuit prins la marginea părții din armură care acoperă gâtul ține agățată o sfoară și un pachet care atârnă în interiorul ei, acolo unde ar fi fost inima. Cu multă grijă, doctorul Lecter trage pachetul afară.

În pachet: pașapoarte de cea mai bună manufactură braziliană, acte de identitate, bani, carnete de cecuri, chei. Le pune sub braț, dedesubtul hainei.

•

Doctorul Lecter nu stăruie prea mult în păreri de rău, dar simte regret că părăsește Italia. În Palazzo Capponi erau multe lucruri pe care i-ar fi plăcut să le descopere și să le citească. I-ar fi plăcut să cânte la pian și, poate, să

compună. Poate că ar fi gătit pentru văduva lui Pazzi, după ce aceasta și-ar fi depășit suferința.

• Capitolul 39

Sângele încă mai picura din corpul spânzurat al lui Rinaldo Pazzi, sfârâind și fumegând când ajungea pe reflectoarele fierbinți de sub Palazzo Vecchio, când poliția a chemat pompierii ca să-l dea jos.

Pompierii întinseră scara de pe mașina lor. Plini de simț practic și siguri că bărbatul spânzurat e mort, nu se grăbiră să-l recupereze pe Pazzi. Era o procedură delicată care presupunea să strângă viscerele atârnând, să le adune pe lângă corp și să înfășoare totul într-o plasă, înainte să prindă o frânghie care să-l coboare la pământ.

Când cadavrul ajunse în brațele întinse ale celor de jos, *La Nazione* făcu o fotografie excelentă care aminti multor cititori de marile picturi reprezentând coborârea lui Iisus de pe cruce.

Poliția lăsă ștreangul la locul lui până ce au fost luate amprentele de pe el, iar apoi tăie cablul electric solid în mijlocul lațului, ca să păstreze integritatea nodului.

Mulți florentini hotărâră că moartea constituia o sinucidere spectaculoasă, că Rinaldo Pazzi și-a legat singur mâinile în stilul sinucigașilor din pușcărie, ignorând faptul că și picioarele îi erau legate. În prima oră de după întâmplare, postul de radio local anunță că Pazzi și-a făcut *harakiri* cu un cuțit, înainte să se spânzure.

Poliția știu pe loc că lucrurile stau cu totul altfel: legăturile tăiate de la balcon și de pe cărucior, arma lipsă a lui Pazzi, relatările martorilor oculari despre Carlo ieșind în goană din palazzo și despre silueta învăluită și însângerată care fugea orbește în spatele lui Palazzo Vecchio le-a spus că Pazzi a fost ucis.

Apoi publicul italian a hotărât că *Il Mostro* a fost ucigașul lui Pazzi.

Chestura a început cu nefericitul Girolamo Tocca, pe vremuri condamnat ca fiind *Il Mostro.* L-au ridicat de acasă în vreme ce nevasta lui rămase încă o dată urlând în stradă. Alibiul lui era solid. La momentul crimei se afla într-o cafenea unde bea un cocteil sub ochii unui preot. Tocca a fost eliberat în Florența și a trebuit să se întoarcă în San Casciano cu autobuzul, plătindu-și singur călătoria.

Angajații din Palazzo Vecchio au fost interogați în primele ore, iar ancheta s-a extins printre membrii de la Studiolo.

Poliția nu-l putea localiza pe doctorul Fell. Până sâmbătă la prânz, atenția s-a concentrat asupra lui. Chestura și-a amintit că Pazzi fusese desemnat ca să investigheze dispariția predecesorului doctorului Fell.

Un funcționar al poliției raportă că Pazzi examinase în ultimele zile un *permesso di soggiorno.* Pentru obținerea documentelor lui Fell, între care fotografiile sale, negativele aferente și amprentele digitale, se semnase cu un nume fals, dar cu un scris care părea să fie al lui Pazzi. Italia încă nu și-a computerizat arhivele la nivel național, iar permisele încă mai sunt deținute la nivel local.

Biroul de imigrări deținea numărul pașaportului lui Fell, care sună clopoțelul în Brazilia.

Totuși, poliția nu nimeri adevărata identitate a doctorului Fell. Luară amprentele de pe șireang și alte amprente de pe podium, de pe cărucior și din bucătăria de la Palazzo Vecchio. Cu o mulțime de artiști disponibili, portretul doctorului Fell a fost făcut în câteva minute.

Până duminică dimineața, ora Italiei, un examinator de amprente din Florența determinase după o muncă chinuitoare, pas cu pas, că aceleași amprente se găseau pe podium, pe șireang și ustensilele din bucătăria doctorului Fell din Palazzo Capponi.

Amprenta degetului mare a lui Hannibal Lecter, de pe afișul agățat pe perete la sediul Chesturii, nu o examină

nimeni.

Amprentele de la locul crimei ajunseră la Interpol duminică seara și sosiră după tipic la sediul FBI din Washington, D.C., împreună cu șapte mii de alte seturi de amprente de la locurile altor crime. Intrând în sistemul automat de clasificare a amprentelor, cele din Florența înregistrară o potrivire de o asemenea amploare încât o alarmă sonoră se declanșă în biroul directorului adjunct care se ocupa de secția de identificări. Ofițerul de servici din acea noapte privi chipul și degetele lui Hannibal Lecter ieșind încet din imprimantă și-l sună pe directorul adjunct acasă. Acesta sună la rândul lui mai întâi pe director, iar apoi pe Krendler de la Justiție.

Telefonul lui Mason sună la ora unu și jumătate dimineața. Se prefăcu surprins și interesat.

Telefonul lui Jack Crawford sună la unu și treizeci și cinci de minute. El mormăi de câteva ori și se rostogoli pe partea goală, bântuită de o fantomă a patului său conjugal, unde înainte dormea răposata lui soție, Bella. Locul ei era răcoros și-i părea că poate gândi mai bine.

Clarice Starling a aflat ultima că doctorul Lecter a ucis din nou. După ce a închis telefonul, a rămas lungită în pat nemișcată, mai multe minute, pe întuneric; simțea usturime în ochi pentru un motiv pe care nu-l înțelegea, dar nu plânse. Privind în sus, îi văzu chipul pe fundalul întunericului mișcător. Era chipul vechi al lui Lecter, firește.

• Capitolul 40

Pilotul avionului medical nu voia să aterizeze pe aeroportul mic, fără turn de control de la Arbatax pe întuneric. Aterizară la Cagliari, realimentară și așteptară până se lumină de ziuă, după care zburară în susul coastei

într-un răsărit de soare spectaculos care arunca o nuanță rozalie falsă pe chipul mort al lui Matteo.

Lângă pista de aterizare de la Arbatax aștepta o camionetă cu un sicriu. Pilotul se târgui pentru bani, și Tommaso interveni înainte să-l plesnească brutal Carlo peste față.

Trei ore de drum prin munți și ajunseră acasă.

Carlo rătăci singur până la adăpostul primitiv din scânduri pe care-l construise cu Matteo. Acolo totul era pregătit, camerele video la locul lor așteptând să filmeze moartea lui Lecter. Carlo stătu sub rodul mâinilor lui Matteo și se privi în oglinda rococo mare de deasupra țarcului animalelor. Privi în jur la scândurile pe care le tăiaseră împreună, se gândi la mâinile mari, pătrate ale lui Matteo pe fierăstrău și un strigăt puternic îi scăpă din gâtlej, un strigăt pornit din inima sa îndurerată, suficient de puternic ca să răsune printre copaci. Fețe cu colți mari apărură din tufișurile pajiștii alpine.

Piero și Tommaso, frați și ei, îl lăsară singur.

Pe pajiște cântau păsări.

Oreste Pini veni dinspre casă încheindu-se la pantaloni cu o mână, fluturând telefonul său mobil cu cealaltă.

— Și zi așa, l-ați pierdut pe Lecter. Ghinion.

Carlo nu părea să-l audă.

— Auzi, nu-i totul pierdut. Tot mai putem s-o facem, zise Oreste Pini. La telefon e Mason. Acceptă o *simulado.* Ceva ce să-i poată arăta lui Lecter când îl va prinde în sfârșit. Din moment ce am pregătit totul. Avem un cadavru – Mason zice că-i doar un cuțitar pe care l-ați angajat. Mason spune că am putea să, ăăă, să-l scuturăm nițel pe sub gard când vin porcii și să punem fundalul sonor înregistrat. Uite, vorbește cu Mason.

Carlo se întoarse și se uită la Oreste de parcă acesta ar fi picat din lună. În cele din urmă luă telefonul. Pe măsură ce vorbea cu Mason, chipul lui se înseninа și un fel de împăcare păru să-l cuprindă.

Carlo închise telefonul.

— Pregătiți-vă.

Vorbi cu Piero și Tommaso și, cu ajutorul cameramanului, duseră coșciugul în șopron.

— Nu cred că vreți chestia aia să fie într-atât de aproape încât să intre în cadru, zise Oreste. Haideți să tragem câteva cadre cu animalele apropiindu-se și pe urmă continuăm de-acolo.

Văzând activitatea din șopron, primii porci ieșiră din pădure.

— *Giriamo*! strigă Oreste.

Veniră în fugă, porcii sălbatici, maronii și argintii, înalți, ajungând până la șoldul unui om, cu pieptul lat, peri lungi, deplasându-se cu viteza unor lupi pe copitele lor mici, cu ochi mici, inteligenți, boturile de coșmar, mușchii masivi ai gâtului de sub linia perilor ridicați pe spinare fiind capabili să ridice un om în aer în colții lor mari, feroce.

— *Pronti*! zbieră cameramanul.

Nu mâncaseră de trei zile; primilor li se alăturară alții, înaintând în șir, netulburați de oamenii dindărătul gardului.

— *Motore*! strigă Oreste.

— *Partito*! răspunse cameramanul.

Porcii se opriră la zece metri de șopron într-un șir strâns, mișcător, un desiș de copite și colți, scroafa gestantă în mijloc. Se mișcau înainte și înapoi ca jucătorii de fotbal făcând zid în fața porții, iar Oreste, cu mâinile indică să fie prinși în cadru.

— *Azione*! zbieră el la sarzi.

În clipa aceea Carlo veni din spatele lui, îi făcu o tăietură între fese făcându-l să țipe, îl înșfăcă de șolduri și-l azvârli în țarc cu capul înainte, iar porcii atacară. Oreste încercă să se ridice în picioare, reuși să se salte într-un genunchi, apoi scroafa îl lovi în coaste și-l trânti cât era de lung. O clipă mai târziu porcii îl înconjurară, mârâind și guițând; doi dintre ei, care se luptau pentru fața lui, îi dislocară maxilarul și-l rupseră în două ca pe iadeș. Și totuși Oreste

aproape izbuti să se ridice în picioare, dar se trezi din nou pe spate, cu abdomenul expus, cu mâinile și picioarele fluturând peste spinările animalelor, țipând fără maxilar, fără să poată să formeze cuvinte.

Carlo auzi o împușcătură și se întoarse. Cameramanul își lăsase baltă camera video în funcție și încercase să fugă, dar nu suficient de repede ca să scape de pușca lui Piero.

Porcii începeau să se liniștească, trăgând după ei bucăți de carne.

— *Azione,* vezi bine, spuse Carlo și scuipă în țărână.

• PARTEA A TREIA •

CĂTRE LUMEA NOUĂ

• Capitolul 41

Secretara lui Mason trecu imediat la telefon ca să obțină caseta neprelucrată. Caseta sosi cu elicopterul, patru ore mai târziu.

Avea o proveniență ciudată. Din cei doi turiști care filmau Palazzo Vecchio în momentul morții lui Rinaldo Pazzi, unul a intrat în panică și camera s-a mișcat în momentul căderii. Celălalt turist era elvețian și s-a ținut tare pe tot parcursul episodului, ba chiar a urmărit în sus cablul ce se smucea și se legăna.

Cameramanul amator, un funcționar pe nume Viggert, s-a temut că poliția îi va confisca înregistrarea și că televiziunea italiană o va obține gratis. Așa că își sună deîndată avocatul din Lausanne, făcu aranjamentele pentru a obține drepturile de autor pentru imagini și vându apoi drepturile, per difuzare, postului de televiziune ABC, după negocieri înfierbântate. Primele drepturi pentru presa scrisă în America de Nord le-a obținut *The New York Post,* urmat de *National Tattler*.

Caseta și-a ocupat locul instantaneu printre spectacolele de groază clasice – Zapruder, asasinarea lui Lee Harvey Oswald și sinuciderea lui Edgar Bolger, dar Viggert avea să regrete amarnic faptul că a vândut-o atât de repede, înainte ca doctorul Lecter să fie acuzat de crimă.

Copia casetei ajunsă în mâinile lui Mason era completă. Putem vedea întreaga familie elvețiană Viggert orbitând

cuminte în jurul boașelor lui David la Accademia cu câteva ore înaintea evenimentelor de la Palazzo Vecchio.

Mason, urmărind caseta cu unicul său ochi acoperit de lentilă, nu avea câtuși de puțin interes pentru bucata de carne costisitoare care tresărea spasmodic la capătul cablului electric. Nici mica lecție de istorie furnizată de *La Nazione* și *Corriere della Sera* despre cei doi Pazzi spânzurați de la aceeași fereastră la interval de cinci sute de ani nu l-a interesat. Ceea ce-l captiva, ceea ce a derulat de nenumărate ori la rând, era cadrul care urmărea cablul în sus, spre balcon, unde stătea o siluetă suplă, neclară pe fundalul luminii slabe dinăuntru, făcând cu mâna. Făcându-i cu mâna lui Mason. Doctorul Lecter îi făcea cu mâna lui Mason, din încheietură, așa cum ai face „pa-pa” unui copil.

— Pa-pa, răspunse Mason din bezna lui. Pa-pa.

Vocea profundă, modificată electronic tremura de furie.

• Capitolul 42

Identificarea lui Hannibal Lecter cu ucigașul lui Rinaldo Pazzi îi dădu lui Clarice Starling ceva serios de făcut, slavă Domnului. Ea deveni omul de legătură *de facto,* la nivel inferior, între FBI și autoritățile italiene. Îi prindea bine să facă un efort susținut pentru o singură sarcină.

Lumea lui Starling se schimbase de la raidul eșuat. Împreună cu ceilalți supraviețuitori de la pescăria Feliciana, era ținută într-un fel de purgatoriu administrativ, în așteptarea raportului Ministerului de Justiție către un subcomitet judiciar intern subordonat.

După găsirea radiografiei lui Lecter, Starling și-a umplut timpul ca suplinitoare super-calificată la Academia Națională de Poliție și la Quantico, ținând locul instructorilor bolnavi sau în concediu.

Pe timpul toamnei și iernii, Washingtonul a fost obsedat de un scandal la Casa Albă. Reformatorii au făcut spume la gură, consumând mai multă salivă decât pentru tristul mic păcat biblic, iar președintele Statelor Unite a înghițit în public porția sa de umilință și încă ceva pe deasupra, încercând să evite urmările juridice.

În mijlocul acestui circ, problema minoră a masacrului de la pescăria Feliciana a fost dat la o parte.

În fiecare zi, înăuntrul lui Starling creștea un adevăr sumbru: serviciul federal nu va mai fi niciodată la fel pentru ea. Era stigmatizată. Colegii de muncă se vădeau precauți când aveau de a face cu ea, de parcă ar fi avut o boală contagioasă. Starling era destul de tânără pentru ca această purtare s-o surprindă și s-o dezamăgească.

Era bine să fie ocupată. Cererile de informații despre Hannibal Lecter din partea italienilor curgeau la Departamentul de Științe Comportamentale, de obicei în dublu exemplar, o copie fiind înaintată Departamentului de Stat. Iar Starling răspundea cu hotărâre, acaparând liniile de fax și trimițând dosare despre Lecter prin poșta electronică. Era surprinsă cât de multe materiale colaterale se împrăștiaseră pe parcursul celor șapte ani de la evadarea doctorului.

Micul ei birou din subsol, la Științe Comportamentale se revărsa de hârtii, faxuri mânjite de cerneală de la italieni, exemplare ale ziarelor italiene.

Ce le putea trimite valoros italienilor? Mostra pe care au primit-o cu încântare era de fapt cererea făcută de pe singurul computer al Chesturii din Florența pentru dosarul PECV al lui Lecter de la Quantico, cu câteva zile înainte de moartea lui Pazzi. Presa italiană s-au folosit de acest amănunt pentru a reînvia reputația lui Pazzi, susținând că acesta lucra în secret pentru a-l prinde pe doctorul Lecter și a-și recâștiga onoarea.

Pe de altă parte, Starling se întreba ce informații din crima Pazzi puteau fi utile aici, în cazul când doctorul s-ar fi

întors în Statele Unite?

Jack Crawford nu stătea prea mult pe la serviciu și ca atare nu-i putea da sfaturi. Se afla mai mult pe la tribunal, și pe măsură ce i se apropia data pensionării, i se retrăgeau tot mai multe cazuri încă deschise. Își lua tot mai multe zile de concediu medical, iar când era la birou, părea tot mai distant.

Gândul că nu mai beneficiază de sfatul acestuia îi dădea lui Starling accese de panică.

În anii petrecuți la FBI, Starling văzuse multe. Știa că dacă doctorul Lecter va ucide din nou în Statele Unite, trompetele acelea de pârțuri vor răsuna în Congres, stârnind un tumult uriaș, un val de presupuneri se va ridica dinspre Justiție, iar jocul de-a „prinde-mă, pupă-mă-n fund” va începe cu adevărat. Vama și grănicerii vor fi primii care să capete șuturile de rigoare, pentru că l-au lăsat să intre în țară.

Jurisdicția locală unde va avea loc crima va cere toate materialele despre Lecter, iar eforturile FBI se vor concentra în jurul biroului local. Apoi, după ce doctorul va mai ucide o dată, în alt loc, totul se va deplasa într-acolo.

Dacă avea să fie prins, autoritățile se vor încăiera pentru a-și asuma meritul acesta ca niște urși polari în jurul unei foci rănite.

Treaba lui Starling era să se pregătească pentru eventualitatea sosirii lui, indiferent dacă avea sau nu să vină vreodată, dând la o parte toate cunoștințele supărătoare despre ce s-ar putea întâmpla în jurul anchetei.

Își puse o întrebare simplă care ar fi părut demodată carieriștilor din capitală: cum putea să facă exact ceea ce jurase să facă? Cum putea să apere cetățenii și să-l prindă, dacă va veni?

Doctorul Lecter dispunea, în mod evident, de acte bune și de bani. Era sclipitor de inteligent când venea vorba să se ascundă. Un exemplu era simplitatea elegantă a primei sale ascunzători după evadarea din Memphis: și-a luat o cameră

într-un hotel de patru stele din St. Louis, aflat peste drum de o renumită clinică de chirurgie plastică. Jumătate din oaspeții hotelului aveau fețele bandajate. Și-a bandajat și el fața și a trăit pe picior mare, pe banii unui mort.

Printre sutele de hârtii și hârtiuțe de pe biroul ei, avea chitanțele sale pentru serviciul la cameră din St. Louis. Astronomice. O sticlă de Bâtard Montrachet – o sută douăzeci și cinci de dolari. Cât de bun trebuie să fi fost vinul, după anii de mâncare de pușcărie!

Ceruse copii ale tuturor documentelor existente în Florența, iar italienii se conformaseră. După calitatea lor, își spuse că probabil copiatoarele lor imprimă cu funingine.

Nu exista printre ele nicio comandă. Hârtiile personale ale doctorului Lecter de la Palazzo Capponi. Câteva însemnări despre Dante, cu scrisul lui familiar, un bilet pentru femeia care-i făcea curățenie, o chitanță de la magazinul florentin de delicatese Vera dal 1926 pentru două sticle de Bâtard-Montrachet și *tartufi bianchi.* Din nou același vin, și ce era celălalt articol?

Dicționarul ei italian-englez îi spuse lui Starling că *tartufi bianchi* sunt trufe albe. Telefonă maestrului bucătar de la un restaurant bun cu specific italian din Washington și-l întrebă ce e cu trufele albe. După cinci minute se văzu silită să-l roage să termine să le mai ridice în slăvi gustul.

Gust. Vinul, trufele. Bunul gust în toate cele reprezenta o constantă între viața doctorului Lecter în America și cea din Europa, între viața lui de medic de succes și cea de monstru fugar. Chipul lui poate că se schimbase, dar nu și gustul; în plus, nu era omul care să-și refuze plăcerile.

Gustul era un subiect delicat pentru Starling, fiindcă tocmai în domeniul gustului, doctorul Lecter o atinsese pentru prima oară acolo unde doare mai tare, complimentând-o pentru poșetă și amuzându-se pe seama pantofilor ei ieftini. Cum o numise? Da, țărăncuță curată, ambițioasă, cu un pic de gust.

Gustul era cel care o rodea în fiecare zi a vieții ei cu traseu impersonal, cu echipamente strict funcționale și instalații utilitare.

În același timp, credința ei în *tehnică* se stingea, lăsând loc pentru altceva.

Starling era sătulă de tehnică. Credința în tehnică este religia profesiilor periculoase. Ca să te afli față-n față cu un delincvent înarmat într-un schimb de focuri sau ca să te bați cu el în praf, trebuie să crezi că tehnica perfectă, antrenamentul constant îți garantează că ești de neînvins. Dar nu e așa, mai ales în schimburile de focuri. Poți să-ți mărești șansele, să înclini balanța în favoarea ta, dar dacă te implici în suficient de multe schimburi de focuri, vei fi ucis într-unul din ele.

Starling văzuse astfel de situații.

Ajungând să pună la îndoială religia tehnicii, încotro putea să se îndrepte Starling?

În tribulațiile ei, de-a lungul zilelor ei coroziv de identice între ele, începu să observe forma lucrurilor. Începu să dea crezare propriilor reacții viscerale, fără să le cuantifice sau să le pună în tiparele strâmte ale cuvintelor. Cam în aceeași perioadă a observat o schimbare în obiceiurile sale legate de lectură. Înainte, ar fi citit explicația unei ilustrații și abia după aceea ar fi privit imaginea. Nu și acum. Uneori nu citea explicațiile deloc.

Ani la rând, citise revistele de modă pe ascuns, simțind o vinovăție de parcă ar fi fost pornografice. Acum începea să recunoască față de sine că în acele imagini exista ceva care o făcea să se simtă flămândă. Între tiparele minții ei, galvanizate de luterani împotriva ruginii corupției, senzația pe care o avea era aceea că cedează în fața unei perversiuni desfătătoare.

În timp și-ar fi găsit oricum tactica, dar o ajută transformarea de proporții din ea. Această transformare îi scurtă drumul către ideea că gustul doctorului Lecter pentru lucruri rare, pentru lucruri care se găsesc pe o piață

limitată, poate să constituie înotătoarea dorsală a monstrului, care iese la suprafață și-l face vizibil.

Folosind comparativ listele computerizate de clienți, Starling ar putea reuși să-i descopere una din identități. Pentru a face aceasta, trebuia să-i cunoască preferințele. Să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva de pe lume.

Care sunt lucrurile care știu că-i plac? *Îi place muzica, vinul, cărțile, mâncarea. Și îi place de mine.*

Primul test în dezvoltarea gustului este să fii dispus să dai crezare opiniei proprii. În domeniul mâncărurilor, vinurilor și muzicii, Starling trebuia să urmeze exemplul doctorului, luând ca reper ceea ce folosise el în trecut, dar într-un domeniu anume era cel puțin egala lui. Automobilele. Starling era o mare iubitoare și cunoscătoare de mașini, și oricine îi vedea mașina putea să-și dea seama de asta.

Înainte să cadă în dizgrație, doctorul Lecter fusese posesorul unui automobil Bentley cu motor cu suprapresiune. Cu suprapresiune, nu turbo. Un motor cu suprapresiune obișnuit, cu un injector de tip Rootes, așa încât nu avea inerția unui turbo. Își dădu seama că piața pentru automobilele Bentley obișnuite este atât de mică încât ar fi un risc să-și cumpere tot această marcă.

Și atunci, ce ar cumpăra acum? Ea înțelegea senzația pe care o căuta doctorul. Un motor cu opt cilindri în V, cu injecție eficientă, cu consum redus, și nu de ultimul răcnet. Ce ar cumpăra ea de pe piața actuală?

Fără îndoială, un Jaguar XRJ sedan cu suprapresiune. Trimise faxuri distribuitorilor de Jaguar de pe Coasta de Est și cea de Vest, cerându-le rapoarte de vânzări săptămânale.

Ce anume îi mai plăcea doctorului Lecter, ceva despre care Starling să știe multe?

Îi place de mine, își zise ea.

Cât de prompt răspunsese la necazul ei! Chiar luând în calcul întârzierea produsă de utilizarea unui serviciu poștal de re-expediere a scrisorii. Păcat că firul oficiului poștal se

dovedise inutil – oficiul se afla într-un loc atât de public că orice hoț de duzină l-ar fi putut folosi.

Cât de repede ajunge *National Tattler* în Italia? De acolo a aflat el de problemele lui Starling; un exemplar a fost găsit în Palazzo Capponi. Fițuica de scandal avea oare un sit Web? Dacă avea un computer în Italia, el ar fi putut să citească un rezumat al incidentului pe sit-ul public al FBI. Ce informații ar fi putut să obțină de la calculatorul doctorului Lecter?

Printre obiectele lui personale de la Palazzo Vecchio nu se afla înregistrat niciun computer.

Și totuși, ea văzuse *ceva.* Scoase fotografiile bibliotecii din Palazzo Capponi. Iată o fotografie a splendidului birou de unde i-a scris. Imaginea arată un computer pe birou. Un computer portabil Phillips. În celelalte fotografii nu mai apărea.

Cu ajutorul dicționarului și multă trudă, Starling compuse un fax către Chestura din Florența:

Fra le cose personali del dottor Lecter, c'e un computer portatile?

Și astfel, cu pași mici, Clarice Starling a început să-l urmărească pe doctorul Lecter pe coridoarele gustului său, având mai multă încredere în terenul pe care pășea decât ar fi fost justificat.

• Capitolul 43

Cordell, asistentul lui Mason Verger recunoscu scrisul de mână aparte imediat, având o mostră înrămată pe birou. Hârtia avea sigla hotelului Excelsior din Florența, Italia.

La fel ca un număr tot mai mare de oameni avuți din epoca atentatelor cu bombă, Mason dispunea de propriul său fluoroscop pentru examinarea corespondenței, asemănător cu cel al Poștei americane.

Cordell își puse niște mănuși și verifică scrisoarea. Fluoroscopul nu arătă sârme, nici baterii. În conformitate cu instrucțiunile stricte ale lui Mason, copie apoi scrisoarea și plicul pe un copiator, manevrându-le cu o pensetă, după care își schimbă mănușile înainte să ia copia și să i-o ducă lui Mason.

Pe foaia de hârtie se vedea scrisul de mână elegant al doctorului Lecter.

Dragă Mason,

Îți mulțumesc pentru că ai pus o asemenea recompensă uriașă pe capul meu. Aș vrea s-o mărești. Ca sistem de avertizare timpurie, recompensa e mai bună decât radarul. Determină autoritățile de pretutindeni să-și uite îndatoririle și să bâjbâie după mine de capul lor, cu rezultatele pe care le vezi.

La drept vorbind, îți scriu ca să-ți împrospătez memoria în privința fostului tău nas. În articolul tău militant împotriva drogurilor apărut recent în Ladies' Home Journal ai afirmat că ți-ai dat nasul, împreună cu restul feței, de mâncare câinilor, Skippy și Spot, care dădeau din coadă la picioarele tale. N-a fost chiar așa: l-ai mâncat tu însuți, pentru împrospătarea puterilor. După sunetele emise în timp ce l-ai mestecat, aș spune că avea o consistență asemănătoare cu cea a pipotei de pui. „Are exact gust de pui!” *a fost comentariul tău la acel moment. Mi-am amintit de acest sunet într-un bistro, când un francez a atacat o salată gésier.*

Nu-ți mai amintești asta, Mason?

Că veni vorba de pui: mi-ai spus în timpul terapiei că, pe când corupeai copiii mai puțin

norocoși din tabără, ai aflat că ciocolata îți irită uretra. Nu-ți mai amintești nici asta, așa-i?

Nu crezi că e foarte posibil să-mi fi spus tot felul de lucruri pe care acum nu ți le mai amintești?

Între tine și Isabela există o asemănare izbitoare, Mason. Ca un iubitor al Bibliei ce te afli, îți amintești desigur că niște câini au mâncat fața Isabelei, împreună cu corpul, după ce eunucii au aruncat-o pe fereastră.

Oamenii tăi m-ar fi putut asasina pe stradă. Dar mă voiai viu, nu-i așa? După aromele emanate de lacheii tăi, e evident cum plănuiai să mă distrezi. Mason, Mason. Dacă tot îți dorești așa de fierbinte să mă vezi, să-ți spun ceva care să te mângâie – și știi că nu mint niciodată.

Înainte să mori ai să-mi vezi chipul.

Cu sinceritate,
Hannibal Lecter, MD

P.S. Îmi fac totuși griji că n-ai să trăiești așa de mult, Mason. Trebuie să eviți noile forme de pneumonie. Ești foarte vulnerabil la ele, așa predispus cum ești (și cum vei rămâne). Îți recomand vaccinarea imediată, împreună cu injecții de imunizare pentru hepatita A și B. Nu vreau să te pierd prematur.

Mason părea că nu prea mai are aer când termină de citit. Așteptă, așteptă, și într-un târziu îi spuse lui Cordell ceva ce acesta nu auzi. Se aplecă spre Mason și strădania lui fu răsplătită cu o împroșcătură de salivă când Mason vorbi din nou:

— Fă-mi legătura cu Paul Krendler. Și apoi cu Maestrul Porcar.

• Capitolul 44

Același elicopter care-i aducea zilnic lui Mason Verger presa străină îl aduse la Muskrat Farm și pe Paul Krendler, asistent adjunct al inspectorului general.

Prezența malefică a lui Mason și camera lui întunecoasă cu aparatura ei șuierătoare și țiparul în perpetuă mișcare ar fi fost suficiente pentru a-l face pe Krendler să nu se simtă în largul lui, dar în plus a mai trebuit și să urmărească înregistrarea morții lui Pazzi de mai multe ori.

Krendler văzu de șapte ori familia Viggert învârtindu-se în jurul statuii lui David, văzu plonjonul lui Pazzi, văzu cum îi dau intestinele pe-afară. La a șaptea vizionare, Krendler se aștepta ca și intestinele lui David să dea pe-afară.

În cele din urmă, luminile puternice din plafon se aprinseră în colțul vizitatorilor din camera lui Mason, căzând fierbinți pe creștetul lui Mason și strălucind pe scalpul lui, expus de părul tot mai rar, tuns perie.

Familia Verger înțelege ca nimeni alta lăcomia porcină, așa că Mason începu cu ceea ce voia Krendler pentru sine. Mason vorbi din beznă, cu propoziții punctate de acțiunea aparatului respirator.

— N-am nevoie să-ți aud… toată platforma… De câți bani e nevoie?

Krendler voia să vorbească între patru ochi cu Mason, dar nu erau singuri în cameră. O siluetă cu umeri largi și musculatură înspăimântătoare se profila în fața acvariului luminat slab. Ideea de a fi auzit de o gardă de corp îi provoca lui Krendler nervozitate.

— Aș prefera să vorbim doar noi doi, te deranjează să-i spui dumnealui să plece?

— Ea e sora mea, Margot. Poate să rămână.

Margot ieși din întuneric, în foșnetul pantalonilor mulați.

— O, îmi cer scuze, spuse Krendler ridicându-se pe jumătate.

— Bună ziua, spuse ea.

Dar în loc să accepte mâna întinsă a lui Krendler, Margot luă două nuci dintr-un castron de pe masă și, strângându-le în pumn până când pocniră zgomotos, se întoarse în fața acvariului unde probabil le mâncă. Krendler auzi cojile căzând pe podea.

— Buun, să auzim, spuse Mason.

— Ca să-l detronez pe Lowenstein din districtul douăzeci și șapte, minimum zece milioane de dolari.

Krendler își încrucișă picioarele și privi undeva în beznă. Nu știa dacă Mason îl vede.

— Am nevoie de suma asta doar pentru presă. Dar îți garantez că-i vulnerabil. Sunt în măsură să știu.

— Care-i chestia cu el?

— Să spunem că are o comportare…

— Zi pe șleau, e vorba de bani sau de curve?

Krendler se simțea stânjenit să spună „curve” în fața lui Margot, dar pe Mason nu părea să-l deranjeze.

— E însurat și are o legătură de durată cu un judecător de la curtea de apel, care a decis în favoarea unora din sponsorii lui. Hotărârile sunt probabil coincidențe, dar dacă televiziunea îl condamnă, n-am nevoie de mai mult.

— E o femeie judecător? vru să știe Margot.

Krendler încuviință cu capul. Neștiind dacă Mason l-a văzut, adăugă:

— Da. O femeie.

— Păcat, zise Mason. Ar fi fost și mai și dacă era *poponar,* nu-i așa, Margot? Totuși, Krendler, nu poți răscoli rahatul cu mâinile tale. Nu poate porni de la tine.

— Noi am conceput un plan care oferă alegătorilor…

— Nu poți să răscolești tu rahatul, repetă Mason.

— Am să mă asigur că Comisia Disciplinară a Ministerului de Justiție știe unde să caute, așa fel încât Lowenstein să nu mai aibă scăpare. Vrei să spui că mă poți ajuta?

— Te pot ajuta cu jumătate din sumă.

— Cinci?

— Hai să nu minimalizăm spunând simplu „cinci”. Hai să spunem, cu respectul cuvenit, *cinci milioane de dolari.* Domnul m-a binecuvântat cu banii ăștia. Și cu ei voi face voia Lui: îi capeți numai dacă Hannibal Lecter ajunge fără probleme în mâinile mele.

Mason respiră de câteva ori.

— Dacă se întâmplă așa, vei fi domnul congresmen Krendler pentru districtul douăzeci și șapte, și singurul lucru pe care ți-l voi cere vreodată este să te opui Legii Sacrificării blânde a animalelor. Dacă FBI pune mâna pe Lecter, sau dacă polițaii pun mâna pe el și scapă cu o injecție letală, hm, mi-a părut bine să te cunosc.

— Nu pot face nimic dacă e prins de vreo jurisdicție locală. Sau dacă gașca lui Crawford dă de noroc și-l prinde; nu pot controla așa ceva.

— În câte state unde pedeapsa cu moartea e în vigoare ar putea fi acuzat doctorul Lecter? întrebă Margot.

Vocea ei era uscată, dar profundă, ca a lui Mason, din cauza hormonilor pe care îi luase.

— Trei state, în fiecare acuzația fiind crimă cu premeditare, multiplă.

— Dacă e arestat, vreau să fie acuzat la nivel statal, spuse Mason. Fără acuzații de răpire, fără încălcări ale drepturilor civile, fără amestecul poliției interstatale. Vreau să scape cu o condamnare pe viață, vreau să fie închis într-o închisoare de stat, nu într-o îngrăditură federală de maximă securitate.

— Să întreb care-i motivul?

— Doar dacă vrei să-ți și spun. Nu e ceva sub incidența Legii privind sacrificarea blândă a animalelor, spuse Mason și chicoti.

Discuția îl epuizase. Îi făcu semn lui Margot. Ea aduse un notes în lumină și citi însemnările pe care și le făcuse.

— Vrem toate informațiile pe care le obții, și asta înainte să ajungă la Științe Comportamentale; vrem rapoartele de la Științe Comportamentale imediat ce sunt înaintate, și

vrem codurile de acces la PECV și la Centrul Național de Informare Criminalistică.

— Va trebui să folosești un telefon public de fiecare dată când accesezi PECV, spuse Krendler, adresându-și în continuare vorbele întunericului, ca și cum femeia n-ar fi fost acolo. Cum poți face asta?

— *Eu* pot, zise Margot.

— Ea poate s-o facă, șopti Mason din beznă. Margot creează programe de antrenament pentru aparatele de forță din sălile de gimnastică. E mica ei afacere, ca să nu fie nevoită să trăiască pe spinarea *Fratelui.*

— FBI-ul are o rețea închisă și în parte codificată. Va trebui să accesați programul de la o adresă intermediară exact așa cum vă voi spune și să încărcați datele pe un computer portabil programat la Ministerul de Justiție, spuse Krendler. Astfel, dacă PECV încearcă să vă pună pe urme o jucărioară de identificare, va ajunge la Justiție. Cumpără un computer portabil cu viteză de lucru mare și cu un modem rapid, cu banii jos, de la un distribuitor cu vânzări mari, și nu expedia niciun fel de certificat de garanție. Cumpără și o unitate zip. Nu intra pe Internet de pe computerul acela. O să am nevoie de el de azi pe mâine și-l vreau înapoi când ați terminat. Vă mai caut eu. Bun, asta-i tot.

Krendler se ridică și-și adună hârtiile.

— Asta nu e *chiar totul,* domnule Krendler, spuse Mason. Lecter nu trebuie să iasă la iveală. Are bani cât să stea ascuns o veșnicie.

— De unde are bani? întrebă Margot.

— A avut în terapie psihiatrică vreo câțiva oameni foarte bogați și bătrâni, zise Krendler. I-a determinat să-i lase prin testament o grămadă de bani și acțiuni și le-a ascuns bine. Fiscul n-a izbutit să le dea de urmă. Au exhumat cadavrele a doi dintre binefăcătorii lui, să vadă dacă el i-a ucis, dar n-au găsit nimic. Examenul de toxine a ieșit negativ.

— Prin urmare, n-o să fie prins în vreun jaf; are bani, conchise Mason. Va trebui să-l momim. Să te gândești cum.

— O să afle de unde a venit atacul din Florența, spuse Krendler.

— De bună seamă.

— Așa că o să-ți pună gând rău.

— Nu cred, spuse Mason. Mă place așa cum sunt. Să te gândești, Krendler.

Mason începu să fredoneze.

Paul Krendler, asistent adjunct al inspectorului general auzi doar fredonatul în timp ce ieși din cameră. Mason fredona imnuri deseori când punea ceva la cale. *Ai la îndemână cea mai bună momeală, Krendler, dar despre asta vom vorbi după ce vei face un depozit bancar incriminator, după ce ai să fii al meu.*

• Capitolul 45

În camera lui Mason rămaseră doar fratele și sora.

Lumină blândă și muzică. O muzică nord-africană, un fel de flaut și tobe. Margot șade pe canapea, cu capul în jos, coatele pe genunchi. Ar putea fi un aruncător de greutate odihnindu-se, sau un halterofil în sala de gimnastică, după antrenament. Respiră o idee mai repede ca aparatul lui Mason.

Melodia se încheie și ea se ridică, merge la căpătâiul lui. Țiparul își scoate capul prin gaura din stânca artificială ca să vadă dacă din cerul lui unduios, argintiu o să plouă din nou cu crapi în seara asta. Vocea aspră a lui Margot e cât de moale poate fi:

— Ești treaz?

Într-o clipă, Mason fu prezent îndărătul ochiului mereu deschis.

— Să fie momentul să vorbim despre… (pauză pentru respirație) ceea ce *vrea Margot*? Stai aici, pe genunchii Moșului.

— Știi bine ce vreau.

— Spune-mi.

— Judy și cu mine vrem să avem un copil. Vrem să avem un copil Verger, copilul nostru.

— De ce nu cumpărați un copil chinez? Sunt mai ieftini ca purceii.

— E un lucru bun, am putea s-o facem și pe asta.

— Ce zice testamentul tatei… *Eventualului moștenitor, confirmat ca descendent al meu la Laboratoarele Cellmark sau în alt laborator similar prin teste ADN, îi va reveni întreaga mea avere la moartea iubitului meu fiu, Mason.* Iubitul meu fiu, Mason. Ăsta-s eu. *În lipsa unui moștenitor, unicul beneficiar va fi Convenția Baptistă din Sud, cu clauzele specifice privind Universitatea Bazlor din Waco, Texas.* Chiar l-ai scos pe tata din pepeni cu chestia aia cu datul limbilor, Margot.

— Poate n-ai să crezi, dar nu e vorba de bani; mă rog, e puțin și asta, dar tu nu vrei un moștenitor? Ar fi și moștenitorul tău, Mason.

— De ce nu găsești un flăcău de treabă căruia să-i tragi un futai, Margot? Nu cred că nu știi cum.

Muzica marocană crește din nou în intensitate, iar frazele obsedante ale flautului sună în urechile ei ca mânia.

— Eu nu mai sunt bună de nimic. Ovarele mele s-au atrofiat cu toate porcăriile pe care le-am înghițit. Și vreau ca Judy să fie implicată și ea. Ea vrea să poarte copilul. Mason, ai spus că dacă te ajut… mi-ai promis niște spermă.

Degetele ca de păianjen ale lui Mason se mișcară.

— Servește-te. Dacă mai există.

— Mason, sunt toate șansele să mai ai încă spermatozoizi viabili, și am putea s-o recoltăm fără durere…

— *Să recoltați spermatozoizii* mei *viabili*? S-ar zice că ai vorbit cu cineva.

— Doar la clinica de fertilitate, totul e confidențial.

Chipul lui Margot se îmblânzi, chiar și în lumina rece a acvariului.

— Am fi niște părinți foarte buni, Mason; am făcut cursuri pentru îngrijirea copiilor, Judy provine dintr-o familie mare și înțelegătoare, și există un grup de suport pentru părinții femei.

— Când eram mici te pricepeai să mă faci să ejaculez. Țâșnea din mine ca din tun. Și încă al naibii de repede.

— Tu m-ai făcut să *sufăr* când eram mică, Mason. M-ai rănit și mi-ai dislocat umărul – nici acum nu pot ridica mai mult de treizeci de kilograme cu stânga.

— Dacă n-ai vrut să iei ciocolata… Am spus că mai vorbim despre asta, surioară, când treaba e încheiată.

— Hai să facem testul acum, insistă Margot. Doctorul poate să ia o probă fără să te doară…

— Las-o baltă cu durerea, oricum nu simt nimic acolo jos. Ai putea s-o sugi până te învinețești, și nici măcar n-ar fi prima oară, numai că am pus deja pe câțiva să încerce și nu s-a întâmplat nimic.

— Doctorul poate să recolteze fără durere o mostră, ca să vadă dacă ai spermatozoizi mobili. Judy face deja tratament pentru creșterea fertilității. Ținem la zi graficul ciclului ei; sunt o mulțime de lucruri de făcut.

— În tot acest timp n-am avut plăcerea s-o cunosc pe Judy. Cordell spune că-i crăcănată. De când sunteți voi două un *cuplu,* Margot?

— Cinci ani.

— De ce n-o aduci aici? Am putea să… *încercăm ceva,* ca să zic așa.

Tobele nord-americane se opriră cu o ultimă lovitură și lăsară o tăcere țiuitoare în urechile lui Margot.

— De ce nu te ocupi singurel de alianța ta cu Ministerul de justiție? spuse ea aproape de gaura unde ar fi trebuit să fie urechea lui. De ce nu încerci să intri într-o cabină telefonică împreună cu blestematul tău de calculator

portabil? De ce numai plătești niște paraziți nenorociți ca să-l prindă pe tipul care ți-a făcut mutra biscuiți pentru câini? *Ai spus că mă ajuți, Mason.*

— Am să te ajut. Trebuie doar să mă gândesc la momentul potrivit

Margot sparse două nuci și lăsă cojile să cadă pe cearșaful lui Mason.

— Nu te gândi prea mult, Zâmbărețule.

Pantalonii ei mulați fâșâiau ca un samovar când ea ieși din cameră.

• Capitolul 46

Ardelia Mapp gătea când avea chef, dar când gătea, rezultatul era extrem de gustos. Zestrea ei genetică era o combinație de jamaicană și populație neagră Gullah din statele sud-estice. În momentul de față pregătea pastramă de pui, scoțând sâmburii unui ardei iute scoțian pe care îl ținea cu grijă de coadă. Refuza să plătească mai mult pentru pui gata tranșați, așa că îi dădu de lucru lui Starling cu satârul și planșeta de tocat.

— Dacă lași bucățile întregi, condimentele n-o să le pătrundă la fel de bine cum ar face-o dacă le despici, explică ea, nu pentru prima oară.

Luă satârul și despică un spate cu atâta forță că de șorț i se prinseră așchii de os.

— Uite, așa. Ce faci, de ce arunci gâturile alea? Pune frumusețea aia înapoi aici.

Un minut mai târziu:

— Am fost la oficiul poștal azi. I-am trimis mamei pantofii.

— Și eu am fost la poștă, puteam să-i duc eu.

— Ai *auzit* ceva la poștă?

— Nț.

Mapp încuviință, deloc surprinsă.

— Bârfele zic că ți se supraveghează corespondența.

— Cine?

— Directivă confidențială de la Inspectorul poștal. Nu știai, așa-i?

— Nu.

— Atunci descoperă pe altă cale, trebuie să-mi protejez amicul de la poștă.

— Bine.

Starling puse jos satârul o clipă.

— Iisuse.

Starling fusese la ghișeul de la poștă și cumpărase timbre; nu citise nimic pe chipurile impenetrabile ale funcționarelor ocupate, majoritatea negrese, dintre care le cunoștea pe mai multe. Evident, cineva voia s-o ajute, dar însemna să-și asume un risc mare, incluzând acuzații penale și periclitarea pensiei. Evident, cineva avea mai multă încredere în Ardelia decât în Starling. Pe lângă anxietate, Starling simți o tresărire de bucurie la gândul că se află în grațiile „liniei fierbinți” afro-americane. Poate că asta exprima opinia neexprimată că a împușcat-o pe Evelda Drumgo în legitimă apărare.

— Acuma ia legătura aia de ceapă verde și toac-o mărunt cu coada cuțitului, Toci și cozile, o instrui Ardelia.

După ce termină munca de ajutor de bucătar, Starling se spălă pe mâini și intră în ordinea absolută a sufrageriei Ardeliei, unde se așeză. Ardelia veni și ea după câteva minute, ștergându-se pe mâini cu un prosop de vase.

— Ce mama dracului mai e și rahatul ăsta? zise ea.

Aveau obiceiul să înjure pe săturate înainte să abordeze un subiect cu adevărat sumbru, obicei care înlocuia, la sfârșit de secol, fluieratul în beznă.

— Să fiu a mamii naibii dacă știu, răspunse Starling. *Cine-i* jigodia care se uită în scrisorile mele, asta-i chestia.

— Tipii mei pot merge doar până la nivelul birourilor de detectivi particulari.

— Nu-i vorba de raid, nu-i vorba de Evelda. Dacă-mi supraveghează corespondența, trebuie să fie legat de doctorul Lecter.

— Ai predat absolut tot, fiecare afurisită de chestie pe care ți-a trimis-o. L-ai informat pe Crawford despre toate.

— Asta-i al dracu' de adevărat. Dacă mă verifică Biroul pentru Responsabilitate Profesională a FBI, cred că pot să aflu. Dacă e cel al Justiției, nu știu.

Ministerul de Justiție și subsidiarul său, FBI au fiecare propriul Birou pentru Responsabilitate Profesională; cele două cooperează, teoretic, dar uneori se ciocnesc. Astfel de conflicte sunt cunoscute pe plan intern drept concursuri de „udat gardul", iar agenții prinși la mijloc se înecă uneori. Pe lângă asta, inspectorul general de la Justiție, numit pe criterii politice, poate să intervină oricând și să preia un caz delicat.

— Dacă știu ceva ce Hannibal Lecter pune la cale, dacă cred că e pe aproape, trebuie să te anunțe, ca să iei măsuri de protecție. Starling, ți se întâmplă vreodată… să-l simți în preajma ta?

Starling clătină din cap.

— Nu prea-mi fac griji din pricina lui. Nu în felul ăsta. Trece mult timp fără să mă gândesc o clipă măcar la asta. Știi senzația aia ca de plumb, senzația aia cenușie, de greutate în piept, când ți-e groază de ceva? N-am simțit-o niciodată. Cred că aș ști dacă aș avea o problemă.

— Ce-ai *face,* Starling? Ce-ai face dacă l-ai vedea în fața ta? Așa, pe neașteptate? Te-ai gândit vreodată? L-ai soma?

— Pe cât de repede mi-aș putea mișca fundul, i-aș soma fundul nenorocit

Ardelia râse.

— Și după aia?

Zâmbetul lui Starling dispăru.

— Asta ar depinde de el.

— Ai putea să-l împuști?

— Ca să-mi păstrez eu fundul neatins? Glumești? *Dumnezeule,* sper ca asta să nu se întâmple niciodată, Ardelia. Aș fi bucuroasă să fie arestat din nou fără ca nimeni să nu mai fie rănit, nici chiar el. Dar, să-ți spun o treabă: uneori mă gândesc că dacă va fi vreodată încolțit, aș vrea să merg eu să-l arestez.

— Să nu mai spui asta niciodată.

— Cu mine ar avea mai multe șanse să scape cu viață. Eu nu l-aș împușca fiindcă mă tem de el. Nu e vârcolac. Totul ar depinde de el.

— Te temi de el? Ar fi bine să te temi *suficient de tare.*

— Știi ce e de temut, Ardelia? E de temut când cineva îți spune adevărul. Aș vrea să văd că scapă de injecție. Dacă reușește și e închis în vreun ospiciu, există suficient interes academic față de el ca să-i asigure un tratament destul de bun. Dacă ar fi fost la răcoare, i-aș mulțumi pentru scrisoare. Nu poți ucide un om suficient de nebun ca să spună adevărul.

— Există un motiv pentru care cineva îți supraveghează corespondența. Au obținut un ordin judecătoresc care se află acum undeva, pus bine. Încă nu suntem puse sub supraveghere, altfel ne-am fi dat seama. Dar n-aș spune că posibil ca javrele alea să știe că el e pe-aproape și să nu-ți spună. Ai grijă mâine.

— Crawford ne-ar fi spus. Nu pot să adune prea multe împotriva lui Lecter fără să-l informeze și pe el.

— Jack Crawford e *de domeniul trecutului,* Starling. În privința lui nu prea ești la curent. Și dacă adună ceva împotriva *ta*? Pentru că ai limbă ascuțită, pentru că nu l-ai lăsat pe Krendler să ți se strecoare sub fustă? Dacă cineva vrea să te facă praf? Hei, acuma chiar vorbesc serios că trebuie să-mi protejez sursa.

— Am putea să facem ceva pentru amicul tău de la poștă? Trebuie să facem ceva?

— Da’ cine crezi că vine la cină?

— *Bine lucrat, Ardelia*! Stai nițel, credeam că *eu* vin la cină.

— Poți să iei o porție acasă, la pachet.

— Mulțam.

— N-ai pentru ce, fetițo. La drept vorbind e plăcerea mea.

• Capitolul 47

Starling era încă micuță când s-a mutat dintr-o casă de scânduri care gemea în vânt, în clădirea solidă de cărămidă roșie a Orfelinatului Luteran.

Cea mai prăpădită locuință familială din copilăria ei scurtă avusese o bucătărie caldă, unde împărțea portocale cu tatăl ei. Dar moartea știe unde sunt căsuțele de felul acesta, unde trăiesc oameni care fac munci periculoase pentru nu prea mulți bani. Tatăl iei a plecat din această casă în camioneta lui veche, în raidul acela de noapte care l-a ucis.

Starling a fugit din casa ei adoptivă pe un cal crescut pentru sacrificare, în vreme ce familia ei adoptivă tăia mieii, și a găsit un fel de refugiu în Orfelinatul Luteran. Structurile instituționale, mari și solide, au făcut-o încă de atunci să se simtă în siguranță. Poate că luteranii nu erau prea darnici cu căldura sufletească și cu portocalele, dar în același timp prea darnici cu predicile, însă regulile erau reguli, iar dacă le înțelegeai, totul era bine.

Atâta timp cât înfruntarea dificultăților consta în competiții impersonale sau în acțiuni de stradă, ea știa că poate să-și câștige siguranța. Dar Starling nu era deloc dăruită pentru intrigile instituționale.

Acum, ieșind din vechiul ei Mustang, la acest început de zi, fațada înaltă a clădirii Quantico nu mai era marele piept

de cărămidă la care să-și găsească refugiul. Prin aerul dens de deasupra parcării, chiar și ușile de la intrare păreau șui.

Ar fi vrut să-l vadă pe Jack Crawford, dar nu mai avea când. Filmările la Hogan's Alley erau programate să înceapă imediat ce soarele se ridica destul de mult.

Ancheta masacrului de la pescăria Feliciana necesita reconstituirea filmată, făcută pe poligonul de tragere Hogan's Alley de la Quantico, în care să se expliciteze fiecare împușcătură, fiecare traiectorie.

Starling trebuia să-și joace rolul. Duba „civilă" pe care o folosiseră era cea originală, lipită cu bandă adezivă, nevopsită, arătând ultimele găuri de gloanțe. O dată, apoi încă o dată și încă o dată, ieșiră grămadă din duba veche; de fiecare dată, agentul care juca rolul lui John Brigham cădea cu fața în jos, iar cel care-l interpreta pe Burke se zvârcolea pe pământ. Procesul, folosind gloanțe oarbe, zgomotoase, o epuiză.

Terminară la jumătatea după-amiezei.

Starling își lăsă echipamentul SWAT și-l găsi pe Jack Crawford în biroul său.

Reîncepuse să-l numească „domnul Crawford", iar el părea tot mai distrat și mai distant față de toți.

— Vrei o aspirină, Starling? o întrebă când o văzu în ușa biroului său.

Crawford lua mai multe medicamente pe parcursul zilei. Mai lua Gingko Biloba, Saw Palmetto, St. John's Wort și aspirină pentru copii. Le lua într-o anumită ordine din palmă, dând capul pe spate ca și cum ar fi băut un pahar de tărie.

În ultimele săptămâni începuse să-și agațe în cuierul din birou haina de la costum și lua pe el un pulover pe care i-l împletise răposata lui soție, Bella. Acum arăta cu mult mai bătrân decât își amintea să fi arătat tatăl ei.

— Domnule Crawford, o parte din corespondență îmi e deschisă. Nu se pricep prea bine. Pare că desfac plicurile deasupra unei oale în clocot.

— Corespondența îți e supravegheată de când ți-a scris Lecter.

— Nu făceau decât să verifice pachetele cu fluoroscopul. N-aveam nimic împotrivă, dar corespondența personală mi-o pot citi singură. Nimeni nu mi-a suflat o vorbă.

— Nu e Biroul nostru pentru responsabilitate profesională.

— Nu e nici adjunctul Dawg, domnule Crawford, e cineva suficient de sus ca să obțină un mandat de interceptare de tip 3.

— Dar pare o treabă de amatori?

Ea tăcu timp suficient pentru ca el să adauge:

— Mai bine că ai observat astfel, nu, Starling?

— Da, domnule.

El țuguie buzele și încuviință.

— Am să mă interesez.

Își aranjă flacoanele de medicamente în sertarul de sus al biroului.

— Am să vorbesc cu Carl Schirmer de la Justiție, și-o să lămurim treaba asta.

Schirmer era scos pe linia moartă. Bârfa spunea că se va pensiona la sfârșitul anului; toți prietenii lui Crawford ieșeau la pensie.

— Mulțumesc, domnule.

— E cineva promițător prin clasele de viitori polițiști la care le predai? Vreunul cu care ar trebui să stea de vorbă cei de la Recrutări?

— La medicină legală, nu știu încă – sunt timizi în fața mea la crimele sexuale. Dar sunt vreo doi trăgători buni.

— Din ăștia avem suficienți.

O privi fugitiv.

— Nu mă referem la tine.

•

La sfârșitul zilei în care a repetat scena morții lui, Starling se duse la mormântul lui John Brigham de la Cimitirul Național Arlington.

Puse mâna pe piatra funerară, încă zgrunțuroasă de la daltă. Brusc, simți pe buze senzația distinctă pe care a avut-o când i-a sărutat fruntea, rece ca marmura și cu granule de pudră, ultima oară când s-a dus la căpătâiul lui și i-a pus în mână, sub mănușa albă, propria ei medalie de campioană la luptă cu pistolul.

Acum frunzele cădeau în Arlington și se așterneau pe pământ. Starling, cu mâna pe piatra funerară a lui John Brigham, privind peste hectarele acoperite de morminte, se întrebă câți oameni ca el și-au pierdut viața din cauza prostiei, egoismului și târguielilor unor bătrâni obosiți.

Indiferent dacă crezi sau nu în Dumnezeu, dacă ești războinic, Arlington e un loc sacru, iar tragedia nu este să mori, ci să mori degeaba.

Simțea între ea și Brigham o legătură care nu era mai puțin puternică pentru că n-au fost niciodată amanți. Îngenuncheată lângă piatra lui funerară, își aminti. El a întrebat-o ceva, cu blândețe, și ea a răspuns „nu”, iar pe urmă el a întrebat-o dacă pot fi prieteni, și vorbea serios, iar ea a spus „da”, și vorbea serios.

Îngenunchind în Arlington, se gândi la mormântul tatălui ei, de departe. Nu mai fusese acolo de la absolvirea colegiului, prima în clasa ei, și s-a dus la mormântul lui să-i spună. Se întrebă dacă sosise vremea să se întoarcă.

Apusul soarelui printre crengile negre ale copacilor din Arlington era la fel de portocaliu ca și portocala pe care o împărțise cu tatăl ei. Sunetul cornului în depărtare o cutremură. Piatra de mormânt era rece sub mâna ei.

• Capitolul 48

Îl putem vedea prin aburii respirației: un punct strălucitor pe cerul senin al nopții deasupra Noilor Teritorii, deasupra lui Orion, apoi trecând încet dincolo de el. Un

Boeing 747 deplasându-se spre vest, înfruntând un vânt ce bătea din față cu o sută de mile pe oră.

La clasa a doua, cu care călătoresc turiștii excursiilor în circuit, cei cincizeci și doi de membri ai Old World Fantasy, un tur prin unsprezece țări în șaptesprezece zile, se întorc la Detroit și Windsor, Canada. Spațiul pentru umeri este de cincizeci de centimetri. Spațiul pentru șolduri, între cotiere, e de cincizeci de centimetri. Cu cinci centimetri mai mult decât avea la dispoziție un sclav odinioară.

Pasagerii primesc ca hrană resturi transformate în sandvișuri reci ca gheața cu carne lunecoasă și brânzeturi prelucrate, și respiră gazele și exhalațiile altora în aerul re-procesat economic, o variantă a principiului adăpării animalelor cu excremente fermentate, introdus de negustorii de vite și porci în anii cincizeci.

Doctorul Lecter se află în mijlocul compartimentului de clasa a doua, pe rândul din mijloc, având de ambele părți copii, iar la capătul rândului o femeie cu un sugar în brațe. După atâția ani petrecuți în celule de închisoare și cămăși de forță, doctorului Lecter nu-i place spațiul limitat. Un joc computerizat aflat în poala băiețelului de lângă el cârâie necontenit.

Ca mulți alții răspândiți pe cele mai ieftine locuri, doctorul Lecter poartă o insignă galbenă având desenată o figură zâmbitoare, pe care scrie cu litere mari, roșii CAN-AM TOURS, și, la fel ca și ceilalți turiști, poartă un trening. Al lui are însemnele echipei de hochei Toronto Maple Leafs. Pe sub haine, prinsă de corp se află o cantitate considerabilă de bani.

Doctorul Lecter s-a alăturat grupului de turiști cu trei zile în urmă, cumpărându-și locul de la un agent din Paris care se ocupa de anulările de ultimă oră pe caz de boală. Bărbatul care ar fi trebuit să se afle pe acest loc pornise spre casă, în Canada într-un sicriu, după ce inima sa a cedat pe când urca Domul Sfântului Petru.

După sosirea la Detroit, doctorul Lecter trebuie să treacă prin vamă și pe la controlul pașapoartelor. Poate fi sigur că ofițerii de securitate și cei de la imigrări de pe toate aeroporturile importante din emisfera vestică au fost alertate și puse în temă în privința lui. Dacă fotografia lui nu se află lipită pe perete în biroul de control al pașapoartelor, atunci precis așteaptă ca noutate de ultimă oră în fiecare computer de la vamă și imigrări.

În această situație, se gândește el, s-ar putea să se bucure totuși de un noroc: fotografiile folosite de autorități ar putea fi cele ale vechii sale înfățișări. Pașaportul fals folosit de el pentru intrarea în Italia nu avea un dosar care să-i corespundă, în țara de origine, care să furnizeze înfățișarea lui actuală. În Italia, Rinaldo Pazzi încercase să-și facă viața mai ușoară și să-l mulțumească pe Mason Verger luând dosarul poliției, inclusiv fotografia și negativul folosite pentru *permesso di soggiorno* și permisul de muncă al doctorului Fell. Doctorul Lecter le găsise în servieta lui Pazzi și le distrusese.

Cu excepția cazului în care Pazzi l-ar fi fotografiat pe doctorul Fell în taină, exista o șansă reală ca nicio imagine a noului chip al doctorului Lecter să nu existe în lume. Nu este prea diferit de vechea înfățișare – puțin colagen adăugat în jurul nasului și pe obraji, altă culoare a părului, ochelari, dar e suficient de diferit dacă nu se atrage atenția asupra lui. Pentru cicatricea de pe dosul mâinii, găsise o loțiune persistentă și un agent de bronzare.

Se așteaptă ca la Aeroportul Metropolitan Detroit, Serviciul de Imigrări să-i împartă pe noii sosiți în două categorii: cei cu pașapoarte americane și cei cu pașapoarte de altă proveniență. Alesese un oraș de frontieră pentru ca șirul celor cu alte pașapoarte să fie gros. Avionul e plin de canadieni. Doctorul Lecter crede că poate să treacă o dată cu turma, atâta timp cât turma îl acceptă. A făcut turul câtorva monumente istorice și galerii de artă cu acești turiști, a călătorit în cloaca acestui avion împreună cu ei,

dar există niște limite: nu poate să mănânce împreună cu ei lăturile oferite de această linie aeriană.

Obosiți, cu bășici la picioare, sătui de hainele și de tovarășii lor de drum, turiștii scurmă în pungile cu mâncare și scot din sandvișuri foile de salată, înnegrite de frig.

Doctorul Lecter, nevrând să atragă atenția asupra lui, așteaptă până când ceilalți pasageri și-au consumat gustarea jalnică, așteaptă până după ce merg la toaletă și majoritatea adorm. La distanță, în față, e proiectat pe ecran un film vechi. El încă mai așteaptă, cu răbdarea unui șarpe. Lângă el, băiețelul a adormit peste jocul electronic. Pretutindeni în avionul pântecos, lămpile de citit se sting.

Atunci și numai atunci, furișând o privire în jur, doctorul Lecter își scoate de sub scaunul din față merindea aflată într-o cutie galbenă cu ornamente cafenii de la Fauchon, un restaurant din Paris. Este legată cu două panglici de mătase în culori complementare. Doctorul Lecter s-a aprovizionat cu paté de fois gras cu trufe, răspândind o aromă minunată, și smochine de Anatolia din ale căror lujere tăiate încă mai picură suc dulce. Are și o sticlă mică din coniacul pe care îl preferă, St. Estephe. Panglica de mătase cade cu o șoaptă slabă.

Doctorul Lecter e pe punctul de a savura o smochină, o ține în dreptul buzelor, nările lui freamătă de aroma fructului, nehotărât dacă să bage în gură smochina întreagă, dintr-o singură mușcătură savuroasă, sau doar jumătate când jocul electronic de lângă el scoate un bip. Apoi încă unul. Fără să întoarcă deloc capul, doctorul ascunde smochina și se uită la copilul de lângă el. Aroma de trufe, ficat și coniac se ridică din cutia deschisă.

Băiețelul adulmecă aerul. Ochii lui mici, strălucitori ca și cei ai rozătoarelor alunecă lateral, spre mâncarea doctorului Lecter. Vorbește cu vocea pătrunzătoare a copiilor care trebuie să concureze cu cel puțin un frate pentru atenția și afecțiunea părinților

— *Hei, domnule. Hei, domnule.*

N-are de gând să se oprească.

— Ce dorești?

— *Ăsta-i unul din meniurile alea speciale*?

— Nu.

— *Și-atunci ce ai acolo*?

Copilul întoarse fața în sus, spre doctorul Lecter, plină de persuasiune.

— *Îmi dai să gust*?

— Aș vrea să-ți dau, replică doctorul Lecter observând că dedesubtul capului mare al copilului se află un gât subțire, dar n-o să-ți placă. E *ficat.*

— *Ficat*! *Grozav*! *Mama n-o să zică nimic. Maaamaaaa*!

Un copil anormal, căruia îi place ficatul și care ori scâncește, ori urlă.

Femeia cu sugarul în brațe de la capătul rândului se trezi cu o tresărire.

Călătorii din rândul din față, cu scaunele înclinate pe spate atât de mult încât doctorul Lecter le poate mirosi părul, se uită în urmă prin spațiul liber dintre scaune.

— Unii mai vor să și doarmă.

— *Maaaamaa, pot să gust un pic din sanvișul lui*?

Sugarul din poala Mamei se trezi și începu să plângă. Mama introduse un deget în spatele scutecului, ieși de-acolo fără vreun rezultat și dădu copilului o suzetă.

— Ce încercați să-i *dați,* domnule?

— Ficat, doamnă, spuse doctorul Lecter cât mai liniștit cu putință. Nu i-am dat…

— *Ficat, preferatul meu, vreau, a spus că pot să gust…*

Copilul lungi ultimul cuvânt într-o văicăreală pătrunzătoare.

— Domnule, dacă-i dați ceva *copilului* meu, vreți să-mi arătați?

Stewardesa, cu fața umflată în urma ațipelii întrerupte, se opri lângă scaunul femeii în vreme ce pruncul urla.

— Aveți vreo problemă? Să vă aduc ceva? Să vă încălzesc un biberon?

Femeia scoase o sticlă pentru sugari și o dădu stewardesei. Aprinse lumina de lectură din dreptul ei și, în timp ce căuta un biberon, îi strigă doctorului Lecter:

— Vreți să-mi arătați? Dacă-i oferiți ceva *copilului* meu, vreau să văd ce e. Nu vă supărați, dar are o burtică delicată.

E ceva la ordinea zilei să ne lăsăm copiii la grădiniță printre străini. În același timp, vinovăția ne face să ne arătăm paranoici în privința străinilor și să ne facem copiii să se teamă de ei. În astfel de vremuri, un monstru autentic trebuie să se ferească de așa ceva, chiar și un monstru pe care copiii îl lasă indiferent, cum e doctorul Lecter.

Îi dădu femeii cutia sa de la Fauchon.

— Hei, frumoasă pâine, spuse ea împungând pâinea cu degetul cu care verificase scutecele…

— Doamnă, puteți s-o *păstrați.*

— *Băutura* nu-mi trebuie, continuă femeia privind în jur să vadă dacă râde cineva de gluma ei. Nu știam că te lasă să-ți aduci băutura ta în avion. E *whisky*? E *permis* să-l bei în avion? Cred că panglica asta o iau eu, dacă nu vă trebuie.

— *Domnule,* nu puteți deschide această băutură alcoolică în avion, zise stewardesa. O țin eu până aterizăm, și o puteți recupera la poartă.

— Desigur. Mulțumesc foarte mult, răspunse doctorul Lecter.

Doctorul Lecter poate să domine ceea ce se află în jurul lui. Poate să facă totul să dispară. Țiuitul jocului electronic, sforăiturile și râgâiturile erau un fleac pe lângă urletele de iad din sectorul criminalilor violenți. Scaunul nu era mai strâmt decât o cămașă de forță. Așa cum făcuse de atâtea ori în celula sa, doctorul Lecter dădu capul pe spate, închise ochii și se retrase în liniștea palatului minții sale, un loc al frumuseții în cea mai mare parte.

Pentru acest interval de timp scurt, cilindrul metalic care se îndrepta vuind spre est împotriva vântului purtă în el un palat cu o mie de încăperi.

Așa cum l-am vizitat pe doctorul Lecter în Palatul familiei Capponi, la fel vom merge și acum, împreună cu el, în palatul minții sale.

Foaierul este Capela Normandă din Palermo, severă, frumoasă și atemporală, singurul lucru care amintește că există moarte fiind craniul sculptat în pardoseală. Cu excepția cazurilor când se grăbește foarte tare să recupereze informații din palat, doctorul Lecter se oprește adesea aici; se oprește și acum, ca să admire capela. Dincolo de ea, depărtată și complexă, luminată și întunecoasă, este structura vastă creată de doctorul Lecter.

Palatul memoriei era un sistem mnezic bine cunoscut vechilor învățați; în ele s-au păstrat multe informații în Evul întunecat, când vandalii ardeau cărțile. Aidoma învățaților dinaintea lui, doctorul Lecter depozitase o cantitate imensă de informații în obiectele din cele o mie de încăperi ale sale, dar, spre deosebire de antici, doctorul Lecter conferise și o a doua menire palatului său: uneori trăiește în el. Aici și-a petrecut ani întregi printre colecțiile sale desăvârșite, în timp ce trupul lui stătea legat într-o celulă din sectorul criminalilor violenți, în jurul lui urletele făcând gratiile să vibreze ca o orchestră a iadului.

Palatul lui Hannibal Lecter este vast, chiar și după standardele medievale. Transplantat în lumea reală, ar rivaliza cu Palatul Topkapî din Istanbul ca mărime și complexitate.

Îl ajungem din urmă în timp ce pașii repezi ai minții lui trec din foaier în Marea Sală a Anotimpurilor. Palatul este construit conform regulilor descoperite de Simonide din Ceos și dezvoltate de Cicero patru sute de ani mai târziu; e aerisit, cu plafoane înalte, mobilat cu obiecte și tablouri vii, izbitoare, uneori șocante și absurde, și adesea frumoase. Exponatele sunt bine spațiate și bine luminate, ca și cele ale unui mare muzeu. Dar zidurile nu au culorile neutre ale unor ziduri de muzeu. Ca și Giotto, doctorul Lecter a acoperit pereții minții sale cu fresce.

El s-a decis să ia adresa de acasă a lui Clarice Starling câtă vreme se află în palat, dar nu se grăbește, așa că se oprește la baza unei scări mari, unde se află bronzurile Riace. Acești mari războinici de bronz atribuiți lui Fidias, apăruți de pe fundul oceanului în epoca noastră, sunt piesa centrală a unui spațiu acoperit de fresce unde se pot depăna toate operele lui Homer și Sofocles.

Doctorul Lecter ar putea să determine chipurile de bronz să recite din Meleagru, dacă ar vrea, dar astăzi nu vrea decât să le privească.

O mie de încăperi, kilometri de coridoare, sute de fapte legate de fiecare obiect din fiecare încăpere, o recreere plăcută care-l așteaptă pe doctorul Lecter ori de câte ori alege să se retragă aici.

Dar și noi, și doctorul știm: în camerele secrete ale inimilor și minților noastre pândește primejdia. Nu toate încăperile sunt plăcute, luminoase și spațioase. În pardoseala minții noastre se află trape, precum cele din pardoseala unei cetăți medievale, iar dedesubtul lor sunt subteranele puturoase, numite „oubliette”, de la „uitare”, celule conice în stânca solidă, cu trape deasupra. De acolo, nimic nu iese ca să ne liniștească. O zguduitură, o trădare a îngerilor noștri păzitori, și scânteile amintirii aprind gazele toxice – lucruri ascunse acolo ani la rând răbufnesc, gata să explodeze în durere și să ne împingă spre gesturi periculoase…

Temători și mirați, îl urmăm în vreme ce el înaintează cu pași agili și ușori pe coridorul creat de el însuși, simțind apăsarea prezenței marilor sculpturi și lumina tablourilor.

Drumul lui duce spre dreapta, pe lângă un bust al lui Pliniu, apoi pe scări în sus spre Sala Adreselor, o încăpere mărginită de statui și picturi într-o ordine fixă, cu spații mari între ele și bine luminate, așa cum recomandă Cicero.

Ah… A treia nișă din dreapta ușii e dominată de o pictură înfățișându-l pe Sf. Francisc hrănind un graur cu un fluture de noapte. Pe pardoseala din dreptul tabloului se află, pictat

pe marmură în mărime naturală, următoarea scenă: o paradă în Cimitirul Național Arlington avându-l în frunte pe Iisus, la vârsta de treizeci și trei de ani, la volanul unei camionete Ford Model T producție 1927; în partea din spate a camionetei, J. Edgar Hoover stă în picioare îmbrăcat într-o fustiță de balerină, făcând semne cu mâna unei mulțimi invizibile. În urma lui mărșăluiește Clarice Starling având pe umăr o pușcă Enfield de calibrul .308.

Doctorul Lecter pare bucuros s-o vadă pe Starling. Cu mult timp în urmă, a obținut adresa de acasă a lui Starling de la Asociația Absolvenților Universității Virginia. A depozitat adresa în acest tablou și acum, pentru propria sa plăcere, recheamă numele și numărul străzii unde locuiește Starling:

3327 Tindal
Arlington, VA 22308

Doctorul Lecter se poate deplasa pe coridoarele vaste ale palatului memoriei sale cu o viteză nefirească. Cu reflexele și forța sa, cu puterea de percepere și viteza minții, doctorul Lecter e bine înarmat împotriva lumii fizice. Dar există în adâncul ființei sale locuri unde nu se află în siguranță, unde regulilor lui Cicero privind logica, spațiile ordonate și lumina nu se aplică…

Se hotărăște să-și viziteze colecția de țesături vechi. Vrea să revadă un text al lui Ovidiu despre uleiurile aromatice faciale, text atașat țesăturilor, pentru o scrisoare pe care vrea să i-o trimită lui Mason Verger.

Pornește pe un chilim cu țesătură plată, interesantă, spre sala războaielor de țesut și a textilelor.

•

În lumea avionului 747, capul doctorului Lecter stă sprijinit de tetieră, iar ochii sunt închiși. Capul i se clatină ușor din pricina turbulențelor care scutură avionul.

La capătul rândului, bebelușul și-a terminat biberonul și n-a adormit încă. I se înroșește fața. Mama simte trupușorul încordându-se în pătură, apoi relaxându-se. Ce s-a

întâmplat, e evident. Nu are nevoie să bage degetul în scutec. Cineva de pe rândul din față mormăie: „Sfinte Sisoe!”

La duhoarea stătută de sală de sport a avionului se adaugă încă un strat de mirosuri. Băiețelul așezat lângă doctorul Lecter, imun la obiceiurile sugarului, mănâncă mai departe meniul de la Fauchon.

Dedesubtul palatului memoriei, trapele se deschid brusc, iar subteranele își cască duhoarea fantomatică…

Puține animale au reușit să supraviețuiască focurilor de artilerie și mitralieră ale bătăliei care i-a ucis lui Hannibal Lecter părinții și a distrus pădurea vastă de pe moșia lor.

Gașca amestecată de dezertori care foloseau cabana de vânătoare izolată mâncau ce se găsea. O dată au găsit o nefericită căprioară mică, slabă, cu o săgeată în ea, care reușise să descopere niște hrană sub zăpadă și să supraviețuiască. Au mânat-o în tabără, ca să nu fie nevoie s-o care.

Hannibal Lecter, care avea pe atunci șase ani, a urmărit printr-o crăpătură între scândurile hambarului cum au adus-o; vietatea se smucea și-și sucea capul încercând să scape de lațul răsucit în jurul gâtului. Nu voiau s-o împuște, așa că până la urmă au reușit s-o pună la pământ și să-i taie gâtul cu un topor, înjurându-se unii pe alții în mai multe limbi să aducă un vas înainte să se scurgă tot sângele în pământ.

Nu era prea multă carne pe căprioara cea mică, astfel că după două zile, poate trei, dezertorii, în mantalele lor lungi, cu respirație puturoasă, aburită, veniră de la cabana de vânătoare prin zăpadă să aleagă din nou unul din copiii ghemuiți în paie. Niciunul din ei nu înghețase, așa că au luat unul viu.

Au pipăit coapsa lui Hannibal Lecter, apoi brațul și pieptul, și-n locul lui au ales-o pe sora lui, Mischa, și au luat-o de acolo. Ca să se joace, au spus. Niciunul din cei luați „la joacă” nu se mai întorcea.

Hannibal se agață de Mischa din toate puterile, se agață de Mischa cu strânsoarea lui vânjoasă până când ei au trântit ușa grea a hambarului peste el, amețindu-l și fracturându-i brațul.

Au târât-o prin zăpada încă pătată cu sângele căprioarei.

El s-a rugat fierbinte s-o mai vadă pe Mischa din nou; rugăciunea i-a absorbit mintea de șase ani, dar n-a acoperit sunetul toporului. Rugăciunea lui de a o mai vedea pe Mischa n-a rămas cu totul fără răspuns – a văzut, într-adevăr, câțiva dinți de lapte ai lui Misch în latrina puturoasă pe care o foloseau cei ce-l țineau captiv, între cabana unde dormeau și hambarul unde țineau în viață copiii care constituiau modalitatea lor de subzistență în 1944, după prăbușirea Frontului de Est.

De la acest răspuns parțial la rugăciunea sa, Hannibal Lecter nu și-a mai pierdut vremea gândindu-se la vreo divinitate, decât pentru a recunoaște că propriile sale acte carnivore modeste pălesc față de cele ale lui Dumnezeu, a cărui ironie e inegalabilă și a cărui răutate gratuită e nemăsurată.

•

În avionul ce se zdruncină, doctorul Lecter, cu capul lovindu-se ușor de tetieră, a rămas suspendat între ultima imagine a lui Mischa, pășind pe zăpada însângerată și sunetul toporului. E reținut acolo și nu poate suporta asta. În lumea avionului se aude un țipăt scurt, izvorât de pe fața lui asudată, un țipăt subțire și ascuțit, pătrunzător.

Pasagerii din fața lui se întorc, unii treziți din somn. Unii din rândul din față se răstesc.

— Iisuse Hristoase, puștiule, ce-i cu tine?! Doamne sfinte!

Ochii doctorului Lecter se deschid, privind drept înainte. Simte o mână pe el. E mâna băiețelului.

— Ai avut un vis urât, nu? întreabă puștiul.

Copilul nu e speriat, nici nu-i pasă de văicărelile din rândurile din față.

— Da.

— Și eu visez urât de multe ori. Nu râd de tine.

Doctorul Lecter respiră adânc de mai multe ori, cu capul sprijinit de scaun. Apoi stăpânirea de sine îi reveni, ca și cum starea de calm ar fi fost o pânză pe care s-o tragă pe față, de la baza părului în jos. Cu capul aplecat spre copil, îi spuse pe un ton confidențial:

— Să știi că ai dreptate să nu mănânci lăturile astea. Să nu le mănânci niciodată.

Liniile aeriene nu mai pun la dispoziția călătorilor hârtie de corespondență. Doctorul Lecter, perfect stăpân pe sine, scoase niște hârtie de scris din buzunarul de la piept și începu o scrisoare către Clarice Starling. Mai întâi îi desenă chipul. Desenul se află acum în colecția privată a Universității Chicago, disponibilă oamenilor de știință. În desen, Starling arată ca un copil, iar părul ei, ca și cel al lui Mischa, îi e lipit de obrajii uzi de lacrimi…

•

Zărim avionul prin aburii răsuflării, un punct de lumină strălucitor pe cerul senin al nopții. Îl vedem cum trece pe lângă Steaua Polară. Mult dincolo de punctul de unde nu mai există întoarcere, angajat acum pe traiectoria unui arc amplu, către Mâine, către Lumea Nouă.

• Capitolul 49

Grămezile de hârtii și dischete din cămăruța lui Starling atinseră masa critică. Cererea ei pentru mai mult spațiu rămase fără răspuns. *Ajunge.* Cu nepăsarea condamnaților, puse stăpânire pe o cameră spațioasă din subsolul de la Quantico. Încăperea ar fi trebuit să devină camera obscură proprie a Departamentului de Științe Comportamentale de îndată ce Congresul avea să aloce niște fonduri. Nu avea ferestre, dar avea rafturi din belșug și, fiind construită cu

destinația de cameră obscură, în loc de ușă avea două rânduri de draperii.

Un vecin de birou anonim tipărise un afiș cu litere mari pe care scria CASA LUI HANNIBAL și-l prinsese cu ace pe draperii. Temându-se să nu piardă camera, Starling mută afișul înăuntru.

Aproape imediat descoperi o comoară de materiale utile la Biblioteca de Drept Penal a Universității Columbia, unde exista o Cameră Hannibal Lecter. Universitatea deținea documentele originale din practica lui medicală și psihiatrică și transcrierile procesului său și ale acțiunilor civile înaintate împotriva lui. La prima ei vizită la bibliotecă, Starling a așteptat patruzeci și cinci de minute în vreme ce custodele vâna cheile de la camera Lecter fără succes. A doua oară dădu peste un student indiferent, din anii mari, și peste materiale – necatalogate.

Răbdarea lui Starling nu se îmbunătățea în al patrulea deceniu de viață. Susținută de Jack Crawford, șef de departament la biroul procurorului general, obținu un ordin judecătoresc pentru a muta întreaga colecție a facultății în camera ei din subsolul de la Quantico. Șerifii federali au dus la bun sfârșit mutarea cu o singură dubă.

Ordinul judecătoresc a creat valuri, așa cum se temuse. Iar valurile l-au adus în cele din urmă pe Krendler…

La capătul a două săptămâni lungi, Starling reușise să organizeze marea parte a materialelor de la bibliotecă, improvizând un fel de Centru Lecter al ei. Vineri după-amiaza târziu, își spălă fața și mâinile de praf, stinse luminile și se așeză pe dușumea într-un colț, privind metrii pătrați de rafturi cu cărți și hârtii. Poate chiar a ațipit o clipă…

A trezit-o un miros care a făcut-o să-și dea seama că nu e singură. Era miros de cremă de pantofi.

În cameră era semiîntuneric, iar Paul Krendler, asistent adjunct al inspectorului general, trecu pe lângă rafturi încet, uitându-se la cărți și fotografii. Nu se obosise să bată

la ușă, fiindcă nu exista ușă, iar în draperii nu se putea bate, și de altfel Krendler nu era oricum dispus să bată la uși, mai ales la agențiile subordonate. Iar aici, în subsolul de la Quantico, simțea cu tărie că vizitează un loc demn de dispreț, un fel de mahala, din pură curiozitate.

Un perete al camerei era dedicat apariției doctorului Lecter în Italia, având un afiș mare cu Rinaldo Pazzi spânzurând cu intestinele pe-afară, sub o fereastră de la Palazzo Vecchio. Peretele opus privea crimele din Statele Unite și era dominat de o fotografie făcută de poliție unui amator de vânătoare cu arcul pe care Lecter îl omorâse cu ani în urmă. Cadavrul era agățat de un cuier și prezenta toate rănile din ilustrațiile medievale ale Rănitului. Pe rafturi erau îngrămădite numeroase dosare de caz, împreună cu procese civile intentate doctorului Lecter de către rudele victimelor sale.

Cărțile personale de medicină ale doctorului Lecter erau aranjate exact așa cum se aflaseră în fostul său cabinet psihiatric. Starling le aranjase examinând cu o lupă fotografiile cabinetului făcute de poliție.

Mare parte din lumina slabă din cameră venea printr-o radiografie a capului și gâtului doctorului, prinsă pe un ecran luminat de pe perete. Altă lumină venea de la un computer așezat pe masa de lucru dintr-un colț. Programul screen-saver de pe computer era „Creaturi periculoase”. Când și când, aparatul gemea.

Grămezile de lângă aparat constituiau rezultatul muncii laborioase de colectare a lui Starling. Bucățelele de hârtie, chitanțele, facturile detaliate adunate cu efort dezvăluiau cum și-a trăit doctorul Lecter viața personală în Italia, și în America înainte să fie trimis la azil. Era un catalog improvizat al gusturilor sale.

Folosind suprafața plată a unui scanner, Starling așternuse o masă pentru o singură persoană cu obiectele din locuința lui din Baltimore care supraviețuiseră: porțelan, argintărie, cristal, șervete sclipitor de albe, patru

metri pătrați de eleganță în contrast cu obiectele grotești atârnate pe pereții camerei.

Krendler ridică paharul mare de vin și-l atinse cu unghia.

Krendler nu avusese niciodată vreun contact fizic cu un criminal, nu se luptase niciodată cu unul, și se gândea la doctorul Lecter ca la un fel de Bau-bau al presei, și-n același timp ca la o șansă. Își vedea propria fotografie pe fundalul unui aranjament asemănător celui de-aici, în muzeul FBI, o dată ce Lecter avea să fie mort. Vedea imensa valoare electorală. Krendler stătea cu nasul foarte aproape de radiografia din profil a craniului încăpător al doctorului, iar când Starling vorbi, tresări suficient ca să mânjească radiografia cu grăsimea de pe nas.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Krendler?

— De ce stai aici pe întuneric?

— Mă gândesc, domnule Krendler.

— Oamenii de pe Capitol Hill vor să știe ce facem în privința lui Lecter.

— Asta facem.

— Informează-mă, Starling. Pune-mă la curent.

— N-ați prefera ca domnul Crawford…

— Și *unde* e Crawford?

— Domnul Crawford e la tribunal.

— Cred că e un om terminat, nu ești de-aceeași părere?

— Nu, domnule, nu sunt.

— Și ce faci aici? Am primit o plângere de la facultate după ce ai confiscat toate lucrurile astea din biblioteca lor. S-ar fi putut proceda mai atent.

— Am adunat tot ce-am putut găsi despre doctorul Lecter aici, atât obiecte, cât și documente. Armele sale se află la secția de Arme de foc și unelte, dar avem duplicate. Avem ce a mai rămas din documentele sale personale.

— Ce urmărești, de fapt? Vrei să prinzi un infractor, sau să devii scriitor?

Krendler se opri ca să includă rima aceasta nostimă în repertoriul său.

— Dacă, să zicem, un republican de seamă din Comisia judiciară de supraveghere mă întreabă ce faci *dumneata,* agent special Starling, ca să-l prinzi pe Hannibal Lecter, ce aș putea să-i spun?

Starling aprinse toate luminile. Observă că, și acum, Krendler mai cumpăra costume foarte scumpe și economisea în schimb la cămăși și cravate. Oasele proeminente ale încheieturilor lui păroase ieșeau de sub manșete.

Starling privi o clipă prin perete, dincolo de perete, în eternitate, și-și adună stăpânirea de sine. Își impuse să-l vadă pe Krendler ca pe studenții unei clase de la academia de poliție.

— Știm că doctorul Lecter are acte de identitate foarte bune, începu ea. Trebuie să aibă cel puțin o identitate de rezervă foarte solidă, poate chiar mai multe. Are multă grijă în privința asta. Nu va face o greșeală prostească.

— Treci la subiect.

— E un om cu gusturi foarte rafinate, unele chiar exotice, în ce privește mâncarea, vinurile, muzica. Dacă vine aici, va dori să aibă aceste lucruri. Va trebui să le obțină. Nu și le va refuza. Domnul Crawford și cu mine am studiat chitanțele și hârtiile rămase din existența doctorului Lecter în Baltimore înaintea arestării sale, chitanțele pe care ni le-a putut furniza poliția italiană, precum și procesele intentate de creditorii săi după arestare. Am făcut o listă cu unele din lucrurile care-i plac. Le puteți vedea aici. În luna când doctorul Lecter a servit timusul și pancreasul flautistului Benjamin Raspail celorlalți membri ai consiliului de conducere al Filarmonicii din Baltimore, a cumpărat două casete de Château Pétrus Bordeaux la trei mii șase sute de dolari caseta. Pe urmă, cinci casete de Bâtard-Montrachet la o mie o sută de dolari caseta, și mai multe soiuri de vinuri mai puțin fine. A comandat același vin la serviciul de cameră din St. Louis după evadare, și de asemenea de la Vera dal 1926 în Florența. Asta e o marfă destul de rară;

verificăm importatorii și distribuitorii pentru vânzări en-gros. De la Iron Gate din New York, a comandat paté de ficat de calitatea întâi la prețul de două sute de dolari kilogramul, iar prin intermediul Grand Central Oyster Bar a comandat stridii verzi din Gironde. Masa pentru Filarmonică a început cu aceste stridii, urmate de pancreas și timus, un șerbet, iar apoi, puteți citi aici, în *Town & Country,* ce au servit.

Citi repede, cu voce tare.

— „*Un ostropel remarcabil de închis la culoare și de lucios, ale cărui ingrediente nu au fost stabilite, cu garnitură de orez cu șofran. Gustul acestui fel era încântător de sumbru, cu tonuri de bas pe care numai reducerea amplă și atentă a fondului o poate da*.” Nicio victimă nu a fost vreodată identificată ca ingredient al ostropelului. Mai departe sunt descrise tacâmurile sale deosebite și așa mai departe, în amănunt. Verificăm cumpărările cu carte de credit la vânzătorii de porțelan și cristaluri.

Krendler pufni pe nas.

— Vedeți, aici, în acest proces civil, încă mai datorează achitarea unui candelabru Steuben, iar Galeazzo Motor Company din Baltimore l-a dat în judecată pentru a-și recupera automobilul Bentley. Urmărim vânzările de automobile Bentley, noi și folosite. Nu sunt prea multe. Și vânzările de sedanuri cu suprapresiune. Am cerut prin fax informații despre cumpărările de mistreți de la furnizorii restaurantelor și vom transmite un buletin în săptămâna de dinainte de începerea importului de potârnichi cu picioare roșii din Scoția.

Ciocăni în tastatură și consultă o listă, apoi se depărtă de aparat când simți respirația lui Krendler prea aproape în spatele ei.

— Am făcut o cerere de fonduri pentru a cumpăra cooperarea câtorva din marii speculanți de bilete la evenimente culturale, în New York și San Francisco – sunt

câteva orchestre și cvartete de coarde care îi plac în mod deosebit, preferă rândul șase sau șapte și întotdeauna stă lângă interval. Am distribuit cele mai bune imagini ale lui de care dispunem la Lincoln Center și Kennedy Center, și la majoritatea sălilor de concerte. Poate ați putea să ne ajutați cu asta din bugetul Justiției, domnule Krendler.

El nu răspunse, iar ea continuă:

— Verificăm noile abonamente la unele reviste culturale la care a fost abonat în trecut – antropologie, lingvistică, fizică, matematică, muzică.

— Angajează târfe sado-maso, chestii de-astea? Prostituați?

Starling simți plăcerea cu care Krendler pusese întrebarea.

— Din câte știm noi, nu, domnule Krendler. A fost văzut cu ani în urmă în Baltimore la concerte cu mai multe femei atrăgătoare, din care vreo două se numărau printre personalitățile orașului, implicate în activități caritabile și așa mai departe. Urmărim cumpărările de cadouri în preajma zilelor lor de naștere. Din câte știm, niciuna din ele nu a fost vreodată vătămată, și niciuna nu a acceptat să vorbească despre el. Nu știm nimic despre preferințele sale sexuale.

— Întotdeauna mi-am închipuit că-i homosexual.

— De ce spuneți asta, domnule Krendler?

— Toate farafastâcurile astea cu arta. Muzică de cameră și ceaiuri dansante. Nu că aș avea ceva împotriva tipilor ăstora – dacă simți compasiune pentru ei, sau ai prieteni de felul lor. Principalul lucru, Starling, pe care vreau să ți-l subliniez: *e de dorit* să văd cooperare la tine. Nu există mici fiefuri personale. Vreau o copie din fiecare raport, fiecare pistă nouă, totul. Pricepi, Starling?

— Da, domnule.

La ușă, el spuse:

— Ai grijă să înțelegi. S-ar putea să ai ocazia să-ți ameliorezi situația. Așa-zisa ta carieră are nevoie de tot

ajutorul.

Viitoarea cameră obscură era deja echipată cu ventilatoare mari. Privindu-l în ochi, Starling le porni ca să împrăștie mirosul loțiunii lui după ras și a cremei de pantofi. Krendler își făcu loc printre draperii fără să-și ia la revedere.

Aerul dansa în fața lui Starling ca deasupra unei șosele supraîncinse.

Pe coridor, Krendler auzi vocea lui Starling în urma lui.

— Vă conduc până afară, domnule Krendler.

Pe Krendler îl aștepta mașina cu șofer. Se afla încă la nivelul la care trebuia să se mulțumească doar cu un Mercury Grand Marquis. Înainte să se poată urca în mașină, afară, în aerul curat, ea spuse:

— Așteptați, domnule Krendler.

Se întoarse spre ea, nedumerit. Oare ce lucea aici? Capitulare mânioasă? Antenele lui se puseră în funcție.

— Suntem în aer liber, spuse Starling. Fără dispozitive de ascultare, doar dacă nu porți dumneata unul.

Simți un impuls irezistibil. În vederea lucrului cu cărțile prăfuite, purta o cămașă largă în carouri peste un maieu mulat.

N-ar trebui să facă asta. *La dracu'*.

Smuci cămașa, îi descheie capsele și-o desfăcu demonstrativ.

— Vezi, nu port microfon.

Nu purta nici sutien, de altfel.

— Poate că asta e singura oară când vom vorbi între patru ochi. De ani de zile îmi văd de treabă cât pot de bine, și de fiecare dată când ai putut, ai băgat un cuțit în mine. Care-i problema dumitale, domnule Krendler?

— Subiectul ăsta e binevenit…, îmi voi face timp pentru tine, dacă vrei să-ți revizuiești…

— Vorbim despre subiectul ăsta acum.

— N-ai decât să te dumirești singură.

— E din cauză că te-am respins? Că ți-am spus să te duci acasă la nevasta dumitale?

El o privi din nou, într-adevăr, nu avea microfon.

— Nu te umfla în pene, Starling… orașul ăsta e plin de funduri rumene de țărăncuțe hrănite cu mămăligă.

Intră în mașină lângă șofer; mașina mare porni. Buzele lui se mișcau, formând cuvintele așa cum ar fi vrut să le fi rostit de fapt: „Curve hrănite cu mămăligă ca tine”. În viitorul lui Krendler se preconizau o mulțime de discursuri politice, așa credea el, și voia să-și ascută agerimea verbală și să dobândească abilitatea mușcăturii verbale.

• Capitolul 50

— Ar putea să meargă, îți spun eu, vorbi Krendler în direcția șuieratului din beznă unde zăcea Mason. Acum zece ani n-ar fi fost posibil, dar acuma poate să plimbe listele de clienți prin computerul ăla ca rahatul prin mațele unei gâște.

Își schimbă poziția pe canapeaua aflată sub luminile puternice din colțul vizitatorilor. Vedea silueta lui Margot în fața acvariului. Se obișnuise între timp să înjure în fața ei, și chiar îi făcea plăcere. Era sigur că Margot și-ar dori să fie proprietara unei „scule” bărbătești. Îi venea să zică „sculă” în fața ei, și găsi o modalitate.

— Așa a delimitat ea domeniile și a stabilit preferințele lui Lecter. Probabil ar putea să-ți spună și pe care parte își ține scula.

— Că tot veni vorba, Margot, cheamă-l pe doctorul Doemling, spuse Mason.

Doctorul Doemling aștepta în camera de joacă, examinând animalele imense de pluș. Mason îl văzuse prin televiziunea cu circuit închis examinând scrotul de pluș al unei girafe, cam în felul în care familia Viggert dăduse

târcoale statuii lui David. Pe ecran părea mult mai mic decât jucăriile, de parcă s-ar fi comprimat ca să-și croiască mai ușor drum într-o altă copilărie decât a lui.

Văzut în lumina din colțul vizitatorilor din camera lui Mason, psihologul era un bărbat uscățiv, extrem de curat dar scorțos, cu puținul păr rămas pieptănat într-o parte ca să-i acopere scalpul pătat și o insignă Phi Beta Kappa la lanțul de la ceas. Se așeză la aceeași măsuță cu Krendler, de cealaltă parte, și dădea impresia că ar cunoaște foarte bine încăperea.

În mărul aflat pe partea lui în castronul cu fructe de pe masă era o gaură de vierme. Doctorul Doemling întoarse mărul în așa fel încât să nu mai vadă gaura. Din spatele ochelarilor, ochii lui o urmăreau pe Margot cu o mirare vecină cu idioțenia în timp ce ea luă încă două nuci și se întoarse la locul ei de lângă acvariu.

— Doctorul Doemling este șeful catedrei de psihologie a Universității Baylor. El deține Bursa Verger, îl informă Mason pe Krendler. L-am întrebat ce fel de relație ar putea să existe între doctorul Lecter și agentul FBI Clarice Starling. Domnule doctor…

Doemling se aplecă în față pe scaunul lui ca și cum s-ar fi aflat în boxa martorilor, și întoarse capul spre Mason, cum ar fi făcut-o spre un juriu. Krendler observă la el stilul omului cu experiență, atitudinea grijuliu-părtinitoare a experților de două mii de dolari pe zi.

— Evident, domnul Verger îmi cunoaște calificările, ați vrea să le auziți? întrebă Doemling.

— Nu.

— Am revăzut însemnările agentei Starling cu privire la discuțiile purtate cu Hannibal Lecter, scrisorile lui adresate ei și materialele pe care mi le-ați furnizat cu privire la trecutul fiecăruia dintre ei.

Krendler tresări auzind aceasta, dar Mason interveni:

— Doctorul Doemling a semnat un acord de confidențialitate.

— Cordell e gata să pună diapozitivele dumneavoastră pe proiector când vreți, doctore, anunță Margot.

— Mai întâi câte ceva despre trecut.

Doemling își consultă însemnările.

— *Știiim* că Hannibal Lecter s-a născut în Lituania. Tatăl lui era conte, titlu datând din secolul al X-lea, iar mama italiancă din familia Visconti, o familie bună. În timpul retragerii nemților din Rusia, niște naziști în trecere le-au bombardat proprietatea din apropiere de Vilnius și au ucis amândoi părinții și mare parte din servitori. După asta, copiii au dispărut. Erau doi, Hannibal și sora lui. Nu știm ce s-a întâmplat cu sora. Principalul este că Lecter a rămas orfan, ca și Clarice Starling.

— Ceea ce ți-am spus *eu*, precizează Mason nerăbdător.

— Dar ce concluzie ai tras de aici? întrebă doctorul Doemling. Eu nu sugerez un fel de compasiune reciprocă între doi orfani, domnule Verger. Aici nu e vorba de compasiune. Compasiunea nu încape aici. Iar mila este lăsată să sângereze în țărână. Ascultați-mă. Ceea ce-i oferă doctorului Lecter o experiență trăită de amândoi, aceea de a fi orfan, este doar o mai bună capacitate de a o înțelege și, în ultimă instanță, de a o controla. Totul ține de *control.* Starling și-a petrecut copilăria în instituții, și din ceea ce mi-ai spus, nu reiese că ar întreține o relație intimă stabilă cu un bărbat. Locuiește cu o fostă colegă de școală, o tânără negresă.

— Foarte probabil, o chestie sexuală.

Psihiatrul nu-l învrednici pe Krendler nici măcar cu o privire – acesta era exclus în mod automat.

— Nu poți spune niciodată cu certitudine care e motivul pentru care două persoane conviețuiesc.

— E unul din acele lucruri ascunse, cum spune Biblia, completă Mason.

— Starling arată destul de apetisant, dacă-ți plac cerealele nedecojite, își dădu Margot cu părerea.

— Eu cred că atracția e din partea lui Lecter, nu dintr-a ei, spuse Krendler. Ai văzut-o – e ca un sloi de gheață.

— Serios, domnule Krendler?

Margot părea amuzată.

— Crezi că-i lesbiană, Margot? întrebă Mason.

— De unde naiba să știu? Indiferent cum e, se poartă ca și cum ar fi exclusiv treaba ei – asta a fost impresia mea. Cred că e dură și că-și poartă masca de serviciu, dar n-aș zice că e sloi de gheață. N-am vorbit prea mult, dar asta am dedus. Asta era înainte să ai *nevoie* de mine ca să te *ajut*, Mason – m-ai scos afară, ții minte? N-am de gând să spun că e un sloi de gheață. Fetele care arată ca Starling trebuie să aibă mereu o expresie distantă pe față din cauza *cretinilor* care se leagă de ele toată ziua.

Krendler simți că privirea lui Margot stărui asupra lui o clipă în plus, deși nu putea să-i vadă decât conturul siluetei.

Cât de ciudate, vocile din această încăpere. A lui Krendler atent-birocratică, a lui Doemling măgărească dar pedantă, apoi inflexiunile adânci, răsunătoare ale lui Mason cu consoanele oclusive prost reproduse și cele sibilante lipsă, și vocea lui Margot, aspră și joasă, încăpățânată ca a unui cal cu gura tare, care detestă zăbala.

— Am o idee în privința vieții ei intime, legată de fixația aparentă asupra tatălui, continuă Doemling. Ajung și la asta curând. Acum, avem trei documente ale doctorului Lecter care o privesc pe Clarice Starling. Două scrisori și un desen. Desenul este cel al Ceasului Răstignirii pe care l-a creat pe când se afla în azil.

Doctorul Doemling ridică ochii spre ecran.

— Diapozitivul, vă rog.

De undeva din afara încăperii, Cordell afișă extraordinarul desen pe un monitor suspendat. Originalul e desenat în cărbune, pe hârtie de împachetat. Copia lui Mason a fost făcută pe un copiator de schițe, iar liniile sunt de un albastru vinețiu.

— A încercat să-l patenteze, spuse doctorul Doemling. După cum vedeți, aici este Hristos răstignit, pe ecranul unui ceas, iar brațele Lui se rotesc pentru a arăta timpul, exact ca și ceasurile cu Mickey Mouse. E interesant pentru că fața, capul atârnând în față este al lui Clarice Starling. A desenat-o în timpul discuțiilor lor. Iată fotografia femeii, puteți vedea asemănarea. *Cordell*, da? Cordell, afișează fotografia, te rog.

Fără îndoială, capul lui Iisus era cel al lui Starling.

— O altă anomalie este faptul că silueta este prinsă în cuie pe cruce prin încheieturile mâinilor, și nu prin palme.

— Asta e corect, interveni Mason. *Trebuie* să bați cuiele prin încheieturi și să folosești șaibe mari din lemn, altfel se slăbesc și încep să se clatine. Idi Amin și cu mine am aflat asta pe calea cea grea când am repetat totul în Uganda, de Paște. Mântuitorului i-au fost bătute cuiele prin încheieturi. Toate picturile Răstignirii sunt greșite. E o eroare de traducere din ebraică în latină.

— Mulțumesc, spuse doctorul Doemling fără sinceritate. Răstignirea reprezintă, evident, un obiect al venerației distrus. Observați că mâna care indică minutele arată șase, acoperind pudic pubisul. Mâna care indică ora arată nouă, sau puțin după nouă. Nouă este o referire clară la ora tradițională a răstignirii lui Iisus.

— Și dacă pui șase și nouă alături, observați că se obține șaizeci și nouă, o poziție cu popularitate în relațiile interumane, nu se putu abține Margot.

Ca răspuns la privirea pătrunzătoare a lui Doemling, ea sparse nucile pe care le avea în mână, iar cojile căzură cu zgomot pe podea.

— Acum să trecem la scrisorile doctorului Lecter către Clarice Starling. Cordell, dacă vrei să le afișezi.

Doctorul Doemling scoase din buzunar indicatorul cu laser.

— Observați că scrisul, un scris de mână elegant, fluent, executat cu un stilou cu vârful peniței pătrat, pare artificial

în regularitatea sa. Puteți vedea un astfel de scris în bulele papale medievale. E foarte frumos, dar înspăimântător de regulat. Nu-i nimic spontan în el. El plănuiește. Această primă scrisoare a scris-o curând după ce a evadat omorând pentru asta cinci oameni. Să citim din text:

> *Ei, Clarice, au încetat mieii să zbiere*?
>
> *Știi bine că-mi datorezi o informație, și asta e ceea ce aș dori.*
>
> *Un anunț în edițiile naționale ale ziarelor* Times *și* International Herald-Tribune, *în prima zi a oricărei luni, ar fi excelent. Ar fi bine dacă l-ai publica și în* China Mail.
>
> *Nu m-ar surprinde dacă răspunsul ar fi da și nu. Mieii vor tăcea pentru moment. Dar, Clarice, tu te judeci cu îngăduința cântarelor de la temnița Threave; va trebui s-o câștigi mereu, la nesfârșit, tăcerea binecuvântată. Fiindcă suferința e cea care te motivează, vederea suferinței, iar suferința nu se va sfârși niciodată.*
>
> *Nu plănuiesc să-ți ies în cale, Clarice, căci lumea e mai interesantă atâta timp cât te afli în ea. Ai grijă să-mi acorzi aceeași amabilitate.*

Doctorul Doemling își împinse ochelarii mai sus pe nas și-și drese vocea.

— Acesta este un exemplu clasic a ceea ce am numit în lucrările mele publicate *avunculism* – un termen care începe să fie tot mai mult folosit în literatura de specialitate ca *avunculismul lui Doemling.* Poate că va fi inclus în următoarea ediție a *Manualului de Diagnoză și Statistică.* Pentru profani, poate fi definit ca actul de a juca rolul unui mentor înțelept și înțelegător pentru promovarea unor scopuri personale.

Doctorul Doemling continuă cu vocea lui uscată:

— Înțeleg din însemnările de caz că întrebarea despre țipetele mieilor se referă la o experiență trăită de Clarice Starling în copilărie, sacrificarea mieilor la ferma din Montana, casa ei adoptivă.

— Făcea schimb de informații cu Lecter, zise Krendler. El știa ceva despre ucigașul în serie Buffalo Bill.

— A doua scrisoare, șapte ani mai târziu, este în aparență o scrisoare de condoleanțe și încurajare, zise Doemling. Dar o ironizează cu referiri la părinții ei, pe care se pare că-i venerează. Pe tatăl ei îl numește „răposatul paznic de noapte”, iar pe mama ei „menajera de hotel”. Iar apoi îi investește cu calități excelente pe care ea își poate închipui că le-au avut, și pe urmă folosește aceste calități ca să-i scuze propriile ei nereușite în carieră. Aici vorbim despre intrarea în grații, despre control. Cred că Starling are un atașament persistent față de tatăl ei, o *imago* care o împiedică să stabilească cu ușurință relații sexuale și o poate apropia de doctorul Lecter printr-un fel de transfer pe care el, cu perversitatea sa, îl va folosi numaidecât. În această a doua scrisoare o încurajează din nou să ia legătura cu el printr-un anunț în ziar, și-i dă un nume codificat.

Sfinte Hristoase, tot n-a terminat cu palavrele! Agitația și plictiseala erau o tortură pentru Mason, fiindcă nu putea să se foiască.

— Așa-i, doctore, bun, corect. Margot, deschide puțin fereastra. Am o sursă nouă în privința lui Lecter, doctorul Doemling. Cineva care-i cunoaște atât pe Starling cât și pe Lecter și i-a văzut împreună, și a stat în preajma lui Lecter mai mult ca oricine altcineva. Aș vrea să vorbești cu el.

Krendler se foi pe canapea, iar intestinele sale începură să se agite când văzu încotro se îndreaptă lucrurile.

• Capitolul 51

Mason vorbi în interfon și un bărbat înalt intră în cameră. Era la fel de musculos ca Margot și îmbrăcat în uniformă albă.

— El este Barney, spuse Mason. A avut în grijă secția de violenți de la Spitalul Baltimore pentru Nebuni Criminali timp de șase ani pe când Lecter se afla acolo. Acum lucrează pentru mine.

Barney preferă să stea în picioare în fața acvariului cu Margot, dar doctorul Doemling voia să-l vadă în lumină, așa că se mută lângă Krendler.

— *Barney,* da? Spune, *Barney*, care este pregătirea ta profesională?

— Am o diplomă de infirmier practicant licențiat.

— *Serios*? Bravo ție. Asta-i tot?

— Am o diplomă de absolvire în științe umane de la Colegiul American prin Corespondență, adăugă Barney fără intonație, și un certificat de absolvire de la Școala de Discipline Funerare Cunnings. Calificarea mea este de asistent de legist. Cu asta m-am ocupat seara, în timpul școlii de asistenți.

— Ai muncit ca ajutor la morgă pe timpul școlii?

— Da, ridicam cadavrele de la locul faptei și asistam la autopsii.

— Și înainte de asta?

— Marina Militară.

— Înțeleg. Și pe când ai lucrat la spital i-ai văzut pe Clarice Starling și Hannibal Lecter interacționând… vreau să spun, i-ai văzut stând de vorbă?

— Mi-a făcut impresia că ei…

— Hai să începem doar cu ceea ce ai *văzut*, nu cu ceea ce ai *crezut* despre cele ce ai văzut, se poate?

Mason interveni.

— E destul de deștept ca să-și spună părerea. Barney, o cunoști pe Clarice Starling.

— Da.

— L-ai cunoscut pe Hannibal Lecter vreme de cinci ani.

— Da.

— Ce este între ei?

La început Krendler avu dificultăți în a înțelege vocea subțire, aspră a lui Barney, dar până la urmă el a pus întrebarea pertinentă:

— Lecter se purta diferit în discuțiile cu Starling?

— Da. De cele mai multe ori nu răspundea deloc vizitatorilor, spuse Barney. Uneori deschidea ochii atâta cât să insulte vreun învățat care încerca să-i descoase creierul. Pe unul din profesori l-a făcut să plângă. Cu Starling era dur, dar ei i-a răspuns mai mult decât oricui altcineva. Îl interesa. Îl intriga.

— Cum?

Barney ridică din umeri.

— Nu vedea femei aproape niciodată. Iar ea arată foarte bine…

— N-am nevoie de părerea ta în privința asta, se repezi Krendler. Asta-i tot ce știi?

Barney nu răspunse. Îl privea pe Krendler de parcă emisfera dreaptă și cea stângă a creierului acestuia nu erau decât doi câini care nu-și mai pot da drumul unul altuia.

Margot mai sparse o nucă.

— Mai departe, Barney, spuse Mason

— Erau foarte sinceri unul cu altul. În privința asta el e dezarmant. Ai impresia că n-ar condescinde la minciună.

— *Ce* n-ar face?! întrebă Krendler.

— *Condescinde*, spuse Barney.

— CON-DES-CIN-DE, domnule Krendler, zise Margot Verger din beznă.

Barney continuă.

— Doctorul Lecter îi spunea lucruri neplăcute despre ea, iar apoi altele plăcute. Iar ea putea să primească lucrurile rele, și pe urmă cele bune îi făceau mai multă plăcere, știind că nu-s palavre. El o considera fermecătoare și amuzantă.

— *Tu* poți să judeci ce considera Hannibal Lecter „amuzant”? întrebă doctorul Doemling. Și cum procedezi, *infirmier* Barney?

— Ascultându-l cum râde, doctore *Dumling.* Ne-au învățat la școala de asistenți, la un curs intitulat „Vindecarea și înfățișarea înveselitoare”.

Ori a strănutat Margot, ori acvariul din spatele ei a făcut respectivul zgomot.

— Las-o baltă, Barney. Spune-ne restul.

— Da, domnule. Uneori, doctorul Lecter și cu mine vorbeam până noaptea târziu, când se făcea destul de liniște. Vorbeam despre cursurile pe care le urmam, și despre alte lucruri. El…

— Urmai din întâmplare niște cursuri de *psihologie* prin poștă? avu de comentat Doemling.

— Nu, domnule, eu nu consider psihologia o știință. Nici doctorul Lecter, continuă Barney repede, înainte ca aparatul respirator să-i permită lui Mason să formuleze o mustrare. Pot să repet ceea ce mi-a spus. Vedea că *crește*; era fermecătoare așa cum o felină mică e fermecătoare. Un pui de felină mic care va crește și va deveni o felină adultă. Una cu care nu te poți juca. Are onestitatea unui pui de felină, spunea el. Avea toate armele, în miniatură și-n dezvoltare, și tot ce știa la acel moment era cum să se lupte cu alți pui de felină. Asta îl amuza. Felul cum a început totul între ei vă va spune ceva. La început a fost curtenitor cu ea, dar n-a prea băgat-o în seamă. Apoi, când ea a plecat, unul dintre deținuți i-a aruncat spermă în obraz. Asta l-a deranjat pe doctorul Lecter, l-a stânjenit. A fost singura dată când l-am văzut supărat. Și ea a văzut asta și a încercat să-i folosească supărarea în avantajul ei. Cred că el i-a admirat îndrăzneala.

— Care a fost atitudinea lui față de celălalt deținut – cel care a aruncat sperma? Aveau vreun fel de relație?

— Nu tocmai, spuse Barney. Doctorul Lecter l-a ucis în noaptea aceea, și-atât.

— Erau în celule separate? întrebă Doemling. Cum a făcut-o?

— Erau la distanță de trei celule, de o parte și de alta a coridorului. În toiul nopții, doctorul Lecter i-a vorbit un timp și apoi i-a spus să-și înghită limba.

— Și astfel Clarice Starling și Hannibal Lecter au ajuns… prieteni? întrebă Mason.

— În cadrul unui fel de structură oficială, răspunse Barney. Făceau schimb de informații. Doctorul Lecter i-a oferit cunoștințe despre criminalul în serie pe care-l vâna ea, iar ea i-a oferit în schimb informații personale. Doctorul Lecter mi-a spus că, după părerea lui, Starling are un curaj vecin cu imprudența, că dă dovadă de „exces de zel”. Considera că s-ar putea apropia prea mult de muchia prăpastiei dacă ar crede că misiunea i-o cere. Și o dată a spus că „poartă blestemul gustului”. Nu știu ce înseamnă asta.

— Doctore Doemling, vrea să i-o pună, s-o omoare sau s-o mănânce, sau ce?! întrebă Mason, epuizând toate posibilitățile pe care putea să le întrevadă.

— Probabil toate trei, spuse Doemling. N-aș vrea să fac previziuni asupra ordinii în care vrea să desfășoare aceste acte. Asta-i dificultatea în ceea ce vă pot spune. Indiferent cât de mult ar vrea presa de senzație – și mentalitățile iubitoare de senzațional – să romantizeze lucrurile și să le facă să arate a *Frumoasa și Bestia,* scopul lui constă în degradarea ei, suferința ei și moartea ei. A fost receptiv față de ea de două ori: când a văzut-o insultată de cel care i-a aruncat spermă în obraz, și când a fost sfâșiată în bucăți de ziare după ce i-a împușcat pe oamenii aceia. Apare deghizat în mentor, dar *suferința* e cea care-l incită. Când istoria lui Hannibal Lecter va fi scrisă, și va fi, cazul lui va fi înregistrat ca unul de *avunculism Doemling.* Ca să-l atragă, ea trebuie să fie la ananghie.

O cută apăruse în spațiul larg, elastic dintre sprâncenele lui Barney.

— Pot să adaug ceva aici, domnule Verger, dacă tot mi-ați cerut părerea?

Fără să aștepte aprobarea, Barney continuă:

— În azil, doctorul Lecter a fost receptiv față de ea atunci când și-a ținea firea, și-a șters sperma de pe față și și-a continuat meseria. În scrisori îi spune că e o războinică și subliniază că a salvat copilul acela în schimbul de focuri. Spune chiar el că n-are de gând s-o caute. Un lucru pe care *nu* îl face este să mintă.

— Ăsta e exact tipul de gândire amatoare de senzațional la care mă refeream, zise Doemling. Hannibal Lecter nu știe ce e aia admirație sau respect. El nu simte căldură sau afecțiune. Asta e o iluzie romantică, și demonstrează cât de periculoasă poate fi o educație sumară.

— Domnu' doctor Doemling, nu mă mai țineți minte, așa-i? spuse Barney. Eu aveam în grijă secția violenților când *dumneavoastră* ați încercat să vorbiți cu doctorul Lecter; mulți oameni au încercat, dar dumneavoastră ați fost cel care-a plecat plângând, din câte-mi amintesc. Pe urmă el a făcut o recenzie a cărții dumneavoastră în *American Journal of Psychiatry.* Dacă recenzia aia v-a făcut să plângeți, nu vă condamn.

— Ajunge, Barney, interveni Mason. Ocupă-te de prânzul meu.

— Un autodidact copt pe jumătate – nimic mai rău, spuse Doemling după ce Barney ieși din cameră.

— Nu mi-ai spus că ai discutat cu Lecter, domnule doctor, spuse Mason.

— În momentul respectiv era catatonic, n-aveai ce să scoți de la el.

— Și asta te-a făcut să plângi?

— Nu-i adevărat.

— Și contrazici spusele lui Barney?

— E indus în eroare în egală măsură ca și fata.

— Probabil că și lui Barney îi sfârâie călcâiele după Starling, interveni Krendler.

Margot râse ca pentru sine, dar suficient de tare ca s-o audă Krendler.

— Dacă vrei s-o faci pe Clarice Starling atractivă pentru doctorul Lecter, fă în așa fel încât s-o vadă la ananghie, conchise Doemling. Suferința pe care o *vede* îi va sugera suferința pe care poate s-o *provoace.* S-o vadă rănită în orice mod simbolic îl va incita la fel de tare ca și dacă ar vedea-o mângâindu-se singură. Când vulpea aude un iepure țipând, vine în fugă, dar nu ca să ajute.

• Capitolul 52

— Nu pot s-o bag în față pe Clarice Starling, spuse Krendler după plecarea lui Doemling. Pot să-ți spun unde e și ce face, dar nu pot controla atribuirea misiunilor la FBI. Iar dacă Biroul o scoate pe post de momeală, o să-i asigure spatele, crede-mă.

Krendler îndreptă un deget spre întunericul lui Mason ca să-și sublinieze spusele.

— Nu te poți amesteca în acțiunea asta. Nu poți să intri pe terenul lor și să-l interceptezi pe Lecter. Cei care îi asigură acoperirea ți-ar depista oamenii într-o clipă. În al doilea rând, Biroul nu va lua măsuri proactive decât dacă el o contactează din nou sau dacă există dovezi că e prin apropiere – i-a mai scris și înainte și nu s-a arătat prin preajmă. Ar fi nevoie de minimum doisprezece oameni care să-i asigure protecția, iar asta costă. Ți-ar fi fost mai simplu dacă n-ai fi scos-o din bucluc cu raidul. Va fi complicat ca dracu' să-ți schimbi tactica și să încerci s-o pui la zid din nou cu treaba aia.

— Ar trebui, s-ar putea, ar fi, spuse Mason făcând o treabă bună cu *s*-ul, date fiind circumstanțele. Margot, uită-te în ziarul de Milano, *Corriere della sera,* numărul de

sâmbătă, ziua de după uciderea lui Pazzi; caută primul anunț de la rubrica de decese. Citește-l cu voce tare.

Margot ridică tipăritura densă spre lumină.

— E în engleză, adresat lui A.A. Aaron. Spune așa: *Predă-te celor mai apropiate autorități, dușmanii sunt aproape. Hannah.* Cine-i Hannah?

— E numele iepei pe care a avut-o Starling când era mică, spuse Mason. E un avertisment din partea lui Starling, adresat lui Lecter. În scrisoare, el i-a spus cum să-l contacteze.

Krendler era în picioare.

— *Fir-ar a mamii dracilor*! N-avea de unde să știe despre Florența. Dacă știe asta, atunci trebuie să știe că ți-am arătat toate chestiile alea.

Mason suspină și se întrebă dacă Krendler e suficient de deștept ca să fie un politician util.

— *Ea* nu știe nimic. Eu am dat anunțul, în *La Nazione* și *Corriere della Sera* și-n *International Herald-Tribune,* pentru a fi tipărit *a doua zi* după ce am acționat împotriva lui Lecter. Astfel, dacă ratam, ar fi crezut că Starling a încercat să-l ajute. Încă am mai fi avut ceva care să ne lege de el, prin Starling.

— Nimeni n-a remarcat anunțul.

— Nu. Cu excepția lui Hannibal Lecter, poate. Ar putea să vrea să-i mulțumească – prin poștă, personal, cine știe? Acum ascultă-mă. Îi supraveghezi în continuare corespondența?

Krendler încuviință.

— Absolut. Dacă-i trimite ceva, ai să vezi înaintea ei.

— Ascultă-mă cu atenție, Krendler. Dat fiind modul cum am comandat și plătit anunțul ăsta, Clarice Starling nu va putea demonstra niciodată că *nu* l-a dat ea însăși, iar asta-i un delict. Înseamnă să încâlci linia strălucitoare. Cu asta poți s-o dobori, Krendler. Și știi că FBI nu mai dă o ceapă degerată pe tine după ce te dă afară. Poți să ajungi hrană la pești. Ea nu va putea nici măcar să obțină un permis de

port-armă. Nimeni în afară de nimeni n-o va supraveghea. Iar Lecter va ști că ea e singură. Înainte de asta vom încerca altceva.

Mason se opri ca să respire, apoi reluă.

— Dacă nu merge, o să facem cum spune Doemling și-o s-o „facem să sufere” cu anunțul ăsta. „Să sufere”, drăcie, o poți rupe-n două cu asta. Sfatul meu e să păstrezi bucata cu păsărica. Capătul celălalt e prea de onest, pe crucea mea – aoleu! n-am vrut să scap o blasfemie.

• Capitolul 53

Clarice Starling alerga pe covorul de frunze într-un parc național din Virginia aflat la distanță de o oră de casa ei, unul din locurile ei preferate, nici urmă de vreo altă persoană în parc în acea zi din mijlocul săptămânii, o foarte necesară zi liberă pentru ea. Alerga pe o potecă binecunoscută pe dealurile împădurite din apropierea râului Shenandoah. Pe vârfurile dealurilor aerul era încălzit de soarele dimineții, iar în văi era dintr-odată rece; uneori simțea căldură pe față și răcoare pe picioare în același timp; în zilele acelea, pământul nu era prea solid sub picioarele lui Starling când mergea; părea mai stabil când alerga.

Starling alerga prin strălucirea zilei senine, petice de lumină dansând printre frunze, poteca bălțată în unele locuri, vărgată în altele de umbrele copacilor în soarele matinal aflat încă jos la orizont. În fața ei, trei căprioare porniră la fugă, două adulte și un pui; părăsiră poteca dintr-un singur salt care-o făcu să tresară uimită, codițele lor albe, ridicate strălucind în penumbra adâncului pădurii în timp ce se îndepărtară. Înveselită, Starling făcu la rândul ei un salt.

Neclintit ca o siluetă desenată pe o tapiserie medievală, Hannibal Lecter ședea printre frunzele căzute de pe o coastă de deal în apropierea râului. Nu putea să vadă decât o sută cincizeci de metri din lungimea potecii cu binoclul lui de teren protejat împotriva razelor de lumină reflectate cu ajutorul unui paravan confecționat din carton. Mai întâi văzu căprioarele pornind în fugă și trecând pe lângă el înspre vârful dealului, iar apoi, pentru prima oară în șapte ani, o văzu pe Clarice Starling în întregime.

Mai jos de binoclu, trăsăturile feței lui nu-și schimbară expresia, dar nările îi fremătară; inspiră profund, de parcă ar fi putut să-i prindă mirosul de la distanța aceea.

Respirația îi aduse mirosul frunzelor uscate cu un iz de scorțișoară, al frunzelor mucegăite de dedesubt și al ghindelor în descompunere lentă, un iz de resturi din trupul unui iepure de la distanță, mirosul profund, sălbatic al unei piei uscate de veveriță sub frunze, dar nu și mirosul lui Starling, pe care l-ar fi putut recunoaște oriunde. Văzu căprioarele luând-o la fugă în fața ei, le văzu fugind în salturi mult după ce ieșiră din câmpul lui vizual.

Ea intră în raza lui vizuală mai puțin de un minut, alergând cu ușurință, fără efort. Pe umeri avea un rucsac mic cu hrană pentru o zi și o sticlă cu apă. Razele de soare care o luminau din spate îi făceau conturul neclar, de parcă ar fi avut pielea presărată cu polen. Urmărind-o cu binoclul, doctorul Lecter prinse o reflexie a soarelui pe suprafața apei care-l făcu să vadă pete minute întregi după aceea. Ea dispăru pe cărarea ce cobora tot mai departe, ultimul lucru pe care-l văzu fiind ceafa ei și părul strâns în coadă săltând precum codița albă a unei căprioare.

Doctorul Lecter rămase nemișcat, nu făcu nicio încercare s-o urmeze. În mintea sa, imaginea ei clară alerga în continuare. Și avea să alerge cât timp voia el. Prima oară după șapte ani când a văzut-o cu adevărat, fără să pună la socoteală fotografiile din ziare sau imaginile fugitive ale unui cap într-o mașină. Se lungi pe spate, peste frunze, cu

mâinile sub cap, privind frunzele rare ale unui arțar de deasupra lui cum freamătă profilate pe cer, un cer atât de întunecat că era aproape violet. Violet, violet, ciorchinii de struguri sălbatici pe care-i culesese venind aici erau violeți, boabele pline începeau să se usuce; mâncă mai multe, strânse câteva boabe în palmă și linse sucul lor așa cum ar face un copil, depărtând tare degetele. Violet.

Violete erau vinetele din grădină.

În timpul zilei, la cabana de vânătoare de pe culmi nu era apă caldă, așa că doica lui Mischa duse cada de aramă în grădina de legume ca soarele să încălzească apa de baie a fetiței de doi ani. Mischa stătea în cada sclipitoare printre legume, în soarele cald, iar în jurul ei zburau fluturi albi de varză. Apa abia dacă-i acoperea piciorușele subțiri, dar Hannibal, fratele ei cel solemn, și cu câinele mare au fost puși cu severitate s-o supravegheze până când doica se duse în casă pentru a lua un prosop de baie.

Unii servitori simțeau un fel de teamă față de Hannibal Lecter; pentru ei era un copil cu o acuitate a simțurilor și a minții înspăimântătoare, cu o profunzime nefirească. Dar bătrâna doică, care-și cunoștea meseria, nu se temea de el, și nici Mischa, care-și lipea palmele de copil deschise ca două stele pe obrajii lui și râdea. Mischa întinse brațele pe lângă el, către o vânătă, pe care îi plăcea s-o privească la nesfârșit în soare. Ochii ei nu erau cafenii ca ai fratelui ei Hannibal, ci albaștri, și în timp ce se uita la vânătă, ochii ei păreau să-și extragă culoarea din plantă, să se întunece asemeni ei. Hannibal a înțeles că acea culoare e pasiunea ei. După ce copila a fost dusă înapoi în casă și ajutorul bucătarului a venit bombănind să golească apa din cadă, Hannibal a îngenuncheat lângă șirul de vinete; baloanele de săpun din apa de baie reflectară un timp plantele, în violet și verde, apoi se sparseră pe pământul proaspăt săpat. El scoase din buzunar briceagul mic și tăie coada unei vinete, lustrui cu batista leguma încălzită de soare, și o duse în brațe, caldă ca o vietate, în camera de copil a lui

Misch, punând-o undeva de unde s-o poată vedea. Mischa a iubit violetul închis, culoarea vinetei coapte, toată viața ei.

Hannibal Lecter închise ochii ca să vadă din nou căprioarele săltând pe potecă înaintea lui Starling, s-o vadă pe ea apoi alergând pe cărare, cu silueta aurită de soarele din spatele ei, dar căprioara care veni nu era cea care trebuia, era animalul mic și prăpădit cu o săgeată înfiptă în trup, zbătându-se în funia care-i era legată la gât în timp ce ei o duceau spre topor, micuța căprioară pe care au mâncat-o înainte s-o mănânce pe Mischa, iar el nu mai putu rămâne nemișcat; se ridică de jos, cu mâinile și buzele pătate de strugurii violeți, gura cu colțurile lăsate în jos ca o mască grecească. Se uită după Starling în josul potecii. Inspiră adânc pe nas și absorbi mirosul purificator al pădurii. Privi fix locul unde Starling dispăruse. Poteca ei părea să aibă o nuanță mai deschisă decât pădurea dimprejur, ca și cum ar fi lăsat în urma ei o dâră luminoasă.

Urcă repede pe culmea dealului și de acolo coborî de partea cealaltă, către parcarea unui camping unde își lăsase camioneta. Voia să plece din parc înainte ca Starling să se întoarcă la mașina ei, parcată la trei kilometri distanță, în parcarea principală din apropierea țintei de tragere, care acum, la terminarea sezonului, era închisă.

Mai erau cel puțin cincisprezece minute înainte ca ea să se întoarcă la mașină.

Doctorul Lecter parcă lângă Mustang și lăsă motorul pornit. Avusese mai multe ocazii să-i examineze mașina în parcarea unui magazin de alimente din apropierea casei ei. Permisul anual de intrare în acest parc, cu reducere, lipit pe parbrizul bătrânului automobil al lui Starling a fost cel care i-a atras atenția lui Hannibal Lecter asupra parcului. A cumpărat hărți ale parcului de îndată și l-a explorat pe îndelete.

Mașina era încuiată, aplecată peste cauciucurile mari ca și cum ar fi dormit. Mașina ei îl amuza. Era în același timp fantezistă și teribil de eficientă. Mânerul cromat al ușii nu

emana niciun miros, nici din apropiere. Își desfăcu briceagul și-l strecură pe lângă ușă, deasupra încuietorii. Are alarmă? Da? Nu? *Clic.* Nu.

Doctorul Lecter urcă în mașină, în atmosfera îmbibată de Clarice Starling. Volanul era gros, acoperit cu piele. Pe capac avea scris MOMO. Se uită la cuvânt cu capul dat pe spate ca al unui papagal, iar buzele lui formară cuvintele „MOMO”. Se lăsă pe spate, sprijinit pe scaun, cu ochii închiși, respirând, cu sprâncenele ridicate, ca atunci când asculta un concert.

Apoi, de parcă ar fi avut voință proprie, vârful rozaliu al limbii lui apăru, ca un șarpe mic croindu-și drum dincolo de fața lui. Fără să-și modifice expresia feței nicio clipă, parcă fără a fi conștient de propriile mișcări, se aplecă în față, găsi volanul îmbrăcat în piele după miros și-și petrecu în jurul lui limba încolăcită, cuprinzând cu limba adâncitura lăsată de degete pe partea de dedesubt a volanului. Gustă locul lustruit de pe volan unde se așeza palma ei. Apoi se lăsă din nou pe spate, limba i se întoarse acolo unde exista de obicei, iar gura lui închisă se mișcă de parcă ar fi savurat un vin. Inspiră adânc și-și ținu respirația cât timp coborî și încuie Mustang-ul lui Clarice Starling. Nu expiră. O păstră în gură și-n plămâni până ce bătrâna lui camionetă ieși din parc.

• Capitolul 54

Este o axiomă a științelor comportamentale cum că vampirii au un foarte puternic simț al teritoriului, în vreme ce canibalii acționează pe suprafețe întinse.

Dar existența nomadă nu-l atrăgea deloc pe doctorul Lecter. Succesul lui în evitarea autorităților se datora în principal calității identităților sale de lungă durată și grijii

cu care se ocupa de păstrarea lor, și accesului facil la bani. Mutările dese și la întâmplare nu aveau niciun rol.

Cu două identități alternative demult create, fiecare cu o credibilitate excelentă, plus o a treia pentru manevrarea vehiculelor, n-a avut dificultăți în a-și aranja un cuib confortabil în Statele Unite în decursul primei săptămâni de la sosire.

Alesese Maryland, la aproximativ o oră pe șosea de ferma lui Mason Verger și la o distanță convenabilă de sălile de concerte și teatrele din Washington și New York.

Niciuna din activitățile vizibile ale doctorului Lecter nu atrăgeau atenția, și fiecare din identitățile sale principale ar fi avut șanse mari de a trece cu bine printr-o verificare de rutină. După un drum la una din cutiile sale de valori din Miami, a închiriat de la un politician neamț o casă izolată, atrăgătoare pe țărmul golfului Chesapeake, pe un an.

Cu ajutorul unui sistem de redirecționare a apelurilor telefonice de pe două telefoane cu sonerii diferite dintr-un apartament ieftin din Philadelphia, putea să-și obțină referințe favorabile ori de câte ori avea nevoie, fără să-și părăsească noul cămin confortabil.

Plătind întotdeauna în numerar, a obținut rapid de la speculanți bilete de cea mai bună calitate la filarmonică și la acele spectacole de balet și operă care-l interesau.

Printre caracteristicile dezirabile ale noului său cămin se număra un garaj dublu de dimensiuni generoase, cu atelierul aferent și cu uși zdravene. Acolo, doctorul Lecter își parca cele două autovehicule, o camionetă Chevrolet de șase ani cu o ramă metalică deasupra părții posterioare și o menghină, pe care le-a cumpărat de la un instalator și un zugrav, și un Jaguar sedan cu suprapresiune, obținut prin leasing de la o firmă din Delaware. Camioneta îi oferea posibilitatea să apară în fiecare zi altfel. Printre echipamentele pe care le putea pune în spate sau pe cadrul metalic se numărau o scară de zugrav, țevi de plastic, un grătar pentru fripturi în aer liber și o butelie cu butan.

Cu aranjamentele domestice bine puse la punct, se desfătă cu o săptămână de muzică și vizite în muzee la New York, și trimise cataloagele celor mai interesante expoziții de artă plastică vărului său, marele pictor Balthus, care trăia în Franța.

La Sotheby, în New York a achiziționat două instrumente muzicale excelente, ambele fiind rarități. Primul era un clavecin flamand de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, aproape identic cu cel aflat la muzeul Smithsonian datând din 1745, cu un registru superior suplimentar pentru operele lui Bach; instrumentul era un succesor demn al *gravicembalo*-ului pe care-l avusese în Florența. Cealaltă achiziție era unul din primele instrumente electronice inventate, un theremin, construit de însuși profesorul Theremin în anul 1930. Instrumentul îl fascina demult pe doctorul Lecter. În copilărie construise unul. La theremin se cântă cu mișcări ale mâinilor într-un câmp electronic; mișcările dau viață vocii sale.

Acum era instalat complet și putea să se distreze…

•

După dimineața petrecută în pădure, doctorul Lecter se îndreptă spre casă, spre refugiul său plăcut de pe țărmul din Maryland. Imaginea lui Clarice Starling alergând pe frunzele căzute de pe cărarea din pădure era acum bine imprimată în palatul memoriei din mintea sa. Este o sursă de plăcere pentru el, la care poate ajunge în mai puțin de o secundă, plecând din foaier. O vede pe Starling alergând; calitatea memoriei sale vizuale este atât de bună încât poate să cerceteze scena ca să găsească detalii noi, poate să audă căprioarele mari, sănătoase bocănind pe lângă el în susul dealului, vede pielea întărită de la încheieturile picioarelor lor, un scaiete pe blana de pe pântecul celei mai apropiate. A depozitat această amintire într-o încăpere însorită a palatului, cât mai departe cu putință de micuța căprioară rănită…

Acasă, acasă, ușa garajului coboară cu un huruit discret în spatele camionetei sale.

Când ușa se ridică din nou la amiază, din garaj iese Jaguarul negru, la volan fiind doctorul în haine de oraș.

Doctorului Lecter îi plăcea foarte mult să facă cumpărături. Se duse direct la Hammacher Schlemmer, un furnizor de cele mai fine articole de menaj și sport, accesorii și echipamente culinare. Alese pe îndelete. Aflat încă în aceeași dispoziție din pădure, scoase din buzunar o ruletă și verifică dimensiunile a trei coșuri de picnic, toate trei din împletitură de nuiele lăcuită, cu mânere din piele și garnituri solide din alamă. În cele din urmă se hotărî la coșul de mărime medie, întrucât nu avea nevoie să încapă în el decât tacâmuri pentru o singură persoană.

Cufărul de nuiele avea în el un termos, pahare rezistente, farfurii robuste și tacâmuri din oțel. Cuferele pentru picnic se livrau numai împreună cu accesoriile; erai obligat să le cumperi.

După opriri succesive la Tiffany și Christofle, doctorul izbuti să înlocuiască farfuriile greoaie de picnic cu altele din porțelan franțuzesc, cu unul din acele modele *chasse* având desenate frunze și păsări. La Christofle obținu un set de tacâmuri din argint din secolul al XIX-lea, preferate de el, cu model Cardinal, emblema manufacturierului imprimată în căușul lingurilor și cea a Parisului, cu coada de șoarece, pe dosul mânerelor. Furculițele erau curbate mult, cu spații largi între dinți, iar cuțitele aveau centrul de greutate așezat plăcut în centrul palmei. Ținute în mână, tacâmurile dădeau aceeași senzație ca un bun pistol de duel. În privința paharelor, doctorul stătu în cumpănă în privința mărimilor pentru paharele sale de aperitive, și alese un *ballon* cilindric pentru coniac, dar în privința paharelor de vin nu era nicio îndoială. Doctorul alese pahare Riedel, de două mărimi, cu buza destul de largă ca să ofere spațiu pentru nas.

La Christofle mai găsi fețe de masă din in crem și niște șervete din damasc minunate, cu un mic trandafir din damasc, ca o picătură de sânge, brodat în colț. Doctorul Lecter găsi suprapunerea de damasc nostimă și cumpără șase șervete, așa încât să nu rămână niciodată fără o rezervă când le va da la spălat.

Mai cumpără două arzătoare portabile cu gaz, de felul celor folosite în restaurante pentru gătitul lângă masa clientului, o tigaie minunată de cupru pentru sauté și o alta, tot din cupru, o *fait-tout* pentru prepararea sosurilor, ambele făcute pentru Dehillerin din Paris, și două teluri. Nu reuși să găsească deloc cuțite din oțel carbonic, pe care le prefera de departe celor din oțel inoxidabil, și nici vreunul din cuțitele speciale pe care fusese obligat să le lase în Italia.

Ultima sa oprire a fost la o firmă de echipament medical nu departe de Mercy General Hospital, unde a făcut o afacere cumpărând un ferăstrău Stryker de autopsie aproape nou-nouț, care încăpea perfect în coșul său de picnic pe locul termosului. Ferăstrăul mai era încă în garanție și era livrat cu lame universale și craniene, plus o cheie craniană, ceea ce-i completa aproape perfect *batterie de cuisine.*

Ușile glisante ale doctorului Lecter sunt deschise către aerul proaspăt al serii. Golful doarme, smoală și argint, sub lună și sub umbrele mișcătoare ale norilor. Doctorul și-a pus vin într-unul din paharele noi de cristal și l-a așezat pe un sfeșnic lângă clavecin. Buchetul vinului se combină cu aerul sărat, iar doctorul Lecter poate să se bucure de el fără să trebuiască să-și ia mâinile de pe clape.

În timp a avut mai multe tipuri de instrumente cu clape din cele timpurii. Dar preferă sunetul și senzația clavecinului; pentru că nu e posibil să controlezi volumul corzilor, muzica sosește ca și experiențele, bruscă și deplină.

Doctorul Lecter privește instrumentul, închizând și deschizând palmele. Abordează clavecinul proaspăt achiziționat așa cum ar aborda un străin atractiv printr-o remarcă interesantă, dar ușoară – cântă o melodie compusă de Henri VIII, „Green Grows the Holly”.

Încurajat, încearcă Sonata în si bemol major de Mozart. El și clavecinul nu se cunosc încă foarte bine, dar felul în care răspunde mâinilor lui îi spune că-n scurt timp vor deveni unul singur. Vântul se întețește și flacăra lumânării pâlpâie, dar ochii doctorului Lecter sunt închiși, fața îndreptată în sus; cântă. Balonașe de spumă zboară de pe palmele în formă de stea ale lui Mischa când ea își flutură mânuțele în adierea de deasupra căzii; în timp ce el începe a treia parte a simfoniei, plutind ușoară prin pădure, Clarice Starling aleargă, aleargă, frunzele foșnesc sub picioarele ei, foșnetul vântului sus, între coroanele copacilor, iar căprioarele pornesc la fugă în fața ei, un pui și două adulte, sărind pe cărare ca tresăririle inimii. Pământul se răcește brusc, și bărbații zdrențuiți mână căprioara mică afară din pădure, cu săgeata înfiptă în ea, căprioara se zbate să scape din frânghia răsucită în jurul gâtului ei, o mână ca să nu trebuiască s-o ducă pe sus până la topor, iar muzica se oprește în aer în fața zăpezii însângerate, mâinile doctorului Lecter se încleștează pe marginile scaunului de la pian. Respiră adânc, o dată, încă o dată, apoi se silește să mai cânte câteva măsuri, care răsună spart în tăcere.

Auzim de pe buzele lui un țipăt subțire, tot mai tare, care se oprește la fel de brusc ca și muzica. Rămâne vreme îndelungată cu capul plecat deasupra clapelor. Se ridică fără zgomot și iese din cameră. Nu e posibil să-ți dai seama unde se află în casa cufundată în beznă. Vântul prinde puteri deasupra golfului Chesapeake, face flăcările lumânărilor să tremure până când se sting, cântă printre coardele clavecinului în întuneric – acum o melodie întâmplătoare, acum un țipăt subțire din trecut.

• Capitolul 55

Amfiteatrul Memorial de Război găzduiește Expoziția regională de arme albe și de foc a Atlanticului de Mijloc. Metri pătrați cu mese, un câmp de arme de foc, majoritatea pistoale și puști de asalt. Fasciculele laser roșii pâlpâie pe plafon.

Puțini amatori de viață în aer liber autentici vin la expozițiile de arme – problemă de gust. Armele sunt negre acum, iar expozițiile de arme sunt mohorâte, terne, la fel de lipsite de bucurie ca și peisajele interioare ale multora dintre vizitatori.

Uitați-vă la mulțimea asta: zdrențăroasă, cu priviri piezișe, primitivă. Astfel de oameni sunt principala primejdie care amenință dreptul oricărui cetățean de a deține o armă de foc.

Armele pe care le preferă sunt arme de atac proiectate pentru producția de serie, lucrate ieftin cu matrițe pentru a furniza putere de foc mare armatelor neinstruite, ignorante.

Printre burțile umflate de bere și carnația flască, alb-păstoasă a pistolarilor de interior trecu Hannibal Lecter, cu suplețea sa imperială. Armele de foc nu-l interesau. Se îndreptă direct spre standul celui mai mare comerciant de cuțite din expoziție.

Pe comerciant îl cheamă Buck și cântărește o sută treizeci de kilograme. Buck are o mulțime de săbii fanteziste și copii de articole medievale și barbare, dar are totodată și cele mai bune cuțite și bâte, iar doctorul Lecter identifică repede majoritatea articolelor de pe lista sa, lucruri pe care trebuise să le lase în Italia.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Buck are obraji prietenoși și o gură prietenoasă, și ochi răutăcioși.

— Aș vrea Harpia aceea vă rog, și un Spyderco drept, zimțat, cu lamă de zece centimetri, și cuțitul acela de jupuit din spate.

Buck adună obiectele cerute.

— Aș vrea și ferăstrăul acela bun. Nu, nu acela, cel bun. Arătați-mi puțin bâta aceea din piele, vă rog, cea neagră…

Doctorul Lecter studie arcul mânerului.

— O iau.

— Altceva?

— Da, aș vrea un Spyderco Civilian. Nu-l văd.

— Nu-s prea mulți cei care știu de așa ceva. Nu țin niciodată mai mult de unul.

— Nu vreau decât unul.

— Prețul e două sute douăzeci de dolari, dar vi-l las la o sută nouăzeci cu tot cu teacă.

— Bun. Aveți cuțite de bucătărie din oțel carbonic?

Buck clătină țeasta masivă.

— Va trebui să găsiți din cele vechi, la talcioc. Eu de-acolo mi-am cumpărat. Poți să le ascuți cu dosul unei cești de cafea.

— Faceți un pachet; mă întorc peste câteva minute.

Lui Buck nu i s-a spus prea des să facă un pachet; îl făcu cu sprâncenele ridicate.

În mod tipic, această expoziție de arme nu era câtuși de puțin expoziție, ci bazar. Pe câteva standuri se găseau relicve prăfuite din al doilea război mondial, care începeau să arate străvechi. Puteai să cumperi pușți M-1, măști de gaze cu vizorul crăpat, ploști de apă. Mai erau obișnuitele standuri cu obiecte naziste. Puteai să cumperi chiar și o canistră cu gaz Zyklon B autentic, dacă era pe gustul tău.

Nu găseai aproape nimic din războaiele din Coreea sau Vietnam, și absolut nimic din Războiul din Golf.

Mulți cumpărători purtau haine de camuflaj, de parcă se întorseseră numai pentru scurt timp de pe linia frontului ca să participe la expoziția de arme. Exista și îmbrăcăminte de camuflaj de vânzare, între care un costum complet pentru

camuflarea totală a unui trăgător de elită sau vânător cu arcul – una din secțiunile principale ale expoziției cuprindea echipament pentru vânătoarea cu arcul.

Doctorul Lecter examina acest costum când a devenit conștient de prezența unor oameni în uniformă aproape de el. Luă în mână o mănușă de tir cu arcul. Întorcându-se ca să vadă marcajul fabricantului în lumină, observă că cei doi oameni în uniformă de lângă el erau de la Departamentul de Vânătoare și Pescuit Sportiv din Virginia, care avea un stand la expoziție.

— Donnie Barber, spuse cel mai vârstnic dintre paznici, arătând cu capul. Dacă-l aduci vreodată la tribunal, anunță-mă. Mi-ar plăcea la nebunie să-l scot din păduri pe jigodie pentru totdeauna.

Priveau un bărbat de vreo treizeci de ani aflat în celălalt capăt al secțiunii dedicate tirului cu arcul. Se afla cu fața la ei, urmărind ecranul. Donnie Barber purta haine de camuflaj; își legase bluza la brâu. Tricoul kaki fără mâneci îi dezvelea tatuajele. Pe cap avea o șapcă cu cozorocul la spate.

Doctorul Lecter se depărtă încet de paznici, privind pe traseu diferite obiecte. Se opri la un stand cu pistoale laser ceva mai departe și, printr-o perdea de tocuri de armă, doctorul privi ecranul care-i captase atenția lui Donnie Barber.

Era un film despre vânătoarea de cerbi cu arcul.

Cineva aflat dincolo de raza aparatului de filmat hăituia un cerb pe lângă un gard în pădure, în timp ce vânătorul își scotea arcul. Vânătorul purta un microfon. Respirația i se acceleră. Șopti în microfon: „Mai bine de atât nu se poate.”

Cerbul făcu un salt când îl lovi săgeata și se izbi în gard de două ori înainte să sară peste el și să fugă.

Urmărind filmul, Donnie Barber tresări și mormăi în momentul când săgeata plecă din arc. Opri caseta și o derulă până la acea secvență, de mai multe ori, până când vânzătorul de la stand îi spuse ceva.

— Du-te învârtindu-te, tâmpitule, zise Donnie Barber. Nu cumpăr nimica de la tine.

De la următorul stand cumpără câteva săgeți galbene cu vârful mare și o lamă transversală în vârf. Alături exista o urnă de tombolă; o dată cu cumpărăturile sale, Donnie Barber primi un talon de concurs. Premiul consta într-un permis de vânătoare de cerbi pentru două zile.

Donnie Barber completă talonul și-l introduse în urnă, păstră pixul vânzătorului și dispăru cu pachetul său lunguieț în mulțimea de tineri în haine de camuflaj.

•

Așa cum ochii broaștelor surprind orice mișcare, ochii vânzătorului observau orice oprire în șirul de trecători. Bărbatul care se afla acum în fața lui era nemișcat cu desăvârșire.

— Asta e cea mai bună arbaletă pe care-o ai? îl întrebă doctorul Lecter.

— Nu.

Vânzătorul scoase o husă de sub tejghea.

— Asta-i cea mai bună. Îmi plac mai mult cele curbe decât cele din două bucăți, dacă trebuie să o duci în spinare. Are un vinci pe care-l poți ajusta cu o bormașină electrică sau manual. Știi că n-ai voie să vânezi cerbi cu arbaleta în Virginia decât dacă ești handicapat?

— Fratele meu și-a pierdut un braț și arde de nerăbdare să omoare ceva cu celălalt, spuse doctorul Lecter.

— Aha, m-am prins.

În cinci minute, doctorul cumpără o arbaletă excelentă și două duzini de săgeți groase, scurte.

— Fă-mi un pachet, ceru doctorul Lecter.

— Completează talonul ăsta și te poți alege cu o vânătoare de cerbi. Două zile.

Doctorul Lecter completă talonul și-l lăsă să cadă în urnă. De îndată ce vânzătorul abordă un alt client, doctorul Lecter se întoarse la el.

— Fir-ar să fie! Am uitat să-mi trec numărul de telefon pe talonul de concurs. Pot să-l scot?

— Desigur.

Doctorul Lecter scoase capacul urnei și luă primele două taloane de deasupra. Adăugă informația falsă pe al său și apoi privi lung celălalt talon, clipind o dată, ca diafragma unui aparat de fotografiat.

• Capitolul 56

Sala de sport de la Muskrat Farm avea un aer modernist, în negru și crom, cu setul Nautilus complet de aparate, greutăți, echipament pentru gimnastică aerobică și un bar cu băuturi răcoritoare.

Barney își terminase antrenamentul și se relaxa pe o bicicletă când își dădu seama că nu e singur în sală. Margot Verger își dezbrăca treningul într-un colț. Purta colanți scurți și un tricou peste o bustieră. Își puse pe deasupra o centură pentru ridicarea greutăților. Barney auzi clinchetul greutăților. Îi auzi respirația în timp ce ea făcea exercițiile de încălzire.

Barney pedala de-acum cu bicicleta reglată la rezistență zero și-și ștergea părul când ea veni lângă el între exerciții.

Își privi propriile brațe, se uită la ale lui. Nu era prea mare diferență.

— Cât poți să ridici stând culcat?

— Nu știu.

— Ba cred că știi.

— Poate o sută cincizeci, cam așa ceva.

— *O sută cincizeci*?! Nu prea cred, flăcăule. Nu cred că poți să ridici o sută cincizeci.

— Poate ai dreptate.

— Am o sută de dolari care zice că nu poți să ridici o sută cincizeci stând culcat.

— Contra ce?

— Contra o sută de dolari, ce-ți închipui? Și am să stau cu ochii pe tine.

Barney se uită la ea și-și încruntă fruntea.

— Bine.

Încărcară greutățile. Margot le numără pe cele de la capătul barei unde Barney le așezase, ca și cum el ar fi intenționat s-o trișeze. El, în replică, le numără cu o grijă studiată pe cele de la capătul lui Margot.

Se întinse pe banchetă; Margot stătea la capul lui, deasupra lui, în colanții ei scurți. Încheietura coapselor ei cu abdomenul era bombată ca o ramă barocă, iar trunchiul ei masiv părea să se înalțe până la plafon.

Barney își potrivi trupul pe banchetă. Picioarele lui Margot miroseau a tinctură răcoroasă. Mâinile ei se odihneau pe bară, unghiile date cu ojă corai – mâini foarte puternice și totuși frumoase.

— Gata?

— Da.

Împinse haltera în sus spre fața ei aplecată spre el.

N-a însemnat un efort prea mare; Barney așează înapoi haltera pe suportul ei, sub ochii lui Margot. Ea scoase banii din sacul de sport.

— Mulțumesc.

— Fac mai multe genuflexiuni ca tine, se rezumă Margot să spună.

— Știu.

— De unde știi?

— Eu urinez stând în picioare.

Gâtul ei puternic se înroși.

— Și eu.

— Pe o sută de dolari?

— Pregătește-mi un întăritor, spuse Margot.

Pe bar era un vas cu fructe. Câtă vreme Barney prepară sucurile în mixer, Margot luă două nuci și le sparse în pumn.

— Poți să spargi o singură nucă, fără să ai lângă ce s-o strângi? întrebă Barney.

Apoi sparse două ouă pe marginea mixerului și le dădu drumul înăuntru.

— Dar tu? replică Margot și-i întinse o nucă.

Nuca stătea în palma deschisă a lui Barney.

— Nu știu.

Eliberă spațiul de pe partea de bar din dreptul lui și o portocală se rostogoli pe partea lui Margot.

— Ei, scuză-mă.

Ea ridică portocala de jos și-o puse la loc.

Pumnul mare al lui Barney se încleștă. Ochii lui Margot se mutau de la pumn la fața lui în vreme ce gâtul i se încorda de efort și fața i se înroși. Începu să tremure; din pumnul lui se auzi un zgomot slab. Pe chipul lui Margot se zugrăvi uluirea; el își duse pumnul tremurător deasupra mixerului și sunetul de spart deveni mai puternic. Gălbenușul și albușul unui ou se prelinseră în mixer. Barney porni aparatul și-și linse degetele. Margot râdea, deși n-ar fi vrut.

Barney puse băuturile întăritoare în pahare. Văzuți din partea opusă a încăperii, puteau fi luptători sau halterofili din două categorii de greutate diferite.

— Simți că *trebuie* să faci tot ce fac bărbații? întrebă el.

— Nu și unele tâmpenii.

— Vrei să încerci prietenia între bărbați?

Zâmbetul lui Margot dispăru.

— Nu încerca să faci glume porcoase cu mine, Barney.

El își clătină țeasta mare.

— Pune-mă la încercare.

• Capitolul 57

În casa lui Hannibal fragmentele de informații se înmulțeau pe măsură ce, zi după zi, Clarice Starling își croia

drum pe coridoarele gusturilor doctorului Lecter.

Rachel DuBerry era ceva mai în vârstă decât doctorul Lecter pe vremea când era o patroană activă a Orchestrei Simfonice din Baltimore. Era foarte frumoasă, după cum observă Starling din fotografiile vremii publicate în *Vogue.* Asta se întâmpla în urmă cu doi soți bogați. Acum era doamna Franz Rosencranz, soția comerciantului de textile. Secretara ei îi făcu lui Starling legătura telefonică.

— Acum nu fac decât să trimit bani pentru orchestră, draga mea. Suntem plecați prea mult timp ca să mă mai implic activ, îi spuse lui Starling doamna Rosencranz născută DuBerry. Dacă este vorba despre ceva legat de impozite, pot să-ți dau numărul de telefon al contabililor noștri.

— Doamnă Rosencranz, pe timpul când activați în comitetele Filarmonicii și Școlii Westover, l-ați cunoscut pe doctorul Hannibal Lecter.

O tăcere considerabilă.

— Doamnă Rosencranz?

— Cred că ar fi mai bine să-mi notez numărul dumitale de telefon și să te sun eu prin centrala FBI.

— Desigur.

Ceva mai târziu, reluară convorbirea.

— Da, l-am cunoscut pe Hannibal Lecter din cercurile sociale, cu ani în urmă, iar presa și-a instalat tabăra pe pragul meu încă de atunci. Era un bărbat extraordinar de fermecător, absolut unic. De felul care face o fată să amețească, dacă știi la ce mă refer. Mi-au trebuit ani mulți ca să cred că și cealaltă latură a lui e la fel de reală.

— V-a făcut vreodată cadouri, doamnă Rosencranz?

— De obicei primeam o felicitare de ziua mea, chiar și după ce a fost închis. Uneori un cadou, înainte să fie închis. Face cele mai *desăvârșite* cadouri.

— Tot doctorul Lecter a dat faimosul dineu aniversar în cinstea dumneavoastră. La care anul de producție a vinurilor coincidea cu data nașterii dumneavoastră.

— Da, spuse ea. Suzzy a numit-o cea mai remarcabilă petrecere de la Balul Black and White al lui Capote.

— Doamnă Rosencranz, dacă aveți vreo știre de la el, vreți să sunați la numărul de la FBI pe care vi-l voi spune? Și mai vreau să vă întreb ceva, dacă-mi permiteți, aveți vreo aniversare specială cu doctorul Lecter? Și, doamnă Rosencranz, trebuie să vă întreb care este data nașterii dumneavoastră.

O răceală sesizabilă în vocea ei.

— Credeam că această informație o puteți obține foarte simplu.

— Da, doamnă, dar există niște neconcordanțe între data de pe fișa de asigurări sociale, cea de pe certificatul de naștere și cea de pe permisul de conducere. De fapt, pe fiecare este altă dată. Îmi cer scuze, dar urmărim comenzile speciale de articole de lux în funcție de data nașterii persoanelor cunoscute de doctorul Lecter.

— Persoanele cunoscute. Acum sunt o *persoană cunoscută,* e termen îngrozitor.

Doamna Rosencranz chicoti. Făcea parte din generația cocktailurilor și a țigărilor, iar vocea ei era profundă.

— Câți ani ai, agent Starling?

— Treizeci și doi, doamnă Rosencranz. Împlinesc treizeci și trei înainte de Crăciun.

— Vreau să-ți spun, cu cele mai bune intenții, că sper să ai parte de câteva „persoane cunoscute” în viața dumitale. Te ajută foarte mult să-ți omori timpul.

— Da, doamnă. Și data nașterii dumneavoastră?

Doamna Rosencranz îi oferi în cele din urmă informația corectă, caracterizând-o drept „data cunoscută de doctorul Lecter”.

— Dacă-mi permiteți să vă întreb, doamnă, înțeleg de ce să vă schimbați anul nașterii, dar de ce luna și ziua?

— Voiam să fiu în Fecioară, se potrivește mai bine cu domnul Rosencranz, care pe atunci îmi făcea curte.

Oamenii pe care i-a cunoscut doctorul Lecter cât timp a trăit într-o cușcă aveau păreri întrucâtva diferite despre el.

Starling o salvase pe Catherine, fiica fostei senatoare Ruth Martin din subsolul de iad al criminalului în serie Jame Gumb și, dacă senatoarea n-ar fi fost înfrântă la următoarele alegeri, i-ar fi putut face mult bine lui Starling. La telefon îi vorbi lui Starling cu căldură, îi spuse noutăți despre Catherine și o întrebă ce mai e nou în viața ei.

— Nu mi-ai cerut nimic niciodată, Starling. Dacă vei vrea o slujbă, cândva…

— Mulțumesc, doamnă senator.

— În privința jigodiei de Lecter, nu, aș fi anunțat de bună seamă FBI-ul dacă aș avut vreo veste de la el; am să pun numărul tău aici, lângă telefon. Charlsie știe cum să manevreze corespondența. Nu mă aștept să primesc vești de la el. Ultimul acru pe care mi l-a spus ticălosul în Memphis a fost „*Îmi place foarte mult taiorul dumitale*”. El a făcut singurul gest de cruzime pe care l-am trăit în toată viața mea, știi care?

— Știu că v-a insultat.

— Când Catherine era dispărută, când eram disperați și el spunea că are informații despre Jame Gumb, și îl imploram, m-a privit în ochi cu ochii ăia de șarpe și m-a întrebat dacă am alăptat-o pe Catherine. Voia să știe dacă *i-am dat să sugă.* I-am spus că da. Și-apoi m-a întrebat: „E o treabă care provoacă sete, nu-i așa?” Asta mi-a readus totul în memorie: cum o țineam în brațe când era bebeluș, cum așteptam să se sature, și asta m-a durut cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată, o durere ascuțită, iar el s-a *adăpat cu durerea mea.*

— Ce marcă era, doamnă senator?

— Ce marcă… poftim?

— Ce fel de taior purtați atunci, cel care i-a plăcut doctorului Lecter?

— Stai să mă gândesc… un Givenchy bleumarin, foarte simplu, răspunse senatoarea, puțin iritată de prioritățile lui

Starling. După ce-l băgați din nou la răcoare, fă-mi o vizită, Starling, o să călărim împreună.

— Mulțumesc, doamnă senator, o să țin minte.

•

Două convorbiri telefonice, câte una pentru fiecare latură a vieții doctorului Lecter, una arătându-i farmecul, cealaltă diformitățile. Starling notă:

Anul de producție a vinului în concordanță cu anul nașterii, ceea ce era deja cuprins în micul ei program. Își notă să adauge *Givenchy* la lista ei de produse rafinate. Mai adăugă *alăptat,* fără să știe prea bine de ce, și nici nu mai avu timp să se gândească la asta fiindcă telefonul ei roșu suna.

— Departamentul de Științe Comportamentale? Încerc să dau de Jack Crawford, sunt șeriful Dumas din Claredon County, Virginia.

— Sunt asistenta lui Jack Crawford. El este la tribunal azi. Spuneți-mi mie despre ce e vorba; sunt agentul special Starling.

— Voiam să vorbesc cu Jack Crawford. Avem la morgă un flăcău care a fost *hăcuit* ca la măcelărie, pentru carne, am nimerit la departamentul potrivit?

— Da, domnule, acesta este departamentul de măce… da, ați ajuns exact unde trebuie. Dacă-mi spuneți exact unde vă aflați, plec chiar acum și-l anunț pe domnul Crawford imediat ce termină de depus mărturie.

Automobilul Mustang al lui Clarice Starling lăsă pe pavajul de la Quantico suficient cauciuc ca să-l facă pe paznicul din marina militară să se încrunte la ea, să-i facă semn amenințător cu degetul și să-și rețină zâmbetul.

• Capitolul 58

Morga din Claredon County, nordul statului Virginia, este unită de clădirea spitalului printr-un sas scurt cu o aerisire în tavan și uși largi, duble la ambele capete pentru a facilita transportarea morților. Un ajutor de șerif stătea în fața acestor uși ca să împiedice accesul celor cinci reporteri și cameramani care se îngrămădeau în jurul lui.

Din spatele reporterilor, Starling se ridică în vârful picioarelor și-și arătă legitimația. Ajutorul de șerif o zări, încuviință cu capul, iar ea își făcu loc să intre. Luminile blițurilor scânteiară în urma ei.

În sala de autopsie era liniște, nu se auzea decât clinchetul instrumentelor puse în tava metalică.

Morga are patru mese de autopsie din oțel inoxidabil, fiecare cu cântarul și chiuveta ei. Două dintre mese erau acoperite, cearșafurile întinse inegal de rămășițele pe care le acopereau. La masa cea mai apropiată de ferestre se desfășura o autopsie de rutină a spitalului. Patologul și asistenta lui făceau o operațiune delicată și nu-și ridicară privirile la intrarea lui Starling.

Țiuitul subțire al unui ferăstrău electric umplu camera, iar după o clipă patologul puse deoparte cu grijă o calotă craniană și ridică în căușul palmelor un creier, pe care îl puse pe cântar. Șopti greutatea în microfonul pe care-l purta, examină organul pe talerul cântarului, îl împunse cu un deget înmănușat. Când o zări pe Starling peste umărul asistentei, dădu drumul creierului în cavitatea toracică deschisă a cadavrului, își aruncă mănușile de cauciuc într-un coș ca un puștan și veni spre ea.

Starling descoperi că o înfioară puțin atingerea mâinii lui.

— Clarice Starling, agent special, FBI.

— Doctor Hollingsworth, medic legist, patologul spitalului, bucătar șef și spălător de sticle.

Hollingsworth avea ochii de un albastru intens, lucioși ca un ou bine lustruit. I se adresă asistentei sale fără să-și ia ochii de la Starling.

— Marlene, anunță-l pe șerif la secția de terapie intensivă cardiacă, și dezvelește rămășițele alea, te rog, doamnă.

Starling știa din experiență că medicii legiști erau de obicei inteligenți, dar adesea caraghioși și neglijenți în conversațiile obișnuite, și le plăcea să se dea în spectacol. Hollingsworth urmări direcția privirii lui Starling.

— Vă întrebați care-i treaba cu creierul ăla?

Ea încuviință și-i arătă, ridicând palmele deschise, că nu pricepe.

— Nu e vorba de neglijență, agent Starling. E o favoare pe care o fac antreprenorului de pompe funebre, dacă nu pun creierul înapoi în craniu. În cazul de față vor avea un coșciug deschis și un priveghi îndelungat, și nu ai cum să împiedici materia cerebrală să se scurgă pe pernă, așa că umplem craniul cu șervețele sau ce avem la îndemână și-l închidem, și fac o indentație în calota craniană deasupra urechilor, ca să nu alunece. Familia primește corpul întreg, și toată lumea-i fericită.

— Înțeleg.

— Spuneți-mi însă dacă înțelegeți *asta.*

În spatele lui Starling, asistenta lui Hollingsworth îndepărtase cearșafurile de pe mesele de autopsie.

Starling se întoarse și văzu totul într-o singură imagine pe care o va ține minte toată viața ei. Unul lângă altul pe mesele de inox zăceau o căprioară și un bărbat. Din căprioară ieșea o săgeată galbenă. Coarnele și săgeata întinseseră cearșaful ca pe un cort.

Bărbatul era străpuns tot de o săgeată galbenă, dar mai mică și mai groasă, care-i pătrunsese prin cap, transversal, deasupra urechilor. Mai avea pe el un ultim articol

vestimentar, o șapcă pusă invers, țintuită pe capul lui de săgeată.

Privindu-l, pe Starling o apucă un acces absurd de râs, înăbușit atât de repede încât ar fi putut fi luat drept descurajare. Similitudinea poziției celor două cadavre, ambele pe o parte în loc de poziția anatomică, dezvăluia faptul că fuseseră măcelăriți aproape identic, mușchii de pe spate, între coloana vertebrală și coaste fiind îndepărtați cu precizie și exactitate, împreună cu acei mușchi mici de sub coloană.

Blana unei căprioare pe o masă de inox. Capul ținut în sus de coarne pe ridicătura metalică în chip de pernă, capul întors și ochiul alb de parcă încerca să privească în sus la țepușa strălucitoare care a ucis-o – animalul, zăcând pe o parte peste propria imagine reflectată, în acest loc al ordinii obsesive, părea mai sălbatică și mai străină de om decât a părut vreodată o căprioară în pădure.

Ochii bărbatului erau deschiși, iar pe canalele lacrimale se prelinseseră câteva picături de sânge aidoma lacrimilor.

— Straniu să-i vezi împreună, spuse doctorul Hollingsworth. Inimile lor au exact aceeași greutate.

O privi pe Starling și văzu că se simte normal.

— O singură diferență în privința bărbatului. Vedeți cum ultimele coaste au fost desprinse de coloană și plămânii scoși prin spate? Arată aproape ca niște aripi, nu?

— Vulturul însângerat, murmură Starling după o clipă de gândire.

— N-am mai văzut așa ceva până acum.

— Nici eu, spuse Starling.

— Există un termen pentru așa ceva? Cum ați spus?

— Vulturul însângerat. Așa spune în cărțile de la Quantico. E un sacrificiu ritual scandinav. Se taie ultimele coaste și se scot plămânii prin spate, apoi se aplatizează așa ca să pară aripi. În Minnesota era un neo-viking care făcea așa ceva prin anii treizeci.

— Cred că vedeți multe chestii dintr-astea, nu mă refer la *asta,* ci la lucruri asemănătoare.

— Uneori, da.

— Pe mine mă depășește nițel. De cele mai multe ori ne ocupăm de crime clasice, oameni împușcați și înjunghiați, dar vreți să știți ce cred?

— Aș vrea foarte mult să-mi spuneți, domnule doctor.

— Cred că tipul ăsta, Donnie Barber spun actele sale de identitate, a omorât căprioara ilegal ieri, ziua dinaintea începerii sezonului – știu că atunci a murit animalul. Săgeata se potrivește cu restul echipamentului lui de vânătoare. A început s-o taie în grabă. N-am făcut testul de antigen pe sângele de pe mâinile lui, dar e sânge de căprioară. Tocmai avea de gând să taie ceea ce vânătorii de căprioare numesc fâșia de pe spate, și începuse o treabă de ageamiu, uite tăietura asta scurtă, zdrențuită de aici, când a avut o mare surpriză, cum ar fi săgeata asta prin căpățână. Aceeași culoare, dar un tip diferit. Fără vreo indentație la capăt. O recunoașteți?

— Pare să fie o săgeată de arbaletă.

— O a doua persoană, poate cel cu arbaleta, a terminat de tăiat căprioara, și a făcut o treabă incomparabil mai bună. După care, Sfinte Sisoe, l-a tranșat și pe tip. Uite cât de precis este îndepărtată pielea aici, cât de *hotărâte* sunt inciziile. Nimic greșit sau irosit. Nici campionul măcelarilor n-ar fi putut s-o facă mai bine. Nu există niciun semn de interacțiune sexuală cu niciunul din ei. Au fost doar tranșați pentru carne.

Starling duse mâna la gură. O clipă, doctorul crezu că sărută o amuletă.

— Doctore Hollingsworth, ficatul victimelor lipsește?

El răspunse după o pauză de o clipă, privind-o peste ochelari.

— Ficatul *căprioarei* lipsește. Se pare că al domnului Barber nu era conform standardelor. A fost excizat parțial și

examinat, există o incizie de-a lungul venei porte. Ficatul lui e cirotic și decolorat. A rămas în cadavru, vreți să vedeți?

— Nu, mulțumesc. Și timusul?

— Timusul, da, lipsește în ambele cazuri. Agent Starling, nimeni n-a rostit încă numele, așa e?

— Nu, spuse Starling. Încă nu.

Un val de aer dinspre sas și un bărbat suplu, înăsprit de vreme îmbrăcat cu o jachetă sport din tweed și pantaloni kaki se opri în ușă.

— Domnule șerif, cum se simte Carleton? întreba Hollingsworth. Agent Starling, dumnealui e șeriful Dumas. Fratele lui e sus, la cardiologie, terapie intensivă.

— Se ține tare. Mi-au spus că e stabil, „ferit”, ce-o mai fi însemnând și asta.

Șeriful strigă către ușă:

— Hai înăuntru, Wilburn.

Șeriful dădu mâna cu Starling și-l prezentă pe celălalt bărbat.

— El e ofițer Wilburn Moody, paznic de vânătoare.

— Domnule șerif, dacă vreți să stați lângă fratele dumneavoastră putem merge sus, sugeră Starling.

Șeriful clătină din cap.

— Oricum nu mă mai lasă să intru să-l văd decât peste o oră și jumătate. Fără supărare, domnișoară, dar l-am chemat pe Jack Crawford. Vine?

— E reținut la tribunal – făcea depoziția când m-ați chemat. Mă aștept să ne dea de veste în cel mai scurt timp. Apreciem foarte mult că ne-ați chemat atât de repede.

— Bătrânul Crawford a predat clasei mele de la Academia Națională de Poliție de la Quantico acum enșpe ani. Un tip dat naibii. Dacă te-a trimis pe dumneata, înseamnă că știi ce faci – vrei să continuăm?

— Vă rog, domnule șerif.

Șeriful scoase un carnet din buzunarul hainei.

— Tipul de-aici cu săgeata-n cap e Donnie Leo Barber, bărbat alb, treizeci și doi de ani, locuiește într-un trailer în

Trail’s End Park din Cameron. Fără ocupație. Eliminat din Forțele Aeriene acum patru ani, cu pierderea drepturilor. Are o licență de la Administrația Aviației Federale. A lucrat ca mecanic de avion. A plătit o amendă pentru comportament neadecvat când a tras cu o armă de foc în oraș, alta pentru încălcarea proprietății în sezonul trecut. S-a declarat vinovat de braconaj la căprioare în Summit County, când a fost asta, Wilburn?

— Cu două sezoane în urmă, abia și-a recăpătat licența. Îl cunoaștem bine. Nu se obosește să urmărească un animal după ce trage. Dacă nu cade, așteaptă altul… o dată…

— Spune-ne ce-ai descoperit azi, Wilburn.

— Păi, mergeam pe Drumul 47, la vreun kilometru de podul de acolo pe la șapte dimineața când bătrânul Peckman mi-a făcut semn să opresc. Respira greu și se ținea de piept. Nu putea decât să-și deschidă și să-și închidă gura și să arate spre pădure. Am mers cam… ăă… nu mai mult de o sută cincizeci de metri prin pădure și am dat peste Barber ăsta rășchirat, sprijinit de-un copac cu o săgeată-n cap, și căprioara asta cu o săgeată în ea. Erau țepeni, de ieri cel puțin.

— Ieri dimineață devreme, aș spune, precizează doctorul Hollingsworth.

— Numai că sezonul s-a deschis abia *azi* dimineață, continuă paznicul de vânătoare. Donnie Barber avea cu el o platformă pentru cățărat în copaci pe care n-o instalase încă. Se pare că s-a dus ieri ca să se pregătească pentru azi, ori ca să braconeze. Nu știu de ce ar fi luat arcul cu el, dacă voia numai să pregătească platforma. Apare căprioara asta frumoasă, și el nu se poate abține. Am văzut așa ceva de multe ori. Asemenea purtări s-au înmulțit precum ciupercile după ploaie. Și pe urmă vine ălălalt în vreme ce el tranșa animalul. Nu mi-am putut da seama de nimic după urme, a plouat așa de tare, parcă s-ar fi deschis cerul tocmai atunci…

— De asta am făcut câteva fotografii și am luat cadavrele din pădure, spuse șeriful Dumas. Bătrânul Peckman e proprietarul pădurii. Donnie ăsta avea la el un permis legal de vânătoare, pentru două zile începând de azi, cu semnătura lui Peckman pe el. Peckman vinde întotdeauna un permis pe an, și-i face reclamă și-l vinde unui intermediar. Donnie mai avea în buzunar o scrisoare în care scria *Felicitări, ați câștigat un permis pentru vânătoare de căprioare.* Hârtiile sunt ude, domnișoară Starling. N-am nimic de zis împotriva băieților noștri, dar mă întreb dacă n-ar trebui să luați amprentele la laboratorul vostru. Și săgețile, totul era ud când am ajuns acolo. Am încercat să nu le atingem.

— Vreți să luați săgețile cu dumneavoastră, agent Starling? Cum vreți să le scot? întrebă doctorul Hollingsworth.

— Dacă le țineți cu un depărtător și le tăiați în doua de lângă piele, la capătul cu penele și împingeți restul, am să le leg cu sârmă de planșeta mea de probe, spuse Starling deschizându-și servieta.

— Nu cred că tipul s-a luptat, dar vreți să analizați rămășițele de sub unghii?

— Aș prefera să le tai pentru testul ADN. N-am nevoie să le identific după deget, dar te rog să le pui separat de la o mână și de la cealaltă, doctore.

— Puteți face testul PCR-STR?

— Se poate face în laboratorul principal. Domnule șerif, vom avea niște rezultate peste trei-patru zile.

— Puteți analiza sângele acela de căprioară? întrebă Moody, paznicul de vânătoare.

— Nu-i nevoie, se vede că e sânge de animal, răspunse Starling.

— Și dacă găseam carnea de căprioară în frigiderul cuiva? opină Moody. Am vrea să știm dacă provine de la căprioara aceea, nu? Uneori *noi* trebuie să putem distinge o căprioară de alta după sânge, ca să stabilim un caz de

braconaj. Fiecare căprioară e diferită. N-ați crede, așa-i? Trebuie să trimitem sângele în Portland, Oregon, la Asociația de Vânătoare și Pescuit Sportiv Oregon, ei îți pot spune dacă aștepți suficient. Și-ți spun: „Asta e Căprioara nr. 1!”, sau îi spun doar „Căprioara A”, împreună cu un număr de caz cu multe cifre, din moment ce, știi, căprioarele n-au nume. Pe care să-l știm *noi.*

Lui Starling îi plăcea chipul bătrân, bătut de vânt al lui Moody.

— Ăsteia o să-i spunem John Doe, domnule Moody. E util ce mi-ați spus despre Oregon, s-ar putea să avem treburi cu ei, mulțumesc, spuse ea și-i zâmbi până când bătrânul roși și începu să-și învârtă pălăria în mână.

Apoi se aplecă să caute ceva în geantă, și doctorul Hollingsworth o cântări pentru simpla plăcere a privirii. Fața ei se luminase pentru o clipă în timp ce vorbea cu bătrânul Moody. Alunița de pe obrazul ei semăna foarte tare cu praful de pușcă ars. Voia s-o întrebe, dar se răzgândi.

— În ce ați pus documentele, nu în plastic? îl întrebă ea pe șerif.

— În pungi de hârtie maro.

Șeriful își frecă ceafa cu mâna și se uită la Starling.

— Știți de ce am sunat la voi, de ce am vrut să vină Jack Crawford. Mă bucur că ați venit dumneavoastră, acum că-mi amintesc cine sunteți. Nimeni n-a spus „canibal” dincolo de pereții camerei ăsteia, fiindcă presa are să dea năvală în pădure până nu mai rămâne un copac în picioare dacă aude așa ceva. Acum nu se știe decât că ar putea fi un accident de vânătoare. Poate au auzit că un cadavru a fost mutilat. Dar nu știu că Donnie Barber a fost tranșat pentru carne. Nu există prea mulți canibali, agent Starling.

— Nu, domnule șerif. Nu prea mulți.

— E o treabă al naibii de precisă.

— Da, domnule, așa-i.

— Poate că mă gândesc la el pentru că se scrie așa de mult despre el în ziare – credeți că e opera lui Hannibal

Lecter?

Starling privi în direcția mesei de autopsie neocupate.

— A șasea victimă a doctorului Lecter era un vânător cu arcul, spuse ea.

— L-a mâncat?

— Pe acela, nu. L-a lăsat atârnat de un cuier de perete cu tot felul de răni pe corp. Arăta ca o ilustrație medievală medicală numită Omul rănilor. E interesat de lucruri medievale.

Patologul arătă spre plămânii întinși pe spatele lui Donnie Barber.

— Spuneați ca ăsta e un ritual vechi.

— Cred că da. Nu știu dacă doctorul Lecter a făcut asta. Dar dacă a făcut-o, mutilarea nu e un fetiș – la el, această aranjare nu e obligatorie.

— Dar ce este?

— Un capriciu, spuse ea, privindu-l să vadă dacă îl tulburase cu cuvântul. E *capriciu,* și asta l-a adus în situația de a fi prins data trecută.

• Capitolul 59

Laboratorul de teste ADN era nou, mirosea a nou și personalul era mai tânăr decât Starling. Era un aspect cu care trebuia să se obișnuiască, își spuse cu o strângere de inimă – în foarte scurt timp va fi mai bătrână cu un an.

O tânără pe ecusonul căreia scria A. BENNING semnă pentru primirea celor două săgeți aduse de Starling.

A. Benning avusese niște experiențe neplăcute cu primirea probelor, judecând după ușurarea ei evidentă când văzu cele două proiectile prinse atent cu sârmă pe planșeta de probe a lui Starling.

— Cred că n-ai vrea sa știi ce văd uneori când deschid chestiile astea, spuse A. Benning. Trebuie să înțelegi că nu-

ți pot spune nimic așa, în cinci minute…

— Nu, spuse Starling. Nu există nicio referință RFLP pentru doctorul Lecter, a evadat de prea mult timp și obiectele de artă au fost poluate, manevrate de o sută de oameni.

— Timpul laboratorului e prea valoros ca să verificăm fiecare probă, cum ar fi, de pildă, paisprezece fire de păr dintr-o cameră de hotel. Dacă-mi aduci…

— Ascultă-mă, spuse Starling, și vorbești după aceea. Am cerut Chesturii din Italia să-mi trimită periuța de dinți care cred ei că a aparținut doctorului Lecter. Poți obține din ea niște celule din epiteliul bucal. Fă atât RFLP{14} cât și analiza duplicărilor tandem pe ele. Săgeata asta de arbaletă a stat în ploaie, mă îndoiesc că poți obține mare lucru de pe ea, dar uită-te aici…

— Îmi pare rău, nu credeam că înțelegi…

Starling izbuti să zâmbească.

— Nu-ți face griji, A. Benning, ne vom înțelege foarte bine. Vezi, ambele săgeți sunt galbene. Cea de arbaletă e galbenă fiindcă a fost vopsită manual, o treabă destul de bună, dar au cam rămas dungi. Uită-te aici, ce pare a fi sub vopsea?

— Poate un fir din pensulă?

— Poate. Dar uită-te cum e curbată la un capăt și are o mică umflătură la capăt. Dacă e o geană?

— Dacă mai are folicului…

— Exact.

— Uite, pot să fac testul PCR-STR – trei culori deodată – în aceeași linie în gel și să-ți obțin trei fragmente de ADN o dată. Pentru tribunal e nevoie de treisprezece fragmente, dar vreo două zile ajung ca să știm sigur dacă-i el.

— A. Benning, știam că mă poți ajuta.

— Tu ești Starling. Adică agentul special Starling. N-am vrut să încep cu stângul, numai că văd o mulțime de probe cu adevărat prost colectate trimise de poliție, n-are nimic de-a face cu tine.

— Știu.

— Credeam că ești mai în vârstă. Toate fetele… femeile știu de tine, adică toată lumea știe, dar pentru noi ești într-un fel… deosebită, încheie A. Benning privind într-o parte.

Apoi ridică în sus degetul ei mare, dolofan:

— Mult noroc cu Celălalt. Dacă nu te deranjează că-ți spun.

• Capitolul 60

Majordomul lui Mason Verger, Cordell, era un bărbat masiv cu trăsături exagerate care ar fi fost poate arătos dacă chipul lui ar fi fost mai expresiv. Avea treizeci și șapte de ani și nu mai putea să lucreze vreodată în domeniul sănătății în Elveția sau să aibă altă slujbă care să-l aducă în contact direct cu copiii.

Mason îi plătea un salariu mare ca să se ocupe de aripa lui de casă, răspunzând de îngrijirea și hrănirea lui. Descoperise că Cordell e absolut demn de încredere și capabil de orice. Cordell fusese martorul unor scene de cruzime, prin sistemul TV cu circuit închis, în timpul „întrevederilor” lui Mason cu copiii mici, care ar fi adus pe oricine altcineva fie în pragul furiei, fie în pragul lacrimilor.

Astăzi, Cordell era puțin îngrijorat de singurul subiect sacru pentru el, banii.

Bătu la ușă de două ori în stilul lui cunoscut și intră în camera lui Mason. Era o beznă deplină, doar acvariul lucea stins. Țiparul îi simți prezența și ieși din grota lui, plin de speranță.

— Domnule Verger?

Așteptă o clipă ca Mason să se trezească.

— Trebuie să vă spun ceva. Trebuie să fac săptămâna asta o plată suplimentară în Baltimore către aceeași persoană despre care am mai vorbit. Nu e vreun fel de

urgență, dar ar fi prudent. Copilul acela negru, Franklin, a mâncat niște otravă de șoareci acum câteva zile și s-a aflat în stare *critică.* I-a spus mamei sale vitrege că a fost sugestia dumneavoastră să-și otrăvească pisica pentru a împiedica poliția s-o tortureze. Așa că a dat pisica unui vecin și a luat el otrava de șoareci.

— E absurd, spuse Mason. N-am nimic de-a face cu asta.

— Desigur că e absurd, domnule Verger.

— Cine se plânge, femeia de la care obții copiii?

— Ea e cea care trebuie plătită de îndată.

— Cordell, n-ai făcut nimic cu nepricopsitul ăla mic, sper. N-au găsit nimic în el la spital, nu? Am să aflu, să știi.

— Nu, domnule. În casa dumneavoastră? Niciodată, vă jur. Știți că nu-s tâmpit. Îmi iubesc slujba.

— Unde-i *Franklin*?

— La spitalul Maryland-Misericordia. Când iese de acolo va fi dus într-o casă comună. Știți că femeia cu care locuia a fost scoasă de pe lista părinților adoptivi pentru că fuma marijuana. Ea e cea care a depus plângere împotriva dumneavoastră. S-ar putea să avem de-a face cu ea.

— Narcomană, n-ar trebui să prezinte prea multe probleme.

— Nu cunoaște pe nimeni care s-o ajute. Cred că în privința ei e necesară o manevrare atentă. Cu mănuși. Asistenta socială vrea s-o facă să tacă.

— Am să mă gândesc la asta. Dă-i drumul și plătește asistenta socială.

— O mie de dolari?

— Fă-o să înțeleagă că asta-i tot ce primește.

Lungită pe canapeaua lui Mason în beznă, cu lacrimi uscate pe obraji, Margot Verger ascultă discuția dintre Cordell și Mason. Încercase să-l convingă pe Mason, dar el a adormit. În mod evident, Mason credea că a plecat. Deschise gura ca să respire fără zgomot, încercând să-și sincronizeze respirația cu șuieratul aparatului său respirator. O geană de lumină cenușie anunță plecarea lui

Cordell. Margot rămase întinsă pe canapea. Așteptă aproape douăzeci de minute, până când aparatul se stabili pe ritmul de somn al lui Mason, și abia după aceea părăsi camera. Țiparul o văzu plecând; Mason, nu.

• Capitolul 61

Margot Verger și Barney petreceau mult timp împreună. Nu vorbeau prea mult, dar urmăreau meciurile de fotbal în camera de recreere, și *Familia Simpson,* alteori concerte, și mai urmăreau împreună serialul *Eu, Claudius.* Când Barney pierdea vreun episod fiindcă era de serviciu, cereau caseta cu înregistrarea.

Lui Margot îi plăcea Barney, îi plăcea faptul că, pentru el, ea făcea parte din categoria „băieților". El era singura persoană, din câte cunoștea ea, care se purta astfel. Barney era foarte inteligent, avea în el ceva ca din altă lume. Îi plăcea și asta.

Margot avea, pe lângă cunoștințele de computer, o educație bună în domeniul științelor umaniste și artei. Barney, autodidact, avea opinii care variau de la infantil la pătrunzător. Ea putea să-i ofere o bază de discuție. Educația lui Margot semăna cu o câmpie amplă, deschisă, definită de logică. Dar câmpia ședea pe culmea mentalității sale așa cum lumea celor care cred într-un Pământ plat șade pe carapacea unei broaște țestoase.

Margot Verger l-a făcut pe Barney să plătească pentru gluma la adresa genuflexiunilor. Era convinsă că picioarele ei sunt mai puternice decât ale lui, și timpul a dovedit că are dreptate. Prefăcându-se că are dificultăți cu haltere mai mici, l-a ademenit într-un pariu pe ridicarea greutăților cu picioarele, din poziția culcat, și și-a recâștigat suta de dolari. În plus, folosind avantajul faptului că avea mai puține kilograme ca el, l-a învins la flotări într-o mână, dar a pariat

numai pe brațul drept, cel stâng fiind mai slab de pe urma unei răni din copilărie, dobândită într-o luptă cu Mason.

Uneori, seara, după ce tura lui Barney cu Mason se încheia, se antrenau împreună, supraveghindu-se reciproc pe banchetă. Erau antrenamente serioase, în general tăcute, neauzindu-se decât respirația lor. Uneori își spuneau doar „noapte bună”, iar ea își strângea lucrurile în sacul de sport și dispărea în aripa familiei, unde accesul angajaților era interzis.

În seara aceasta ea intră în sala de sport direct din camera lui Mason, cu lacrimi în ochi.

— Hei, hei, o întâmpină Barney. Ce-i cu tine?

— Mizerii de familie, ce-aș putea să-ți spun? N-am nimic.

Margot se antrenă ca o posedată; prea multe greutăți, prea multe repetiții.

O dată, Barney veni și-și luă haltera, clătinând din cap.

— Ai să-ți rupi ceva.

Ea încă mai pedala pe bicicletă când el încheie și intră sub dușul sălii de sport, lăsând apa fierbinte să ducă cu ea încordarea zilei. Era o sală de dușuri de tipul obișnuit pentru o sală de sport, cu patru dușuri deasupra capului și alte câteva la nivelul mijlocului și al coapselor. Lui Barney îi plăcea să deschidă două dușuri și să lase cele două șuvoaie de apă să se unească pe trupul lui mare.

În scurt timp, Barney fu învăluit de o ceață deasă ca un scut; nu mai auzea decât răpăiala jeturilor de apă în creștet. Lui Barney îi plăcea să cugete sub duș. Nori de abur. *Norii.* Aristofan. Doctorul Lecter explicându-i despre șopârla care a urinat pe Socrate. Îi trecu prin minte că, înainte să fi fost modelat de ciocanul neobosit al logicii doctorului Lecter, cineva ca Doemling ar fi putut să se joace cu el cum ar fi vrut.

Când auzi un alt duș pornind, nu dădu nicio atenție, ci continuă să se spele. Și alți angajați foloseau sala de sport, dar mai ales dimineața devreme și după-amiaza. Eticheta masculină cerea să nu se dea atenție celorlalți care folosesc

un duș comun, dar Barney se întrebă cine e. Spera că nu-i Cordell, care-i făcea părul să se zbârlească. Era neobișnuit ca altcineva să folosească sala de sport seara. Cine naiba era? Barney se întoarse ca să lase apa să-i răpăie pe ceafă. Nori de abur, fragmente din persoana de alături apăreau printre valurile de abur ca fragmente de frescă pe un zid. Aici un umăr masiv, dincolo un picior. O mână frumoasă frecând un gât și un umăr musculos, unghii vopsite corai – asta-i mâna lui Margot. Acelea erau unghii de la picioare date cu ojă. Acela era piciorul lui Margot.

Barney dădu capul pe spate în jetul de apă și trase aer în piept. Silueta de alături se întoarse, spălându-se cu o atitudine degajată. Acum își spăla părul. Acela era pântecele plat al lui Margot, sânii ei mici așezați pe pectoralii puternici, sfârcurile ridicate sub jetul de apă, aceea era încheietura coapsei lui Margot, bombată la întâlnirea cu abdomenul, iar acela trebuie că era sexul lui Margot, încadrat de părul pubian blond.

Barney inspiră cât putu de adânc și-și ținu respirația… simțea cum începe să aibă o problemă. Ea lucea ca un cal, cu trupul biciuit după antrenamentul greu. Interesul lui Barney deveni tot mai evident, așa că se întoarse cu spatele la ea. Poate că putea s-o ignore pur și simplu, până pleca.

Apa se opri alături. Dar auzi vocea ei.

— Hei, Barney, care-i cota pentru Patriots?

— La… agentul meu, obții Miami plus cinci și jumătate.

Privi peste umăr. Ea se ștergea, dincolo de jetul de apă al dușului ocupat de Barney. Părul îi era lipit de cap. Fața ei arăta proaspăt, iar lacrimile dispăruseră. Margot avea o piele excelentă.

— La birou la Judy, pariurile au ajuns…

Barney nu se mai putu concentra la spusele ei. Părul pubian al lui Margot, cu picături de apă ca niște pietre prețioase, pielea rozie de dincolo… Barney își simți fața arzând și avu o erecție puternică. Era nedumerit și tulburat. Îl învălui o senzație care-l îngheță. Nu simțise

niciodată o atracție pentru bărbați. Dar Margot, în ciuda tuturor mușchilor ei, nu era în niciun caz bărbat, și lui îi plăcea.

Și, în definitiv, ce era chestia asta cu venitul la duș alături de el?

Opri dușul și se opri în fața ei, ud. Fără să se gândească, îi cuprinse obrazul cu palma lui mare.

— Margot, pentru numele lui Dumnezeu… îngăimă cu voce răgușită.

Ea se uită în jos.

— *La dracu*', Barney. Nu…

Barney întinse gâtul și se aplecă spre ea, încercând s-o sărute blând oriunde pe față fără s-o atingă cu membrul său, dar o atinse oricum; ea se smuci, se uită în jos la firul ușor curb de lichid limpede care se întindea între el și pântecul ei plat. Îl pocni peste pieptul lat cu o lovitură demnă de un mijlocaș, lui îi fugiră picioarele și aterizâ violent pe pardoseala dușului.

— Ticălos nenorocit, șuieră ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Poponarule! Ia *chestia* aia și bagă-ți-o…

Barney se ridică și ieși de la duș, trase hainele pe el fără să se mai șteargă și plecă din sala de sport fără o vorbă.

•

Apartamentul lui Barney se afla într-o clădire separată de casă, unde înainte fuseseră grajduri, transformate acum în garaje cu apartamente deasupra. Seara târziu, el stătea la calculator, lucrând la un curs prin corespondență prin Internet. Simți podeaua vibrând, semn că o persoană solidă urca treptele.

Un ciocănit ușor la ușă. Când deschise o văzu pe Margot, înfofolită într-un trening gros și căciulă.

— Pot să intru un minut?

Barney se uită în jos câteva clipe înainte să-i facă loc să treacă.

— Barney, îmi pare rău de ce s-a întâmplat, spuse ea. Am cam intrat în panică. Adică mai întâi am greșit și după-aia

am intrat în panică. Îmi plăcea să fim prieteni.

— Și mie.

— Credeam că putem fi, știi, camarazi în toată regula.

— Margot, *fii serioasă*! Am spus că vom fi prieteni, dar nu-s un nenorocit de eunuc. Ai venit la duș cu mine. Arătai prea bine, n-aveam ce face. Ai venit la duș, goală, și-am văzut două lucruri care-mi plac cu adevărat, împreună.

— Eu și un sex de femeie, zise Margot.

Râseră amândoi, și asta îi surprinse.

Ea se apropie și-l cuprinse într-o îmbrățișare care ar fi rănit un bărbat mai puțin puternic.

— Uite ce, dacă ar fi fost să existe un tip pentru mine, ai fi fost tu. Dar nu e ceea ce vreau. Chiar nu-i. Nici acum, nici altă dată.

Barney încuviință.

— Știu. Doar că mi-au luat-o reacțiile înainte.

Rămaseră tăcuți o vreme, îmbrățișați.

— Vrei să încercăm să fim prieteni?

El se gândi.

— Da. Dar va trebui să mă ajuți nițel. Uite care-i pactul: eu am să fac un efort major să uit ce-am văzut la duș, iar tu n-ai să-mi mai arăți niciodată. Și nu-mi mai arăta nici sânii, dacă tot suntem la capitolul ăsta. Ce zici?

— Pot să-ți fiu un bun prieten, Barney. Vino în casa mare mâine. Gătește Judy, gătesc și eu.

— Mda, dar nu gătești mai bine ca mine.

— Pune-mă la încercare, zise Margot.

• Capitolul 62

Doctorul Lecter ridică o sticlă de Château Pétrus în lumină. O pusese în poziție verticală cu o zi în urmă și o lăsase așa, în cazul că ar fi avut sedimente. Se uită la ceas și decise că a sosit momentul să deschidă sticla de vin.

Aceasta era o operațiune pe care doctorul Lecter o considera considerabil riscantă, un risc mai mare decât era dispus să-și asume. Nu voia să se pripească. Voia să savureze culoarea vinului într-un pahar de cristal. Ce-ar fi fost dacă, scoțând dopul prea devreme, ajungea la concluzia că nimic din aroma lui sacră nu trebuie irosită prin decantare? Lumina dezvălui o ușoară sedimentare.

Scoase dopul la fel de grijuliu cum ar fi făcut o trepanație, după care puse sticla în dispozitivul său pentru turnat în pahar, care, cu ajutorul unui vinci cu șurub înclina sticla extrem de lent. Mai întâi să lase aerul sărat să lucreze puțin, apoi se va decide.

Aprinse un foc din bucăți inegale de cărbune și-și prepară o băutură, Lillet și o felie de portocală, plus câteva cuburi de gheață, în timp ce cugetă la *temelia* la care lucra de mai multe zile. Doctorul Lecter urma exemplul inspirat al lui Alexandre Dumas în crearea meniului său. Cu doar trei zile în urmă, la întoarcerea din pădurea unde se vânau căprioare, adăugase în oală un corb gras care se îndopase cu boabe de ienupăr. Pene mici, negre plutiră pe apele calme ale golfului. Penele mari le-a păstrat ca să facă din ele plectroane pentru clavir.

Acum, doctorul Lecter zdrobi niște boabe de ienupăr și puse niște cepe mici la călit într-o tigaie de aramă. Cu un nod chirurgical corect, legă un buchet de zarzavaturi proaspete cu o bucată de ață de bumbac și-l puse în tigaie, turnând apoi cu polonicul din zeama de carne gata pregătită.

Mușchiul pe care doctorul Lecter îl scoase din vasul de ceramică era întunecat de sosul marinat în care stătuse. Îl uscă și îndoi capătul subțire, legându-l ca să obțină același diametru pe toată lungimea mușchiului.

După un timp, focul ajunse la intensitatea potrivită. Mușchiul sfârâi pe fierul încins și fumul albastru pluti deasupra grădinii, mișcându-se parcă în ritmul muzicii care se auzea din difuzoare. Doctorul Lecter cânta compoziția

emoționantă a lui Henri al VIII-lea, „Dacă iubirea ar fi atotputernică”.

•

Noaptea târziu, cu buzele pătate de vinul Château Pétrus roșu, cu un pahar mic de cristal conținând un Château d’Yquiem de culoarea mierii pe suportul de lumânări, doctorul Lecter cântă Bach. În mintea lui, Starling aleargă printre frunze. Căprioarele încep să fugă în fața ei, fug în susul dealului pe lângă doctorul Lecter, care stă neclintit. Aleargă, aleargă; ajunge la Variațiunea Doi din *Variațiile Goldberg,* lumina lumânărilor joacă pe mâinile sale în mișcare – o sincopă în curgerea muzicii, o imagine fugitivă a zăpezii însângerate și a unor dinți murdari, de data asta nu mai mult de o clipă înainte să dispară cu un sunet distinct, un pocnet înfundat, o săgeată de arbaletă pătrunzând printr-o țeastă, după care revenim în pădurea cea plăcută, la muzica curgătoare, iar Starling, cu aura ei de lumină aurie, aleargă și iese din raza vizuală, părul strâns în coadă saltă aidoma codiței unei căprioare. El cântă fără altă întrerupere până la sfârșitul bucății, iar tăcerea dulce care urmează e la fel de bogată ca vinul auriu.

Doctorul Lecter ridică paharul la înălțimea lumânării. Flacăra strălucește dincolo de pahar așa cum soarele strălucea pe apă, iar culoarea vinului e culoarea soarelui de iarnă pe pielea lui Clarice Starling. Se apropie ziua ei, reflectă doctorul. Se întrebă dacă mai există vreo sticlă de Château d’Yquiem din anul nașterii ei. Poate ar trebui să-i facă un cadou lui Clarice Starling, care, peste trei săptămâni, va avea tot atâția ani câți a trăit Hristos.

• Capitolul 63

În clipa când doctorul Lecter ridica paharul de vin în lumina lumânării, A. Benning, care lucrase până târziu în

laboratorul ADN, ridică ultimul gel în lumină și privi liniile de electroforeză cu punctișoare roșii, albastre și galbene. Mostra consta în celule epiteliale din periuța de dinți adusă de la Palazzo Capponi printr-un curier diplomatic italian.

„Hmmm-hm-hm”, făcu ea și formă numărul lui Starling de la Quantico.

Răspunse Eric Pickford.

— Bună ziua, aș vrea să vorbesc cu Clarice Starling.

— Lipsește azi, eu îi țin locul. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveți numărul ei de pager?

— Starling e la celălalt telefon. Ce rezultate aveți?

— Vă rog să-i spuneți că a căutat-o Benning de la laboratorul ADN. Spuneți-i că periuța de dinți și geana de pe săgeată se potrivesc. E doctorul Lecter. Și rugați-o să mă sune.

— Dați-mi interiorul unde vă găsește. Sigur, am să-i spun chiar acum. Mulțumesc.

Starling nu se afla la celălalt telefon. Pickford îl sună pe Krendler acasă.

Văzând că Starling nu o sună la laborator, tehniciana A. Benning se simți puțin dezamăgită. Făcuse multe ore suplimentare. Se duse acasă cu mult înainte ca Pickford s-o sune pe Starling acasă.

Mason află cu o oră înaintea lui Starling. Avu o convorbire scurtă cu Krendler; vorbi pe îndelete, lăsând aparatul respirator să-l hrănească. Mintea îi era foarte limpede.

— E timpul s-o scoatem pe Starling din joc, înainte ca FBI să înceapă să se gândească la măsuri proactive și s-o pună pe post de momeală. E vineri, ai la dispoziție sfârșitul de săptămână. Pornește morișca, Krendler. Vinde-le macaronarilor pontul cu anunțul din ziar și scoate-o din joc, e timpul să plece. Și, Krendler?

— Aș vrea să putem…

— Fă-o, fără comentarii. Și data viitoare când ai să primești o ilustrată din insulele Cayman, sub timbrul poștal

va fi scris o cu totul altă cifră.

— În regulă, am să… începu Krendler, și auzi tonul.

•

Această convorbire scurtă îl obosi pe Mason neobișnuit de tare.

Înainte să se cufunde într-un somn fragmentat, îl chemă pe Cordell și-i spuse:

— Trimite după porci.

• Capitolul 64

E mult mai problematic, sub aspect concret, să deplasezi un porc pe jumătate sălbatic împotriva voinței sale decât să răpești un om. Porcii sunt mai greu de prins decât oamenii, iar cei mari sunt mai puternici decât un om și nu pot fi intimidați cu pușca. Mai sunt și colții lor, de care trebuie să ții seama dacă vrei să-ți păstrezi abdomenul și picioarele întregi.

Porcii cu colți atacă instinctiv în luptă abdomenul speciilor cu poziție verticală, oamenii și ursii. Nu stă în firea lor să schilodească atacând tendoanele membrelor inferioare, dar pot învăța cu repeziciune acest comportament.

Dacă trebuie să ții animalul în viață, nu-l poți ameți cu șocuri electrice, fiindcă porcii sunt predispuși la fibrilații coronariene fatale.

Carlo Deogracias, maestru în materie de porci, avea răbdarea unui crocodil. Făcuse experimente privind sedarea animalelor, folosind aceeași acepromazină pe care plănuia s-o folosească pe doctorul Lecter. Acum știa cu precizie ce doze erau necesare pentru a potoli un porc sălbatic de o sută de kilograme, precum și intervalele între două doze, așa încât animalul să rămână potolit timp de

până la paisprezece ore, fără să sufere vreun efect secundar de durată.

Cum firma Verger făcea importuri și exporturi de animale la scară largă și era un partener stabil al Ministerului Agriculturii în programele experimentale de încrucișare, calea era netezită pentru porcii lui Mason. Au fost trimise formularele serviciului veterinar, prin fax, către Serviciul de Inspecție Sanitară a Plantelor și Animalelor din Riverdale, Maryland, după lege, împreună cu certificate veterinare din Sardinia și o taxă de 39,50 dolari pentru cele cincizeci de flacoane de spermă congelată pe care Carlo voia să le ducă cu el.

Permisele pentru porci și spermă s-au întors prin fax, și o dată cu ele o derogare de la carantina obișnuită în Key West pentru porci, plus confirmarea faptului că un inspector se va afla la Aeroportul Internațional Baltimore-Washington pentru a facilita primirea animalelor.

Carlo și ajutoarele sale, frații Piero și Tommaso Falcione au adunat lăzile de transport. Erau lăzi excelente, cu uși culisante la fiecare capăt, iar înăuntru căptușite și cu un strat de nisip. În ultima clipă și-au amintit să împacheteze și oglinda de bordel. Ceva legat de rama ei rococo în jurul imaginii reflectate a porcilor îl încântase la culme pe Mason în fotografii.

Cu grijă, Carlo drogă șaisprezece porci: cinci masculi crescuți în același țarc și unsprezece scroafe, una din ele gestantă, niciuna în rut. După ce animalele deveniră inconștiente, le făcu un examen fizic atent. Le încercă dinții ascuțiți și vârfurile colților mari cu degetul. Le ținu fețele groaznice la vedere în palme, privi în ochii mici, lucioși și ascultă ca să se asigure că au căile respiratorii degajate și le legă gleznele mici, elegante. Apoi le târâi pe o pânză în lăzi și închise ușile.

Camioanele porniră gemând pe drumul ce cobora din Munții Gennargentu spre Cagliari. La aeroport aștepta un avion de marfă aparținând liniei aeriene Count Fleet,

specialiști în transportul cailor de curse. Acest avion transporta de obicei cai americani către și din Dubai, pentru curse. Acum transporta un singur cal, preluat din Roma. O dată ce simți mirosul de sălbăticiune al porcilor, calul începu să se foiască, să necheze și să dea cu copitele în cușca sa bine capitonată, strâmtă, până când echipajul se văzu nevoit să-l dea jos din avion și să-l lase în Cagliari, ceea ce i-a pricinuit ulterior lui Mason o cheltuială consistentă, când a trebuit să trimită calul proprietarului său și să-i plătească acestuia o compensație ca să evite un proces.

Carlo și ajutoarele lui călătoriră cu porcii în cala presurizată a avionului. La fiecare jumătate de oră deasupra oceanului vălurit, Carlo trecea pe la fiecare porc în parte, punea mâna pe toracele păros și cerceta bătaia inimii lui sălbatice.

Chiar în formă maximă și flămânzi, șaisprezece porci nu aveau cum să-l consume pe doctorul Lecter în întregime într-o singură ședință. Avuseseră nevoie de o zi ca să-l consume complet pe producătorul de film.

În prima zi, Mason voia ca doctorul Lecter să-i vadă cum îi mănâncă picioarele. Peste noapte, Lecter avea să fie ținut în viață cu ajutorul unei perfuzii cu soluție salină, în așteptarea următoarei mese.

În acest răgaz, Mason îi promisese lui Carlo o oră cu doctorul.

În a doua ședință, porcii îi puteau mânca în întregime organele interne și să-i consume carnea de pe partea ventrală și fața într-o oră, mai întâi primul schimb, cei mai mari porci și femela gestantă, iar după ce aceștia se vor sătura, urma al doilea val. Dar oricum, până atunci distracția va fi gata.

• Capitolul 65

Barney nu mai fusese niciodată în hambar. Intră pe o ușă laterală, dedesubtul unor șiruri de scaune care înconjurau trei laturi ale unei arene vechi. Pustie și tăcută, cu excepția gânguritului porumbeilor de pe grinzi, arena încă mai avea un aer de așteptare. Dincolo de un stand de licitație se întindea hambarul deschis. Niște uși mari, duble se deschideau spre aripa boxelor și camera unde se depozitau harnașamentele.

Barney auzi voci și salută tare.

— În camera cu harnașamente, Barney, hai, intră.

Vocea profundă a lui Margot.

Încăperea era veselă, pretutindeni agățate hățuri și șei cu forme grațioase. Miros de piele. Razele calde ale soarelui, revărsate prin ferestrele prăfuite aflate chiar sub grinzi intensificau mirosul de piele tăbăcită și fân. Într-o parte se afla șura de fân.

Margot atârna țesalele și câteva frâie din piele folosite pentru îmblânzirea cailor sălbatici. Părul ei era mai palid decât fânul, ochii la fel de albaștri ca și ștampilele de inspecție de pe carne.

— Salut, spuse Barney din ușă.

Își spuse că încăperea părea puțin teatrală, aranjată de dragul copiilor care o vizitau. Înălțimea și fasciculele de lumină care pătrundeau prin ferestrele înalte o făceau să semene cu o biserică.

— Salut, Barney. Dacă mai reziști, în douăzeci de minute mâncăm.

Vocea lui Judy Ingram se auzi din fanarul de deasupra.

— Barneeey! Bună dimineața. Așteaptă să vezi ce avem la prânz! Margot, vrei să încercăm să mâncăm afară?

În fiecare duminică, Margot și Judy aveau obiceiul să țesale adunătura pestriță de ponei de Shetland rotofei ținuți pentru călărie, pentru copiii care veneau în vizită. Femeile aduceau de fiecare dată un prânz pentru iarbă verde.

— Să încercăm pe partea de sud a hambarului, la soare, spuse Margot.

Toată lumea părea puțin prea voioasă. O persoană cu experiență prin spitale cum era Barney știe că voioșia excesivă nu prevestește nimic bun.

Camera pentru harnașamente era dominată de craniul unui cal, așezat cu puțin deasupra capului pe perete, cu frâul și ochelarii, drapat cu culorile de curse ale familiei Verger.

— Ăsta-i Fleet Shadow, a câștigat Cursa Lodgepole în ’52, singurul campion pe care l-a avut vreodată tata, explică Margot. A fost prea zgârcit ca să-l împăieze.

Se uită în sus la craniu.

— Seamănă bine cu Mason, nu crezi?

Într-un colț se găsea un cuptor și niște foale. Margot făcuse acolo un foc de cărbune ca să alunge răcoarea. Pe foc era o oală cu ceva care mirosea a supă.

Pe un banc de lucru se afla un set complet de unelte de fierărie. Ea luă un ciocan de fierărie, cel cu mâner scurt și cap greu. Cu brațele și pieptul ei puternic, Margot ar fi putut să fie ea însăși un fierar, unul cu pectorali deosebit de ascuțiți.

— Vrei să-mi arunci păturile? strigă Judy de sus.

Margot luă o grămadă de pături de șa proaspăt spălate și, cu o mișcare arcuită a brațului ei solid, le trimise în sus spre fânar.

— Bun, mă spăl și scot mâncarea din mașină. Mâncăm într-un sfert de oră, bine? spuse Judy coborând scara.

Barney, simțind privirea scrutătoare a lui Margot, se abținu să studieze posteriorul lui Judy. Pe jos erau câțiva baloți de fân acoperiți cu pături, în chip de scaune. Margot și Barney se așezară.

— Ai pierdut poneii. Au fost duși la grajdul din Lester, spuse Margot.

— Am auzit camioanele azi dimineață. Ce era cu ele?

— Treburi de-ale lui Mason.

O tăcere scurtă. Se simțiseră întotdeauna în largul lor tăcând, dar nu și de data asta.

— Știi, Barney, uneori ajungi într-un punct când nu mai poți să vorbești, decât dacă ai de gând să faci ceva. Am ajuns și noi aici?

— Ca o relație, sau ceva de genul ăsta, spuse Barney.

Analogia nefericit aleasă pluti între ei.

— *Relație,* spuse Margot. Îți pot oferi ceva de o mie de ori mai bun decât asta. Știi despre ce vorbim.

— În mare.

— Dar dacă te hotărăști că *nu* vrei să faci ceva, și mai târziu se întâmplă oricum, înțelegi că nu mai poți să te răzgândești niciodată?

Bătu în palmă cu ciocanul de fierar, poate absentă, privindu-l cu ochii ei albaștri de măcelar.

Barney văzuse suficient de multe expresii faciale la viața lui și rămăsese în viață învățând să le citească. Văzu că ea spune adevărul.

— Știu.

— La fel și dacă facem ceva. Voi fi extrem de generoasă o dată, și numai o dată. Dar va fi suficient. Vrei să știi cât?

— Margot, nimic nu se va întâmpla în tura mea. Nu atâta timp cât iau bani de la el ca să-l îngrijesc.

— *De ce,* Barney?

El ridică din umeri.

— O afacere e o afacere.

— Numești asta *afacere*? Să-ți spun eu o *afacere,* zise Margot. *Cinci milioane de dolari, Barney.* Aceleași cinci pe care ar trebui să-i primească Krendler pentru că vinde FBI-ul, dacă vrei să știi.

— E vorba doar să obținem de la Mason suficientă spermă ca Judy să rămână însărcinată.

— Mai vorbim și despre altceva. Știi că dacă-i iei sperma lui Mason și-l lași în viață, până la urmă îți va veni de hac, Barney. Nu poți fugi destul de departe. Ai ajunge la blestemații de porci.

— Ce mi s-ar întâmpla?

— Care-i motivul, Barney, *Semper fi,* cum scrie pe brațul tău?

— Când am acceptat banii lui, am spus că voi avea grijă de el. Câtă vreme lucrez pentru el, n-am să-i fac niciun rău.

— Nu trebuie să-i… faci nimic, cu excepția recoltării, după ce moare. Eu nu-l mai pot atinge acolo. S-ar putea să trebuiască să mă ajuți cu Cordell.

— Dacă-l omori pe Mason, nu obții decât un lot, spuse Barney.

— Obținem cinci cmc; chiar și cu un număr redus de spermatozoizi, putem încerca cinci inseminări, putem s-o facem în vitro – familia lui Judy e extrem de fertilă.

— Te-ai gândit să-l cumperi pe Cordell?

— Nu. El nu și-ar ține niciodată promisiunea. Cuvântul lui nu face doi bani. Mai devreme sau mai târziu s-ar întoarce împotriva mea. Ar trebui să dispară.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Da. Barney, tu ai controlul postului de infirmerie. Monitoarele au suport video, se supraveghează fiecare clipă. Există imaginile în direct, dar nicio casetă nu înregistrează. Noi… eu îmi bag mâna în carcasa aparatului respirator și-i imobilizez pieptul. Monitoarele arată că aparatul funcționează mai departe. Când rata cardiacă și tensiunea arterială se modifică, tu te repezi înăuntru, el e inconștient, poți să-ncerci toate tehnicile de resuscitare care-ți plac. Atâta doar, că nu mă observi pe mine. Eu îi apăs pieptul până când moare. Ai făcut destule autopsii, Barney. Ce se caută atunci când se bănuiește asfixierea?

— Hemoragie sub pleoape.

— Mason nu are pleoape.

Margot își făcuse bine temele, și era obișnuită să cumpere orice, pe oricine.

Barney o privi în ochi, dar fixă ciocanul cu coada ochiului când răspunse:

— Nu, Margot.

— Dacă te-aș lăsa să mi-o pui, ai face-o?

— Nu.

— Dacă ți-aș pune-o *eu,* ai face-o?

— Nu.

— Dacă n-ai fi angajat aici, dacă n-ai avea nicio responsabilitate medicală față de el, ai face-o?

— Probabil că nu.

— E vorba de etică, sau lașitate?

— Nu știu.

— Hai să aflăm. Ești concediat, Barney.

El încuviință, nu foarte surprins.

— Și, Barney?

Margot ridică un deget la buze.

— Ssst. Dă-ți cuvântul. Trebuie să spun că te-aș putea băga în pământ cu antecedentul acela din California? Nu-i nevoie să spun, așa-i?

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Barney. *Eu* trebuie să-mi fac griji. Nu știu cum lasă Mason oamenii să plece. Poate că dispar, pur și simplu.

— Nici tu nu trebuie să-ți faci griji. Am să-i spun lui Mason că ai hepatită. Nu știi prea multe despre afacerile lui, doar că încearcă să ajute forțele de ordine. Iar el știe că te avem la mână cu antecedentul, așa că te va lăsa să pleci.

Barney se întrebă cine îi păruse mai interesant la terapie doctorului Lecter: Mason Verger sau sora lui?

• Capitolul 66

Era noapte când camionul lung, argintiu trase lângă hambarul de la Muskrat Farm. Întârziaseră și toată lumea avea nervii încordați la maxim.

Aranjamentele de la Aeroportul Internațional Baltimore-Washington au decurs bine la început, inspectorul de la Ministerul Agriculturii ștampilă actele lotului de

șaisprezece porci. Inspectorul era expert în materie de porci și nu mai văzuse niciodată alții să le semene.

Apoi Carlo Deogracias verifică interiorul camionului. Era un vehicul pentru transportarea animalelor vii și mirosea ca atare, având numeroase urme rămase de la ocupanții anteriori. Carlo nu lăsă să fie descărcați porcii. Avionul așteptă până când șoferul furios, Carlo și Piero Falcione au găsit un alt camion pentru transportul animalelor vii, mai potrivit pentru mutarea containerelor, localizară o spălătorie de camioane dotată cu furtunuri de abur și curățară interiorul vehiculului.

Ajunși la poarta principală de la Muskrat Farm, altă sâcâială: paznicul verifică tonajul camionului și refuză să-i lase să intre, pe motivul limitei de greutate pe un pod ornamental. Îi redirecționă spre un drum de serviciu prin pădurea națională. Ramurile copacilor zgâriară camionul înalt care se târa pe ultimii trei kilometri.

Lui Carlo îi plăcu hambarul mare și curat de la Muskrat Farm. Îi plăcu micul elevator cu furcă, prin intermediul căruia containerele au fost duse lin în boxele pentru cai.

Când șoferul camionului aduse un electrod lângă cuști și propuse să „încerce” un porc ca să vadă cât de profund drogat este, Carlo îi smulse instrumentul, speriindu-l atât de rău încât omul nu mai avu curaj să-l ceară înapoi.

Carlo lăsă porcii să-și revină din starea de sedare în semiîntuneric, fără să le dea drumul din cuști până nu-i văzu în picioare și complet treji. Se temea că aceia care se trezeau primii ar putea să încerce să mănânce vreun somnoros încă sedat. Orice siluetă lungită și nemișcată îi atrăgea dacă cireada nu dormea la un loc.

Piero și Tommaso au trebuit să fie de două ori mai atenți după ce cireada l-a mâncat pe Oreste, producătorul de film și mai târziu pe asistentul lui, congelat. Oamenii nu se puteau afla pe pășune sau în țarc cu porcii. Porcii nu amenințau, nu-și dezveleau dinții cum fac cei sălbatici, ci se mulțumeau să-i urmărească pe oameni cu încăpățânarea

teribilă a unui porc și se apropiau tot mai mult, până ajungeau suficient de aproape ca să atace.

Carlo, la fel de hotărât, nu-și găsi odihna decât după ce parcurse pe jos, la lumina lanternei, toată lungimea gardului care delimita pășunea împădurită a lui Mason, alăturată marii păduri naționale.

Carlo scurmă pământul cu briceagul, examină fructele de pădure căzute sub copaci și găsi ghindă. Auzise gaițe înainte de lăsarea întunericului, când sosise, și se gândise că e probabil să se găsească ghindă. Într-adevăr, pe terenul îngrădit creșteau stejari albi, dar nu foarte mulți. Nu voia ca porcii să-și găsească hrana pe jos, așa cum puteau găsi cu ușurință în pădurea mare.

Mason construise la capătul deschis al hambarului o barieră solidă cu o poartă olandeză, la fel cu cea a lui Carlo din Sardinia.

Aflat în siguranță dincolo de această barieră, Carlo putea să-i hrănească, aruncând haine umplute cu pui morți, pulpe de miel și legume peste gard, în mijlocul lor.

Porcii nu erau domesticiți, dar nici nu se temeau de oameni ori de gălăgie. Nici măcar Carlo nu putea să intre în țarcul lor. Porcii au o scânteie de inteligență și un simț practic teribil. Aceștia nu erau deloc ostili. Doar că le plăcea carnea de om. Aveau agilitatea bizonilor și dinții tăioși ai câinelui ciobănesc, iar mișcările lor în jurul paznicilor aveau caracterul sinistru al premeditării. Piero fusese la un pas de moarte recuperând după o masă o cămașă pe care se gândiseră c-o mai pot folosi.

Nu mai existaseră niciodată asemenea porci, mai mari decât mistreții europeni și la fel de sălbatici ca aceștia. Carlo considera că i-a creat. Știa că ceea ce vor face porcii, răul pe care-l vor distruge va fi un merit suficient pentru el pe lumea cealaltă.

Înainte de miezul nopții dormeau cu toții în hambar: Carlo, Piero și Tommaso dormeau fără vise în fânar, porcii sforăiau în cuștile lor, mișcând din picioarele mici, elegante

în vis, iar vreo doi se foiră pe pânza curată. Craniul calului de curse, Fleet Shadow, luminat slab de focul de cărbuni din cuptorul de fierărie îi veghea pe toți.

• Capitolul 67

Să atace un agent al Biroului Federal de Investigații cu dovezile false ale lui Mason constituia un salt mare pentru Krendler și-l cam lăsa cu răsuflarea tăiată. Dacă procurorul general l-ar fi prins, l-ar fi zdrobit ca pe-un gândac.

Lăsând la o parte riscurile personale, problema ruinării lui Clarice Starling nu cântărea în ochii lui Krendler la fel de greu ca ruinarea unui bărbat. Bărbații au familii de întreținut; și el își întreținea familia, chiar așa lacomă și nerecunoscătoare cum era.

Iar Starling trebuia categoric să iasă din joc. Lăsată de capul ei, urmărind firele de până atunci cu aptitudinile domestice sâcâitoare ale unei femei, Clarice Starling l-ar fi găsit pe Hannibal Lecter. Iar dacă se întâmpla așa, Mason Verger nu i-ar mai fi dat lui nici un sfanț.

Cu cât era despuiată mai curând de resursele ei și pusă pe post de momeală, cu atât mai bine.

Krendler mai distrusese și cariera altora, pe parcursul propriei ascensiuni spre putere, mai întâi ca procuror de stat cu activitate politică și apoi la Justiție. Știa, din experiență, că e mai ușor să distrugi cariera unui femei decât a unui bărbat. Dacă o femeie obține o promovare pe care n-ar fi trebuit s-o capete, cea mai eficientă cale este să spui că a obținut-o stând pe spate.

Dar ar fi imposibil să faci o asemenea acuzație în privința lui Clarice Starling, gândi Krendler. De fapt, nu-i venea în minte nimeni altcineva care să aibă mai multă *nevoie* de o partidă strașnică. Uneori se gândea la acest act agresiv în vreme ce-și răsucea degetul în nas.

Krendler n-ar fi putut să-și explice antipatia pentru Starling. Era viscerală și aparținea unei părți din el la care nu avea acces. O încăpere cu huse pe mobile și un luminator, și o fată cu înfățișarea lui Starling, dar nu și cu rațiunea ei, cu pantalonii adunați în jurul unei glezne, întrebându-l ce naiba e cu el, de ce nu se apropie, de ce nu se apucă de treabă, e, cumva, *poponar*? *poponar*? *poponar*?

Dacă nu știai ce curvă e Starling, reflectă Krendler, performanțele sale în uniformă erau cu mult mai bune decât o arătau puținele ei promovări, trebuia să recunoască asta. Recompensele primite de ea fuseseră mulțumitor de puține: adăugând câte o picătură de otravă în dosarul ei, în decursul anilor, Krendler izbutise să influențeze comisia profesională a FBI să refuze numirea ei în mai multe misiuni excelente pe care ar fi trebuit să le obțină, iar atitudinea ei independentă și limba ascuțită l-au ajutat foarte mult.

Mason nu voia să aștepte verdictul cazului de la pescăria Feliciana. Și nu exista nicio garanție că la audiere, lui Starling i se va găsi vreo vină. Împușcarea Eveldei Drumgo și a celorlalți fusese, în mod evident, rezultatul unui eșec în securitatea raidului. Era un miracol că Starling reușise să salveze ticălosul acela mic. Încă unul pe care cetățenii trebuiau să-l hrănească. Ar fi fost ușor să zgândărească rana abia închisă a acelei întâmplări neplăcute, dar era o modalitate incomodă de a ajunge la Starling.

Mai bine pe calea aleasă de Mason. Era rapidă și o scotea pe Starling pe tușă. Momentul era propice.

O axiomă din Washington, demonstrată mai mult decât teorema lui Pitagora, afirmă că, în prezența oxigenului, o bășină zdravănă trasă de un făptaș evident acoperă mai multe alte „emanații” mai slabe din aceeași încăpere, cu condiția să fie aproximativ simultane.

Prin urmare, procesul de la Casa Albă polariza suficient de mult atenția Ministerului de Justiție pentru ca el s-o poată acuza pe Starling.

Mason voia să apară câteva articole în presă, ca să le vadă doctorul Lecter. Dar Krendler trebuia să facă aceste articole să pară un accident nefericit. Din fericire, se apropia o ocazie care îi servea scopul: chiar aniversarea FBI.

Krendler avea o conștiință blândă care să-l absolve de păcate.

Această conștiință îl consola acum: dacă Starling își pierdea slujba, în cel mai rău caz, câteva blestemate de lesbiene din bârlogul unde locuia Starling vor trebui să se consoleze cu lipsa cinelor din semipreparate în fața televizorului. În cel mai rău caz, ceea ce făcea el semăna cu a arunca peste bord un tun desfăcut de la locul lui, ca să nu mai amenințe pe nimeni.

Aruncarea „tunului slobod” peste bord va „opri barca din clătinat”, gândi el, mulțumit și încântat ca și cum cele două metafore marinărești formau împreună o ecuație logică. Faptul că tocmai clătinarea bărcii făcuse tunul să se desfacă de la locul lui nu-l deranja câtuși de puțin.

Krendler avea fantasme cât de intense și de numeroase îi permitea imaginația. Acum, pentru plăcerea proprie, și-o imagină pe Starling bătrână, împiedicându-se în țâțe, picioarele alea frumușele transformate în unele noduroase și cu varice, umblând cu greutate pe scări în sus și-n jos cu rufe în brațe, întorcându-și fața ca să nu vadă petele de pe cearșafuri, muncind pentru casă și masă la un motel prăpădit deținut de un cuplu de afurisite de lesbiene bătrâne și păroase.

Își imagină ce avea să-i spună data viitoare, când va triumfa în confruntarea cu „târfulița de la țară umplută cu mămăligă”.

Înarmat cu informațiile doctorului Doemling, voia să se apropie de ea după ce o va vedea dezarmată și să-i spună fără să miște buzele: „Ești prea bătrână ca să ți-o tragi și acuma cu tăticu’, chiar și pentru niște gunoaie albe din

Sud.” Krendler repetă replica în gând și se gândi s-o scrie în carnet.

Krendler avea mijloacele, timpul și înveninarea necesare ca să zdrobească cariera lui Starling, iar când se puse pe treabă, primi un ajutor enorm din partea șansei și a poștei italiene.

• Capitolul 68

Cimitirul Battle Creek de lângă localitatea Hubbard, Texas este ca o mică cicatrice pe întinderea gălbuie a zonei centrale a statului Texas în decembrie. Acum vântul șuieră și va șuiera întotdeauna – n-are rost să aștepți să se oprească.

Sectorul cel nou al cimitirului are marcaje plate, ca să se poată tunde iarba mai ușor. Un balon argintiu în formă de inimă dansează pe mormântul unei fetițe a cărei aniversare ar fi trebuit să fie azi. În partea veche a cimitirului, iarba este tunsă de fiecare dată pe poteci, iar printre morminte de câte ori e posibil. În pământ s-au amestecat fâșii de panglică și tulpini de flori uscate. În fundul cimitirului s-au adunat într-un morman florile ofilite de pe morminte, intrate în descompunere. Între balonul argintiu și grămada de flori descompuse așteaptă un excavator cu motorul pornit. Un negru tânăr se află în cabină, un altul jos, aprinzând un chibrit în căușul palmei ca să-și aprindă țigara…

— Domnule Closter, am vrut să fiți de față când facem asta ca să vedeți cu ce avem de-a face. Sunt sigur că veți descuraja intenția rudelor răposatului de a încerca să vadă, spuse domnul Greenlea, directorul Casei Funerare Hubbard. Sicriul acesta va constitui o imagine de care să fie mândri – trebuie să vă felicit din nou pentru gusturile dumneavoastră – și asta-i tot ce trebuie să vadă. Îmi face

plăcere să vă acord reducerea de preț profesională pentru el. Tatăl meu, decedat și el, se odihnește într-unul identic cu acesta.

Făcu un semn bărbatului din cabina excavatorului și cupa mașinii mușcă din mormântul lăsat, năpădit de buruieni.

— Sunteți sigur în privința pietrei funerare, domnule Closter?

— Da, spuse doctorul Lecter. Copiii au dat comandă de o singură piatră funerară pentru ambii părinți.

Rămaseră lângă mormânt fără să vorbească, cu manșetele pantalonilor fluturate de vânt, până ce excavatorul se opri la aproximativ jumătate de metru adâncime.

— Mai departe ar fi bine să continuăm cu lopata, spuse Greenlea.

Cei doi muncitori săriră în groapă și începură să scoată pământul mai departe cu mișcări ușoare, exersate îndelung.

— Cu grijă, spuse Greenlea. Sicriul ăla n-a fost cine știe ce nici la început. Nu semăna nici pe departe cu ăsta care-l așteaptă acum.

Într-adevăr, sicriul ieftin din placaj se prăbușise peste locatarul lui. Greenlea puse muncitorii să curețe pământul din jurul lui și să strecoare o bucată de pânză pe sub fundul coșciugului, care încă mai era intact. Sicriul a fost apoi ridicat cu tot cu pânză și pus într-o camionetă.

Pe o masă grosolană din garajul Casei Funerare Hubbard, bucățile capacului sfărâmat au fost date la o parte, dezvăluind un schelet destul de mare.

Doctorul Lecter îl examină rapid. Un glonte crestase coasta scurtă de deasupra ficatului; în partea stângă a frunții se vedea o fractură și o gaură de glonte. Craniul, doar parțial expus, avea pomeți înalți, bine conturați pe care îi mai văzuse.

— Pământul nu mai lasă prea mare lucru, spuse Greenlea.

Resturile putrezite ale unor pantaloni și zdrențele cămășii de cowboy înveleau oasele. Nasturii din perle ai cămășii căzuseră printre coaste. O pălărie de cowboy din piele de castor se odihnea pe piept. Pe borul ei se vedea o crestătură, iar în calotă o gaură.

— L-ați cunoscut pe răposat? întrebă doctorul Lecter.

— Am cumpărat casa funerară și am preluat cimitirul ca un supliment la grupul nostru, abia în 1989, spuse Greenlea. Acum locuiesc aici, dar sediul firmei noastre e în St. Louis. Vreți să încercăm să păstrăm hainele? Sau v-aș putea da un costum, dar nu cred…

— Nu. Curățați oasele, nu păstrați niciun articol vestimentar cu excepția pălăriei, a cataramei de la centură și a cizmelor. Puneți oasele mici de la mâini și picioare într-o pungă și înveliți-le în cel mai bun giulgiu de mătase pe care-l aveți, împreună cu craniul și oasele lungi. Nu trebuie să le așezați la locul lor, doar să le puneți pe toate. Dacă păstrați piatra funerară, va compensa cheltuielile de reînchidere a mormântului?

— Da; semnați aici, vă rog, și vă voi da copii pentru celelalte, spuse Greenlea, încântat la culme de sicriul pe care-l vânduse. Cei mai mulți antreprenori de pompe funebre veniți să transfere un decedat ar fi transportat oasele într-o cutie și-ar fi vândut rudelor un sicriu propriu.

Actele de deshumare aduse de doctorul Lecter erau în concordanță perfectă cu Codul de Sănătate și Siguranță a statului Texas, secțiunea 711.004, după cum știa că vor fi: le făcuse el însuși, după ce obținuse cerințele și formularele în facsimil de la Biblioteca de Drept pentru Consultare Rapidă a Asociației Districtuale Texas.

Cei doi muncitori, recunoscători pentru oblonul rabatabil al camionetei închiriate a doctorului Lecter, împinseră sicriul cel nou la locul lui și-l legară pe căruciorul lui alături de unicul obiect care mai exista în camionetă, un dulap mic din placaj.

— Ce idee grozavă, să-ți iei cu tine propriul dulap. Te scutește să-ți șifonezi hainele de ceremonie într-o valiză, nu-i așa? întrebă Greenlea.

În Dallas, doctorul scoase din dulap cutia unei viole și puse în ea grămada de oase învelite în mătase, pălăria se potrivi frumos în compartimentul inferior, iar craniul îl puse în pălărie, protejat.

La cimitirul Fish Trap făcu vânt coșciugului din spate; mașina închiriată o predă la aeroportul Dallas-Fort Worth, de unde, cu cutia violei la el, plecă direct spre Philadelphia.

• PARTEA A PATRA •

OCAZII NOTABILE
PE CALENDARUL GROAZEI

• Capitolul 69

Luni, Clarice Starling avea de verificat cumpărăturile exotice făcute la sfârșit de săptămână, iar computerul ei avea unele probleme pentru care avea nevoie de ajutorul specialistului ei în computere de la Departamentul Tehnic. Chiar și reducând drastic listele cu două sau trei din cele mai deosebite vinuri de la cinci furnizori, sursele de pâté de foie gras american la două și magazinele de delicatese vegetale la cinci, numărul cumpărăturilor era formidabil. Telefoanele primite de la magazinele de băuturi individuale folosind numărul de telefon de pe buletinul emis trebuiau introduse de mână.

Pe baza identificării doctorului Lecter ca autorul crimei a cărei victimă fusese vânătorul de cerbi din Virginia, Starling reduse lista la cumpărăturile făcute pe coasta de est, cu excepția pâté-ului de Sonoma. Fauchon din Paris a refuzat să coopereze. Starling nu pricepu o iotă din spusele celor de la magazinul florentin Vera dal 1926 cu care vorbise la telefon, așa că a trimis Chesturii un fax în care le cerea ajutorul pentru eventualitatea că doctorul Lecter a comandat trufe albe.

La sfârșitul zilei de muncă de luni, 17 decembrie, Starling avea douăsprezece posibilități de urmat. Erau rezultatul unor combinații de cumpărături plătite cu cărți de credit. Un bărbat cumpărase o casetă de Pétrus și un Jaguar cu

supra-injecție, cumpărate cu aceeași carte de credit American Express.

Altcineva comandase o casetă de Bâtard-Montrachet și una de stridii verzi de Gironde.

Starling transmise fiecare posibilitate birourilor teritoriale pentru a fi urmărite.

Starling și Eric Pickford munceau în ture separate, dar suprapuse pentru ca în birou să se afle permanent cineva în timpul programului de lucru al magazinelor.

Era a patra zi a lui Pickford în această sarcină, și își petrecu o parte din zi programându-și telefonul cu formare automată. Nu etichetă butoanele.

Când el ieși să-și ia cafea, Starling apăsă primul buton al telefonului lui. Răspunse Paul Krendler în persoană.

Ea închise și rămase tăcută. Era momentul să plece acasă. Rotindu-și scaunul, privi toate obiectele din casa lui Hannibal. Radiografiile, cărțile, masa așternută pentru o persoană. Apoi ieși printre draperii.

Biroul lui Crawford era descuiat și gol. Puloverul pe care i-l împletise răposata lui soție atârna pe un cuier din colț. Starling întinse mâna spre pulover, nu-l atinse de-a dreptul, își aruncă haina pe umeri și porni pe drumul lung spre mașina ei.

Nu avea să mai vadă Quantico niciodată.

• Capitolul 70

În seara zilei de 17 decembrie, soneria de la ușa lui Clarice Starling sună. Zări o mașină a poliției federale în spatele Mustang-ului, pe aleea ei.

Șeriful era Bobby, cel care o adusese acasă de la spital după schimbul de focuri de la Feliciana.

— Salut, Starling.

— Salut, Bobby. Intră.

— Aș vrea, dar mai întâi trebuie să-ți spun: am o citație pe care trebuie să ți-o dau.

— Păi, ce naiba, dă-mi-o în casă, unde e cald, spuse Starling simțindu-se amorțită pe dinăuntru.

Citația, cu antetul Inspectorului General al Ministerului de Justiție, îi cerea să apară la o audiere a doua zi dimineața, 18 decembrie, la ora nouă dimineața, în clădirea J. Edgar Hoover.

— Vrei să te duc cu mașina mâine? întrebă șeriful.

Starling clătină din cap.

— Mulțumesc, Bobby, merg cu mașina mea. Vrei niște cafea?

— Nu, mersi. Îmi pare rău, Starling.

Șeriful voia în mod evident să plece. Se lăsă o tăcere stânjenită.

— Urechea ta arată mai bine, spuse el în cele din urmă.

Ea-i făcu semn cu mâna în vreme ce el ieși de pe alee cu mașina.

Scrisoarea îi spunea pur și simplu să se prezinte la audiere. Nu se dădea niciun motiv.

Ardelia Mapp, veterană a războaielor din sânul FBI îi prepară imediat cel mai puternic ceai medicinal al bunicii sale, rețetă renumită pentru mărirea acuității intelectuale. Lui Starling îi era de fiecare dată groază de ceaiul acela, dar nu avea scăpare.

Mapp bătu cu degetul în scrisoare.

— Inspectorul General nu *trebuie* să-ți spună absolut nimic, zise ea printre înghițituri. Dacă Biroul de Responsabilitate Profesională de la noi ar avea acuzații, sau cel al Ministerului de Justiție, ar trebui să-ți spună, ar trebui să-ți trimită și niște hârtii lămuritoare o dată cu citația. Ar trebui să-ți dea un nenorocit de formular 645 sau 644 cu acuzațiile scrise negru pe alb, iar dacă ar fi acuzații penale, ai avea un avocat, explicații complete, tot ce capătă infractorii, așa-i?

— Al naibii de drept vorbești.

— Păi, în felul ăsta nu capeți nimic de dinainte. Inspectorul General funcționează pe criterii politice, poate să preia orice caz.

— L-a preluat pe ăsta.

— Cu Krendler suflându-i fum în fund. Orice-ar fi, dacă te hotărăști că vrei să mergi pe ideea discriminării pe bază de sex, am toate numerele de telefon necesare. Acum, Starling, ascultă-mă, trebuie să le spui că vrei să înregistrezi ședința. Inspectorul General nu folosește depoziții semnate. Lonnie Gains a intrat în bucluc cu ei din cauza asta. Ei țin evidența a ceea ce spui, numai că uneori spusele tale se schimbă mai târziu. Nu vezi niciodată vreo transcriere.

Când Starling îl sună pe Jack Crawford, părea că l-a trezit din somn.

— Nu știu despre ce-i vorba, Starling, spuse el. Am să dau niște telefoane. Un singur lucru știu: mâine am să fiu acolo.

• Capitolul 71

Dimineața și cușca din beton armat a clădirii din beton armat a clădirii Hoover pândind mohorâtă sub un cer lăptos.

În epoca atentatelor cu bombă, intrarea principală și curtea sunt închise în majoritatea zilelor, iar clădirea e înconjurată de un lanț de automobile vechi ale FBI într-o barieră improvizată.

Poliția din Washington, tributară unei politici absurde, scria amenzi pentru unele din mașinile-obstacol zi după zi, teancul adunându-se tot mai gros sub ștergătoarele de parbriz, unele hârtii fiind smulse de vânt și suflate în stradă.

Un vagabond se încălzea deasupra unui grătar peste o gură de aerisire de pe trotuar și o strigă pe Starling,

ridicând mâna spre ea. Un obraz îi era portocaliu de la un dezinfectant administrat la Urgență. Întinse un pahar de plastic cu marginile uzate. Starling căută un dolar în poșetă, până la urmă îi dădu doi, aplecându-se în amestecul de aer cald, stătut și abur.

— Să-ți dea Dumnezeu noroc, spuse el.

— Chiar am nevoie. Fiecare dram contează.

Starling își luă o cafea mare de la o cafenea aflată pe partea dinspre Tenth Street a clădirii Hoover, la fel cum făcuse de atâtea ori în decursul anilor. Avea nevoie de cafea după somnul întrerupt, dar pe de altă parte trebuia să evite să aibă nevoie să meargă la toaletă în timpul audierii. Se hotărî să bea doar jumătate.

Îl zări pe Crawford pe fereastră și-l ajunse din urmă pe trotuar.

— Vreți să împărțim cafeaua asta, domnule Crawford? Pot să mai iau o un pahar.

— E fără cofeină?

— Nu.

— Mai bine mă abțin, altfel o să-mi sară țandăra.

Era palid, tras la față și arăta îmbătrânit. Pe vârful nasului avea o picătură limpede de apă. Ieșiră din aglomerația de pietoni și se îndreptară spre intrarea laterală a sediului FBI.

— Nu știu pentru ce e ședința asta, Starling. Din câte am aflat, nimeni altcineva implicat în schimbul de focuri de la Feliciana n-a fost chemat. Sunt alături de tine.

Starling îi oferi o batistă de hârtie; se amestecară în fluxul constant de angajați din schimbul de zi care tocmai soseau. Starling își spuse că personalul arăta neobișnuit de gătit.

— A nouăzecea aniversare a FBI. Bush vine să țină un discurs, îi aminti Crawford.

Pe strada laterală se aflau patru vehicule de televiziune echipate pentru transmisie prin satelit.

O echipă de filmare de la WFUL-TV era instalată pe trotuar, filmând un bărbat tânăr, tuns foarte scurt, care vorbea în microfonul pe care-l ținea în mână. Un asistent de producție cocoțat pe acoperișul dubei îi văzu pe Starling și Crawford venind prin mulțime.

— Uite-o, uite-o, cea cu pardesiu bleumarin, strigă el.

— Îi dăm drumul, spuse cel tuns scurt. Motor.

Echipajul dădu trecătorii la o parte ca să ajungă cu camera sub nasul lui Starling.

— Agent special Starling, ce aveți de spus despre ancheta cu privire la masacrul din piața de pește Feliciana? A fost înaintat raportul? Sunteți acuzată de uciderea celor cinci…

Crawford își scoase pălăria și, prefăcându-se că-și ferește ochii de luminile puternice, reuși să acopere obiectivul pentru o clipă. Numai ușile păzite de la intrare opriră echipajul.

Jigodiile, au fost anunțați.

O dată intrați în clădire, se opriră în hol. Ceața de afară îi acoperise pe amândoi cu picături mici de apă. Crawford înghiți o tabletă de Gingko Biloba.

— Starling, cred că au ales ziua de azi din cauza agitației create de proces și de aniversare. Orice ar vrea să facă, s-ar putea strecura repede și pe neobservate.

— Și-atunci de ce să informeze presa?

— Pentru că nu toți cei implicați în audiere cântă aceeași partitură. Mai ai zece minute, vrei să mergi la toaletă?

• Capitolul 72

Starling fusese rareori la etajul șapte, etajul executiv al clădirii J. Edgar Hoover. Cu șapte ani în urmă, împreună cu mai mulți colegi ai ei, proaspăt absolvenți, se adunaseră acolo ca să vadă cum directorul o felicită pe Ardelia Mapp,

șefa de promoție, iar odată un director adjunct a chemat-o ca să-i înmâneze medalia de campioană la lupta cu pistolul.

Covorul din biroul directorului adjunct Noonan era mai gros decât toate pe care pășise până atunci. În atmosfera prietenoasă creată de fotoliile de piele din sala de ședințe persista un miros distinct de țigară. Se întrebă dacă aruncaseră mucurile și dăduseră drumul la ventilator înainte să ajungă ea.

Trei bărbați se ridicară la intrarea ei și a lui Crawford, iar un al patrulea nu. Cei în picioare erau fostul șef al lui Starling, Clint Pearsall de la Biroul de teren din Washington, Buzzard's Point, apoi directorul adjunct al FBI, Paul Noonan și un bărbat înalt, roșcat cu costum de mătase. Cel rămas așezat era Paul Krendler de la biroul Inspectorului General. Krendler își roti capul pe gâtul său lung de parcă ar fi localizat-o după miros. În mod neobișnuit, într-un colț al camerei stătea un șerif federal pe care nu-l cunoștea.

Angajații FBI și ai Ministerului de Justiție au întotdeauna un aspect îngrijit, dar aceștia erau gătiți pentru camerele TV. Starling își dădu seama că, probabil, în cursul zilei aveau să participe la ceremonia la care era invitat fostul președinte Bush. Altfel, ar fi fost chemată la Ministerul de Justiție, și nu în clădirea Hoover.

Krendler se încruntă văzându-l pe Jack Crawford lângă Starling.

— Domnule Crawford, nu cred că prezența dumneavoastră este necesară pentru această procedură.

— Eu sunt șeful direct al agentului special Starling. Locul meu e aici.

— Nu prea cred, zise Krendler.

Se întoarse spre Noonan:

— Clint Pearsall e șeful ei oficial, cu Crawford lucrează doar temporar. Sunt de părere că agentul Starling ar trebui anchetat în particular. Dacă avem nevoie de informații

suplimentare, îl putem ruga pe directorul de departament Crawford să rămână în apropiere ca să-l putem chema.

Noonan încuviință.

— Contribuția ta va fi binevenită de bună seamă, Jack, după ce auzim depoziția independentă a ac… agentului special Starling. Jack, aș vrea să rămâi prin preajmă. Dacă vrei să stai în sala de lectură a bibliotecii, fă-te comod, am să te chem eu.

Crawford se ridică în picioare.

— Domnule director Noonan, pot să spun…

— *Puteți* pleca, asta e ceea ce *puteți* face, interveni Krendler.

Noonan se ridică și el.

— O clipă, domnule Krendler, până una alta ședința o conduc eu. Jack, noi doi ne cunoaștem de mult timp. Domnul de la Justiție e prea recent numit ca să înțeleagă asta. Îți va veni rândul să spui ce ai de spus. Acum du-te și las-o pe Starling să vorbească singură în numele ei.

Apoi Noonan se aplecă spre Krendler și-i spuse ceva la ureche care-l făcu să se înroșească.

Crawford se uită la Starling. Nu putea decât să se blesteme.

— Mulțumesc că ați venit, domnule Crawford, spuse ea.

Șeriful îl conduse pe Crawford spre ușă.

Starling auzi ușa închizându-se în urma ei, își îndreptă spatele și-i înfruntă pe cei patru singură.

De aici încolo, ședința s-a desfășurat cu rapiditatea unei amputări în secolul al XVIII-lea.

Noonan era persoana din FBI cu cea mai mare autoritate din încăpere, dar Inspectorul General era deasupra lui în ierarhie; aparent, inspectorul îl trimisese pe Krendler ca plenipotențiar al său.

Noonan luă în mână dosarul pe care-l avea în față.

— Te rog să te prezinți, pentru înregistrarea în procesul verbal.

— Agent special Clarice Starling. *Există* un proces verbal, domnule director? Aș fi bucuroasă să existe.

El nu răspunse.

— Vă deranjează dacă înregistrez ședința?

Starling scoase un mic reportofon Nagra din poșetă. Krendler interveni.

— În mod obișnuit, acest gen de audiere preliminară ar trebui să aibă loc în biroul Inspectorului General, la Ministerul Justiției. O ținem aici fiindcă este mai comod pentru toată lumea, ținând cont de ceremoniile de astăzi, dar se aplică regulile IG. Având în vedere posibilele consecințe diplomatice ale acestei probleme, nu sunt admise înregistrările.

— Spuneți-i care sunt acuzațiile, domnule Krendler, ceru Noonan.

— Agent Starling, ești acuzată de dezvăluirea contrară legii a unor informații sensibile unui infractor fugar, spuse Krendler controlându-și cu mare grijă expresia feței. Mai exact, ești acuzată de publicarea acestui anunț în două ziare italiene, pentru a-l avertiza pe fugarul Hannibal Lecter că se află în pericol să fie prins.

Șeriful îi aduse lui Starling o pagină tipărită neîngrijit din ziarul *La Nazione.* Ea se întoarse spre fereastră ca să citească rândurile încercuite.

A.A. Aaron: *Predă-le celor mai apropiate autorități, dușmanii sunt pe aproape. Hannah.*

— Ce ai de spus?

— N-am făcut-o eu. N-am mai văzut anunțul ăsta până acum.

— Cum îți explici faptul că în anunț se folosește numele de cod „Hannah”, cunoscut numai de doctorul Hannibal Lecter și de FBI? Numele de cod pe care Lecter ți-a cerut să-l folosești?

— Nu știu. Cine a găsit anunțul?

— A fost văzut din întâmplare de cei de la Serviciul de Documente de la Langley, în decursul traducerii

materialelor publicate de *La Nazione* despre doctorul Lecter.

— Dacă acest cod este un secret doar al FBI, cum se face că Serviciul de Documente de la Langley l-a recunoscut în ziar? Serviciul de Documente aparține de CI. Să-i întrebăm pe ei cine le-a atras atenția asupra lui „Hannah”.

— Sunt sigur că traducătorul cunoștea bine materialele cazului.

— Chiar *atât* de bine? Mă îndoiesc. Să-l întrebăm cine i-a sugerat să aibă numele în vedere. De unde puteam să știu că doctorul Lecter se află în Florența?

— Dumneata ești cea care a descoperit cercetările făcute de Chestura din Florența, prin computer, în dosarul PECV al lui Lecter, spuse Krendler. Cercetările au avut loc cu mai multe zile înainte de uciderea lui Pazzi. Noi nu știm când le-ai descoperit. Ce alt motiv ar fi avut Chestura din Florența să întrebe de Lecter?

— Ce motiv aș fi putut avea eu să-l avertizez? Domnule director Noonan, de ce este aceasta o problemă de competența IG? Sunt gata pentru un test cu detectorul de minciuni oricând. Aduceți aparatul.

— Italienii au înaintat un protest diplomatic față de încercarea de a avertiza un infractor cunoscut aflat pe teritoriul lor, spuse Noonan și-l arătă pe bărbatul roșcat de lângă el. Dânsul este domnul Montenegro de la Ambasada Italiei.

— Bună dimineața, domnule. Și *italienii* cum au aflat? întrebă Starling. Nu cred că de la Langley.

— Plângerea diplomatică a trimis mingea în terenul nostru, zise Krendler înainte ca Montenegro să poată deschide gura. Vrem ca toată povestea să se lămurească mulțumitor pentru autoritățile italiene, pentru mine și pentru IG, și încă foarte repede. E mai bine pentru toată lumea dacă privim toate faptele concrete laolaltă. Ce există între dumneata și doctorul Lecter, domnișoară Starling?

— L-am interogat pe doctorul Lecter de mai multe ori, la ordinul domnului director de departament Crawford. După evadarea doctorului Lecter, am primit de la el două scrisori în șapte ani. Le aveți pe amândouă.

— De fapt, avem mai multe, spuse Krendler. Asta ne-a parvenit ieri. Ce altceva ai mai primit, nu știm.

Se întinse să ia o cutie de carton aflată lângă el, cu multe timbre și mototolită de manevrele lucrătorilor poștali. Krendler se prefăcu că savurează parfumurile care veneau din cutie. Indică eticheta destinatarului cu degetul, fără să se obosească să i-o arate lui Starling.

— Trimisă pe adresa ta de acasă, din Arlington, agent special Starling. Domnule Montenegro, vreți să ne spuneți ce sunt aceste obiecte?

Diplomatul cotrobăi printre obiectele înfășurate în hârtie de ambalat; butonii săi de cămașă sclipiră.

— Da, sunt niște loțiuni, apoi *sapone di mandorle,* renumitul săpun de migdale al Farmaciei Santa Maria Novella din Florența, și niște parfumuri. Genul de cadouri pe care le fac oamenii îndrăgostiți.

— Au fost cercetate pentru substanțe toxice și iritante, așa-i, Clint? întrebă Noonan pe fostul șef al lui Starling.

Pearsall părea rușinat.

— Da, spuse el. Nu-i nimic anormal cu ele.

— Un cadou de iubire, zise Krendler cu oarecare satisfacție. Dar mai este și scrisoarea aferentă.

Despături foaia de pergament din cutie și-o ridică, dezvăluind fotografia din ziar înfățișând chipul lui Starling, cu trup de leoaică înaripată. Întoarse foaia ca să citească rândurile scrise de mâna doctorului Lecter.

> *„Te-ai întrebat vreodată, Clarice, de ce nu te înțeleg filistinii*? *Știi de ce*? *Fiindcă tu ești răspunsul la ghicitoarea lui Samson*: *leoaică pe dinafară, miere pe dinăuntru*.”

— *Il mielo dentro la leonessa,* frumos spus, remarcă Montenegro reținând expresia pentru uzul propriu la o dată ulterioară.

— *Ce* e? întrebă Krendler.

Italianul dădu din mână și ignoră întrebarea, văzând că Krendler nu va înțelege niciodată muzicalitatea metaforei doctorului Lecter, și nici nu-i va simți evocările tactile.

— Inspectorul General vrea să înceapă de-aici, din cauza ramificațiilor internaționale, spuse Krendler. În ce direcție se vor îndrepta lucrurile, spre acuzații administrative sau penale, depinde de ceea ce vom găsi în cercetările noastre. Dacă vor fi penale, agent special Starling, cazul va fi predat Secției de Integritate Publică a Ministerului de Justiție. SIP va intenta procesul. Vei fi informată cu suficient timp înainte ca să te pregătești. Domnule director Noonan…

Noonan trase aer în piept și dădu drumul ghilotinei.

— Clarice Starling, ești suspendată temporar până când această problemă va fi clarificată. Vei preda armele și legitimațiile FBI. Ți se revocă accesul în toate clădirile federale, cu excepția celor publice. Vei părăsi clădirea sub escortă. Acum te rog să predai armele și legitimația agentului special Pearsall. Apropie-te.

Mergând spre masă, Starling îi văzu pentru o clipă pe cei patru bărbați în chip de popice la un concurs de tragere. I-ar fi putut ucide pe toți înainte ca vreunul din ei să apuce să-și scoată arma. Clipa trecu. Scoase revolverul ei de calibrul .45 și-l privi țintă pe Krendler în timp ce scoase siguranța și apoi încărcătorul din magazia pistolului. Krendler îl prinse în aer și-l strânse până i se albiră încheieturile degetelor.

Urmară la rând insigna și legitimația.

— Ai un pistol de rezervă? întrebă Krendler. Și o pușcă?

— Starling? o îndemnă Noonan să răspundă.

— Încuiate în mașină.

— Alte echipamente tactice?

— O cască și o vestă.

— Domnule șerif, vei recupera aceste articole când o vei escorta pe domnișoara Starling la mașina ei, spuse Krendler. Ai un telefon celular cu codificator?

— Da.

Krendler se uită la Noonan cu sprâncenele ridicate.

— Predă-l, spuse Noonan.

— Aș vrea să spun ceva. Cred că am dreptul.

Noonan se uită la ceas.

— Dă-i drumul.

— E o înscenare. Cred că Mason Verger încearcă să-l prindă el însuși pe doctorul Lecter în scopul răzbunării personale. Cred că i-a scăpat printre degete în Florența. Cred că domnul Krendler este în complicitate cu Verger și vrea ca eforturile FBI împotriva doctorului Lecter să acționeze în avantajul lui Verger. Cred că Paul Krendler de la Ministerul Justiției scoate bani frumoși din asta și mai cred că abia așteaptă să mă distrugă. Domnul Krendler s-a mai purtat necuviincios cu mine și în trecut, iar acum acționează în egală măsură din răutate și din interese financiare personale. Chiar săptămâna asta m-a numit „târfuliță de la țară umplută cu mămăligă”. Aș vrea să-l provoc pe domnul Krendler în fața acestei comisii să dea un test cu detectorul de minciuni, în paralel cu mine, pe aceste subiecte. Vă stau la dispoziție. Am putea s-o facem acum.

— Agent special Starling, ai noroc că nu ești sub prestare de jurământ astăzi, începu Krendler.

— Puneți-mă să *jur*. Dar juri și dumneata cu mine.

— Vreau să te asigur că, dacă nu există probe, ai dreptul la o repunere în drepturi deplină, spuse Krendler cu cea mai binevoitoare voce. Între timp, vei primi salariul în continuare și vei avea mai departe dreptul la serviciile medicale și de asigurare. Suspendarea temporară nu reprezintă o pedeapsă, agent Starling, folosește-o în folosul tău, continuă el adoptând un ton confidențial. De fapt, dacă vrei să profiți de ocazie și să te duci la spital să ți se scoată murdăria aceea din obraz, sunt sigur că…

— Nu e murdărie, replică Starling. E praf de pușcă. Nu mă miră că nu l-ai recunoscut.

Șeriful aștepta cu mâna întinsă spre ea.

— Îmi pare rău, Starling, spuse Clint Pearsall, cu mâinile pline de obiectele ei.

Ea îl privi o clipă, apoi întoarse capul. Paul Krendler se îndreptă spre ea, în vreme ce ceilalți bărbați așteptară politicoși ca diplomatul italian, Montenegro, să iasă primul din cameră. Krendler începu să spună ceva printre dinți, avea replica pregătită dinainte:

— Starling, ești prea bătrână ca să mai…

— Scuzați-mă.

Era Montenegro. Diplomatul cel înalt se întorsese de la ușă și venea spre ea.

— Scuzați-mă, zise el din nou privindu-l țintă pe Krendler până când acesta se îndepărtă, cu chipul contorsionat.

— Regret ceea ce vi se întâmplă. Sper că sunteți nevinovată. Promit că voi face presiuni asupra Chesturii din Florența pentru a afla cum s-a plătit pentru acel *inserzione,* acel anunț din *La Nazione.* Dacă aveți în minte vreun aspect în… în sfera mea din Italia care să poată fi urmărit, vă rog să-mi spuneți, și voi insista să fie urmărit.

Montenegro îi oferi o carte de vizită, mică, tare, scrisă în relief și păru să nu observe mâna întinsă a lui Krendler înainte să iasă din încăpere.

•

Reporterii, cărora li se permisese accesul prin intrarea principală în vederea ceremoniei aniversare ce avea să urmeze, se adunaseră în curte. Câțiva păreau să știe după cine să se uite.

— Trebuie să mă țineți de braț? îl întrebă Starling pe șerif.

— Nu, doamnă, nu trebuie, răspunse el și-i făcu loc să treacă printre microfoane și întrebări strigate.

De data aceasta, reporterul tuns scurt părea să fie bine informat.

— Este adevărat că ai fost suspendată de la cazul Hannibal Lecter? Crezi că ți se vor aduce acuzații penale? Cum răspunzi acuzațiilor aduse de italieni? îi strigă el.

În garaj, Starling predă vesta de protecție, casca, pușca și revolverul de rezervă. Șeriful așteptă până când ea scoase încărcătorul din micul pistol și-l șterse cu o pânză îmbibată cu ulei.

— Te-am văzut trăgând la Quantico, agent Starling, spuse el. Am ajuns și eu până în sferturile de finală. Am să-ți curăț eu revolverul celălalt înainte să fie pus la păstrare.

— Mulțumesc, domnule șerif.

El mai așteptă după ce Starling urcă în mașină. Spuse ceva încercând să acopere bubuitul motorului. Ea coborî geamul și el repetă:

— Mi se pare nedrept ce ți se-ntâmplă.

— Mulțumesc. Contează mult că mi-ați spus asta.

O mașină a presei aștepta la ieșirea din garaj. Starling acceleră ca să scape de ei și se alese cu o amendă pentru exces de viteză la trei cvartale distanță de clădirea J. Edgar Hoover. Fotoreporterii o fotografiară în timp ce polițistul de la circulație îi tăia chitanța.

•

Directorul adjunct Noonan se așeză la birou după încheierea ședinței, frecându-și urmele lăsate pe nas de ochelari.

Nu-l deranja prea mult faptul de a se descotorosi de Starling; considera că femeile au o latură emoțională care adesea nu se potrivește cu FBI-ul. Dar îl durea să-l vadă pe Jack Crawford dat la o parte. Jack și cu el fuseseră foarte apropiați. Poate că Jack avea o slăbiciune pentru Starling, dar așa ceva se mai întâmplă – soția lui fiind moartă și așa mai departe. Lui Noonan i se întâmplase o dată ca, o săptămână întreagă, să nu-și poată lua ochii de la o stenografă atrăgătoare; a fost silit să se descotorosească de ea înainte ca fata să provoace necazuri.

Noonan își puse ochelarii și luă liftul spre bibliotecă. Îl găsi pe Jack Crawford în sala de lectură, pe un scaun, cu capul rezemat de perete. Noonan crezu că doarme. Dar chipul lui Crawford era cenușiu; transpira. Deschise ochii și horcăi.

— Jack?

Noonan îl bătu pe umăr, apoi îi atinse obrazul umed. Apoi vocea lui bubui în bibliotecă:

— Hei, bibliotecar, cheamă doctorul!

Crawford a fost dus mai întâi în infirmeria FBI, apoi la spitalul Jefferson Memorial, la secția de cardiologie, terapie intensivă.

• Capitolul 73

Krendler nu și-ar fi putut dori o mai mare atenție din partea presei.

A nouăzecea aniversare a FBI era combinată cu un tur al noului centru de criză organizat pentru oamenii presei. Știrile de televiziune au profitat pe deplin de acest acces neobișnuit în clădirea J. Edgar Hoover; C-SPAN a transmis în întregime remarcile fostului președinte Bush, ca și pe cele ale directorului, în programele în direct. CNN a introdus extrase din discursurile ținute în reportajele sale, iar celelalte canale au transmis la rândul lor reportaje la știrile de seară. Pe când demnitarii coborau unul câte unul de pe podium, Krendler își avu partea sa de atenție. Tânărul reporter tuns scurt, stând în apropierea podiumului, îi puse întrebarea:

— Domnule Krendler, este adevărat că agentul special Clarice Starling a fost exclusă din investigarea cazului Hannibal Lecter?

— Cred că ar fi prematur, și nedrept față de agentul în cauză, să fac comentarii referitor la aceasta, în momentul

de față. Nu pot spune decât că biroul Inspectorului General cercetează această chestiune. Nu au fost formulate acuzații împotriva nimănui.

Și CNN prinse de veste.

— Domnule Krendler, surse din presa italiană spun că este posibil ca doctorul Lecter să fi primit în mod ilegal informații de la o sursă guvernamentală care l-a avertizat să fugă. Este acesta motivul pentru suspendarea agentului special Starling? Din această cauză este implicat biroul Inspectorului General, și nu Biroul intern pentru Responsabilitate Profesională?

— Nu pot face comentarii în privința știrilor din străinătate, Jeff. Ceea *ce pot* spune este că biroul IG cercetează afirmații care, până în clipa de față, nu au fost dovedite. Avem față de propriii noștri agenți o responsabilitate la fel de mare ca și față de prietenii noștri de peste hotare, spuse Krendler împungând aerul cu degetul precum Kennedy. Problema numită Hannibal Lecter se află pe mâini bune, nu doar mâinile lui Paul Krendler, ci și ale experților din toate departamentele FBI și din ministerul de justiție. Avem în desfășurare un proiect pe care îl vom dezvălui la momentul oportun, când va da roade.

•

Neamțul de la care închiriase doctorul Lecter casa își dotase locuința cu un televizor Gründig enorm, pe care încercase să-l integreze în decor așezând pe raftul ultramodern una din statuetele sale de bronz cu Leda și Lebăda.

Doctorul Lecter urmărea un film numit *Scurtă istorie a timpului,* despre viața și opera marelui astrofizician Stephen Hawking. Îl mai văzuse de multe ori. Aceasta era partea lui preferată, când ceașca de ceai cade de pe masă și se sparge pe podea.

Hawking, răsucit în scaunul său cu rotile, vorbește cu ajutorul vocii generate pe computer:

„De unde anume vine diferența dintre trecut și viitor? Legile științei nu fac diferența între trecut și viitor. Și totuși, în viața de zi cu zi există o diferență mare între trecut și viitor.

Poți vedea o ceașcă de ceai căzând de pe masă și făcându-se cioburi pe podea. Dar nu vei vedea niciodată ceașca adunându-se la loc din cioburi și sărind înapoi pe masă.”

Filmul, derulat în sens invers, arată ceașca reasamblându-se pe masă. Hawking continuă:

„Creșterea dezordinii, sau entropia, este ceea ce deosebește trecutul de viitor și dă direcție timpului.”

Doctorul Lecter era un mare admirator al activității lui Hawking și o urmărea cât de îndeaproape putea în revistele de matematică. Știa că, pe vremuri, Hawking crezuse că universul va ajunge la un punct în care va înceta să se mai extindă și va începe să se contracte din nou, astfel devenind posibilă reversibilitatea entropiei. Mai târziu, Hawking a spus că s-a înșelat.

Lecter era foarte capabil în domeniul matematicilor superioare, dar Stephen Hawking se află pe un cu totul alt plan față de noi, ceilalți. Ani la rând, Lecter cochetase cu această problemă, dorindu-și foarte mult ca Hawking să fi avut dreptate la început, ca universul să se oprească din expansiune, ca entropia să se auto-remedieze, ca Mischa, după ce fusese mâncată, să redevină întreagă.

Timpul. Doctorul Lecter opri caseta video și deschise televizorul ca să vadă știrile.

Evenimentele de presă și televiziune legate de FBI sunt trecute zilnic pe sit-ul Web public al FBI. Doctorul Lecter vizita zilnic acest sit Web ca să se asigure că tot fotografia

sa veche este folosită în lista celor mai căutați infractori. Astfel aflase de aniversarea FBI cu suficient timp înainte. Se așeză pe un fotoliu mare, îmbrăcat în smoching, cu cravată lată, și-l privi pe Krendler cum minte. Se uita la Krendler cu ochii pe jumătate închiși, ținând paharul cu coniac sub nas și rotindu-i ușor conținutul. Nu-i mai văzuse mutra palidă de când Krendler stătuse în fața cuștii sale din Memphis, cu șapte ani în urmă, chiar înainte să evadeze.

Pe postul local de știri din Washington o văzu pe Starling primind o amendă de circulație, cu microfoane vârâte pe geamul mașinii ei Mustang. Știrile de televiziune o prezentau deja pe Starling ca fiind „acuzată de încălcarea securității Statelor Unite” în cazul Lecter.

Ochii cafenii ai doctorului Lecter se deschiseră larg la vederea ei; în adâncurile pupilelor lui, scântei zburau în jurul imaginii chipului ei. Îi păstră imaginea întreagă și perfectă în gând mult timp după ce dispăru de pe ecran, și suprapuse peste ea o altă imagine: Mischa. Le apăsă una lângă alta până când, din miezul roșu, plasmatic al fuziunii lor, scânteile zburară în sus, purtând imaginea lor unică spre răsărit, pe cerul nopții, ca să se rotească împreună cu stelele deasupra mării.

Acum, dacă universul s-ar contracta, dacă timpul s-ar da înapoi și ceștile ar redeveni întregi, se putea găsi un loc pentru Mischa în lume. Cel mai valoros loc pe care-l cunoștea doctorul Lecter: locul lui Starling. Mischa putea să capete locul ocupat de Starling în lume. Dacă se ajungea la asta, dacă timpul s-ar întoarce, demiterea lui Starling ar lăsa un loc liber pentru Mischa, la fel de curat, de sclipitor ca și cada de aramă din grădină.

• Capitolul 74

Doctorul Lecter își lăsă camioneta parcată la un cvartal distanță de spitalul Maryland-Misericordia și șterse cu grijă monedele de douăzeci și cinci de cenți înainte să le pună în taxatorul parcării. Îmbrăcat cu o salopetă matlasată de genul celor purtate de muncitori în zilele reci și o șapcă cu cozorocul mare ca protecție față de camerele video, intră pe ușa principală.

Trecuseră peste cincisprezece ani de când doctorul Lecter nu mai fusese în spitalul Maryland-Misericordia, dar împărțirea părea să fie, în mare, aceeași. Faptul de a se afla în locul unde și-a început practica medicală nu însemna nimic pentru el. Zona de maximă securitate de la etaj fusese supusă unor renovări, dar ar fi trebuit să fie aproape la fel ca pe timpul când lucrase el acolo, conform planurilor de la Departamentul de Urbanistică.

Un permis de vizitare primit de la recepție l-a dus la etajul cu saloanele bolnavilor. Merse de-a lungul coridorului citind numele pacienților și ale doctorilor afișate pe ușile saloanelor. Aceasta era secția de convalescență postoperatorie, unde erau transferați bolnavii de la Terapie Intensivă după intervenții chirurgicale pe cord sau cerebrale.

Privindu-l pe doctorul Lecter cum merge pe coridor, ai fi crezut că citește foarte lent, fiindcă buzele i se mișcau fără sunet și din când în când se scărpina în creștet ca un tont. Se așează pe un scaun din sala de așteptare, de unde putea să vadă coridorul. Așteptă o oră și jumătate printre femei în vârstă care-și povesteau tragediile familiale și îndură emisiunea de divertisment *Prețul corect* la televizor. În cele din urmă văzu ceea ce aștepta, un chirurg îmbrăcat încă în uniforma verde care făcea vizite în saloane singur. Trebuia să fie… chirurgul mergea să vadă un pacient al… doctorului Silverman. Doctorul Lecter se ridică și se scărpină. Luă de pe o măsuță un ziar mototolit și ieși din sala de așteptare. Două uși mai departe se găsea un alt salon cu un pacient al doctorului Silverman. Doctorul Lecter se strecură înăuntru.

În salon era semiîntuneric, pacientul dormea, cu capul și o parte din față acoperite de bandaje groase. Pe monitor, un vierme luminos se mișca ritmic.

Doctorul Lecter dezbrăcă repede salopeta matlasată; pe sub ea purta uniforma verde de chirurg. Trase repede apărătoarele peste pantofi, își puse o bonetă, mască și mănuși. Scoase din buzunar un sac alb de gunoi și-l desfăcu.

Doctorul Silverman intră vorbind peste umăr cu cineva de pe coridor. *Vine o infirmieră cu el*? *Nu.*

Doctorul Lecter luă coșul de gunoi și începu să-i golească conținutul în sacul său, cu spatele la ușă.

— Scuzați-mă, domnule doctor, plec imediat, spuse doctorul Lecter.

— Nicio problemă, răspunse doctorul Silverman luând fișa atârnată la capătul patului. Fă-ți treaba liniștit.

— Mulțumesc, zise doctorul Lecter și izbi cu bastonul de piele baza craniului chirurgului – o simplă rotire a încheieturii; îl prinse peste piept când medicul se clătină pe picioare.

Era întotdeauna surprinzător să-l vezi pe doctorul Lecter ridicând un corp inert; ținând seama de statura lui, era extrem de puternic. Doctorul Lecter îl cără pe doctorul Silverman în baia pacientului și-i trase pantalonii, apoi îl așeză pe WC.

Chirurgul rămase acolo, cu capul atârnând pe genunchi. Doctorul Lecter îl ridică doar atât cât să-i examineze pupilele și să scoată cele câteva ecusoane prinse pe bluza lui verde.

Înlocui legitimația cu permisul său de vizitator, pus invers. Își puse la gât stetoscopul chirurgului ca pe o eșarfă elegantă, iar ochelarii chirurgicali complicați ajunseră pe creștetul lui. Bastonul de piele îl puse în mânecă.

Acum era gata să pătrundă în inima spitalului Maryland-Misericordia.

Spitalul se conformează directivelor federale stricte în manevrarea narcoticelor. La etajele cu saloane, dulapurile cu medicamente din fiecare birou al asistentelor sunt încuiate. Pentru a avea acces la medicamente sunt necesare două chei, aflate la asistenta șefă și la adjuncta ei. Se ține o evidență strictă.

La etajul operator, zona din spital cu cea mai strictă securitate, fiecare grup operator este dotat cu medicamentele pentru următoarea intervenție cu câteva minute înainte să fie adus pacientul. Medicamentele necesare anestezistului sunt așezate lângă masa de operație, într-un dulap care are o parte la temperatura camerei, iar cealaltă frigorifică.

Stocul de medicamente este păstrat într-o farmacie separată din apropierea spălătorului sălii de operații. Acolo se găsesc mai multe preparate care nu pot fi găsite în farmacia generală de la parter, acele sedative puternice și hipnotico-sedativele exotice care fac posibile operațiile pe cord deschis și cele pe creier în condițiile în care pacientul este conștient.

În farmacie există mereu un angajat pe parcursul întregii zile de lucru, iar dulapurile nu sunt încuiate cât timp farmacistul se află înăuntru. În cazul unei operații urgente pe cord deschis nu e timp să bâjbâi după chei. Doctorul Lecter, purtând masca chirurgicală, trecu prin ușile batante în zona grupurilor operatorii.

Într-un efort de înviorare a atmosferei, secția de chirurgie fusese vopsită în mai multe culori intense pe care până și muribunzii le-ar fi găsit greu de suportat. Mai mulți medici din fața doctorului Lecter semnară de intrare la recepție și intrară să se spele. Doctorul Lecter luă tăblița și mișcă stiloul pe deasupra ei, fără să scrie nimic.

Programul afișat arăta că în Grupul operator B avea să înceapă o operație de extirpare a unei tumori cerebrale peste douăzeci de minute, prima operație a zilei. Intră la spălător, își scoase mănușile, le puse în buzunar, se spălă

minuțios, până la coate, își uscă mâinile, le pudră și-și puse la loc mănușile. Apoi ieși pe coridor. Farmacia ar fi trebuit să fie următoarea ușă pe dreapta. Nu. O ușă vopsită în culoarea piersicii cu semnul GENERATOARE DE URGENȚĂ, iar în față ușile duble ale Grupului operator B. O asistentă se opri lângă el.

— Bună dimineața, domnule doctor.

Doctorul Lecter tuși pe sub mască și murmură „bună dimineața”. Se întoarse spre spălător bombănind ca și cum ar fi uitat ceva. Asistenta se uită în urma lui o clipă, apoi intră în sala de operații. Doctorul Lecter își scoase mănușile și le aruncă la coș. Nimeni nu-i dădea atenție. Luă altă pereche. Trupul îi era în spălător, dar de fapt alerga prin foaierul din palatul memoriei, pe lângă bustul lui Pliniu, pe scări în sus, spre Sala Arhitecturii. Într-o zonă bine luminată, dominată de statuia lui Christopher Wren reprezentându-l pe Sf. Paul, planurile spitalului așteptau pe o masă de desen. Seria de schițe a grupurilor operatorii de la Maryland-Misericordia pentru Departamentul de Urbanistică a orașului Baltimore. El era aici. Farmacia era acolo. Nu. Schițele erau greșite. Probabil că împărțirea fusese modificată după execuția planurilor. Generatoarele erau indicate ca fiind de partea opusă a coridorului care ducea către Grupul operator A. Poate că etichetele erau puse invers. Trebuiau să fie așa. Nu-și putea permite să bâjbâie.

Doctorul Lecter ieși de la spălător și porni pe coridorul către Grupul operator A. Ușa de pe stânga – pe tăbliță scria Ecografie. Mai departe. Următoarea ușă era farmacia. Împărțiseră spațiul de pe schiță în două, pentru laboratorul de ecografie și pentru farmacie.

Ușa grea a farmaciei era deschisă și proptită să rămână așa. Doctorul Lecter intră repede și închise ușa în urma lui.

Un farmacist durduliu, stând pe vine, așeza ceva pe un raft mai de jos.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doctore?

— Da, dacă ești amabil…

Tânărul dădu să se ridice, dar nu mai reuși. O bufnitură a bastonului de piele și farmacistul lunecă moale pe dușumea, lăsând să-i scape un vânt.

Doctorul Lecter ridică poalele bluzei chirurgicale și o băgă pe sub șorțul de grădinar pe care-l purta pe dedesubt.

Trecu cu privirea peste rafturi în sus și-n jos, citind etichetele cu viteza luminii. *Ambien, amobarbital, Amital, clorhidrat, Dalmane, flurazepam, Halcion*… Mătură zeci de flacoane în șorț. Apoi deschise frigiderul, citind și măturând flacoanele; *midazolam, Noctec, scopolamină, pentotal, quazepam, solzidem.* În mai puțin de patruzeci de secunde, doctorul Lecter se afla din nou pe coridor, închizând ușa farmaciei în urma lui.

La întoarcere trecu din nou prin spălător și se uită în oglindă ca să verifice dacă nu se văd umflături pe sub bluză. Fără grabă, trecu din nou prin ușile batante, cu legitimația întoarsă intenționat cu susul în jos, cu masca pe față și ochelarii pe ochi, lentilele speciale ridicate, pulsul șaptezeci și doi, făcând schimb de saluturi morocănoase cu alți medici. În jos cu liftul, tot mai jos, cu masca încă pe obraz, privind o fișă pe care o luase la întâmplare.

Vizitatorilor care intrau în spital ar fi putut să li se pară neobișnuit că a rămas cu masca chirurgicală până când a început să coboare treptele de la intrare, ieșind astfel din raza camerelor de luat vederi. Iar trecătorii de pe stradă s-ar fi putut întreba de ce un medic conduce o asemenea camionetă răblăgită.

În blocul operator, un anestezist, după ce bătu impacientat de câteva ori la ușa farmaciei, îl găsi pe farmacist încă inconștient; abia după cincisprezece minute se constată lipsa medicamentelor.

Când doctorul Silverman își reveni, se trezi lungit pe pardoseală, lângă WC, cu pantalonii în vine. Nu-și amintea să fi intrat în camera aceea și nu avea habar unde se află. Se gândi că ar fi fost posibil să fi suferit o comoție

cerebrală, poate un atac cerebral minor provocat de efort. Ezită să se miște, de teamă să nu disloce un cheag. Se târâi pe podea până când reuși să scoată mâna prin ușă, pe coridor. Examinarea sa a dezvăluit o ușoară contuzie.

Doctorul Lecter a mai făcut două opriri înainte să se întoarcă acasă. S-a oprit la un oficiu poștal din suburbiile orașului Baltimore atât cât să ridice un colet pe care îl comandase prin Internet de la o firmă de accesorii funerare. Era un smoching cu tot cu cămașă și cravată, cu totul despicat în spate.

Acum nu mai avea nevoie decât de vin, un vin cu adevărat festiv. Pentru aceasta trebuia să meargă la Annapolis. Ar fi fost bine să fi avut Jaguarul pentru acest drum.

• Capitolul 75

Krendler era îmbrăcat pentru alergare în frig și trebui să-și descheie fermoarul jachetei ca să nu se înfierbânte când Eric Pickford l-a sunat la locuința sa din Georgetown.

— Eric, du-te la cafenea și sună-mă de la un telefon public.

— Poftim, domnule Krendler?

— Fă ce-ți spun.

Krendler își scoase banderola de pe cap și mănușile; le puse pe pianul din salon. Cântă cu un deget tema din *Dragnet* până când telefonul sună din nou.

— Starling era specialistă în probleme tehnice, Eric. Nu știm cum a manevrat telefoanele din biroul ei. Trebuie să păstrăm siguranța în problemele guvernamentale.

— Da, domnule. M-a sunat Starling. Vrea să-și ia planta și restul lucrurilor – pasărea aia cretină care bea din pahar. Dar mi-a spus ceva care a dat rezultate. A spus să nu iau în seamă ultima cifră a codurilor poștale pentru abonamentele de reviste suspecte dacă diferența e trei sau mai puțin. A

spus că s-ar putea ca doctorul Lecter să folosească mai multe oficii poștale care se află suficient de aproape unul de altul.

— Și?

— Am nimerit-o. *The Journal of Neurophysiology* merge la un cod poștal, iar *Physica Scripta* și *ICARUS* la altul. Între cele două oficii poștale sunt cam cincisprezece kilometri. Abonamentele sunt pe nume diferite, achitate cu ordin de plată.

— Ce e *ICARUS*?

— E o revistă internațională de studii asupra sistemului solar. Era abonat la ea în sistem charter acum douăzeci de ani. Oficiile poștale sunt din Baltimore. Livrează de obicei revistele în jurul datei de zece a fiecărei luni. Am mai găsit ceva, acum câteva minute: vânzarea unei sticle de Château, cum îi spune, *Yuckum*?

— Mda, se pronunță I-Kim. Ce-i cu ea?

— Un magazin de vinuri rare din Annapolis. Am introdus datele obținute de la ei și s-a nimerit cu lista de date importante făcută de Starling. Programul a găsit coincidența cu anul nașterii lui Starling. Ăsta-i anul de producție a vinului, anul când s-a născut Starling. Subiectul a plătit trei sute douăzeci și cinci de dolari, în numerar, și…

— Asta ai aflat înainte sau după ce ai vorbit cu Starling?

— După, acum un minut.

— Deci ea nu știe.

— Nu. Să sun…

— Vrei să spui că vânzătorul te-a sunat pentru cumpărarea unei singure sticle?

— Da, domnule. Starling a notat aici, sunt numai trei sticle din vinul ăsta pe Coasta de Est. I-a anunțat pe toți trei comercianții. Trebuie să recunoașteți că e de admirat.

— Cel care a cumpărat vinul, cum arăta?

— Bărbat, alb, de înălțime medie, cu barbă. Era înfofolit.

— Magazinul de vinuri are o cameră video de securitate?

— Da, domnule, a fost primul lucru pe care l-am întrebat. Am spus că vom trimite pe cineva să ia caseta. Încă n-am trimis. Vânzătorul de la magazinul de vinuri nu citise buletinul informativ, dar i-a spus proprietarului fiindcă era o vânzare foarte neobișnuită. Proprietarul a fugit afară la timp ca să-l vadă pe subiect – cel puțin crede că era subiectul – plecând într-o camionetă veche. Gri, cu menghină în spate. Dacă e Lecter, credeți că va încerca să-i ducă vinul lui Starling? Ar fi bine s-o anunțăm.

— Nu, spuse Krendler. Nu-i spune.

— Pot să actualizez fișa PECV și dosarul Lecter?

— *Nu,* zise Krendler gândind repede. Ai obținut un răspuns de la Chestură în privința computerului lui Lecter?

— Nu, domnule.

— În cazul ăsta nu poți actualiza dosarul PECV până când nu suntem siguri că Lecter nu-l citește. Ar putea să aibă codul de acces al lui Pazzi. Sau ar putea să citească Starling și să-l avertizeze cumva, cum a făcut și-n Florența.

— O, *așa-i,* înțeleg. Biroul teritorial Annapolis poate să ridice caseta.

— Lasă asta strict în seama mea.

Pickford dictă adresa magazinului de vinuri.

— Continuă cu abonamentele, îl instrui Krendler. Poți să-i spui lui Crawford despre abonamente când se întoarce. El va organiza supravegherea oficiilor poștale după zece ale lunii.

Krendler sună la Mason, apoi ieși în fugă din casa lui din Georgetown, alergând nu foarte repede către Rock Creek Park.

În întunericul tot mai dens, numai banderola albă Nike de pe cap, pantofii Nike albi și dungile albe de la treningul lui Nike erau vizibile, de parcă între aceste articole cu nume cunoscut nu exista, de fapt, nimic.

Alergă vioi timp de jumătate de oră. Auzi zgomotul elicelor elicopterului chiar pe când ajunse în apropierea pistei de aterizare de lângă grădina zoologică. Reuși să se

ferească de lamele în rotație și să ajungă la scara aparatului fără să-și întrerupă ritmul alergării. Ridicarea elicopterului ultramodern îl încântă; orașul cu monumentele lui iluminate rămase tot mai mult în urmă, pe când aparatul îl duse către înălțimile pe care le merita, spre Annapolis ca să ia caseta, și apoi spre Mason.

• Capitolul 76

— Vrei să focalizezi porcăria aia, Cordell?

Rostite de vocea profundă, amplificată prin radio a lui Mason, cu consoanele rostite fără buze, „focalizezi” și „porcărie” sunară mai degrabă a „hocalizezi” și „horcărie”.

Krendler stătea lângă Mason, în partea întunecată a camerei, ca să vadă mai bine monitorul suspendat. În camera lui Mason era foarte cald, așa că-și dădu jos jacheta costumului de sport, o legă cu mânecile la brâu, arătându-și tricoul Princeton. Banderola de pe cap și pantofii de sport străluceau în lumina acvariului.

După părerea lui Margot, Krendler avea umerii unui pui de găină. Abia dacă se uitaseră unul la altul când el ajunsese acolo.

Camera video care asigura securitatea magazinului de băuturi nu avea cronometru, iar vânzările, ca înainte de Crăciun, mergeau din plin. Cordell derulă banda înainte, de la un client la altul. Mason își omora timpul purtându-se urâcios.

— Ce-au zis ăia când ai intrat în magazinul de băuturi în trening și le-ai fluturat tinicheaua pe sub nas? Au zis că te pregătești pentru Olimpiadă?

Mason dovedea mult mai puțin respect de când Krendler încasase cecurile.

Krendler nu simțea insultele când era vorba de propriile lui interese.

— Le-am spus că acționez sub acoperire. Ce fel de supraveghere ai pentru Starling în clipa de față?

— Margot, spune-i.

Mason părea că vrea să-și păstreze puținul suflu pentru insulte.

— Am adus din Chicago doisprezece oameni de-ai noștri. Se află în Washington. Trei echipe, un membru al fiecăreia fiind ajutor de șerif în statul Illinois. Dacă poliția-i prinde înhățându-l pe doctorul Lecter, vor spune că l-au recunoscut, că e o arestare a cetățenilor, la-la-la. Echipa care-l prinde îl predă lui Carlo. Se întorc la Chicago și asta-i tot ce știu.

Caseta se derula în continuare.

— Stai așa – Cordell, dă înapoi, treizeci de secunde, spuse Mason. Uitați-vă.

Camera video din magazinul de băuturi acoperea zona de la intrare până la casă.

În imaginea neclară, fără sunet de pe casetă apăru un bărbat care intră în magazin, purtând o șapcă cu cozoroc, o jachetă îmblănită și mănuși groase cu un deget. Avea favoriți mari și purta ochelari de soare. Se întoarse cu spatele la camera video și închise grijuliu ușa.

Cumpărătorului îi trebuiră câteva clipe ca să-i explice vânzătorului ce anume vrea, apoi îl urmă la rafturile cu vin, dincolo de raza camerei video.

Minutele se târau. În cele din urmă se întoarseră. Vânzătorul șterse de praf sticla și o înfășură în hârtie de ambalat înainte s-o pună într-o sacoșă. Gura vânzătorului se mișcă rostind „mulțumesc” în direcția spatelui întors al bărbatului care pleca.

O pauză de câteva clipe, apoi vânzătorul chemă pe cineva nevăzut. Un bărbat solid apăru în imagine și ieși în grabă din magazin.

— Ăsta-i proprietarul, care a văzut camioneta, spuse Krendler.

— Cordell, poți să copiezi fragmentul ăsta de casetă și să mărești capul clientului?

— O să dureze puțin, domnule Verger. Și va fi cam neclar.

— Dă-i drumul.

— Nu și-a dat jos mănușa stângă, remarcă Mason. S-ar putea să fi fost tras pe sfoară cu radiografia aia pe care am cumpărat-o.

— Pazzi spunea că tipul și-a aranjat mâna, nu? Că i s-a înlăturat degetul în plus.

— Poate că Pazzi a mâncat rahat, nu știu ce să cred. Tu l-ai văzut, Margot, ce crezi? Era Lecter?

— Au trecut optsprezece ani de-atunci, spuse Margot. Am făcut doar trei ședințe cu el și întotdeauna se ridica în picioare, dar rămânea în spatele biroului când intram, nu se mișca de-acolo. De altfel, se mișca foarte puțin în general. Îmi amintesc vocea lui mai bine decât orice altceva.

Se auzi vocea lui Cordell prin interfon.

— Domnule Verger, a venit Carlo.

Carlo mirosea a porci și nu numai. Intră în cameră ținându-și pălăria în mână, și mirosul rânced al țestei lui îl făcu pe Krendler să-și țină respirația. În semn de respect, răpitorul sard băgă cu totul în gură dintele de cerb pe care-l mesteca.

— Carlo, ia uită-te. Cordell, derulează înapoi până acolo unde intră în magazin.

— Ăsta-i *stronzo,* jigodia, spuse Carlo înainte ca subiectul de pe ecran să facă patru pași. Barba-i nouă, da' îi cunosc mișcările.

— I-ai văzut mâinile la *Firenze,* Carlo.

— *Si.*

— Cinci degete sau șase la mâna stângă?

— … Cinci.

— Ai ezitat.

— Numai ca să mă gândesc cum se spune *cinque* în engleză. Cinci, sunt sigur.

Dinții dezveliți ai lui Mason se depărtară în tot ce-i mai rămăsese pe post de zâmbet.

— Îmi place la nebunie. Poartă mănușa ca să încerce să se creadă că are tot șase degete, spuse el.

Probabil că mirosul lui Carlo ajunsese în acvariu prin sistemul de aerare. Țiparul ieși să vadă și rămase afară din bârlogul lui de stâncă, rotindu-se într-una în optul infinit al lui Mobius, arătându-și dinții cu fiecare respirație.

— Carlo, cred că încheiem povestea asta în curând. Tu, Piero și Tommaso sunteți prima mea echipă. Am încredere în voi, cu toate că în Florența v-a înfrânt. Vreau s-o supravegheați pe Clarice Starling în ajunul zilei ei de naștere, în ziua aniversării și a doua zi după. Misiunea voastră se încheie după ce adoarme în patul ei. Vă dau un șofer și o dubă.

— *Padrone,* interveni Carlo.

— Da.

— Vreau câtva timp numai eu cu *dottore,* de dragul fratelui meu Matteo. Ai spus că se poate.

Carlo se închină când rosti numele bărbatului mort.

— Îți înțeleg sentimentele pe deplin, Carlo. Ai toată înțelegerea mea. Carlo, vreau ca doctorul Lecter să fie consumat în două etape. În prima seară vreau ca porcii să-i mănânce picioarele, iar el să privească printre gratii. Vreau să fie în formă foarte bună pentru asta. Mi-l aduci în formă. Fără lovituri în cap, fără oase rupte, fără ochi vătămați. Apoi poate să aștepte peste noapte, fără picioare, ca porcii să-l termine a doua zi. Am să vorbesc eu o vreme cu el, iar pe urmă îți stă la dispoziție timp de o oră, înainte de ultima etapă. Îți cer să-i lași un ochi și să rămână conștient, ca să-i vadă venind. Vreau să le vadă mutrele când au să-i mănânce fața. Dacă te hotărăști, să zicem, să-l lași fără bărbăție, e doar treaba ta, dar vreau să se afle acolo și Cordell, ca să controleze sângerarea. Și vreau să se filmeze.

— Și dacă sângerează până moare prima oară, în țarc?

— Nu se va întâmpla așa. Nici nu va muri peste noapte. Noaptea are să aștepte, cu picioarele mâncate. Cordell se va îngriji de asta și-i va înlocui lichidele pierdute, mă aștept să stea toată noaptea cu o perfuzie, poate două perfuzii.

— Și patru, dacă e nevoie, se auzi vocea fără trup al lui Cordell în difuzoare. Pot să-i suturez picioarele.

— Poți să-i scuipi și să-i urinezi în perfuzie la sfârșit, dacă vrei, înainte să-l împingi în țarc, îi spuse Mason lui Carlo cu cea mai înțelegătoare voce. Sau poți să ejaculezi, dacă vrei.

Fața lui Carlo se lumină la această idee, apoi își aminti de *signorina* cea musculoasă și furișă o privire oblică, vinovată spre ea.

— *Grazie mille, Padrone.* Poți veni să-l vezi cum moare?

— Nu știu, Carlo. Praful din hambar mă cam deranjează. Poate am să urmăresc pe video. Poți să-mi aduci un porc? Vreau să ating unul.

— Aici, în cameră, *Padrone*?

— Nu; mă pot transporta pentru puțin timp la parter.

— Ar trebui să-l adorm, *Padrone,* zise Carlo cu îndoială.

— Adoarme una din scroafe. Adu-o pe peluza din fața liftului. Poți să treci cu căruciorul pe iarbă.

— Te gândești să faci treaba cu o singură dubă, sau cu o dubă și o mașină de atac? întrebă Krendler.

— Carlo?

— Duba ajunge. Dă-mi un om care să conducă.

— Mai am ceva pentru voi, spuse Krendler. Se poate face puțină lumină?

Margot umblă la reostat, iar Krendler puse rucsacul pe care-l avea la el pe masă, lângă bolul cu fructe. Își puse niște mănuși din bumbac și scoase un obiect ce părea să fie un mic monitor cu o antenă și o consolă, împreună cu o unitate centrală exterioară și un set de acumulatori.

— E greu s-o supraveghezi pe Starling, fiindcă locuiește într-o fundătură și n-ai unde să stai la pândă. Dar trebuie să iasă din casă – Starling e obsedată de antrenamentele fizice. A trebuit să se înscrie la o sală de sport particulară

de când nu mai are acces la facilitățile FBI. Am prins mașina ei parcată în fața sălii de sport miercuri și am pus un dispozitiv de semnalizare dedesubt. E cu baterii nichel-cadmiu care se reîncarcă atunci când motorul funcționează, așa că nu-l va depista din pricina bateriei descărcate. Programul e făcut să acopere aceste cinci state alăturate. Cine o să manevreze chestia asta?

— Cordell, vino înăuntru, ceru Mason.

Cordell și Margot îngenunchează lângă Krendler, iar Carlo rămase în picioare lângă ei, cu pălăria la nasul lor.

— Uitați-vă aici.

Krendler porni monitorul.

— E ca un sistem de ghidare a mașinii, atâta doar că arată unde se află mașina lui Starling.

Pe ecran apăru imaginea văzută de sus a orașului Washington, mai puțin suburbiile.

— Măriți aici, vă deplasați cu săgețile, vedeți? Bun. Acum nu arată niciun semnal. Un semnal de la dispozitivul lui Starling va lumina ecranul și veți auzi un bip. Atunci puteți urmări sursa și să vă apropiați de ea. Bip-ul devine tot mai frecvent pe măsură ce vă apropiați. Aici e cartierul lui Starling la scara unei hărți obișnuite. Acum nu obținem niciun semnal de la mașina ei pentru că suntem prea departe. Oriunde în Washington sau în Arlington există semnal. L-am prins din elicopter când veneam încoace. Aici e adaptorul pentru sursa de curent alternativ din duba voastră. Încă un lucru. Trebuie să-mi garantați că aparatul ăsta nu va ajunge niciodată în mâinile cui nu trebuie. Ar putea să-mi meargă fulgii pentru asta, încă nu se găsește în magazinele pentru spioni. Ori se întoarce în mâinile mele, ori ajunge pe fundul Potomacului. Ați priceput?

— Ai înțeles, Margot? întrebă Mason. Tu, Cordell? Cheamă-l pe Mogli ca să conducă și pune-l la curent.

• PARTEA A CINCEA •

UN KILOGRAM DE CARNE

• Capitolul 77

Partea frumoasă la o pușcă pneumatică este faptul că se poate trage cu ea lăsând gura țevii înăuntrul dubei, fără ca astfel să-i asurzească pe toți cei dinăuntru – astfel, nu e nevoie să scoți gura țevii pe geam unde s-o vadă toți.

Fereastra-oglindă putea fi deschisă câțiva centimetri și micul proiectil hipodermic avea să zboare, ducând cu el o cantitate mare de acepromazină în masa musculară din spinarea sau fesele doctorului Lecter.

Se va auzi numai pocnitura caracteristică a pușții, ca o creangă verde care se rupe, fără vreun bang sau vreun bubuit al proiectilului subsonic care să atragă atenția.

În repetițiile lor, lucrurile se desfășurau astfel: când doctorul Lecter începea să se prăbușească, Piero și Tommaso, îmbrăcați în alb, aveau să-l „ajute” și să-l ducă în dubă, asigurându-i pe toți privitorii că-l duc la spital. Engleza lui Tommaso era cea mai bună, căci o studiase la seminarul teologic.

Mason avea dreptate să le dea italienilor datele esențiale pentru prinderea doctorului Lecter. În ciuda eșecului lor din Florența, erau de departe cei mai pricepuți la a prinde pe cineva și aveau cele mai multe șanse să-l prindă pe doctorul Lecter în viață.

Mason permisese în misiune numai o singură armă pe lângă pușca cu tranchilizante – arma șoferului, Johnny Mogli, un ajutor de șerif în concediu din Illinois și care făcea parte de mult timp din menajeria lui Verger. Mogli crescuse

vorbind acasă limba italiană. Era genul de om care se arăta de acord cu tot ce spune victima lui înainte să o omoare.

Carlo, frații Piero și Tommaso aveau cu ei plasa, pușca cu aer comprimat, un spray paralizant și diferite feluri de funii și legături. Era mai mult decât suficient.

Se aflau la post când se lumină de ziuă, la cinci blocuri distanță de casa lui Starling din Arlington, parcată pe un loc rezervat pentru handicapați, pe o stradă cu magazine.

În ziua aceea, duba purta marcaje pe care scria SENIOR CITIZEN MEDICAL TRANSPORT. Avea semnul convențional pentru handicapați agățat de oglindă și un număr de înmatriculare fals, tot de handicapați, pe bara de protecție. În torpedo se afla o chitanță de la un magazin de piese auto pentru înlocuirea barei de protecție – puteau oricând să reclame o încurcătură la garajul respectiv și să lase problema nelămurită pentru moment dacă erau luați la întrebări cu privire la numărul de înmatriculare. Actele de înregistrare ale mașinii erau legale. La fel erau și bancnotele de o sută de dolari împăturite în acte pentru o eventuală mită.

Monitorul, lipit de bordul mașinii și alimentat din suportul pentru brichetă, strălucea arătând harta detaliată a cartierului lui Starling. Același Satelit Global de Poziționare care marca poziția dubei arăta și mașina lui Starling, un punct luminos în fața casei ei.

La ora nouă dimineața, Carlo îi permise lui Pietro să mănânce ceva. La ora zece și jumătate sosi rândul lui Tommaso să mănânce. Nu-i voia pe amândoi cu stomacul plin în același timp, asta în eventualitatea unei urmăriri de durată pe jos. Și masa de după-amiază au luat-o cu rândul. Tommaso cotrobăia în răcitor după un sandviș la jumătatea după-amiezei când auziră un bip.

Căpățâna urât mirositoare a lui Carlo se roti spre monitor.

— Se pune în mișcare, zise Mogli și porni duba.

Tommaso puse la loc capacul răcitorului.

— Așa… așa… O ia pe Tindal în sus, spre drumul principal.

Mogli intră în trafic. Beneficia de marele lux de a putea rămâne în spate cu trei cvartale, unde Starling nu avea cum să-l vadă.

Dar nici Mogli nu putu să vadă camioneta gri, veche care intră în trafic cu un cvartal înaintea lui Starling, având în spate un brad de Crăciun.

•

Să conducă Mustang-ul era una din puținele plăceri constante ale lui Starling. Mașina puternică, fără control asupra tracțiunii, îi dădea de lucru pe străzile lunecoase aproape toată iarna. Când străzile erau libere, era o plăcere să ambaleze puțin motorul V8 în viteza a doua și să-i asculte torsul.

Mapp, o campioană mondială la strâns cupoane, o trimisese pe Starling la cumpărături cu un teanc gros de cupoane pentru reduceri prins cu o agrafă la lista de târguieli. Ea și cu Starling pregăteau șuncă, o friptură la cuptor și două platouri. Celelalte aduceau curcanul.

O cină aniversară de ziua ei era ultimul lucru de care-i păsa lui Starling. A trebuit să se conformeze, fiindcă Mapp și un număr surprinzător de agente, dintre care pe unele abia le cunoștea, fără să-i fie prea dragi, se adunaseră în jurul ei s-o susțină la necaz.

Nu-i ieșea din minte Jack Crawford. Nu putea să-l viziteze la terapie intensivă, nici să-l sune. Îi lăsase biletele la biroul asistentelor, desene caraghioase cu câini și cele mai vesele mesaje pe care le putea compune.

Starling își îndepărtă atenția de la propria nenorocire jucându-se cu Mustang-ul, cu pedalele și comenzile, folosind compresia motorului ca să încetinească pentru a intra în parcarea supermarketului Safeway, atingând frânele doar atât cât să se aprindă stopurile și să-i avertizeze pe șoferii din spatele ei.

Trebui să înconjoare parcarea de patru ori până să găsească un loc liber – liber fiindcă era blocat de un cărucior de cumpărături abandonat. Coborî din mașină și mută căruciorul. Până parcă mașina, alt cumpărător l-a luat.

Găsi un cărucior în apropiere de ușă și-l împinse spre raionul de alimente.

•

Mogli o văzu cotind și oprind mașina pe ecranul monitorului, iar la distanță vedea clădirea mare a supermagazinului Safeway apărând pe partea dreaptă.

— Se duce la cumpărături.

Intră în parcare. Îi trebuiră câteva secunde să-i depisteze mașina. Zări o femeie tânără împingând un cărucior spre intrare.

Carlo îndreptă binoclul spre ea.

— Aia-i Starling. Arată exact ca-n fotografii.

Îi trecu binoclul lui Piero.

— Mi-ar plăcea să-i fac o fotografie, zise acesta. Am aparatul chiar aici.

În partea opusă a parcării, față de mașina ei, se găsea un loc de parcare pentru handicapați. Mogli intră pe locul respectiv în fața unui Lincoln mare cu numere de înmatriculare de handicapat. Șoferul claxonă furios.

Acum vedeau prin geamul din spate al dubei spatele mașinii lui Starling.

Poate fiindcă era obișnuit să se uite la mașini americane, Mogli descoperi primul camioneta veche, aflată mai departe, spre capătul parcării. Nu vedea decât oblonul rabatabil din spate al camionetei, vopsit în gri. Îi arătă lui Carlo vehiculul.

— Are o menghină în spate? Asta a zis tipul de la magazinul de băuturi? Uită-te cu binoclul, eu nu văd de blestemăția aia de copac. *Carlo, c'e una morsa sul camione*?

— *Si.* Da, e acolo, o menghină. Nimeni în mașină.

— Să intrăm după ea în magazin?

Nu se întâmpla prea des ca Tommaso să-i pună întrebări lui Carlo.

— Nu. Dacă tipul acționează, are s-o facă aici.

•

Mai întâi produsele lactate. Starling, consultându-și cupoanele, alese brânzeturi pentru un platou și câteva rulade care nu trebuiau decât încălzite. *Să fie a naibii cine stă să facă rulade pentru gașca aia.* Ajunsese la raionul de carne când își dădu seama că a uitat să cumpere unt. Își lăsă căruciorul și se întoarse.

Când reveni la raionul de carne, căruciorul ei dispăruse. Cineva scosese puținele ei cumpărături și le pusese pe un raft din apropiere. Păstrase în schimb cupoanele și lista.

— S-o ia dracu' de treabă! spuse Starling cu voce suficient de ridicată pentru ca acei câțiva cumpărători din apropiere s-o audă.

Se uită în jur. Nimeni nu avea un teanc gros de cupoane la vedere. Respiră adânc de câteva ori. Ar fi putut să stea la pândă în apropierea caselor de marcat și să încerce să-și recunoască lista, în cazul că ar fi rămas prinsă cu agrafe de teancul de cupoane. Ce naiba, nu-s decât câțiva dolari – nu-i lăsa să-ți strice ziua, își spuse ea.

Lângă casele de marcat nu era niciun cărucior. Starling ieși să caute unul în parcare.

•

— *Ecco*!

Carlo îl văzu venind printre vehicule cu pasul lui rapid, ușor – doctorul Hannibal Lecter, cu palton din păr de cămilă și pălărie moale de fetru, ducând un cadou cu o atitudine detașată.

— *Madonna*! Vine spre mașina ei.

În Carlo se treziră instinctele de vânător; începu să-și controleze respirația, pregătindu-se să tragă. Dintele de cerb pe care-l mesteca îi apăru în treacăt între buze.

Geamul din spatele dubei nu voia să se lase coborât.

— *Metti in moto*! Dă înapoi și pune mașina cu latura spre el, ceru Carlo.

•

Doctorul Lecter se oprise pe partea dreaptă a Mustang-ului, apoi se răzgândi și trecu pe partea șoferului, intenționând poate să adulmece puțin volanul.

Se uită în jur și scoase din mânecă un levier.

Duba era așezată de-a latul. Carlo avea pușca pregătită. Apăsă butonul de deschidere automată a geamurilor. Nu se întâmplă nimic.

Se auzi vocea lui Carlo, nefiresc de calmă, acum că era în acțiune.

— *Mogli, il finestrino*!

Probabil că încuietoarea de siguranță era de vină. Mogli o decuplă la repezeală.

Doctorul Lecter introduse levierul în fanta de lângă geam și descuie ușa mașinii lui Starling.

Cu o înjurătură, Carlo deschise o idee ușa culisantă laterală a dubei și ridică arma. Piero se dădu la o parte din calea lui, iar duba se clătină o dată cu descărcarea armei.

Proiectilul cu ac în vârf sclipi în lumina soarelui și, cu un pocnet slab, trecu prin gulerul apretat al doctorului Lecter și i se înfipse în gât. Drogul acționă rapid – o doză mare într-un loc critic. El încercă să-și îndrepte trupul, dar genunchii i se muiară. Pachetul îi căzu din mâini și se rostogoli sub mașină. Izbuti să scoată un cuțit din buzunar și să-l desfacă, dar apoi alunecă între portieră și mașină, cu membrele transformate în gelatină din cauza tranchilizantului. „Mischa”, murmură înainte să-l cuprindă bezna.

Piero și Tommaso se repeziră la el ca două feline mari și-l țintuiră la pământ între mașini până când fură siguri că și-a pierdut cunoștința.

Starling, împingând prin parcare al doilea cărucior de cumpărături pe ziua aceea, auzi plesnetul puștii cu aer comprimat și-l recunoscu instantaneu; se aplecă într-un

gest reflex, dar oamenii din jurul ei își văzură de treburi, nepăsători față de ceea ce se întâmpla. Era greu de spus de unde venise sunetul. Se uită în direcția mașinii ei, văzu picioarele unui bărbat dispărând într-o dubă și se gândi că e vorba de o răpire.

Duse mâna imediat la șold, acolo unde nu se mai afla arma, și o rupse la fugă printre mașini, spre dubă.

Automobilul Lincoln cu șoferul vârstnic, întors ca să intre pe locul de parcare rezervat persoanelor cu handicap, ocupat de dubă, claxona de zor acoperind strigătele lui Starling.

— Opriți! Stați pe loc! FBI! Opriți sau trag!

Poate izbutea să se uite la numărul de înmatriculare.

Piero o văzu venind și, cu mișcări rapide, tăie ventilul de la cauciucul din față stânga al mașinii lui Starling cu cuțitul doctorului Lecter, apoi plonjă în dubă. Vehiculul trecu clătinându-se peste o bordură de marcaj și se îndreptă spre ieșirea din parcare. Starling văzu numărul de înregistrare; îl scrise cu degetul pe praful de pe capota unei mașini.

Starling avea cheile mașinii pregătite, dar apropiindu-se auzi șuierul aerului care ieșea prin ventil. Zări duba apropiindu-se de ieșire.

Bătu în geamul Lincoln-ului care acum claxona la ea.

— Aveți un telefon celular? FBI, vă rog, aveți un telefon celular?

— Nu te opri, Noel, spuse femeia din mașină ciupindu-l pe șofer de picior. Nu-s decât necazuri, vreo șmecherie. Nu te amesteca.

Automobilul se îndepărtă.

Starling alergă la un telefon public și sună la 911.

Ajutorul de șerif Mogli conduse la limita de viteză preț de cincisprezece cvartale.

Carlo scoase proiectilul cu ac din gâtul doctorului Lecter, răsuflând ușurat când văzu că din gaura lăsată de ac nu țâșnește sânge. Sub piele se făcuse un hematom de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți. Injecția

ar fi trebuit să se difuzeze printr-o masă de mușchi principală. Ticălosul ar putea să moară chiar acolo, înainte să-l poată ucide porcii.

În dubă nu se auzeau vorbe, ci doar respirația grea a bărbaților și măcăitul scannerului poliției, aflat sub bord. Doctorul Lecter zăcea pe jos în paltonul lui de calitate; pălăria i se rostogolise de pe capul neted, iar pe guler se zărea o picătură de sânge de un roșu aprins. Elegant ca un fazan în cușca măcelarului.

Mogli intră într-o parcare subterană și urcă la etajul al treilea, unde se opri doar atât cât să smulgă însemnele de pe dubă și să schimbe numerele de înmatriculare.

Nu ar fi fost nevoie să se ostenească. Râse în sinea lui când scannerul poliției preluă anunțul. Operatorul de la 911, înțelegând greșit descrierea făcută de Starling, „o dubă sau microbuz gri”, emise un anunț către toate punctele de control în care avertiza cu privire la un autobuz Greyhound. Mai trebuie spus că operatorul notase corect numărul de înmatriculare fals, mai puțin ultima cifră.

— Exact ca-n Illinois, remarcă Mogli.

— Am văzut cuțitul și m-am temut că vrea să-și facă singur felul ca să scape de ce-l așteaptă, le spuse Carlo fraților Piero și Tommaso. O să-și dorească să-și fi tăiat gâtița.

Când Starling își verifică și celelalte cauciucuri, văzu pachetul de sub mașină.

O sticlă de Château d’Yquiem de trei sute de dolari și biletul, cu scrisul acela cunoscut: *La mulți ani, Clarice.*

Abia atunci înțelese ce-a văzut.

• Capitolul 78

Starling avea imprimate în memorie numerele de telefon de care avea nevoie. Să meargă cu mașina înapoi acasă, la

telefonul ei? Nu; înapoi la telefonul public, unde smulse receptorul lipicios din mâna unei femei tinere, își ceru scuze, băgă fise, femeia chemă un paznic de la magazin.

Starling sună la echipa de intervenție a biroului teritorial Washington al FBI, Buzzard's Point.

Cei din echipa din care făcuse și ea parte atâta timp o cunoșteau bine pe Starling, așa că îi făcură legătura în biroul lui Clint Pearsall, în vreme ce ea scormonea în poșetă după alte fise, având de furcă în același timp și cu gardianul de la magazin, care îi cerea întruna actul de identitate.

În sfârșit, auzi vocea familiară a lui Pearsall.

— Domnule Pearsall, am văzut trei bărbați, poate patru, răpindu-l pe Hannibal Lecter în parcarea magazinului Safeway, acum vreo cinci minute. Mi-au tăiat cauciucul, așa că nu i-am putut urmări.

— E chestia aia cu autobuzul din anunțul poliției?

— N-am idee de niciun autobuz. Vehiculul în cauză era o dubă gri, cu număr de înmatriculare de handicapat.

Starling îi dictă numărul.

— De unde știi că era Lecter?

— A… mi-a lăsat un cadou, era sub mașina mea.

— Înțeleg…

Pearsall făcu o pauză, iar Starling profită de tăcere și se repezi.

— Domnule Pearsall, știți că în spatele răpirii se află Mason Verger. Trebuie să fie el. Nimeni altcineva n-ar face-o. E un sadic, îl va tortura pe doctorul Lecter până-l va ucide și va vrea să privească. Trebuie să punem sub urmărire toate vehiculele lui Verger și să cerem procurorului din Baltimore un mandat să-i percheziționăm casa.

— Starling… Iisuse, Starling, am să te întreb doar o dată. Ești sigură de ceea ce ai văzut? Gândește-te o clipă. Gândește-te la toate lucrurile bune pe care le-ai făcut aici. Gândește-te la ceea ce ai jurat. Nu e cale de întoarcere. Ce ai văzut?

Ce să spun, că nu-s isterică? *Asta-i primul lucru pe care-l spun istericii.* Înțelese într-o clipă cât de mult pierduse din încrederea lui Pearsall și din ce material ieftin era făcută încrederea asta a lui.

— Am văzut trei bărbați, poate patru răpind un bărbat în parcarea de la Safeway. La locul faptei am găsit un cadou de la doctorul Hannibal Lecter, o sticlă de vin Château d'Yquiem din anul când m-am născut și un bilet scris de el. Am descris vehiculul. Vă raportez dumneavoastră, Clint Pearsall, SAC[{15}], Buzzard's Point.

— Declanșez procedura pentru răpire, Starling.

— Vin într-acolo. Mă puteți numi în echipa de intervenție.

— Nu veni, nu te pot implica.

Ghinionul lui Starling că n-a reușit să plece înainte de sosirea poliției din Arlington în parcare. Au fost necesare cincisprezece minute pentru corectarea anunțului către toate punctele de control. O polițistă grasă cu pantofi solizi din piele groasă îi luă declarația. Chitanțierul și aparatul de emisie-recepție, spray-ul paralizant, pistolul și cătușele ieșeau în evidență formând unghiuri ascuțite cu posteriorul ei mare, iar buzunarele jachetei stăteau căscate. Polițista nu se putea hotărî dacă să treacă la rubrica locului de muncă al lui Starling „FBI" sau „Nu are". Apoi o lăsă mai moale iritată de felul cum Starling îi anticipa întrebările. Când Starling arătă urmele cauciucurilor de iarnă acolo unde duba trecuse peste bordură, nimeni din jur nu avea un aparat de fotografiat. Starling le arătă polițiștilor cum să-l folosească pe al ei.

În timp ce-și repeta răspunsurile, Starling își spunea într-una, în gând: *Ar fi trebuit să-i urmăresc, ar fi trebuit să-i urmăresc, ar fi trebuit să-i târâi ăluia fundul afară din Lincoln și să-i urmăresc.*

• Capitolul 79

Krendler prinse de veste imediat despre răpire. Dădu câteva telefoane surselor lui, după care îl contactă pe Mason de la un telefon sigur.

— Starling a văzut tărășenia, la asta nu ne așteptam. Face tărăboi la Biroul Teritorial Washington. Recomandă un mandat de percheziție ca să-ți răscolească locuința.

— Krendler…

Mason așteptă să primească aer, sau poate că era exasperat – Krendler nu putea să-și dea seama.

— Am depus deja plângeri la autoritățile locale, la șerif și la procuratură, cum că Starling mă hărțuiește, mă sună noaptea târziu cu amenințări incoerente.

— Te-a sunat?

— Firește că nu, dar nu poate dovedi că n-a făcut-o, și asta tulbură apele. În districtul și în statul ăsta, pot evita un mandat. Dar vreau să-l suni pe procurorul de aici și să-i amintești că ticăloasa asta isterică îmi poartă sâmbetele. De autoritățile locale mă pot îngriji și singur, crede-mă.

• Capitolul 80

Scăpată în cele din urmă de poliție, Starling își schimbă cauciucul și se duse acasă, la telefonul și computerul ei. Simțea foarte tare lipsa telefonului celular din dotare și încă nu-l înlocuise.

Pe robotul telefonic o aștepta un mesaj de la Mapp: „Starling, pune condimente peste friptură și pune-o la cuptor, la foc mic. Nu pune încă legumele – ții minte ce s-a întâmplat data trecută. Eu am să fiu într-o nenorocită de audiere până pe la cinci.”

Starling dădu drumul computerului ei portabil și încercă să acceseze fișierul Lecter din Programul de Evaluare a Criminalilor Violenți, dar accesul îi era interzis nu doar la

PECV, ci la întreaga rețea de computere a FBI. Nu avea acces nici cât cel mai banal contabil din fundul Americii.

Sună telefonul.

Era Clint Pearsall.

— Starling, l-ai hărțuit pe Mason Verger la telefon?

— Niciodată, jur.

— El așa susține. L-a invitat pe șerif să-i cerceteze proprietatea, de fapt i-a cerut să vină, iar acum șeriful se îndreaptă într-acolo. Așa că nu există niciun mandat de percheziție, și nici nu se prevede să existe vreunul. N-am reușit să găsim alți martori oculari ai răpirii. Numai tu.

— Mai era un Lincoln alb, cu doi oameni în vârstă. Domnule Pearsall, ce-ar fi să verificați vânzările de la Safeway achitate cu cărți de credit în intervalul de timp imediat anterior răpirii? Aceste vânzări au imprimată pe ele ora.

— O s-o facem, dar…

— … va dura, completă Starling.

— Starling?

— Da, domnule.

— Între noi fie vorba, am să te țin la curent cu evoluția lucrurilor. Dar nu te amesteca. Atâta timp cât ești suspendată din funcție, nu mai ești om al legii și n-ar trebui să ai acces la informații. Ești un cetățean de rând.

— Da, domnule, știu.

•

La ce privești în timp ce iei o hotărâre? Cultura noastră nu e una meditativă, nu ne ridicăm privirea spre dealuri. De cele mai multe ori, în situații critice, luăm hotărâri privind linoleumul așternut pe pardoseala vreunui coridor de instituție sau șoptind la repezeală într-o sală de așteptare unde nelipsitul televizor trăncănește fără nicio noimă.

Starling, căutând ceva, orice, trecu prin bucătărie și intră în jumătatea calmă, ordonată a duplexului, cea locuită de Mapp. Se uită la fotografia bunicii lui Mapp, acea femeie micuță dar atât de puternică, maestră a ceaiurilor

medicinale. Se uită la polița de asigurare a bunicii lui Mapp înrămată pe perete. Locuința lui Mapp dovedea că Mapp trăiește acolo.

Starling se întoarse în jumătatea ei. Acolo i se părea că nu trăiește nimeni. Ce înrămase? Diploma ei de la Academia FBI. Nu mai avea nicio fotografie a părinților ei. Trăia fără ei de mult timp și-i păstra doar în gând. Uneori, în aromele micului dejun sau într-un parfum, într-un fragment de conversație ori o expresie familiară auzită în treacăt, îi simțea lângă ea. Dar cel mai puternic îi simțea în concepția ei despre bine și rău.

Cine naiba era ea? Cine o văzuse vreodată așa cum era cu adevărat?

Tu ești o războinică, Clarice. Poți fi pe cât de puternică îți dorești.

Starling putea înțelege că Mason îi voia moartea lui Hannibal Lecter. Dacă l-ar fi omorât el însuși sau ar fi angajat pe cineva s-o facă, ar fi putut accepta; Mason avea motive întemeiate.

Dar nu putea să tolereze ideea ca doctorul Lecter să fie ucis prin tortură; se ferea de gândul acesta cum se ferise de sacrificarea mieilor și a cailor, cu atâta timp în urmă.

Tu ești o războinică, Clarice.

Aproape la fel de hidos ca actul în sine era faptul că Mason îl va comite cu aprobarea tacită a celor care juraseră să apere legea. Acesta era mersul lucrurilor în lume.

Acest gând o conduse la o hotărâre simplă.

Lumea nu va fi așa la doi pași de mine.

Se trezi în debara, pe un scaun, întinzându-se spre raftul de sus.

Scoase de acolo cutia pe care avocatul lui John Brigham i-o dăduse toamna. Părea că a trecut o veșnicie de atunci.

•

Există tradiție și ceva mistic în gestul de a lăsa moștenire armele personale unui camarad de arme care-ți

supraviețuiește. E ceva legat de perpetuarea valorilor dincolo de limitele mortalității individului.

Oamenilor care trăiesc în siguranța creată de alții pentru ei le poate veni greu să înțeleagă asta.

Cutia în care se aflau armele lui John Brigham era ea însăși un cadou. Probabil că John o cumpărase din Orient pe vremea când se afla în marina militară. O cutie de mahon având capacul încrustat cu sidef. Armele erau tipice pentru Brigham: uzate, bine întreținute și de o curățenie imaculată. Un pistol Colt .45 M1911A1 și o variantă Safari Arms a aceluiași pistol, dar cu țeava scurtă, pentru a fi purtat fără să se vadă, un pumnal de cizmă cu o margine zimțată. Starling avea o teacă proprie din piele. Insigna FBI veche a lui John Brigham era montată pe o placă de mahon. Insigna DEA se afla în cutie.

Starling desprinse insigna FBI de pe placă și-o puse în buzunar. Revolverul intră în tocul pe care-l purta la șold, acoperit de jachetă.

Pistolul cu țeava scurtă îl prinse la o gleznă, cuțitul la cealaltă, în cizme. Scoase diploma din rama ei, o împături și-o puse în buzunar. În întuneric ar fi putut să fie confundată cu un mandat de percheziție. În timp ce împăturea hârtia groasă își dădu seama că nu e întru totul ea însăși, iar asta o bucură.

Încă trei minute petrecute la calculator. De pe site-ul Web cu hărți, scoase la imprimantă o hartă la scară mare a fermei Muskrat și a pădurii naționale din jur. Pentru o clipă se uită la regatul carnivor al lui Mason, îi desenă contururile cu degetul.

Țevile de eșapament groase ale Mustang-ului turtiră iarba uscată; Starling ieși de pe alee și porni să-i facă o vizită lui Mason.

• Capitolul 81

Peste Muskrat Farm se așternuse o liniște asemănătoare cu cea a vechiului Sabat. Mason era surescitat și teribil de mândru de ceea ce a fost în stare să facă. În sinea lui își compara realizarea cu descoperirea radiului.

Textul ilustrat științific al lui Mason era cel pe care și-l amintea cel mai bine dintre toate manualele de școală; era singura carte suficient de mare ca să-i permită să se masturbeze în timpul orei. Adesea se uita la o ilustrație înfățișând-o pe Marie Curie în timp ce făcea asta. Se gândi și acum la ea și la tonele de minereu pe care le-a topit ca să obțină radiul. Își spuse că eforturile ei semănau foarte bine cu ale lui.

Mason și-l închipui pe doctorul Lecter, produsul tuturor căutărilor și cheltuielilor lui, luminând în întuneric ca și eprubetele din laboratorul doamnei Curie. Își închipui cum porcii care aveau să-l mănânce se vor duce apoi să se culce în pădure, cu burțile luminând ca niște becuri.

Era vineri seara, aproape de lăsarea întunericului. Echipele de întreținere plecaseră. Niciunul din muncitori nu văzuse sosirea dubei, fiindcă duba nu intrase pe poarta principală, ci pe drumul prin pădurea națională care-i servea lui Mason drept drum de serviciu. Șeriful și echipa lui își încheiaseră cercetările superficiale și plecaseră cu mult înainte ca duba să sosească în fața hambarului. Acum, poarta principală era păzită, iar la Muskrat rămăsese numai o echipă minimă formată din oamenii cei mai de încredere.

Cordell se afla la postul lui din camera de joacă – schimbul de noapte care-l va înlocui pe Cordell avea să ajungă la miezul nopții. Margot și ajutorul de șerif Mogli, care încă mai purta insigna cu care-l păcălise pe șerif, se aflau cu Mason, iar echipa de răpitori profesioniști erau ocupați în hambar.

Până sâmbătă noaptea, totul avea să se termine, dovezile arse sau în intestinele celor șaisprezece porci. Mason se gândi că ar putea să-i dea țiparului vreo delicatesă de la doctorul Lecter, poate nasul. După aceea, în toți anii care

vor veni, Mason va putea să privească panglica feroce unduind într-una în formă de opt, și să știe că semnul infinitului înseamnă „Lecter mort pentru totdeauna, pentru totdeauna.”

În același timp, Mason știa că e periculos să obții exact ceea ce-ți dorești. Ce va face după ce-l va omorî pe doctorul Lecter? Putea să distrugă câteva familii adoptive și să chinuie câțiva copii. Putea să bea martini preparat cu lacrimi. Dar de unde-și va obține amuzamentul veritabil?

Dar ar fi o prostie din partea lui să dilueze acest moment extatic cu temeri pentru viitor. Așteptă micul jet care să-i umezească ochiul, așteptă să i se limpezească lentila, pe urmă suflă într-un tub cu rol de comutator: oricând voia, putea să pună în funcție monitorul conectat la circuitul TV închis și să-și vadă răsplata…

• Capitolul 82

Mirosul unui foc de cărbuni în camera pentru harnașamente din hambarul lui Mason e amestecat cu mirosul permanent de animale și oameni. Lumina focului se proiectează pe craniul alungit al calului de curse Fleet Shadow, care privește totul pe sub ochelarii protectori.

Cărbunii roșii din cuptorul de fierărie pâlpâie și strălucesc o dată cu șuieratul foalelor; Carlo înfierbântă o bară de oțel, deja de un roșu intens.

Doctorul Hannibal Lecter atârnă pe perete dedesubtul craniului de cal, precum o statuetă groaznică într-un altar oribil. Brațele îi sunt întinse la nivelul umerilor, legate zdravăn cu funie de o bârnă groasă de stejar luată de la o căruță. Bârna e petrecută de-a curmezișul spinării doctorului Lecter ca un jug și e prinsă în perete cu o verigă făcută de Carlo. Picioarele lui nu ating podeaua. Picioarele îi sunt legate peste pantaloni, mai întâi fiecare separat și apoi

unul de altul, cu mai multe lațuri la distanță unul de altul, fiecare laț bine înnodat. Nu s-au folosit lanțuri sau cătușe – nimic din metal care să distrugă dinții porcilor și să-i descurajeze.

Când fierul din cuptor ajunge la incandescență, Carlo îl aduce pe nicovală cu cleștele și-l lovește cu ciocanul, modelând bara strălucitoare în forma unei verigi. Scântei roșii zboară în semiîntuneric, ricoșând pe pieptul lui, dansând în dreptul siluetei spânzurate a doctorului Hannibal Lecter.

Camera video a lui Mason, nepotrivită printre uneltele de fierărie vechi, îl spionează pe doctorul Lecter de pe un trepied de metal semănând cu un păianjen. Pe bancul de lucru se află un monitor, acum stins.

Carlo înfierbântă veriga din nou și apoi se grăbește cu ea afară ca s-o atașeze la furca căruciorului de marfa cât timp mai e fierbinte și maleabilă. Ciocanul lui stârnește ecouri în hambarul înalt – lovitura și ecoul ei: *BANG-bang, BANG-bang.*

Un chicotit ascuțit se aude din fânar, anunțând că Piero a găsit pe ultrascurte retransmiterea unui meci de fotbal. Cagliari, echipa lui, joacă cu detestata Juventus, la Roma.

Tommaso stă pe un scaun de răchită, cu pușca cu tranchilizant rezemată de perete lângă el. Ochii lui negri de preot nu părăsesc nicio clipă fața doctorului Lecter.

Tommaso detectează o schimbare în nemișcarea bărbatului legat. E o modificare subtilă, de la inconștiență la un auto-control nefiresc, poate nimic mai mult decât o diferență în felul cum i se aude respirația.

Tomaso se ridică de pe scaun și strigă în hambar:

— *Si sta svegliando.*

Carlo se întoarce în camera pentru harnașament; dintele de cerb apare și dispare între buzele sale. Duce în mână o pereche de pantaloni umpluți cu fructe, legume și pui. Freacă pantalonii de corpul doctorului Lecter și sub brațele lui.

Având grijă să nu ajungă cu mâna aproape de fața lui, îl înșfacă de păr și-i ridică fața.

— *Buona sera, Dottore.*

În difuzoarele monitorului se auzi un pârâit. Monitorul se lumină și apăru fața lui Mason…

— Aprinde reflectorul de deasupra camerei video, ceru Mason. Bună seara, doctore Lecter.

Doctorul deschise ochii pentru prima oară.

Carlo crezu că vede scântei în străfundul ochilor demonului, dar ar fi putut să fie doar o reflexie a flăcărilor focului. Totuși, se închină să se apere de deochi.

— Mason, spuse doctorul către camera video.

În spatele lui Mason, Lecter zărea silueta lui Margot profilându-se întunecată în fața acvariului.

— Bună seara, Margot, spuse pe un ton curtenitor. Mă bucur să te revăd.

După claritatea vorbirii, doctorul Lecter părea treaz de câtva timp.

— Doctore Lecter, se auzi vocea groasă a lui Margot.

Tommaso găsi comutatorul reflectorului atașat la camera video și-l răsuci.

Lumina intensă îi orbi pe toți o clipă.

Mason reluă, cu vocea lui amplificată prin radio:

— Doctore, în circa douăzeci de minute vom servi porcilor primul fel, care constă în picioarele tale. După aceea o să avem o mică petrecere în pijamale, tu și cu mine. La momentul acela ai să poți purta pantaloni scurți. Cordell te va ține în viață mult timp…

Mason mai spuse ceva, Margot se aplecă în față să vadă scena din hambar.

Doctorul Lecter privi monitorul să se asigure că Margot îl urmărește. Apoi îi șopti lui Carlo, vocea lui metalică răsunând insistent în urechea răpitorului:

— Probabil că la ora asta fratele tău, Matteo, pute mult mai rău ca tine. S-a scăpat în pantaloni când l-am tăiat.

Carlo duse mâna la buzunar și scoase electrodul pentru vite. În lumina puternică a camerei video, îl pocni pe doctorul Lecter peste cap cu el. Apoi, ținându-l de păr cu o mână, apăsă butonul de pe mâner; aduse electrodul aproape de fața doctorului Lecter, iar curentul cu înaltă tensiune trecu într-un arc amenințător printre electrozii de la capătul bastonului.

— Du-te-n mă-ta, spuse și împinse electrodul în ochiul doctorului Lecter.

Doctorul Lecter nu scoase niciun sunet – sunetele veniră din difuzor, Mason mugind pe cât îi permitea respirația. Tommaso se luptă să-l tragă pe Carlo deoparte. Piero coborî din fânar să-l ajute. Îl așezară pe Carlo pe scaunul de răchită. Și-l ținură bine.

— Dacă-l orbești, n-o să mai pupăm niciun sfanț! îi strigară amândoi în același timp, fiecare într-o ureche.

Doctorul Lecter potrivi jaluzelele din palatul memoriei sale ca să estompeze strălucirea teribilă. Ahhh. Își lipi obrazul de bustul din marmură rece al lui Venus.

Doctorul Lecter își întoarse fața spre camera video și spuse răspicat:

— Nu vreau să mănânc ciocolată, Mason.

— Ticălosul e scrântit. Dar, mă rog, știam că-i scrântit, spuse ajutorul de șerif Mogli. Dar și Carlo este.

— Du-te în hambar și stai între ei, ceru Mason.

— Ești sigur că n-au arme? întrebă Mogli.

— Te-ai angajat să fii dur, așa-i? N-au. Numai pușca cu tranchilizant.

— Mă duc eu, interveni Margot. Am să-i împiedic să facă pe masculii duri. Italienii își respectă mamele. Iar Carlo știe că eu mă ocup de bani.

— Închide camera aia video și arată-mi porcii, ceru Mason. Cina e la opt!

— Nu trebuie să stau să văd, zise Margot.

— O, ba sigur că da, replică Mason.

• Capitolul 83

Margot trase adânc aer în piept înainte să intre în hambar. Dacă era dispusă să-l omoare, trebuia să fie dispusă și să se uite la el. Simți mirosul lui Carlo înainte să deschidă ușa către camera pentru harnașament. Piero și Tommaso îl flancau pe Lecter; în fața lor ședea Carlo, pe scaunul de răchită.

— *Buona sera, signori,* spuse Margot. Prietenii tăi au dreptate, Carlo. Dacă-l schilodești acum, nu vedeți niciun ban. Ați ajuns așa de departe și v-ați descurcat așa de bine…

Ochii lui Carlo nu se dezlipiră de pe chipul doctorului Lecter.

Margot scoase un telefon celular din buzunar. Formă numărul pe tastele luminate și i-l întinse lui Carlo.

— Ia-l.

Ținu aparatul în fața ochilor lui.

— Citește.

Pe ecran scria BANCO STEUBEN.

— Asta-i banca dumitale din Cagliari, signore Deogracias. Mâine dimineață, când totul s-a încheiat, după ce l-ai făcut să plătească pentru curajosul tău frate, am să formez numărul ăsta și-am să-i spun bancherului tău codul meu și apoi am să-i spun: „Dați-i domnului Deogracias restul de bani pe care îl păstrați pentru el.” Bancherul tău îți va confirma transferul la telefon. Mâine seară te vei afla în avion, pe drum spre casă, un om bogat. Și familia lui Matteo va fi bogată. Dacă vrei, poți să iei zurgălăii doctorului într-o pungă ermetică, să-i aline. Dar dacă doctorul Lecter nu-și poate vedea moartea cu ochii, dacă nu poate să vadă porcii venind să-i mănânce fața, nu capeți nimic. Fii bărbat, Carlo. Du-te și adu-ți porcii. Am să stau eu cu ticălosul. Peste o jumătate de oră o să-l auzi cum țipă în vreme ce-i mănâncă picioarele.

Carlo dădu capul pe spate și trase aer în piept.

— *Piero, andiamo*! *Tu, Tommaso, rimani.*

Tommaso își duse scaunul de răchită lângă ușă.

— Totul e sub control, Mason, spuse Margot spre camera video.

— Vreau să-mi aduci nasul lui când te întorci în cameră. Spune-i lui Carlo.

Ecranul se întunecă. Să se deplaseze din camera lui era un mare efort pentru Mason și pentru oamenii din jurul lui, fiind nevoie de reconectarea tuburilor la recipientele atașate brancardei și alimentarea aparatului respirator la un set de acumulatori.

Margot îl privi pe doctorul Lecter în față.

Ochiul lui rănit era umflat și închis între cele două arsuri negre pe care electrozii le lăsaseră la capetele sprâncenei.

Doctorul Lecter deschise ochiul sănătos. Putea să păstreze senzația răcoroasă dată de trupul de marmură al lui Venus lipit de obrazul lui.

— Îmi place mirosul alifiei aceleia, e răcoros, cu iz de lămâie. Mulțumesc că ai venit, Margot.

— Exact asta mi-ai spus prima oară când intendenta m-a adus în cabinetul tău. Înainte să se dea prima sentință lui Mason.

— Asta am spus?

Abia reîntors din palatul memoriei, unde recitise interviurile sale cu Margot, știa că așa fusese.

— Da. Plângeam, mi-era groază să-ți spun despre Mason și despre mine. Mi-era groază și că va trebui să mă așez. Dar nu mi-ai spus să iau loc – știai că am copci, nu-i așa? Ne-am plimbat în grădină. Îți amintești ce mi-ai spus?

— Că nu ești vinovată pentru ceea ce ți s-a întâmplat mai mult decât…

— Decât dacă m-ar fi mușcat de fund un câine turbat, așa ai spus. Ai făcut să-mi fie ușor atunci, și în celelalte discuții, și o vreme am fost recunoscătoare pentru asta.

— Ce ți-am mai spus?

— Ai spus că ești cu mult mai ciudat decât aveam eu să fiu vreodată. Și că nu e nimic rău în a fi ciudat.

— Dacă încerci, poți să-ți amintești tot ce-am vorbit împreună. Amintește-ți…

— Te rog, nu mă implora.

Cuvintele îi țâșniră spontan de pe buze; nu intenționa s-o spună în felul acesta.

Doctorul Lecter se mișcă puțin și funiile scârțâiră. Tommaso se ridică și veni să-i verifice legăturile.

— *Attenzione alla bocca, signorina.* Aveți grijă la gură.

Ea nu știa dacă Tommaso se referea la gura doctorului Lecter sau la cuvintele lui.

— Margot, a trecut mult timp de când te-am tratat, dar aș vrea să discutăm despre problemele tale medicale din trecut, doar câteva clipe, în particular.

Se uită cu ochiul cel sănătos spre Tommaso. Margot cumpăni puțin.

— Tommaso, lasă-ne singuri câteva minute.

— Nu, signorina, îmi pare rău. Dar am să stau afară, cu ușa deschisă.

Tommaso se duse cu tot cu pușcă în hambar și-l urmări pe doctorul Lecter de la distanță.

— Nu te-aș pune niciodată într-o situație stânjenitoare implorându-te, Margot. Dar aș fi curios să știu *de ce faci* asta. Ai vrea să-mi spui? Ai început să „mănânci ciocolata”, cum îi place lui Mason să spună, după ce te-ai luptat cu el atâta timp? Nu-i nevoie să te prefaci că răzbuni fața lui Mason.

Ea-i spuse. Despre Judy, despre faptul că voiau copilul. Avu nevoie de mai puțin de trei minute; o surprinse cât de ușor putea să-și rezume necazurile.

Un zgomot în depărtare, un scârțâit și un început de țipăt. Afară, în hambar, rezemat de gardul pe care-l ridicase la capătul deschis al hambarului, Carlo manevra butoanele casetofonului său, pregătindu-se să cheme porcii de pe

păşunea împădurită cu strigătele de suferinţă înregistrate ale victimelor de mult moarte sau răscumpărate.

Dacă doctorul Lecter a auzit, n-a lăsat să se vadă.

— Margot, crezi că Mason îţi va da ceea ce ţi-a promis? Îl implori pe Mason. Implorările au ajutat când te-a sfâşiat? E acelaşi lucru ca şi cum ai mânca ciocolata şi ai lăsa totul după voia lui. Dar o va face şi pe Judy să mănânce ciocolata, iar ea nu e obişnuită cu aşa ceva.

Ea nu răspunse, dar se crispa.

— Ştii ce se va întâmpla dacă, în loc să faci sluj în faţa lui Mason, te rezumi la a-i stimula prostata cu electrodul pentru vite al lui Carlo? Îl vezi, acolo lângă bancul de lucru?

Margot dădu să se ridice.

— *Ascultă-mă,* şuieră doctorul. Mason nu-ţi va da ce vrei. Ştii că va trebui să-l omori, ştii asta de douăzeci de ani. Ai ştiut-o de când ţi-a spus să muşti perna şi să nu faci atâta gălăgie.

— Vrei să spui că ai *face-o pentru* mine? N-aş putea să am încredere în tine niciodată.

— Nu, firește că nu. Dar poţi să ai încredere că *nu voi nega niciodată că am făcut-o.* De fapt, ar avea o mai mare valoare terapeutică să-l omori tu însăţi. Îţi aminteşti că ţi-am recomandat asta când erai copilă.

— „Aşteaptă până când vei putea s-o faci şi să scapi cu bine”, mi-ai spus. Mi-a oferit oarecare mângâiere.

— Din punct de vedere profesional, este genul de catharsis pe care trebuia să-l recomand. Acum eşti destul de matură. Şi ce mai contează pentru mine o acuzaţie de crimă în plus? Ştii că va trebui să-l ucizi. Iar când o vei face, oamenii legii vor merge pe firul banilor, care-i va duce direct la tine şi la copil. Margot, sunt singurul alt suspect pe care-l ai. *Dacă eu mor înaintea lui Mason, cine va fi suspectul*? Poţi s-o faci când îţi convine, iar eu am să-ţi scriu o scrisoare în care să exult spunându-ţi cât de mult mi-a plăcut să-l omor.

— Nu, doctore Lecter, îmi pare rău. Am făcut deja toate pregătirile.

Îl privi țintă, cu ochii ei albastru intens, de măcelar.

— Pot s-o fac și să dorm liniștită după aceea, și știi că pot.

— Da, știu că poți. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine. Ești mult mai interesantă, mai… capabilă decât fratele tău.

Ea se ridică să plece.

— Îmi pare rău, doctore Lecter – dacă ajută la ceva.

Înainte să ajungă la ușă, el vorbi din nou.

— Margot, când are Judy următoarea ovulație?

— Poftim? Peste două zile, cred.

— Ai tot ce-ți trebuie? Soluții, echipament pentru congelare rapidă?

— Am toate facilitățile unei clinici de fertilizare.

— Fă un singur lucru pentru mine.

— Anume?

— Înjură-mă și smulge-mi o șuviță de păr – nu chiar din față, te rog. Cu puțină piele. Ține-o în mână în timp ce te întorci în casă. Gândește-te s-o pui în mâna lui Mason. După ce a murit. Când ajungi în casă, cere-i lui Mason ce vrei. Vezi ce spune. Eu sunt aici, așa că partea ta din înțelegere ai îndeplinit-o. Ține șuvița de păr în mână și cere-i ce vrei. Vezi ce spune. Când îți va râde în nas, întoarce-te aici. Nu trebuie decât să iei arma cu tranchilizant și să-l împușți pe cel din spatele tău. Sau să-l lovești cu ciocanul. Are în buzunar un briceag. Taie-mi frânghia de la o mână și dă-mi cuțitul. Apoi du-te. Pot să fac eu restul.

— Nu.

— Margot?

Ea puse mâna pe ușă, întărindu-se ca să reziste rugăminții.

— Tot mai poți să spargi nuci?

Ea scoase din buzunar două nuci. Mușchii de pe antebraț i se încordară și nucile se sparseră. Doctorul chicoti.

— Excelent. Cu toată forța asta, nuci. Poți să-i oferi lui Judy nuci, ca s-o ajuți să-i treacă gustul lui Mason.

Margot se întoarse la el, cu chipul încordat. Îl scuipă în obraz și smulse o șuviță de păr aproape de creștet. Era greu de știut cu ce intenție.

Pe când ieșea din cameră îl auzi fredonând.

Mergând spre casa luminată, micul petic de scalp i se lipi de palmă din cauza sângelui, părul atârnându-i din mână, așa că nici măcar nu a fost nevoie să-l cuprindă cu degetele.

Cordell trecu pe lângă ea într-un cărucior de golf plin cu echipamente medicale, ca să pregătească pacientul.

• Capitolul 84

De la intersecția de unde se desprindea spre nord Exit 30, Starling văzu la mai puțin de un kilometru postul de pază luminat al portarului, primul avanpost al Muskrat Farm. Starling se hotărâse pe drumul spre Maryland: va intra pe drumul dosnic. Dacă ar fi intrat pe poarta principală fără acte de identitate și mandat, ar fi obținut din partea șerifului o escortă până la ieșirea din district sau până la închisoarea districtuală. Până să iasă de acolo, totul se va fi încheiat.

Se poate și fără permisiune. Merse până la Exit 29, mult dincolo de Muskrat Farm și se întoarse pe drumul de serviciu. Șoseaua asfaltată părea foarte întunecoasă după luminile autostrăzii. Era mărginită pe dreapta de autostradă, pe stânga de un șanț și un gard de sârmă înalt care separa drumul de întinderea întunecoasă a pădurii naționale. Harta lui Starling arăta un drum pietruit care se întâlnea cu șoseaua după încă un kilometru și jumătate, complet ascuns vederii din postul de pază de la poarta principală. Acolo se oprise din greșeală la prima ei vizită. Conform hărții ei, drumul de serviciu trecea prin pădurea națională, spre Muskrat Farm. Măsură distanțele cu

ajutorul kilometrajului. Mustang-ul părea mai gălăgios decât de obicei, deși mergea foarte încet.

Zări în lumina farurilor poarta grea din țevi metalice, cu sârmă ghimpată deasupra. Plăcuța pe care scria INTRARE DE SERVICIU și pe care o văzuse la prima ei vizită dispăruse. În fața porții și pe podețul construit peste șanț crescuseră buruieni.

În lumina farurilor văzu că buruienile fuseseră turtite recent. Acolo unde pulberea fină și nisipul se aglomeraseră pe pavaj putu să vadă urmele unor cauciucuri de iarnă. Erau aceleași cu urmele dubei, pe care le văzuse pe bordura din parcare, la Safeway? Nu știa dacă sunt exact aceleași, dar ar fi putut să fie.

Un lanț cromat cu lacăt încuiau poarta. Nicio problemă. Starling se uită pe drum în ambele direcții. Nu venea nimeni. *O mică intrare ilegală.* Îi părea o adevărată crimă. Verifică stâlpii porții să vadă dacă existau fire pentru senzori. Niciunul. Manevrând două tije subțiri, ținând lanterna între dinți, îi trebuiră mai puțin de cincisprezece secunde ca să deschidă lacătul. Urcă în mașină și merse destul de mult printre copaci, dincolo de poartă, înainte să se întoarcă pentru a închide poarta. Petrecu lanțul la loc peste poartă, cu lacătul spre exterior. De la câțiva pași totul părea normal. Lăsă capetele lanțului pe partea dinăuntru, ca să poată deschide poarta mai ușor cu mașina, dacă ar fi fost nevoie.

Măsură pe hartă cu degetul și socoti că până la fermă erau cam trei kilometri de drum prin pădure. Merse prin tunelul întunecat al drumului de serviciu, cerul nopții uneori vizibil deasupra, alteori nu, din cauza crengilor unite ale copacilor. Mașina se deplasa ușor în viteza a doua, accelerând foarte puțin, numai cu luminile de poziție aprinse. Încerca să nu facă prea mult zgomot. Buruienile uscate măturau șasiul. Când contorul kilometrajului îi arătă că parcursese doi kilometri și jumătate, se opri. După ce opri motorul, auzi o cioară cârâind în întuneric. *Cioara e*

supărată dintr-un motiv oarecare. Spera din toată inima că e o cioară.

• Capitolul 85

Cordell intră în camera pentru harnașament cu vioiciunea unui călău. Ducea sub braț pungi de perfuzie din care spânzurau tuburi.

— Marele doctor Hannibal Lecter. Mi-am dorit așa de tare masca aia a ta pentru clubul nostru din Baltimore! Prietena mea și cu mine avem o pasiune deosebită pentru echipamente de maximă securitate.

Își puse acareturile pe suportul nicovalei și băgă în foc un vătrai să se încingă.

— Vești bune și vești proaste, spuse Cordell cu vocea lui veselă de infirmier și un ușor accent elvețian. Ți-a comunicat Mason programul? Conform programului, peste nu prea mult timp, am să-l aduc pe Mason aici, iar porcii vor veni să-ți mănânce picioarele. Apoi, pe timpul nopții ai să aștepți, iar mâine Carlo și cu frații lui au să te dea la porci, cu capul înainte, ca să-ți poată mânca fața, așa cum pe-a lui Mason au mâncat-o câinii. Eu am să te fac să reziști până la sfârșit, cu perfuzii și garouri. Chiar *ești* terminat, să știi. Asta-i vestea cea proastă.

Cordell aruncă o privire spre camera video, să se asigure că funcționează.

— Vestea *bună* e că nu *trebuie* să fie cu mult mai rău decât o vizită la dentist. Uită-te aici, *doctore.*

Cordell ținu în fața ochilor doctorului Lecter o seringă hipodermică, cu un ac lung.

— Hai să vorbim ca doi oameni care știu medicină. Pot să trec în spatele tău și să-ți fac o anestezie în coloană care să te facă să nu simți *nimic* în partea de jos. Ai putea să închizi ochii și să încerci să nu asculți. Ai să simți doar niscai

ghionturi. Iar după ce Mason și-a făcut damblaua pe seara asta și se întoarce în casă, aș putea să-ți dau ceva care să-ți oprească inima. Vrei să vezi?

Cordell luă o fiolă de Pavulon și-o ținu aproape de ochiul deschis al doctorului Lecter, dar la o distanță de la care să nu poată fi mușcat.

Lumina focului juca pe o jumătate a chipului avid al lui Cordell; ochii lui erau însuflețiți, fericiți.

— Doctore Lecter, ai o mulțime de bani. Toată lumea spune că ai. *Eu* știu cum funcționează chestia asta – și eu am pus bani într-o parte și-n alta. Îi scoți, îi muți, te *distrezi* cu ei. Eu pot să-mi mut banii prin telefon, și pariez că și tu poți.

Cordell scoase un telefon celular din buzunar.

— Îl sunăm pe bancherul tău, tu-i spui codul, el o să-mi facă confirmarea, și apoi te aranjez numaidecât.

Ridică seringa.

— Hai, dă-i drumul. Spune-mi.

Doctorul Lecter mormăi ceva, cu capul plecat. „Valiză” și „dulap” fură tot ce reuși Cordell să audă.

— Hai, doctore, și după aia poți să dormi. Hai.

— Bancnote de o sută nemarcate, zise doctorul Lecter, apoi vocea i se stinse.

Cordell se aplecă mai aproape, iar doctorul Lecter își întinse gâtul cât putu de tare, prinse sprânceana lui Cordell între dinții săi mici, ascuțiți și smulse o bucată destul de mare din ea; Cordell făcu un salt în spate. Doctorul Lecter scuipă bucata de sprânceană ca pe o coajă de strugure în fața lui Cordell.

Cordell își tamponă rana, apoi lipi pe ea un plasture care-i dădea o expresie comică. Împachetă seringa.

— Toată ușurarea pe care-ai fi putut s-o ai, irosită. Înainte să se lumineze de ziuă ai să privești lucrurile cu alți ochi. Să știi că am stimulente cu efecte exact opuse. Și am să te fac să aștepți.

Scoase vătraiul din foc.

— Acum am să te pregătesc. De fiecare dată când ai să te împotrivești, am să te ard. Cam asta e senzația.

Atinse cu capătul strălucitor al vătraiului pieptul doctorului Lecter și-i pârli mamelonul prin cămașă. Trebui să stingă cercul de flăcări tot mai mare de pe pieptul cămășii doctorului.

Doctorul Lecter nu scoase un sunet.

Carlo intră cu căruciorul cu furcă în cameră. Tommaso aștepta cu arma cu tranchilizant pregătită, în timp ce Carlo și Piero îl ridicară împreună pe doctorul Lecter și-l mutară pe furcă. Agățară bârna de care era legat în partea din față a mașinii. Îl așezară pe furcă, cu brațele legate de bârnă, picioarele întinse, fiecare picior legat de un dinte al furcii.

Cordell introduse câte un ac de perfuzie pe dosul ambelor mâini ale doctorului Lecter și le prinse cu plasturi. Trebui să se urce pe un balot de fân ca să agațe flacoanele cu plasmă pe mașină, de o parte și de alta a lui. Cordell se dădu un pas înapoi și-și admiră opera. Părea ciudat să-l vadă pe doctor răstignit acolo cu câte o perfuzie în fiecare mână, ca o parodie a ceva ce nu putea să-și amintească. Cordell potrivi două garouri reglabile deasupra fiecărui genunchi, cu funii care puteau fi trase de după gard ca să-l împiedice pe doctor să moară din cauza hemoragiei. Garourile nu puteau fi strânse acum – Mason s-ar fi înfuriat dacă picioarele lui Lecter ar fi fost amorțite.

Sosise timpul să-l aducă pe Mason jos și să-l urce în dubă. Vehiculul, parcat în spatele hambarului, era rece. Sarzii își lăsaseră mâncarea înăuntru. Cordell înjură și le aruncă răcitorul pe jos. Va trebui să dea cu aspiratorul înăuntru. Va trebui să și aerisească. Blestemații de sarzi filmaseră înăuntru, deși le interzisese. Puseseră la loc bricheta de bord și lăsaseră cablul de alimentare al monitorului de la sistemul de urmărire să atârne sub bord.

• Capitolul 86

Starling stinse luminile din interiorul Mustang-ului și deblocă portbagajul înainte să deschidă portiera.

Dacă doctorul Lecter se afla acolo, dacă putea să ajungă la el, poate că reușea să-l pună în portbagaj cu cătușe la mâini și picioare și să ajungă până la închisoarea districtuală. Avea patru perechi de cătușe și destulă frânghie ca să-l lege fedeleș și să-l împiedice să dea din picioare. Mai bine să nu se gândească la cât de puternic este.

Pe pietrișul aleii se depusese o pojghiță de gheată. Mașina veche gemu când greutatea ei se ridică de pe arcuri.

— Păi se putea să nu te plângi, ticăloasă bătrână! spuse mașinii printre dinți.

Își aminti dintr-o dată cum vorbea cu Hannah, iapa cu care a fugit într-o noapte, ca să nu mai vadă cum erau sacrificați mieii. Nu închise portiera mașinii de tot. Băgă cheile într-un buzunar strâmt ca să nu facă zgomot.

Noaptea era senină, luminată de luna în pătrar, așa că putea să meargă fără lanternă atâta timp cât deasupra ei era cerul neacoperit. Încercă bordura drumului de pietriș și constată că e șubredă și neregulată. Era mai puțin zgomotos să meargă pe urma ușor adâncită lăsată de roți pe pietriș, privind drept înainte ca să aibă drumul în periferia câmpului vizual, cu capul întors puțin într-o parte. Deplasarea prin întunericul moale semăna cu mersul cu picioarele în apă: își auzea picioarele atingând pietrișul, dar nu vedea pământul.

Momentul dificil sosi când nu mai putu să-și vadă mașina, cu toate că încă o mai simțea în spatele ei. Nu voia s-o părăsească.

Era dintr-o dată o femeie de treizeci și trei de ani, singură, cu o carieră în slujba legii ruinată și fără o armă serioasă, stând noaptea în pădure. Se văzu pe sine cu claritate, văzu micile cute care-i trădau vârsta începând să se arate la colțurile ochilor. Voia cu disperare să se întoarcă

la mașină. Următorul pas îl făcu mai lent, apoi se opri; își auzea propria respirație.

Cioara cârâi, o adiere de vânt clătină cu zgomot crengile copacilor de deasupra ei, iar pe urmă urletul spintecă noaptea. Un strigăt atât de groaznic, de disperat, crescând în intensitate, apoi stingându-se, încheiat cu o rugă de a fi ucis rostită de o voce atât de tulburată că ar fi putut fi a oricui. „*Uccidimi*!” Și apoi din nou urletul.

Primul strigăt o îngheță pe Starling, al doilea o puse în mișcare. Porni repede prin întuneric, cu revolverul încă în toc, lanterna într-o mână, cealaltă mână întinsă în față, în beznă. *Nu, Mason, n-ai s-o faci. N-ai s-o faci. Mai repede. Mai repede.* Descoperi că poate să rămână pe poteca bătătorită de pietriș ascultând sunetele propriilor pași și simțind pietrele împrăștiate pe laturi. Drumul cotea și apoi mergea de-a lungul unui gard. Un gard zdravăn, din țeavă, înalt de doi metri.

Se auziră hohote de plâns și rugăminți, urletul deveni tot mai puternic, iar înaintea lui Starling, dincolo de gard, auzi mișcări prin tufe, mișcările se transformară în alergare mai puțin zgomotoasă decât tropotul unor copite de cal, cu ritm mai rapid. Auzi niște mormăieli pe care le recunoscu.

Sunetele de agonie se auzeau mai aproape, evident umane, dar distorsionate. Timp de o clipă se auzi un scârțâit care acoperi strigătele, și atunci Starling își dădu seama că aude fie o înregistrare, fie o voce amplificată printr-un microfon cu ecou. Printre copaci se zărea lumină și contururile hambarului. Starling își apăsă capul pe fierul rece ca să privească prin gard. Forme întunecate treceau în grabă, lungi, înalte cât să-i ajungă la șold. La patruzeci de metri de teren se afla capătul deschis al unui hambar ale cărui uși mari erau deschise, de-a curmezișul deschiderii o barieră cu o poartă olandeză în ea, iar deasupra porții stătea suspendată o oglindă care reflecta lumina din hambar, proiectând un petic luminos pe pământ. Pe pășunea deschisă din fața hambarului stătea un bărbat

masiv cu pălărie pe cap și un radiocasetofon cu boxe mari, în funcțiune. Își acoperi o ureche cu mâna când o nouă serie de urlete și hohote răsună din aparat.

Din tufe ieșiră porcii sălbatici cu fețele lor fioroase, iuți ca niște lupi, cu picioare lungi și pieptul lat, acoperit de peri țepoși, cenușii.

Carlo se năpusti prin poarta olandeză și-o închise când animalele erau încă la treizeci de metri de el. Se opriră într-un semicerc, așteptând; colții mari le țineau buzele ridicate într-un rânjet continuu. Ca un șir de fundași anticipând mișcarea mingii, se năpustiră înainte, se opriră, se loviră unii de alții, grohăind, clănțănind din dinți.

Starling văzuse destule animale la viața ei, dar nici unele asemănătoare acestor porci. Aveau o frumusețe teribilă, grație și viteză. Se uitau spre ușă, împingându-se și înaintând câțiva pași, apoi întorcându-se, mereu cu fața spre bariera din capătul deschis al hambarului.

Carlo spuse ceva peste umăr și dispăru în hambar.

Duba apăru în ușa hambarului. Starling recunoscu imediat vehiculul gri, care se opri pieziș lângă barieră. Cordell ieși și deschise ușa culisantă. Înainte să stingă lumina din plafon, Starling îl zări pe Mason acoperit de aparatul lui respirator, ridicat pe perne, cu coada de păr împletit încolăcită pe piept. La acest spectacol, Mason avea bilet în primul rând. În deschizătura hambarului se aprinseră reflectoare.

Carlo ridică de pe jos un obiect pe care Starling nu-l recunoscu la început. Arăta ca picioarele cuiva, sau jumătatea inferioară a corpului. Dacă era o jumătate de trup, Carlo era foarte puternic. Pentru o clipă, Starling se temu că erau rămășițele doctorului Lecter, dar picioarele se îndoiau greșit, într-un mod pe care încheieturile nu le-ar fi permis.

Ar fi putut să fie picioarele lui Lecter numai dacă ar fi fost zdrobit chisăliță, gândi ea timp de o clipă groaznică. Carlo strigă ceva spre hambar, și Starling auzi un motor pornind.

Căruciorul cu furcă intră în câmpul vizual al lui Starling. Piero conducea. Doctorul Lecter se afla pe furcă, ridicat mult de la pământ, cu brațele desfăcute legate de o bârnă și flacoanele de perfuzie clătinându-se deasupra mâinilor în ritmul mișcărilor vehiculului. Ridicat sus, ca să poată vedea porcii înfometați, lacomi, să vadă ce-l așteaptă.

Căruciorul ieși cu o încetineală cumplită de convoi funerar. Carlo mergea pe lângă el pe o parte, iar de partea opusă Johnny Mogli, înarmat.

Starling privi fix câteva clipe insigna ajutorului de șerif. O stea, diferită de insignele poliției locale. Păr alb, cămașă albă, la fel ca șoferul dubei implicate în răpire.

Din dubă se auzea vocea profundă a lui Mason. Fredona un imn și chicotea.

Porcii, obișnuiți cu gălăgia, nu se temeau de mașină, ba chiar păreau să se bucure de apariția ei.

Căruciorul se opri în apropierea barierei. Mason îi spuse doctorului Lecter ceva ce Starling nu auzi. Doctorul Lecter nu-și clinti deloc capul și nici nu dădu alt semn cum că ar fi auzit. Era chiar mai sus decât Piero, care manevra vehiculul. Se uita în direcția ei? Starling nu află niciodată, fiindcă se mișca repede de-a lungul gardului și găsi ușile duble pe unde intrase duba.

Carlo aruncă pantalonii umpluți în țarcul porcilor. Porcii făcură un salt toți în același timp, ca unul; era loc pentru doi la fiecare crac, ceilalți rămaseră la o parte. Sfâșiind, mârâind, trăgând și rupând, puii morți din crăcii pantalonilor dezintegrându-se, porcii scuturând din cap într-o parte și-n alta, făcând măruntaiele puilor să se bălăngăne. O mare de spinări agitate, acoperite de țepi.

Carlo nu le dăduse decât cel mai ușor dintre aperitive, doar trei pui și puțină salată. În câteva clipe, pantalonii erau fâșii, iar porcii, salivând, își îndreptară din nou ochii mici și lacomi spre barieră.

Piero coborî furca până cu puțin deasupra pământului. Partea superioară a porții olandeze avea să țină pentru

moment porcii la distanță de organele vitale ale doctorului Lecter. Carlo scoase pantofii și ciorapii doctorului.

— Și porcușorul ăsta a mers guițând până acasă, strigă Mason din dubă.

Starling venea prin spatele lor. Toți stăteau cu fața în partea opusă, spre porci. Ea trecu de camera pentru harnașament și ajunse în mijlocul hambarului.

— Să nu-l lăsați să piardă tot sângele, spuse Cordell din dubă. Fiți gata să strângeți garourile când vă spun eu.

Ștergea lentila lui Mason cu o pânză.

— Ai ceva de spus, doctore Lecter? se auzi vocea profundă a lui Mason.

Revolverul bubui în spațiul închis al hambarului, urmat de vocea lui Starling:

— *Mâinile sus și nu mișcați. Opriți motorul.*

Piero nu părea să priceapă.

— *Fermate il motore,* traduse doctorul Lecter îndatoritor.

Se mai auzea doar guițatul nerăbdător al porcilor.

Starling vedea numai o armă, la șoldul bărbatului cu părul alb și stea pe piept. Într-un toc cu încuietoare simplă. *Mai întâi pune-i pe toți la pământ.*

Cordell se strecură la volan; duba se puse în mișcare, iar Mason zbiera la el. Starling se întoarse spre dubă, surprinse cu coada ochiului mișcarea bărbatului cu păr alb, se întoarse din nou spre el, în clipa când acesta își scoase arma ca s-o omoare, strigând „*Poliția*!”, iar ea trase rapid două focuri, împușcându-l în piept.

Din arma lui țâșniră câteva gloanțe care loviră pământul; făcu un pas în spate, căzu în genunchi, se uită în jos spre propriul trup, spre insigna deformată de glonțul de calibrul .45 care trecuse prin ea și apoi îi pătrunsese oblic în inimă.

Mogli căzu pe spate și rămase nemișcat.

În camera pentru harnașament, Tommaso auzi împușcăturile. Înhăță pușca cu aer comprimat și se cățără în fânar, se lăsă în genunchi și se târî prin fân spre latura fânarului care dădea spre hambar.

— Următorul, spuse Starling cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

Mișcă-te repede, cât timp sunt încă marcați de moartea lui Mogli.

— La pământ, *tu* cu capul spre perete. *Tu* la pământ, cu capul în partea asta. *În partea asta.*

— *Girati dall'altra parte*, explică doctorul Lecter de pe căruciorul cu furcă.

Carlo ridică privirea spre Starling, văzu că era în stare să-l omoare și rămase neclintit. Cu o singură mână, ea puse repede cătușele celor doi bărbați culcați la pământ, cu capetele în sens opus, mâna lui Carlo legată de piciorul lui Piero, piciorul lui Carlo de mâna lui Piero. În tot acest timp ținu pistolul lipit de capul unuia din ei.

Scoase cuțitul din cizmă și merse către cărucior, la doctor.

— Bună seara, Clarice, spuse el când o văzu.

— Poți să mergi, ai picioarele tefere?

— Da.

— Vezi normal?

— Da.

— Am să-ți tai legăturile. Cu tot respectul, doctore, dacă te pui cu mine, te împușc pe loc. Înțelegi?

— Perfect.

— Poartă-te cum trebuie și ai să rămâi în viață.

— Ai vorbit ca o protestantă.

În tot acest timp, mâinile ei lucrau. Cuțitul era ascuțit. Descoperi că partea zimțată tăia cel mai repede funia nouă, netedă.

Brațul lui drept era liber.

— Pot să fac eu restul dacă-mi dai cuțitul.

Ea ezită. Se dădu înapoi la o lungime de braț și-i oferi pumnalul scurt.

— Mașina mea e la două sute de metri, pe drumul de serviciu.

Ea trebuia să-i supravegheze pe bărbații întinși pe jos.

El își eliberă un picior. Lucra la celălalt, fiind nevoit să taie fiecare laț pe rând. Doctorul Lecter nu vedea în spatele său, unde Carlo și Piero zăceau cu fața în jos.

— După ce te dezlegi, nu încerca să fugi. N-ai să ajungi până la ușă. Am să-ți dau două perechi de cătușe. În spatele tău sunt doi indivizi cu cătușe. Pune-i să se târâie până la cărucior și prinde-i de el cu cătușe, ca să nu ajungă la un telefon. Apoi pune-ți celelalte cătușe.

— *Doi*? întrebă el. *Fii atentă, ar trebui să fie trei.*

O dată cu cuvintele lui proiectilul tras de pușca lui Tommaso zbură ca o săgeată argintie în lumina reflectoarelor și se înfipse în mijlocul spatelui lui Starling. Ea se învârti, ametită, întunecându-i-se vederea, încercă să fixeze o țintă, văzu țeava puștii la marginea fânarului și trase, trase, trase. Tommaso se rostogoli departe de margine, înțepat de așchii, fumul albăstrui al pistolului ridicându-se în lumină. Ea mai trase o dată înainte s-o lase vederea, duse mâna la șold după un încărcător, dar în aceeași clipă genunchii îi cedară.

Zgomotul părea să incite și mai mult porcii; văzând oamenii de pe jos în poziții ademenitoare, guițau și mormăiau, împingând bariera.

Starling se îndoi în față; pistolul descărcat îi căzu din mână. Carlo și Piero ridicară capul să vadă și începură să se târâie neîndemânatic împreună, spre trupul lui Mogli, spre pistolul și cheia lui de cătușe. Se auzi cum Tommaso încarcă pușca cu tranchilizant sus, în fânar. Mai avea un proiectil. Se ridică și se apropie de margine, privind pe deasupra țevii, căutându-l pe doctorul Lecter de cealaltă parte a căruciorului.

Tommaso înainta pe marginea fânarului; Lecter nu mai avea unde să se ascundă.

Doctorul Lecter o ridică pe Starling în brațe și porni repede spre poarta olandeză, încercând să facă în așa fel încât căruciorul să rămână între el și Tommaso care înainta cu grijă, uitându-se unde calcă pe marginea fânarului.

Tommaso trase și proiectilul, țintit spre pieptul lui Lecter, se înfipse în gamba lui Starling. Doctorul Lecter trase piedicile de pe poarta olandeză.

Piero trăgea înnebunit de lanțul cu chei al lui Mogli iar Carlo încerca să apuce pistolul, când porcii năvăliră spre masa copioasă care se chinuia să se ridice de pe jos. Carlo reuși să tragă o dată cu pistolul și un porc se prăbuși, dar ceilalți se cățărară peste cel mort și ajunseră la Carlo și Pietro, și la leșul lui Mogli. Alții se răspândiră în hambar și afară din hambar, în noapte.

Doctorul Lecter, ducând-o pe Starling în brațe, ajunsese dincolo de poartă când porcii năvăliră.

Tommaso văzu din fânar fața fratelui său între animale, iar în clipa următoare nu mai văzu decât o masă informă, însângerată. Scăpă pușca în fân. Drept ca un dansator, cu Starling în brațe, doctorul Lecter ieși pe după poartă și trecu prin hambar în picioarele goale, printre porci. Trecu prin marea de spinări agitate și râurile de sânge din hambar. Două dintre animalele mari, un porc și scroafa gestantă se înțepeniră pe picioare și lăsară capul în jos, pregătindu-se să-l atace.

El le înfruntă; animalele, nesimțind mirosul fricii, se întoarseră la prada accesibilă de pe jos.

Doctorul Lecter văzu că dinspre casă nu vin întăriri. Ajuns sub copacii ce mărgineau drumul de serviciu, se opri ca să scoată proiectilele care o nimeriseră pe Starling și să sugă substanța tranchilizantă din răni. Acul care o nimerise în gambă se îndoise în os.

Porcii pătrunseră în tufișurile apropiate.

El scoase cizmele lui Starling și le încălță. Îi erau puțin mici. Lăsă pistolul ei mic pe gleznă așa încât, ținând-o în brațe, să poată ajunge la el.

Trei minute mai târziu, paznicul de la poarta principală ridică privirea de pe ziarul pe care-l citea, perturbat de un sunet îndepărtat, un bubuit ca al unui avion de luptă zburând la joasă altitudine. Era motorul de 5000 cm^3 al

unui Mustang care trecea, cu 5800 de turații pe minut, pe autostradă.

• Capitolul 87

Mason scâncea și plângea că vrea înapoi în camera lui, plângea ca atunci când unii din băieții și fetele mai mici se luptau cu el în tabără și reușeau să-l păcălească înainte ca el să-i zdrobească sub greutatea corpului său.

Margot și Cordell îl duseră cu liftul înapoi în aripa lui de casă, îl puseră în pat și-l reconectară la sursele permanente de curent.

Mason era mai mânios decât îl văzuse Margot vreodată; vasele de sânge pulsau peste oasele dezvelite ale feței lui.

— Ar trebui să-i dau un calmant, spuse Cordell după ce ieșiră în camera de joacă.

— Încă nu. Trebuie să se gândească un timp. Dă-mi cheile de la Honda ta.

— De ce?

— Cineva trebuie să meargă la hambar să vadă dacă mai e cineva în viață. Vrei să mergi tu?

— Nu, dar…

— Pot să intru cu mașina ta în camera pentru harnașament, dar duba nu intră prin ușa aia, așa că dă-mi nenorocitele alea de chei.

Coborî scările și ieși pe alee. Tommaso traversa câmpul venind dinspre pădure, în fugă, uitându-se în urmă. *Gândește, Margot.* Se uită la ceas. Opt și douăzeci. *La miezul nopții sosește schimbul lui Cordell. E destul timp să aduci oameni din Washington, cu elicopterul, să facă curățenie.* Se îndreptă cu mașina spre Tommaso, peste peluză.

— Eu încearcă ajunge la ei, un porc mă dă jos. El…

Tommaso mimă pe doctorul Lecter ducând-o în brațe pe Starling.

— Femeia. Pleacă cu mașină tare. Ea are *due*... (ridică două degete) *freccette.*

Arătă spre spate și spre picior.

— *Freccette. Dardi.* Înțeapă. Bum. *Due freccette.*

Mimă trasul cu arma.

— Proiectile, spuse Margot.

— Proiectile, poate prea mult *narcotico.* Ea poate moartă.

— Urcă, spuse Margot. Trebuie să mergem să vedem.

Margot intră pe ușile duble laterale, pe unde pătrunsese Starling în hambar. Guițături, mormăieli și spinări păroase. Margot înaintă cu mașina claxonând și făcu porcii să se dea înapoi atât cât să vadă trei resturi de ființe umane, imposibil de recunoscut.

Intrară cu mașina în camera pentru harnașament și închiseră ușile în urma lor.

Margot se gândi că Tommaso era singurul rămas în viață care o văzuse vreodată în hambar, dacă nu-l socotea pe Cordell.

Poate că același gând i-a trecut prin minte și lui Tommaso. Rămase la o distanță precaută față de ea, urmărindu-i chipul cu ochii lui negri, inteligenți. Avea lacrimi pe obraji.

Gândește, Margot. Nu vrei să ai bucluc cu sarzii. Ei știu că tu te ocupi de bani. Ar putea să te toarne într-o clipă.

Ochii lui Tommaso îi urmăriră mâna care intră în buzunar.

Telefonul celular. Formă un număr din Sardinia; bancherul de la Steuben era acasă, la ora două și jumătate dimineața. Ea îi spuse câteva cuvinte și-i dădu telefonul lui Tommaso. El încuviință, răspunse, încuviință din nou și-i înapoie aparatul. Banii îi aparțineau. Se urcă în fânar și-și luă geanta, împreună cu paltonul și pălăria doctorului Lecter. În timp ce el își aduna lucrurile, Margot ridică

electrodul pentru vite, testă curentul și-l băgă în mânecă. Mai luă și ciocanul de fierărie.

• Capitolul 88

Tommaso, conducând mașina lui Cordell, o lăsă pe Margot în fața casei. Avea să lase Honda în parcarea pe termen lung de la Aeroportul Internațional Dulles. Margot îi promisese că va îngropa cât de bine va putea ce mai rămăsese din Piero și Carlo.

Mai era ceva ce simțea nevoia să-i spună, așa că se reculese și-și adună cunoștințele de engleză.

— Signorina, porcii, trebuie să știi, porcii ajută pe *dottore.* Se dau înapoi din fața lui. Omoară pe fratele meu, omoară pe Carlo, dar se dau înapoi în fața doctorului Lecter. Cred că-l venerează.

Tommaso își făcu cruce.

— Nu trebuie să-l mai vânezi.

Tot restul vieții sale lungi petrecute în Sardinia, Tommaso va povesti acest lucru. Până să împlinească șaizeci de ani, a ajuns să spună că doctorul Lecter, ducând femeia în brațe, a plecat din hambar purtat pe spinarea porcilor.

După ce mașina dispăru pe drumul de serviciu, Margot rămase mai multe minute uitându-se în sus, la ferestrele luminate ale lui Mason. Văzu umbra lui Cordell mișcându-se pe perete cum acesta se agita în jurul lui Mason, înlocuind monitoarele care-i urmăreau fratelui ei respirația și pulsul.

Băgă coada ciocanului de fierărie în pantaloni, la spate și acoperi capul uneltei cu haina.

Cordell ieșea din camera lui Mason cu niște perne când Margot ieși din lift.

— Cordell, pregătește-i un martini.

— Nu știu dacă…

— Știu *eu.* Pregătește-i un martini.

Cordell puse pernele pe canapea și îngenunche în fața frigiderului mic.

— E vreun fel de suc aici? întrebă Margot apropiindu-se de el pe la spate.

Îl lovi cu ciocanul la baza craniului și auzi un pocnet. Cordell se izbi cu capul de frigider, ricoșă și căzu pe spate uitându-se în tavan cu ochii larg deschiși, o pupilă dilatându-se, cealaltă nu. Ea îi întoarse capul pe o parte și lovi din nou cu ciocanul, făcându-i o adâncitură de vreo doi centimetri în tâmplă, și prin urechile lui curse un sânge gros.

Ea nu simți nimic.

Mason auzi ușa camerei lui deschizându-se și-și roti ochiul cu lentila. Ațipise câteva clipe în lumina blândă. Țiparul dormea și el, sub piatră.

Silueta mare a lui Margot umplea cadrul ușii. Intră și închise ușa după ea.

— Salut, Mason.

— Ce s-a întâmplat în hambar? Ce dracu' ți-a trebuit așa de mult timp?

— Toți sunt morți, Mason.

Margot veni lângă patul lui, desfăcu firul de la telefonul lui Mason și-l lăsă pe podea.

— Piero și Carlo sunt morți. Doctorul Lecter a scăpat și a luat-o pe Starling cu el.

Printre dinții lui Mason apărură spume, o dată cu blestemele.

— L-am trimis pe Tommaso acasă cu banii pe care i-a câștigat.

— *Ce-ai făcut*?! Cățea cretină nenorocită, ascultă aici, o să facem curat și-o luăm de la capăt. Avem la dispoziție sfârșitul de săptămână. Nu trebuie să ne facem griji pentru ce a văzut Starling. Dacă Lecter a pus mâna pe ea, e ca și moartă.

Margot ridică din umeri.

— Pe *mine* nu m-a văzut.

— Sună la Washington și adu aici patru dintre ticăloșii de-acolo. Trimite elicopterul. Arată-le excavatorul… arată-le… Cordell! Treci încoace!

Mason fluieră în naiul lui. Margot dădu tuburile la o parte și se aplecă peste el, ca să-i poată vedea fața.

— Cordell nu vine, Mason. Cordell e mort.

— Ce?

— L-am omorât, în camera de joacă. Acum, Mason, ai să-mi dai ce-mi datorezi.

Margot coborî marginile patului său și, ridicând colacul mare al părului său împletit, dădu la o parte cearșaful. Picioarele lui mici nu aveau circumferința mai mare decât un sul de aluat de prăjitură. Mâna lui, singura extremitate pe care putea s-o miște, porni spre telefon. Aparatul lui respirator pufăia, ridicându-se și coborând în ritmul lui regulat.

Margot scoase din buzunar un prezervativ fără spermicid și-l ridică spre el, să-l vadă. Din mânecă scoase electrodul.

— Mai ții minte, Mason, cum scuipai pe scula ta, pentru lubrifiere? Ce zici, poți să produci ceva scuipat? Nu? Poate că pot eu.

Mason răcnea când avea destul aer pentru asta – o serie de răgete măgărești, dar într-o jumătate de minut totul se încheie, și încă cu foarte mare succes.

— Ești moartă, Margot.

Numele ei sună mai degrabă „Nargot”.

— O, Mason, toți suntem. Nu știai? Dar ăștia nu-s, spuse ea încheindu-și bluza peste flaconul cald. Ăștia mișcă. Am să-ți arăt. Am să-ți arăt cum mișcă.

Margot luă de lângă acvariu mănușile cu țepi pentru manevrarea peștilor.

— Aș putea s-o adopt pe Judy, spuse Mason. Ar putea să fie moștenitoarea mea, am putea să facem un trust împreună.

— De bună seamă că am putea, spuse Margot luând un crap din container.

Aduse un scaun din colțul musafirilor și, urcându-se pe el, luă capacul acvariului.

— Numai că nu-l vom face.

Se aplecă peste acvariu și-și băgă brațele puternice în apă. Ținu crapul de coadă foarte aproape de grotă, iar când țiparul ieși, ea îl înșfacă de ceafă și-l scoase din apă. Țiparul puternic și lung se zbătea, lung cam cât era Margot de înaltă, gros, cu pielea strălucitoare. Ea prinse țiparul și cu mâna cealaltă. Vietatea se încordă, iar ea nu putu decât s-o țină strâns cu mănușile cu țepi.

Coborî cu grijă de pe scaun și veni spre Mason, cu țiparul în brațe zbătându-se, capul lui în formă de clește, dinții ciocnindu-se unii de alții ca un telegraf, acei dinți curbați de care nu scăpa niciun pește. Ea puse țiparul pe pieptul lui Mason, pe aparatul respirator și, ținându-l cu o mână, înfășură coada de păr a lui Mason în jurul animalului de mai multe ori.

— Mișcă, mișcă, Mason, spuse ea.

Cu o mână apucă țiparul de după cap, iar cu cealaltă forță maxilarul lui Mason să se deschidă, îl apăsă cu toată greutatea pe bărbie, el se încordă cu toate forțele rămase până când, cu o plesnitură, gura lui se deschise.

— Ar fi trebuit să mănânci ciocolata, spuse Margot și îndesă capul țiparului în gura lui Mason.

Țiparul îi înhăță limba ca pe un pește, cu dinții lui ascuțiți ca briciul și nu-i mai dădu drumul; trupul i se zbătea, încurcat în părul împletit al lui Mason. Sângele țâșni prin gaura nasului lui Mason; se îneca.

Margot îi lăsă împreună, pe Mason și țiparul; crapul înota dezorientat în acvariu. Se așeză la biroul lui Cordell să-și revină și urmări monitoarele lui Mason până apăru pe ele linia dreaptă.

Țiparul încă se mai mișca atunci când ea se întoarse în camera lui Mason. Aparatul respirator urca și cobora, umflând vezica de aer a țiparului cu spuma însângerată pe care o scotea din plămânii lui Mason.

Margot spălă electrodul în acvariu și-l puse în buzunar. Apoi scoase din buzunar o pungă mică și din ea bucățica din scalpul doctorului Lecter, cu șuvița de păr. Zgârie scalpul însângerat cu unghiile lui Mason, o treabă nu foarte ușoară din cauza țiparului care încă mai mișca. Împleti șuvița între degetele lui Mason. La urmă prinse un singur fir de păr pe mănușile pentru manevrarea peștilor.

Margot ieși fără să se uite la răposatul Cordell. Se duse acasă la Judy cu comoara ei vie, ținută în sân, la cald.

• PARTEA A ȘASEA •

O LINGURĂ LUNGĂ

Cine stă la masa cu diavolul
Are nevoie de o lingură lungă.

Geoffrey Chaucer, „*Povestea Negustătorului*”
din Istorisiri din Canterbury

• Capitolul 89

Clarice Starling zace fără cunoștință într-un pat mare, sub un cearșaf de in și o pătură groasă. Brațele ei, învelite de mânecile pijamalei de mătase, sunt deasupra păturii, legate cu eșarfe de mătase doar atât cât să nu-și poată duce mâinile la obraz și să protejeze perfuzia de pe dosul mâinii.

În cameră sunt trei puncte de lumină: veioza slabă cu abajur și punctele roșii din mijlocul pupilelor doctorului Lecter, care o veghează.

Stă într-un fotoliu, cu degetele încrucișate sub bărbie. După un timp se ridică și-i ia tensiunea. Îi examinează pupilele cu o lanternă mică. Bagă mâna sub pătură și-i găsește piciorul, îl scoate de sub pătură și, observând-o cu atenție, stimulează călcâiul cu vârful unei chei. Rămâne așa o clipă, aparent pierdut în gânduri, ținându-i piciorul cu blândețe, ca și cum ar fi o vietate mică în mâna lui.

De la fabricantul proiectilelor cu tranchilizant a aflat compoziția substanței. Fiindcă al doilea proiectil care a lovit-o a atins osul gambei, crede că nu a primit o doză

dublă întreagă. Îi administrează substanțe stimulatoare cu o grijă infinită.

Între îngrijirile pe care i le acordă lui Starling, stă în fotoliu cu un carnet gros pe care face calcule. Paginile sunt pline cu simboluri atât din astrofizică, cât și din fizica cuantică. Puținii matematicieni care ar putea să-i urmărească ecuațiile ar spune că încep strălucit și apoi decad, condamnate de dorințe: doctorul Lecter vrea să întoarcă timpul, vrea ca entropia tot mai mare să nu mai stabilească direcția curgerii timpului. Vrea ca ordinea tot mai mare să arate direcția. Vrea ca dinții de lapte ai lui Mischa să iasă din latrină. În spatele calculelor sale febrile e dorința lui disperată de a crea un loc pentru Mischa în lume, poate locul ocupat în prezent de Clarice Starling.

• Capitolul 90

Dimineața și lumina aurie a soarelui în camera de joacă de la Muskrat Farm. Marile animale de pluș cu ochi de nasturi privesc trupul lui Cordell, acum acoperit.

Chiar și-n miezul iernii, o muscă albastră a găsit cadavrul și se plimbă pe cearșaful care-l acoperă, acolo unde s-a îmbibat sângele.

Dacă Margot Verger ar fi știut la ce tensiune colosală sunt supuse personajele principale într-o omucidere adusă în atenția presei, poate că n-ar mai fi îndesat țiparul pe gâtul fratelui ei.

Hotărârea ei de a nu încerca să curețe urmele dezastrului de la Muskrat Farm, ci să se dea la fund pur și simplu până la sfârșitul furtunii a fost una înțeleaptă. Nimeni din cei rămași în viață n-o văzuse la fermă când au fost uciși Mason și ceilalți.

Conform poveștii spuse de ea, primul telefon înnebunit de la infirmiera venită la miezul nopții să-l schimbe pe Cordell

a trezit-o din somn, în casa unde locuia cu Judy. A venit la locul crimei și a ajuns la scurt timp după primii oameni ai șerifului.

Detectivul Clarence Franks, care conducea ancheta din partea departamentului șerifului, era un bărbat destul de tânăr cu ochii puțin prea apropiați, dar nu era atât de prost pe cât sperase Margot.

— Nu poate oricine să urce până aici cu liftul, e nevoie de o cheie ca să intri în lift, așa-i? o întrebă Franks.

Detectivul și Margot ședeau unul lângă altul, stânjeniți, pe canapeaua de două locuri.

— Cred că da, dacă pe-aici au venit.

— „Au”, domnișoară Verger? Credeți că au fost mai mulți?

— Habar n-am, domnule Franks.

Margot văzuse cadavrul fratelui ei încă împreunat cu țiparul, acoperit de un cearșaf. Cineva scosese aparatul respirator din funcție. Criminaliștii luau mostre de apă din acvariu și răzuiau sânge închegat de pe jos. Văzu bucățica din scalpul doctorului Lecter în mâna lui Mason. Încă n-o găsiseră. Criminaliștii îi păreau lui Margot imposibil de deosebit unul de altul.

Detectivul Franks scria de zor în carnetul său.

— Se știe cine erau ceilalți bieți oameni? întrebă Margot. Aveau familie?

— Încercăm să aflăm. Erau trei arme de care putem să ne folosim pentru asta.

De fapt, oamenii șerifului nu erau siguri câte persoane au murit în hambar, întrucât porcii dispăruseră în adâncul pădurii trăgând după ei rămășițele, pentru mai târziu.

— Pe parcursul anchetei, s-ar putea să fim nevoiți să vă cerem, dumneavoastră și… ăă… prietenei dumneavoastră să vă supuneți unei examinări cu poligraful, adică detectorul de minciuni; ați consimți la aceasta, domnișoară Verger?

— Domnule Franks, aș face orice pentru a-i prinde pe oamenii aceia. Ca să vă răspund direct la întrebare, chemați-ne, pe Judy și pe mine, când aveți nevoie de noi. Să discut cu avocatul familiei?

— Nu, decât dacă aveți ceva de ascuns, domnișoară Verger.

— De ascuns?

Margot își stoarse câteva lacrimi.

— Vă rog, domnișoară Verger, trebuie să-mi fac meseria.

Franks dădu să-și pună mâna pe umărul ei masiv în semn de consolare, apoi se răzgândi.

• Capitolul 91

Starling se trezi într-un semiîntuneric cu miros proaspăt și știu, la un nivel primordial, că se află în apropierea mării. Se mișcă ușor pe pat. Simțea o durere adâncă în tot corpul; își pierdu cunoștința din nou. Când se trezi iarăși, auzi o voce calmă care-i vorbea, oferindu-i o ceașcă cu ceva cald. Bău din ea; gustul era asemănător cu ceaiul de plante al bunicii lui Mapp.

Altă zi, altă seară, mirosul de flori proaspete în casă și o înțepătură slabă de ac. La fel ca tunetele și pocnetele unor artificii în depărtare, rămășițele de teamă și durere mai pocneau la orizont, dar nu aproape, niciodată aproape. Se afla în grădina din inima uraganului.

— Te trezești. Te trezești, calmă. Te trezești într-o încăpere plăcută, spunea vocea.

Auzea slab muzică de cameră.

Se simțea foarte curată, iar pielea îi mirosea a mentă, un unguent care-i dăruia o căldură bună, învăluitoare.

Starling deschise ochii mari.

Doctorul Lecter stătea la câțiva pași de ea, absolut nemișcat, așa cum stătea în celulă când l-a văzut prima

oară. Acum suntem obișnuiți să-l vedem fără să fie înconjurat de gratii. Nu mai e șocant să-l vedem în spațiu deschis, lângă o altă ființă muritoare.

— Bună seara, Clarice.

— Bună seara, doctore Lecter, răspunse ea cu aceeași expresie, fără să aibă idee cu adevărat de momentul zilei.

— Dacă te incomodează ceva, sunt doar vânătăi de pe urma unei căzături. Te vei face bine. Aș vrea totuși să fiu foarte sigur în privința unui lucru. Vrei să te uiți direct la lumina asta, te rog?

Se apropie de ea cu o lanternă mică. Doctorul Lecter mirosea a pânză proaspăt spălată. Ea se sili să-și țină ochii deschiși câtă vreme el îi examină pupilele. Apoi el se depărtă din nou.

— Mulțumesc. Ai o baie foarte confortabilă chiar alături. Vrei să vezi cum te țin picioarele? Papucii sunt lângă patul tău; mă tem că am fost nevoit să-ți împrumut cizmele.

Era trează și nu era trează. Baia era într-adevăr confortabilă, dotată cu tot ce avea nevoie. În zilele care urmară savură băi prelungi acolo, dar nu-și bătu capul cu propria imagine reflectată în oglindă, într-atât era de departe de sine însăși.

• Capitolul 92

Zile de conversație; uneori se auzea vorbind și se întreba cine vorbește cu o cunoaștere atât de profundă a gândurilor ei. Zile de somn și ceaiuri tari de plante și omlete.

Iar într-o zi, doctorul Lecter spuse:

— Clarice, probabil că te-ai plictisit de halate și pijamale. În dulap sunt niște haine care ar putea să-ți placă – numai dacă vrei să le porți.

Apoi, pe același ton:

— Am pus lucrurile tale personale, poșeta, arma și portofelul, în primul sertar de la scrin, dacă le vrei.

— Mulțumesc, doctore Lecter.

În dulap se afla o diversitate de haine – rochii, costume cu pantalon, o rochie de seară lungă, cu bustul acoperit de mărgele. Mai erau pantaloni și pulovere din cașmir care o atrăgeau. Alese cașmir arămiu și mocasini.

În sertar se afla centura ei cu tocul Yaqui, gol fiindcă își pierduse revolverul, dar tocul de gleznă era lângă poșetă, și în el se afla pistolul automat de calibrul .45 cu țeavă scurtă. Încărcătorul era plin cu cartușe, niciunul în pistol, după cum obișnuia când purta arma la picior. Și cuțitul se afla acolo, în teaca lui. Cheile de la mașină erau în poșetă.

Starling era și nu era ea însăși. Când se gândea la întâmplările recente, avea senzația că se privește de pe margine, de la distanță.

Se bucură să-și vadă mașina în garaj când doctorul Lecter o duse acolo. Se uită la ștergătoarele de parbriz și se hotărî să le înlocuiască.

— Clarice, cum crezi că ne-au urmărit oamenii lui Mason până la magazin?

Ea privi plafonul garajului câteva clipe, gândindu-se.

Avu nevoie de mai puțin de două minute ca să găsească antena care trecea de-a curmezișul între bancheta din spate și suportul pentru cumpărături; urmări firul antenei până la emițător.

Îl scoase din funcție și-l duse în casă ținându-l de antenă, cum ar fi dus de coadă un șoarece.

— Foarte drăguț, spuse ea. Foarte nou. Și decent instalat. Sunt sigură că are amprentele domnului Krendler pe el. Îmi dai o pungă de plastic, te rog?

— Ar putea să-l urmărească din aer?

— Acum nu mai funcționează. Nu puteau să-l urmărească din aer decât dacă Krendler recunoștea că l-a folosit. Știi că n-a recunoscut. Mason ar fi putut să-l urmărească din elicopterul lui.

— Mason e mort.
— Hmmm, făcu Starling. Vrei să-mi cânți ceva?

• Capitolul 93

În primele zile de după crime, Paul Krendler oscilă între plictiseală și o teamă crescândă. Aranjă să primească rapoartele directe de la biroul teritorial FBI din Maryland.

Se simțea într-o siguranță rezonabilă în privința unei verificări a registrelor lui Mason, fiindcă trecerea banilor din contul lui Mason în cel al lui făcea o escală acoperitoare în insulele Cayman. Dar acum, că Mason nu mai era, avea planuri mari și niciun patron. Margot Verger știa de banii lui și mai știa că el compromisese securitatea dosarului Lecter de la FBI. Margot trebuia să-și țină gura.

Monitorul pentru emițătorul auto îl îngrijora. Îl luase din clădirea departamentului tehnic de la Quantico fără să semneze pentru el, dar numele lui apărea în registrul vizitatorilor de la Tehnică pe ziua aceea.

Doctorul Doemling și infirmierul cel masiv, Barney îl văzuseră la Muskrat, dar numai într-un rol legal, vorbind cu Mason despre cum să-l prindă pe Hannibal Lecter.

Toți simțiră o mare ușurare când, în după-amiaza celei de-a patra zile de după crime, Margot Verger a pus spre ascultare anchetatorilor șerifului un mesaj proaspăt înregistrat pe robotul ei telefonic.

Polițiștii rămaseră fascinați în dormitor, holbându-se la patul pe care ea îl împărțea cu Judy și ascultând vocea demonului. Doctorul Lecter vorbea cu desfătare despre moartea lui Mason și o asigura pe Margot că a fost extrem de dureroasă și lentă. Ea hohotea cu fața acoperită cu palmele, iar Judy o ținea în brațe. În cele din urmă Franks o conduse afară din cameră, spunând:

— Nu trebuie să-l mai auziți vreodată.

La îndemnurile lui Krendler, caseta robotului telefonic a fost adusă la Washington, comparată cu o altă înregistrare existentă și astfel s-a confirmat că doctorul Lecter a fost autorul mesajului.

Dar cea mai mare ușurare pentru Krendler a sosit tot telefonic, în seara celei de-a patra zile.

L-a sunat nimeni altul decât Parton Vellmore, reprezentantul statului Illinois în Congres.

Krendler vorbise cu congresmenul doar în câteva ocazii, dar îi cunoștea vocea de la televizor. Simplul telefon era încurajator; Vellmore făcea parte din Subcomitetul Judiciar și îi mersese vestea ca scormonitor în rahat; s-ar fi depărtat de Krendler într-o clipită dacă acesta ar fi fost suspectat de ceva dubios.

— Domnule Krendler, știu că vă cunoșteați bine cu Mason Verger.

— Da, domnule.

— Mda, e al naibii de păcat. Jigodia aia de sadic i-a ruinat viața lui Mason, l-a mutilat și-apoi s-a întors și l-a omorât. Nu știu dacă ați aflat, dar în acea întâmplare tragică a murit și unul din oamenii mei. Johnny Mogli a servit cetățenii din Illinois ani de zile în rândul forțelor de ordine.

— Nu, domnule, nu știam. Îmi pare rău.

— Important este că trebuie să mergem înainte, Krendler. Activitatea filantropică a familiei Verger și interesul lor puternic pentru politica publică va continua. E mai presus de moartea unui om. Am vorbit cu mai multe persoane din districtul douăzeci și șapte și cu cei din casa Verger. Margot Verger mi-a adus la cunoștință interesul dumitale față de serviciul public. Extraordinară femeie. Are o latură practică puternică. Ne vom întâlni foarte curând, neoficial și fără tam-tam, și vom vorbi despre ceea ce am putea face în noiembrie viitor. Vrem să intri în echipă. Crezi că poți veni la întrunire?

— Da, domnule congresmen. De bună seamă.

— Va avea loc într-una din zilele următoare, te va suna Margot să-ți spună amănuntele.

Krendler puse receptorul în furcă, inundat de ușurare.

•

Descoperirea în hambar a revolverului Colt .45 înregistrat pe numele răposatului John Brigham și cunoscut a se afla în prezent în proprietatea lui Clarice Starling a constituit un motiv de stânjeneală puternică pentru FBI.

Starling era înregistrată ca dispărută, dar cazul ei nu era considerat răpire, întrucât nimeni nu văzuse să fi fost răpită. Nu era considerată nici măcar agent dispărut în misiune. Starling era agent în suspendare, despre care nu se știa unde se află. S-a emis un buletin informativ pentru mașina ei, cu seria motorului și numărul de înmatriculare, dar fără accent special pe identitatea posesoarei.

Răpirile necesită eforturi mult mai mari din partea forțelor de ordine decât dispariția unei persoane. Clasificarea a înfuriat-o pe Ardelia Mapp atât de tare încât și-a scris demisia, după care s-a gândit mai bine și a decis să aștepte și să acționeze din interior. Mapp se trezea în repetate rânduri că intră în jumătatea de duplex a lui Starling, s-o caute.

Lui Mapp, dosarele Lecter din PECV și Centrul Național de Informare Criminalistică i se păreau înnebunitor de imobile, la ele adăugându-se numai informații banale. Poliția italiană reușise să găsească în sfârșit computerul doctorului Lecter: polițiștii jucau Super Mario pe el în camera de recreere. Aparatul șterse automat absolut toate informațiile pe care le conținea în clipa când investigatorii au atins prima tastă.

De la dispariția lui Starling, Mapp cicăli pe toți angajații FBI influenți la care avea acces.

Telefoanele ei repetate acasă la Crawford rămâneau fără răspuns.

Sună la Științe Comportamentale, de unde află că Crawford rămăsese la spitalul Jefferson Memorial, cu dureri

de piept.

Acolo nu-l sună. La FBI, el era ultimul înger păzitor al lui Starling.

• Capitolul 94

Starling nu avea noțiunea timpului. Zilele și nopțile treceau cu conversații. Se auzea pe sine vorbind minute întregi, apoi asculta.

Uneori râdea de ea însăși, auzind dezvăluirile fruste pe care le făcea și care, în condiții normale, ar fi mortificat-o. Lucrurile pe care i le spunea doctorului Lecter o surprindeau deseori, uneori erau chiar dezgustătoare pentru cineva cu o sensibilitate normală, dar ceea ce spunea era întotdeauna adevărat. Doctorul Lecter vorbea și el, cu o voce joasă, egală. Arăta interes și încurajare, niciodată surprindere sau cenzură.

Îi povesti despre copilăria lui, despre Mischa.

Uneori își începeau discuția privind un singur obiect strălucitor; aproape întotdeauna, în cameră era o singură sursă de lumină. Obiectul se schimba în fiecare zi.

Astăzi au început cu singurul fascicol de lumină reflectat pe latura unui ceainic, dar pe măsură ce discuția lor avansă, doctorul Lecter păru să perceapă că au ajuns într-o galerie neexplorată a minții ei. Poate că a auzit spiridușii zbătându-se dincolo de zid. Înlocui ceainicul cu o cataramă de curea din argint.

— Asta e a tăticului meu, spuse Starling, bătând din palme ca un copil.

— Da, confirmă doctorul Lecter. Clarice, vrei să vorbești cu tatăl tău? Tatăl tău e aici. Vrei să vorbești cu el?

— Tati e aici! Hei, grozav!

Doctorul Lecter își lipi palmele pe capul lui Starling, peste lobii temporali, care puteau să-i furnizeze tot ce avea

nevoie legat de tatăl ei. O privi adânc în ochi.

— Știu că vrei să vorbești singură cu el. Eu am să plec. Tu uită-te la cataramă, și peste câteva minute ai să-l auzi cum bate la ușă. Bine?

— Da! Grozav!

— Bun. Va trebui să aștepți doar câteva minute.

O înțepătură slabă cu cel mai subțire ac – Starling nici măcar nu se uită în jos să vadă; apoi doctorul Lecter ieși din cameră.

Ea privi catarama până când auzi bătaia în ușă; două ciocănituri ferme, și tatăl ei intră, așa cum și-l amintea, înalt în pragul ușii, cu pălăria în mână, părul udat ca să stea lipit de cap, cum venea seara la cină.

— Bună, puiule. La ce oră se cinează în casa asta?

N-o mai ținuse în brațe de douăzeci și cinci de ani, de când murise, dar când o strânse la piept, simți, la fel ca întotdeauna, capsele cămășii lui; mirosea a săpun tare și tutun. Simți pulsația puternică a inimii lui mari.

— Puiule, puiule. Ai căzut?

La fel ca atunci când a luat-o în brațe, în curte, după ce încercase să călărească o capră mare, la pariu, și căzuse.

— Te descurcai foarte bine până ca afurisita s-o ia razna. Hai în bucătărie să vedem ce găsim pe-acolo.

Pe masa din bucătăria mică a casei copilăriei era o pungă cu portocale și pachet cu prăjituri Snow Balls.

Tatăl lui Starling deschise briceagul cu vârful rupt și decoji două portocale, coaja încolăcindu-se pe fața de masă. Se așezară pe scaunele de bucătărie cu spetează, iar el desfăcu portocalele în felii; una mânca el, una îi dădea ei. Ea scuipă semințele în palmă și le adună în poală. El era înalt pe scaun, ca John Brigham.

Tatăl ei mesteca mai mult pe o parte, fiindcă unul din incisivii săi laterali avea o plombă metalică în stilul stomatologilor militari din anii patruzeci. Plomba sclipea când zâmbea.

Mâncară împreună două portocale și câte o prăjitură și spuseră câteva glume. Starling uitase senzația delicioasă, ușor înțepătoare a stratului de cremă de sub nuca de cocos. Bucătăria se destrămă; redeveniră adulți.

— Cum îți merge, puiule?

Era o întrebare serioasă.

— M-au cam pus la zid la serviciu.

— Știu. Asta-i gașca tribunalelor, scumpa mea. Niciodată n-a existat pe fața pământului o adunătură mai jalnică. N-ai împușcat pe nimeni fără să fii nevoită s-o faci.

— Știu. Mai sunt și altele.

— N-ai mințit niciodată.

— Nu, sir.

— Ai salvat copilașul.

— A ieșit teafăr.

— Am fost foarte mândru pentru asta.

— Mulțumesc, sir.

— Scumpa mea, trebuie s-o șterg. Mai vorbim.

— Nu poți rămâne.

El îi puse mâna pe creștet.

— Niciodată nu putem rămâne, puiule. Nimeni nu poate rămâne cât ar vrea.

O sărută pe frunte și ieși din cameră. Ea-i văzu gaura de glonț din pălărie când se opri în prag, înalt, și-i făcu cu mâna.

• Capitolul 95

În mod evident, Starling își iubea tatăl la fel de mult ca oricare dintre noi și s-ar fi luptat instinctiv împotriva oricărei ofense adusă memoriei lui. Și totuși, în discuția cu doctorul Lecter, sub influența unei substanțe hipnotice puternice și a hipnozei profunde, iată ce a spus:

— Sunt foarte supărată pe el. Hai să fim serioși, cum de a trebuit să se afle în spatele unei nenorocite de farmacii în toiul nopții și să se ia de împuțiții ăia doi care l-au omorât. Până a încărcat vechitura aia de pușcă, i-au venit de hac. Erau niște ticăloși și i-au făcut felul. El habar n-avea ce face. Niciodată n-a învățat nimic.

Starling ar fi plesnit pe oricine altcineva care ar fi spus asemenea lucruri.

Monstrul se așeză cu un milimetru mai aproape de speteaza scaunului. *Ah, am ajuns în sfârșit aici. Amintirile astea de școlăriță începeau să devină anoste.*

Starling încercă să-și legene picioarele pe sub scaun ca un copil, dar picioarele ei erau prea lungi pentru asta.

— Avea slujba aia, știi, mergea unde i se spunea, făcea ce i se spunea; umbla cu blestematul ăla de ceas de paznic și după aia a murit. Iar mama i-a spălat de sânge pălăria ca să-l îngroape cu ea. Cine a mai venit acasă *la noi* după aia? Nimeni. Al naibii de puține prăjituri cu cremă după aia, să știi. Mama și cu mine făceam curat în camere de motel. Tipi care lăsau prezervative folosite pe noptieră. El s-a lăsat omorât și ne-a părăsit pentru că era prea al dracu' de prost. Ar fi trebuit să le spună jigodiilor ălora de la primărie să-și bage postul de paznic unde știu ei.

Lucruri pe care nu le-ar fi rostit niciodată, lucruri interzise de rațiunea ei.

Încă de când s-au cunoscut, doctorul Lecter o zgândărise în legătură cu tatăl ei, numindu-l „paznicul de noapte". Acum deveni apărătorul memoriei tatălui ei.

— Clarice, el n-a dorit niciodată altceva decât fericirea și bunăstarea ta.

— Pune într-o mână dorințele și într-alta rahatul și vezi care mână se umple prima, spuse Starling.

Această zicală de la orfelinat ar fi trebuit să fie deosebit de dezgustătoare, rostită de o tânără femeie atractivă, dar doctorul Lecter părea mulțumit, chiar încurajat.

— Clarice, îți voi cere să vii cu mine în altă cameră. Tatăl tău te-a vizitat, pe cât de bine ai fost tu în stare. Ai văzut că, în ciuda dorinței tale arzătoare de a-l păstra alături de tine, n-a putut rămâne. El te-a vizitat. Acum a sosit timpul să-l vizitezi tu.

Pe coridor, spre un dormitor de oaspeți. Ușa era închisă.

— Așteaptă o clipă, Clarice.

El intră în cameră. Ea rămase în hol, cu mâna pe clanță, și-l auzi aprinzând un chibrit.

Doctorul Lecter deschise ușa.

— Clarice, știi că tatăl tău e mort. Știi asta mai bine ca oricine.

— Da.

— Intră să-l vezi.

Osemintele tatălui ei erau așezate pe un pat dublu, oasele picioarelor și cușca toracică acoperite de un cearșaf. Formau un relief scund sub cearșaful alb, ca un înger din zăpadă făcut de un copil.

Craniul tatălui ei, curățat de prădătorii marini minusculi de pe plaja doctorului Lecter, uscat și albit, se odihnea pe pernă.

— Unde-i e steaua, Clarice?

— Primăria a luat-o înapoi. Au spus că a costat șapte dolari.

— Asta e el acum, atât a mai rămas din el. La asta l-a redus timpul.

Starling privi osemintele. Se întoarse și ieși repede din cameră. Nu dădea înapoi, așa că Lecter nu o urmă. Așteptă în semiîntuneric. Nu se temea, dar o auzi întorcându-se cu urechi la fel de agere ca ale unei vietăți în primejdie. Avea ceva strălucitor, metalic în mână. O insignă, cea a lui John Brigham. O puse pe cearșaf.

— Ce ar putea să însemne o insignă pentru tine, Clarice? Ai găurit una cu un glonț în hambar.

— Pentru el a însemnat totul. Asta era tot ce cunoștea…

Ultimul cuvânt se auzi deformat; colțurile gurii i se lăsară în jos. Luă craniul tatălui ei în brațe și se așeză pe celălalt pat, lacrimi fierbinți șiroindu-i din ochi și prelingându-se pe obraji.

Ca un țânc, ridică poala puloverului, își acoperi obrazul cu el și hohoti, lacrimile amare căzând cu un sunet sec pe creștetul craniului tatălui ei, al cărui dinte plombat sclipea.

— Îl *iubesc* pe tata; a fost bun cu mine, pe cât de bun a știut el. A fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

Și era adevărat – la fel de adevărat cum fusese înainte să-și reverse mânia.

Doctorul Lecter îi dădu o batistă, dar ea nu făcu decât s-o strângă în pumn, așa că trebui să-i șteargă obrazul el însuși.

— Clarice, am să te las aici cu aceste rămășițe. Rămășițe, Clarice. Poți să-ți strigi durerea în găvanele astea – n-ai să primești niciun răspuns.

Îi cuprinse capul în palme.

— Partea din tatăl tău de care ai nevoie se află aici, în capul tău, supusă rațiunii tale, și nu a lui. Acum te las. Vrei lumânările?

— Da, te rog.

— Când ieși, ia cu tine doar ce ai nevoie.

El așteptă în salon, în fața focului. Ca să-i treacă timpul, cântă la theremin, plimbându-și mâinile goale în câmpul electronic ca să creeze muzica, plimbându-și palmele pe care le pusese pe capul lui Clarice Starling ca și cum ar fi dirijat. Percepu prezența lui Starling în spatele lui cu câtva timp înainte să termine melodia.

Când se întoarse spre ea, îi văzu zâmbetul blând și trist, și mâinile goale.

•

Doctorul Lecter căuta întotdeauna tipare.

Știa că, la fel ca oricare ființă rațională, Starling își formase din primele experiențe de viață matrici, tipare prin intermediul cărora au fost înțelese percepțiile ulterioare.

Vorbind cu ea printre gratiile azilului cu mulți ani în urmă, găsise o matrice importantă pentru Starling, sacrificarea mieilor și cailor la ferma care îi era cămin adoptiv. Suferința lor o marcase.

Vânătoarea ei obsesivă și încununată de succes pe urmele lui Jame Gumb fusese motivată de suferința prizonierei acestuia.

Pe el îl salvase de tortură din același motiv.

Bun. Comportament modelat pe un tipar.

Căutând mereu contexte situaționale, doctorul Lecter considera că Starling a văzut în John Brigham însușirile pozitive ale tatălui ei – și, odată cu virtuțile tatălui ei, i-a atribuit ghinionistului Brigham și tabu-ul incestului. Brigham și probabil Crawford aveau însușirile pozitive ale tatălui ei. Unde erau cele negative?

Doctorul Lecter căută cealaltă jumătate a matricei. Folosind substanțe hipnotice și tehnici de hipnoză mult modificate față de terapia obișnuită, descoperea în personalitatea lui Clarice Starling noduri dure și încăpățânate, ca nodurile din lemn, și resentimente vechi, încă inflamabile precum rășina.

Descoperi imagini de o luminozitate nemiloasă, vechi de mulți ani dar bine întreținute și detaliate, care trimiteau fulgere de mânie primitivă prin creierul lui Starling ca niște trăsnete într-o furtună.

Cele mai multe dintre ele erau legate de Paul Krendler. Resentimentele ei față de nedreptățile absolut reale pe care le suferise din partea lui Krendler erau încărcate de furia față de tatăl ei pe care n-ar fi putut s-o recunoască niciodată. Nu putea să-și ierte tatăl pentru că a murit. Părăsise familia, încetase să mai curețe portocale în bucătărie. O condamnase pe mama ei la măturăși găleată. Încetase s-o mai țină pe Starling în brațe, unde să-i simtă bătaia inimii, puternică, așa cum simțise bătaia inimii lui Hannah pe drumul lor în noapte.

Krendler era simbolul eșecului și frustrării. Putea fi învinuit. Dar putea oare să fie atacat? Sau, la fel ca oricare altă autoritate și tabu, avea puterea s-o închidă pe Starling în ceea ce era, în opinia doctorului Lecter, viața ei cu orizont îngust?

Vedea doar un singur semn încurajator: deși marcată de simbolul insignei, ea încă mai putea să tragă printr-o insignă și să-l ucidă pe cel care-o purta. De ce? Pentru că se dedicase acțiunii, îl identificase pe purtătorul insignei drept criminal și raționase anticipativ, respingând simbolul stelei imprimat în ființa ei. Flexibilitate potențială. Regulile scoarței cerebrale. Oare asta însemna loc pentru Mischa *în interiorul* lui Starling? Sau era doar o altă însușire pozitivă a locului pe care Starling trebuie să-l elibereze?

• Capitolul 96

Barney, revenit la apartamentul din Baltimore și la slujba de la spital, fusese de serviciu de la trei la unsprezece seara. Se opri să mănânce o porție de supă la cafeneaua aflată pe traseul lui spre casă, astfel că era aproape miezul nopții când intră în apartamentul lui și aprinse lumina.

Ardelia Mapp ședea la masa din bucătărie, cu un pistol semiautomat îndreptat spre fața lui. După diametrul țevii, Barney socoti că are calibrul .40.

— Stai jos, spuse Mapp.

Vocea îi era răgușită; în jurul pupilelor negre, irisul ochilor ei părea aproape portocaliu.

— Trage-ți scaunul acolo și înclină-l pe spate, sprijinit de perete.

Ceea ce-l speria mai mult decât pistolul mare din mâna lui Mapp era celălalt aflat pe masă în fața ei. Era un Colt Woodsman de calibrul .22 cu o sticlă de plastic trasă peste țeavă pe post de amortizor.

Scaunul gemu sub greutatea lui Barney.

— Dacă se rup picioarele scaunului, nu mă împușca, nu-i vina mea.

— Știi ceva despre Clarice Starling?

— Nu.

Mapp luă pistolul de calibru mic.

— Nu mă joc cu tine, Barney. În clipa când o să mi se pară că minți, am să-ți găuresc târtița, mă crezi?

— Da.

Barney știa că spune adevărul.

— Te mai întreb o dată. Știi ceva care să mă ajute s-o găsesc pe Clarice Starling? La oficiul poștal am aflat că timp de o lună ți s-a trimis corespondența la ferma lui Mason Verger. *Ce dracu', Barney*?

— Am lucrat acolo. L-am îngrijit pe Mason Verger, care mi-a pus o mulțime de întrebări despre Lecter. Nu mi-a plăcut acolo, așa că am plecat. Mason era un mare ticălos.

— Starling a dispărut.

— Știu.

— Poate a răpit-o Lecter, poate i-au venit de hac porcii. Dacă a răpit-o, ce crezi că va face cu ea?

— Îți spun cu toată sinceritatea că nu știu. Aș ajuta-o pe Starling dacă aș avea cum. De ce să n-o ajut? Îmi plăcea de ea, și-mi promisese să mă scape de cazier. Uită-te în rapoartele ei, sau în însemnări, sau…

— Am făcut-o. Vreau să pricepi ceva, Barney. Oferta pe care ți-o fac e valabilă doar acum. Dacă știi ceva, ai face bine să-mi spui. Dacă aflu *vreodată,* indiferent peste cât timp, că mi-ai ascuns ceva ce-ar fi putut să-mi folosească, mă întorc aici și pistolul ăsta va fi ultimul lucru pe care-l vei vedea. Am să-ți fac arșice fundul ăla mare și urât. Mă crezi?

— Da.

— Știi ceva despre ea?

— Nu.

Urmă cea mai lungă tăcere din viața lui.

— Stai potolit până plec.

•

Lui Barney i-a trebuit o oră și jumătate ca să adoarmă. Stătea lungit în pat cu ochii în tavan; fruntea lui lată, ca de delfin, era când transpirată, când uscată. Barney se gândi la vizitatorii care aveau să urmeze. Chiar înainte să stingă lumina, se duse în baie și luă din trusa de voiaj o oglindă de bărbierit din oțel, din cele produse pentru marina militară.

Merse în bucătărie, desfăcu panoul electric din perete și lipi oglinda pe interiorul capacului.

Era tot ce putea să facă.

Dormi agitat, tresărind prin somn ca un câine care visează urât.

După următoarea tură la spital aduse acasă o trusă pentru constatarea violului.

• Capitolul 97

Doctorul Lecter putea să facă destul de multe modificări în casa neamțului păstrând mobilierul. Florile și paravanele ajutau mult. Era interesant să vezi culorile intense pe fundalul mobilelor masive și al camerelor întunecate; era un contrast irezistibil, ca imaginea unui fluture așezat pe un pumn în mănușă de oțel.

Proprietarul absent al locului părea să sufere de o fixație pentru Leda și Lebăda. Împerecherea între cele două ființe din specii diferite era reprezentată în nu mai puțin de patru sculpturi din bronz de calitate diferită, cea mai bună fiind o reproducere după Donatello, și opt picturi. Unul din tablouri îl încânta pe doctorul Lecter: cel semnat de Anne Shingleton, cu mult realism anatomic și oarecare pasiune autentică în actul respectiv. Celelalte le acoperi. La fel și colecția îngrozitoare de bronzuri a proprietarului reprezentând scene de vânătoare.

Dimineața devreme, doctorul așternu masa cu grijă, pentru trei persoane, studiind-o din diferite unghiuri; schimbă lumânările de două ori și renunță la șervetele de masă din damasc pentru fiecare tacâm în favoarea unei singure fețe de masă, ca să reducă masa ovală de sufragerie la o dimensiune mai acceptabilă.

Bufetul întunecat, sever își pierdu din asemănarea cu un portavion după ce așeză pe el vesela elegantă și spirtierele lucioase din aramă pentru încălzit mâncarea. În plus, doctorul Lecter deschise mai multe sertare și puse flori în ele, obținând un fel de grădină suspendată.

Își dădu seama că a adus prea multe flori în cameră și că trebuie să mai aducă pentru a o face să arate bine din nou. Prea mult e prea mult, dar din cale-afară de mult e cât se poate de bine. Se decise la două aranjamente florale pentru masă: o grămăjoară joasă de bujori, albi ca prăjiturile Snow Balls, pe un vas din argint, și un aranjament bogat, înalt, compus din clopoței irlandezi, stânjenei olandezi, orhidee și lalele, care ascundea mult din întinderea vastă a mesei și crea un spațiu intim.

În dreptul farfuriilor se aflau paharele de cristal ca o grădină de gheață, dar tacâmurile de argint se aflau într-un vas pentru încălzit, ca să fie așezate pe masă în ultimul moment.

Primul fel va fi preparat la masă, și în consecință își pregăti spirtierele, vasul *fait-tout* din aramă, tigaia pentru sosuri și cea pentru sauté, condimentele și fierăstrăul pentru autopsie.

Putea să mai aducă flori când ieșea. Clarice Starling nu a fost tulburată când i-a spus că pleacă. El i-a sugerat că poate ar vrea să doarmă.

• Capitolul 98

În după-amiaza zilei a cincea după comiterea crimelor, Barney terminase să se bărbierească și-și fricționa obrajii cu alcool când auzi pași pe scări. Era aproape ora când trebuia să plece la serviciu.

O bătaie hotărâtă la ușă. În prag stătea Margot Verger. Avea o poșetă mare și o geantă mică.

— Salut, Barney.

Părea obosită.

— Salut, Margot. Intră.

Îi oferi un scaun la masa din bucătărie.

— Vrei o Cola?

Apoi își aminti că Cordell fusese izbit cu capul în frigider și regretă oferta.

— Nu, mulțumesc, spuse ea.

El se așeză de cealaltă parte a mesei. Ea îi privi brațele, ca pe cele ale unui sportiv rival, apoi din nou fața.

— Te simți bine, Margot?

— Cred că da.

— Se pare că nu mai ai nicio grijă, din câte am citit.

— Uneori mă gândesc la conversațiile noastre, Barney. Mă așteptam să mă mai cauți, cândva.

El se întrebă dacă venise cu ciocanul în poșetă sau în geantă.

— Într-un singur fel aș putea să te mai caut: ca să văd ce mai faci, din când în când, dacă nu te deranjează. Dar niciodată ca să-ți cer ceva. Margot, te porți rece cu mine.

— Nu e decât faptul că uneori, știi, se întâmplă să-ți faci griji pentru lucrurile neterminate. Nu că aș avea ceva de ascuns.

El știa că Margot obținuse sperma. Abia după anunțarea sarcinii, dacă obțineau o sarcină, va începe să-și facă griji în privința lui.

— Adică moartea lui a fost un dar ceresc, n-am de gând să mint în privința asta.

Viteza cu care vorbea îl anunță pe Barney că se apropie de punctul critic.

— Poate că mi-ar prinde bine o Cola, spuse ea.

— Înainte să-ți aduc, stai să-ți arăt ceva ce am pentru tine. Crede-mă, pot să-ți ofer liniștea și nu te costă nimic. O clipă. Stai așa.

Alese o șurubelniță dintr-o trusă de scule de pe bufet. Putea să facă asta fără să se întoarcă cu spatele la Margot.

Pe peretele din bucătărie erau două panouri electrice de siguranță, dar numai cel din dreapta funcționa.

Ajuns la panouri, Barney trebui să se întoarcă cu spatele la Margot. Desfăcu repede panoul din stânga. Acum putea s-o urmărească în oglinda lipită pe interiorul capacului. Ea băgă mâna în poșetă și rămase așa.

Scoțând patru șuruburi, el reuși să scoată din cutie panoul cu siguranțe care nu funcționa. În spatele panoului se afla un spațiu gol în perete.

Băgând mâna cu grijă înăuntru, Barney scoase o pungă de plastic.

Auzi respirația surprinsă a lui Margot când scoase afară din pungă obiectul aflat în ea. Era un chip de brută, renumit – masca pe care doctorul Lecter fusese obligat s-o poarte în Spitalul Baltimore pentru nebuni criminali ca să nu poată să muște. Acesta era ultimul și cel mai prețios obiect din colecția lui Barney de suveniruri de la Lecter.

— Măi să fie! făcu Margot.

Barney puse masca cu fața în jos pe masă, pe o coală de hârtie cerată, sub becul puternic. Știa că doctorului Lecter nu i se permisese niciodată să-și spele masca. Pe deschizătura pentru gură era o crustă de salivă uscată. Pe curelele prinse de mască erau trei fire de păr, prinse în catarame și smulse din rădăcini.

Aruncă o privire către Margot și constată că pentru moment totul părea în ordine.

Barney scoase din dulap trusa pentru constatarea violului, în trusă se aflau bețigașe cu vată în vârf, apă distilată, comprese sterile și flacoane curate de medicamente.

Cu o grijă nemăsurată, Barney tamponă crusta de salivă cu un bețigaș umezit pe care-l puse apoi într-un flacon. Firele de păr le desprinse de pe mască și le puse într-un alt flacon.

Își puse degetul pe partea lipicioasă a două bucăți de bandă adezivă, lăsând o amprentă clară de fiecare dată, și sigilă capacele celor două flacoane. Apoi îi dădu flacoanele lui Margot, într-o pungă.

— Să zicem că dau de necaz și-mi pierd mințile și încerc să-ți fac probleme – de pildă, să zicem că spun poliției o poveste despre tine ca să scap de niște acuzații la adresa mea. Acolo ai dovada că am fost cel puțin complice în uciderea lui Mason Verger și că poate am făcut totul singur. În cel mai bun caz, ți-am furnizat ADN.

— Ai obține imunitate înainte să mă torni.

— Poate pentru conspirație, dar nu pentru participarea concretă la o crimă intens mediatizată. Mi-ar promite imunitate la acuzația de conspirație, dar după aia m-ar aranja când și-ar da seama că am dat o mână de ajutor. Aș fi terminat pentru totdeauna. Dovada e în mâinile tale.

Barney nu era absolut sigur de ceea ce spunea, dar reflectă că nu sună rău.

Ea putea și să planteze ADN-ul lui Lecter pe trupul nemișcat al lui Barney oricând ar fi avut nevoie, și amândoi știau lucrul acesta.

Îl privi un timp aparent nesfârșit cu ochii ei de măcelar de un albastru intens.

Apoi puse geanta pe masă.

— Sunt o grămadă de bani aici, zise ea. Destui ca să vezi fiecare Vermeer din lume. O singură dată.

Părea puțin amețită și anormal de fericită.

— Trebuie să plec, mă așteaptă pisica lui Franklin în mașină. Franklin și mama lui vitregă și soră-sa Shirley și un tip pe nume Stringbean și Dumnezeu mai știe cine vor veni în vizită la fermă după ce Franklin iese din spital. M-a costat

cincizeci de dolari ca să capăt amărâta aia de pisică. Locuia vizavi de vechea casă a lui Franklin, sub un nume fals.

Nu puse punga de plastic în poșetă; o ținu în mâna liberă. Barney presupuse că nu voia ca el să-i vadă cealaltă opțiune din poșetă.

La ușă o întrebă:

— Ce crezi, aș putea să capăt un sărut?

Ea se ridică în vârful degetelor și-l sărută fugar pe buze.

— Mulțumește-te cu atât, spuse cu afectare.

Treptele scârțâiră sub greutatea ei când coborî.

Barney încuie ușa și rămase minute în șir cu fruntea sprijinită de ușa rece a frigiderului.

• Capitolul 99

Starling se trezi în sunetele depărtate ale muzicii de cameră și aromele pătrunzătoare de mâncare. Se simțea minunat de înviorată și foarte flămândă. O bătaie în ușă. Doctorul Lecter intră, îmbrăcat cu pantaloni negri, cămașă albă și cu eșarfă la gât. Avea într-o mână un articol vestimentar învelit într-un sac de plastic opac, iar în cealaltă un cappucino fierbinte.

— Ai dormit bine?

— Grozav, mulțumesc.

— Maestrul bucătar mi-a spus că vom cina peste o oră și jumătate. Cocktailurile se servesc peste o oră, e bine? M-am gândit că asta ar putea să-ți placă – vezi dacă ți se potrivește.

Agăță sacul în dulap și plecă fără să mai scoată un sunet.

Ea se uită în dulap abia după o baie prelungă, și ceea ce văzu o încântă. Era o rochie de seară lungă din mătase crem, cu un decolteu îngust, dar adânc și o jachetă cu o broderie desăvârșită din mărgele.

Pe măsuța de toaletă se aflau o pereche de cercei lungi cu două smaralde ovale. Pietrele prețioase, deși tăiate fără fațete, aveau focuri bogate.

Îi venea întotdeauna ușor să-și aranjeze părul. Sub aspect fizic, se simțea foarte confortabil în hainele acelea. Cu toate că nu era obișnuită cu rochii de acest gen, nu se examină prea mult timp în oglindă, ci doar se uită să vadă dacă totul stă cum trebuie.

Proprietarul neamț construise șemineele din casa lui uriașe. În salon, Starling găsi un buștean zdravăn arzând cu strălucire. Se apropie de vatra caldă în foșnet de mătase.

Muzică de la clavirul din colț. Așezat în fața instrumentului, doctorul Lecter în ținută de seară.

El ridică privirea, o văzu și i se tăie respirația. Și mâinile i se opriră, desfăcute deasupra claviaturii. Sunetele clavirului nu rezonează; în tăcerea subită din salon amândoi auziră când el reîncepu să respire.

Lângă foc așteptau două pahare. Doctorul Lecter își făcu de lucru cu ele. Lillet cu o felie de portocală. Îi oferi un pahar lui Clarice Starling.

— Chiar dacă te-aș vedea în fiecare zi, o veșnicie, mi-aș aminti mereu momentul acesta.

Ochii lui întunecați o cuprinseră întreagă.

— De câte ori m-ai văzut? Fără ca eu să știu?

— Numai de trei ori.

— Dar aici…

— Aici suntem ieșiți din timp, iar ceea ce aș putea să văd îngrijindu-te nu-ți compromite intimitatea. Astfel de lucruri sunt păstrate la locul lor, alături de fișa ta medicală. Mărturisesc că *este* plăcut să te privesc când dormi. Ești foarte frumoasă, Clarice.

— Înfățișarea e o întâmplare, doctore Lecter.

— Și dacă atractivitatea s-ar câștiga pe merit, tot frumoasă ai fi.

— Mersi.

— Nu spune „*mersi*”.

Era suficient să întoarcă lent capul pentru ca iritarea lui să se sfărâme ca un pahar izbit de șemineu.

— Spun ceea ce vreau să spun, replică Starling. Ți-ar plăcea mai mult dacă aș spune „Îmi pare bine că mă vezi astfel”? Ar fi ceva mai pretențios, și la fel de adevărat.

Ea ridică paharul și-l privi drept, fără să retracteze nimic.

În acea clipă, doctorului Lecter îi trecu prin minte că, în ciuda tuturor cunoștințelor sale și a intruziunii în profunzimea ființei ei, nu va putea niciodată să-i anticipeze toate reacțiile sau s-o posede pe de-a-ntregul. Putea să hrănească omida, să-i șoptească prin crisalidă; ceea ce ieșea însă din cocon își urma propria natură și îl depășea. Se întrebă dacă, dedesubtul rochiei lungi, și-a pus la gleznă pistolul.

Atunci Clarice Starling îi zâmbi, smaraldele reflectară lumina focului și monstrul se pierdu în felicitări aduse propriului gust desăvârșit și propriei subtilități.

— Clarice, o cină face apel la gust și miros, simțurile cele mai vechi și cele mai apropiate de centrul minții. Gustul și mirosul sunt găzduite de o parte a minții care precede mila, iar mila nu are loc la masa mea. În același timp, proiectate pe cupola scoarței cerebrale ca miracolele iluminate de pe plafonul unei biserici sunt ceremoniile, imaginile și conversațiile de la cină. Poate fi cu mult mai captivant decât o piesă de teatru.

Își apropie fața de a ei, îi citi în ochi.

— Vreau să înțelegi, Clarice, ce bogăție aduci cu tine la masă și la ce ești *îndreptățită.* Clarice, ți-ai studiat imaginea în oglindă în ultimul timp? Cred că nu. Mă îndoiesc că o faci vreodată. Vino în hol, așază-te în fața oglinzii celei mari.

Doctorul Lecter aduse cu el un candelabru de pe polița căminului.

Oglinda era una din piesele antice de bună calitate din secolul optsprezece, dar ușor afumată și strâmbă. Provenea din Château Vaux-le-Vicomte și numai Dumnezeu știe la ce fusese martoră.

— Privește, Clarice. Această imagine încântătoare ești tu. În seara asta te vei vedea o vreme de la distanță. Vei vedea ce e just, vei spune ce e adevărat. Nu ți-a lipsit niciodată curajul să spui ce gândești, dar ai fost limitată de constrângeri. Îți spun din nou, mila nu are loc la această masă. Dacă se vor face remarci care pe moment sunt neplăcute, vei vedea, contextul le poate transforma în ceva cuprins între nostim și teribil de amuzant. Dacă se spun lucruri dureros de adevărate, sunt adevăruri trecătoare și se vor modifica.

Bău din pahar.

— Dacă vei simți durerea înmugurind în tine, vei vedea cum înflorește și se transformă în alinare. Înțelegi ce spun?

— Nu, doctore Lecter, dar o să-mi amintesc ce-ai spus. Vreau o cină plăcută.

— Asta îți promit.

El zâmbi, o imagine care-i sperie pe unii oameni.

Niciunul, nici celălalt nu mai privea imaginea ei reflectată în oglinda încețoșată; se priveau unul pe altul printre lumânările candelabrului, iar oglinda îi privea pe amândoi.

— Uită-te, Clarice.

Ea văzu scânteile roșii ca niște artificii din adâncul ochilor lui și simți emoția unui copil care se apropie de iarmaroc.

Doctorul Lecter scoase din buzunarul hainei o seringă cu acul subțire ca un fir de păr. Fără să se uite, pipăind doar, strecură acul în brațul ei. Când îl scoase, mica rană nici măcar nu sângeră.

— Ce cântai când am intrat?

— „Dacă iubirea ar fi atotputernică”.

— E foarte veche?

— Henry al optulea a compus-o prin 1510.

— Vrei să cânți pentru mine? Vrei să termini piesa acum?

• Capitolul 100

Adierea stârnită de intrarea lor în sufragerie făcu să pâlpâie flăcările lumânărilor și ale spirtierelor. Starling văzuse sufrageria doar în treacăt; transformările făceau încăperea minunată. Strălucitoare, atrăgătoare. Paharele înalte din cristal reflectau flăcările lumânărilor deasupra șervetelor crem din dreptul locurilor lor la masă, iar spațiul era redus la dimensiuni intime de un paravan de flori care ascundea vederii restul mesei.

Doctorul Lecter adusese abia în ultima clipă tacâmurile de argint pe care le pusese pe spirtieră, iar când Starling exploră aranjamentul aflat pe masă în fața ei, simți în mânerul cuțitului o căldură ca de febră.

Doctorul Lecter puse vin în pahare și-i dădu numai un ușor *amuse-guele* drept aperitiv: o singură stridie de Belon și o bucățică de cârnat; apoi, cu paharul de vin în față, stătu și o admiră în contextul mesei lui.

Înălțimea lumânărilor era exact cea potrivită. Flăcările luminau decolteul adânc al rochiei.

— Care e meniul?

El duse un deget la buze.

— Nu întreba niciodată, strică surpriza.

Vorbiră despre folosirea penelor de cioară pentru corzile clavirului și despre efectul lor asupra sonorității instrumentului, iar ea își aminti numai pentru o clipă cioara care furase de pe căruciorul de serviciu al mamei ei într-un balcon de motel, cu mult timp în urmă. De la o oarecare distanță, hotărî că amintirea aceea este irelevantă pentru momentul prezent, plăcut, și o dădu la o parte deliberat.

— Ți-e foame?

— Da!

— Atunci vom servi primul fel.

Doctorul Lecter luă o tavă de pe bufet și o puse pe masă lângă locul lui, apoi împinse un cărucior lângă masă. Pe el erau vasele de gătit, spirtierele și condimentele în boluri mici de cristal.

Aprinse spirtierele și puse o bucată zdravănă de unt Charante în tigaia sa *fait-tout* de aramă, mișcând untul ca să se topească și să se rumenească, rezultând *beurre noisette.* Când untul căpătă culoarea alunei, puse tigaia la o parte pe o placă de ceramică.

Îi zâmbi lui Starling; dinții lui erau foarte albi.

— Clarice, îți amintești ce spuneam despre remarci plăcute și neplăcute, și despre lucrurile pe care contextul le face foarte amuzante?

— Untul acela miroase grozav. Da, îmi amintesc.

— Și îmi amintești pe cine ai văzut în oglindă, îți amintești cât de splendidă era ea?

— Doctore Lecter, nu te supăra, dar dialogul nostru începe să semene a talk-show. Îmi amintesc perfect.

— Bun. Domnul Krendler se va afla alături de noi pentru primul fel.

Doctorul Lecter dădu la o parte aranjamentul floral mare de pe masă și-l mută pe bufet.

Paul Krendler, asistent adjunct al Inspectorului General, în carne și oase, ședea la masă într-un fotoliu solid din stejar. Deschise ochii mari și se uită în jur. Purta pe cap banderola lui de sport și era îmbrăcat cu un smoking de înmormântare foarte frumos, cu cămașă întreagă și cravată. Cum întregul ansamblu era spintecat la spate, doctorul Lecter reușise să-l înfășoare pe lângă el, acoperind metrii de bandă izolatoare care-l țintuiau pe scaun.

E posibil ca Starling să fi coborât puțin pleoapele și să fi strâns ușor buzele, cum făcea uneori pe poligonul de tragere.

Doctorul Lecter luă o pensetă de pe bufet și desprinse banda adezivă care-i acoperea lui Krendler gura.

— Bună seara din nou, domnule Krendler.

— Bună seara.

Krendler nu părea să fie chiar în apele lui. În dreptul lui, pe masă se afla o mică supieră.

— Vrei să o saluți pe domnișoara Starling?

— Salut, Starling.

Păru să se învioreze.

— Întotdeauna mi-am dorit să te văd mâncând.

Starling îl studie de la oarecare distanță, ca și cum în locul ei ar fi fost bătrâna oglindă înțeleaptă.

— Salut, domnule Krendler.

Ridică fața spre doctorul Lecter, care trebăluia cu tigăile lui.

— Cum l-ai prins?

— Domnul Krendler e în drum spre o conferință importantă privind viitorul lui în politică. Margot Verger l-a invitat ca să-mi facă o favoare. Un fel de quid pro quo. Domnul Krendler a alergat până la terenul de aterizare din Rock Creek Park ca să se întâlnească cu elicopterul familiei Verger. Dar în loc de asta s-a ales cu o plimbare cu mine. Vrei să spui rugăciunea înainte de masă, domnule Krendler? Domnule *Krendler*?!

— Rugăciunea? Da.

Krendler închise ochii.

— Tatăl nostru, mulțumim Ție pentru lucrurile binecuvântate pe care le vom primi și le închinăm în slujba Ta. Starling e prea mare ca să continue să și-o pună cu tăticul ei, chiar dacă e din sud. Rogu-te, Doamne, iart-o pentru asta și adu-o în slujba mea. În numele lui Iisus, amin.

Starling observă că dr. Lecter rămase cu ochii închiși cu pioșenie pe toată durata rugăciunii. Se simțea agilă și calmă.

— *Paul,* trebuie să-ți spun că nici *Apostolul Pavel* nu s-ar fi descurcat mai bine. Și el ura femeile.

— De data asta chiar ai dat-o-n bară, Starling. N-ai să fii repusă în drepturi niciodată.

— Era o ofertă de *slujbă* ceea ce ai strecurat în rugăciune? N-am văzut niciodată un asemenea tact.

— Am să intru în Congres.

Krendler zâmbi neplăcut.

— Vino pe la sediul campaniei, poate găsesc să-ți dau ceva de lucru. Ai putea să fii funcționară. Știi să bați la mașină?

— Desigur.

— Știi să scrii după dictare?

— Folosesc un program de recunoaștere a vocii, spuse Starling.

Continuă apoi pe un ton echilibrat:

— Îmi cer scuze că discut probleme de serviciu la masă, dar nu ești destul de rapid ca să furi în Congres. Nu poți compensa un intelect de mâna a doua doar jucând murdar. Ai rezista mai mult timp ca băiat de serviciu al unui mare infractor.

— Nu ne aștepta, domnule Krendler, îi îndemnă doctorul Lecter. Servește-te din fiertura dumitale cât e caldă.

Ridică vasul acoperit și paiul din el până la buzele lui Krendler. Acesta se strâmbă.

— Supa asta nu-i prea bună.

— De fapt, e mai mult o infuzie de plante aromatice, între care și cimbru, spuse doctorul. Și e mai mult pentru deliciul nostru decât pentru al dumitale. Mai ia câteva înghițituri și las-o să circule.

Starling părea să cântărească o problemă, folosindu-și palmele ca pe cântarul Dreptății.

— Știi, domnule Krendler, de fiecare dată când mi-ai făcut avansuri, am avut sentimentul supărător că am făcut ceva ca s-o merit.

Își mișcă palmele judicios în sus și-n jos.

— Ei bine, *nu* am meritat-o. De fiecare dată când ai scris ceva negativ în dosarul meu de cadre, m-a deranjat, dar chiar și-așa mi-am cercetat conștiința. Pentru moment mă îndoiam de mine și încercam să potolesc acea mică idee sâcâitoare care spunea *Tata știe cel mai bine.* Dumneata nu știi cel mai bine, domnule Krendler. De fapt nu știi nimic.

Starling luă o înghițitură din minunatul vin alb de Burgundia și-i spuse doctorului Lecter:

— Îmi place foarte mult. Dar cred că ar trebui să-l scoatem de la gheață.

Se întoarse din nou, ca o gazdă atentă, către musafirul ei.

— Ești și vei rămâne un… un *nerod,* prea neînsemnat pentru a fi observat, spuse ea pe un ton agreabil. Și ajunge cu discuția despre dumneata la această masă plăcută. Din moment ce ești musafirul doctorului Lecter, sper să te simți bine.

— *În definitiv, cine ești*? întrebă Krendler. Nu ești Starling. Ai pata aia pe față, dar nu ești Starling.

Doctorul Lecter adăugă hasme în untul fierbinte, maroniu, iar în clipa când aroma lor se ridică din tigaie, dădu drumul la caperele tăiate mărunt. Luă tigaia de sosuri de pe foc și o așeză în locul ei pe cea pentru sauté. De pe bufet luă o tavă de argint și un bol mare de cristal cu apă cu gheață pe care le puse lângă Krendler.

— Aveam niște planuri pentru limba aia ascuțită, spuse Krendler, dar acum nu te-aș angaja *niciodată.* Și, oricum, cine ți-a stabilit întrevederea?

— Nu mă aștept să-ți schimbi atitudinea complet, cum s-a întâmplat cu Pavel, domnule Krendler, spuse doctorul Lecter. Nu te afli pe drumul spre Damasc, nici măcar în drum spre elicopterul familiei Verger.

Doctorul Lecter desprinse banderola de pe capul lui Krendler așa cum ai desface o cutie de caviar.

— Nu-ți cerem decât să-ți păstrezi mintea deschisă.

Cu grijă, folosindu-se de ambele mâini, doctorul Lecter ridică cu grijă calota cranianã a lui Krendler, o puse pe tavă și duse tava pe bufet. Din incizia îngrijită nu picură niciun strop de sânge, vasele de sânge mari fiind ligaturate, iar cele mici suturate atent sub anestezic local; craniul fusese tăiat de jur împrejur în bucătărie, cu jumătate de oră înainte de masă.

Metoda folosită de doctorul Lecter pentru a îndepărta partea superioară a craniului lui Krendler era la fel de veche ca medicina egipteană, cu excepția faptului că el

beneficiase de avantajul unor instrumente chirurgicale precise și al anestezicelor mai bune. Creierul în sine nu simte nicio durere.

Cupola roz-cenușie a creierului lui Krendler era vizibilă deasupra craniului secționat.

Stând deasupra lui Krendler cu un instrument chirurgical folosit la extragerea amigdalelor, doctorul Lecter îndepărtă o felie din lobul prefrontal al lui Krendler, apoi încă una, până când obținu patru. Ochii lui Krendler se uitau în sus de parcă urmărea ce se petrece. Doctorul Lecter așează feliile în bolul de apă cu gheață acidulată cu zeama unei lămâi, ca să le întărească.

— *Ai vrea să dansezi pe o stea,* se porni Krendler pe neașteptate să cânte. *Să duci raze de lună acasă într-un borcan…*

În gastronomia clasică, creierul se lasă în apă un timp, apoi se presează și se pune la gheață peste noapte, pentru a se întări. Când ai de-a face cu un creier absolut proaspăt, marea provocare este să-l împiedici să se dezintegreze și să se transforme într-un pumn de masă gelatinoasă.

Cu o dexteritate minunată, doctorul puse feliile întărite pe o farfurie, le trecu ușor prin făină condimentată și pe urmă prin firimituri de brioșă proaspătă.

Răzui o trufă neagră în sos și-l termină adăugând suc de lămâie.

Prăji repede feliile până când se rumeniră pe ambele părți.

— Miroase grozav! spuse Krendler.

Doctorul Lecter așează feliile rumenite de creier pe crutoane mari aflate pe farfuriile încălzite, le adăugă sos și felii de trufe. Ca element decorativ, care să-i întregească prezentarea, adăugă pătrunjel și capere întregi cu cozi cu tot, și o singură floare de condurul doamnei pentru a obține puțină înălțime.

— Cum e? întrebă Krendler, aflat din nou îndărătul florilor și vorbind prea tare, așa cum se întâmplă

persoanelor cu lobotomie.

— Excelent, spuse Starling. N-am mai mâncat capere până acum.

Doctorul Lecter își spuse că lucirea sosului de unt pe buza ei e extrem de impresionantă.

Krendler cânta după plante, în cea mai mare parte cântece de grădiniță, și anunță că așteaptă sugestii.

Ignorându-l cu totul, doctorul Lecter și Starling discutară despre Mischa. Starling cunoștea soarta surorii doctorului din discuțiile lor despre pierdere, dar acum doctorul vorbea într-o manieră plină de speranță despre posibila ei reîntoarcere. În acea seară, lui Starling nu i se părea irațională ideea reîntoarcerii lui Mischa.

Își exprimă speranța că o va cunoaște pe Mischa.

— N-ai să răspunzi niciodată la telefon în biroul meu. Vocea ta seamănă cu a unei curvulițe de la țară umplută cu mămăligă, răcni Krendler printre flori.

— Vezi dacă o să semene cu a lui Oliver Twist când am să cer porția a DOUA, replică Starling producându-i doctorului Lecter o încântare pe care abia și-o putea stăpâni.

Porția a doua a consumat în mare parte lobul frontal, până aproape de cortexul premotor. Krendler a fot redus la observații irelevante despre obiectele din imediata sa vecinătate și la recitarea monotonă, dindărătul florilor, a unei poezii obscene lungi intitulată „Strălucire”.

Pe Starling și Lecter, absorbiți de discuții, nu-i distrăgea mai tare decât dacă, într-un restaurant, la masa vecină s-ar fi cântat „Mulți ani trăiască”, dar când volumul vocii lui Krendler deveni supărător, doctorul Lecter își luă arbaleta dintr-un colț.

— Vreau să asculți sunetul acestui instrument cu coardă, Clarice.

Așteptă o clipă de tăcere din partea lui Krendler și trase o săgeată peste masă, prin florile înalte.

— Frecvența aceasta a corzii de arbaletă, dacă ai auzi-o din nou în alt context, n-ar însemna decât libertatea

completă, pacea interioară și încrederea în sine, spuse doctorul Lecter.

Penele de la capătul săgeții și o parte din tijă rămaseră de partea vizibilă a aranjamentului floral și se mișcau în aproximativ același ritm cu al unei inimi. Vocea lui Krendler se opri pe dată, iar după câteva clipe se opri și săgeata.

— E un „re” mai sus de „do” minor? întrebă Starling.

— Exact.

O clipă mai târziu, Krendler scoase un sunet gâlgâit în spatele florilor. A fost doar un spasm al corzilor vocale, provocat de aciditatea crescută a sângelui; altfel, el era proaspăt mort.

— Să servim acum felul al doilea, spuse doctorul, puțin șerbet ca să ne împrospătăm cerul gurii, înainte de prepelițe. Nu, nu te ridica. Domnul Krendler mă va ajuta să strâng, dacă-l scuzi.

Asta se petrecu foarte repede. Îndărătul paravanului de flori, doctorul Lecter goli pur și simplu farfuriile în țeasta lui Krendler și-i puse farfuriile în brațe. Puse la loc partea de sus a capului lui Krendler și, ridicând frânghia legată de căruciorul de sub scaunul lui, îi făcu vânt spre bucătărie.

Apoi doctorul Lecter încordă din nou arbaleta. Arma folosea, în mod convenabil, același set de baterii cu fierăstrăul de autopsie.

Prepelițele aveau pielița crocantă și erau umplute cu pâté de fois gras. Doctorul Lecter vorbi despre activitatea de compozitor a lui Henry al VIII-lea, iar Starling despre proiectarea asistată de computer a sunetelor muzicale artificiale.

— Desertul va fi servit în salon, anunță doctorul Lecter.

• Capitolul 101

În salon îi aștepta lângă foc un sufleu și pahare cu Château d'Yquiem; cafeaua era pregătită pe o măsuță, lângă Starling.

Flăcările dansează în vinul auriu, a cărui aromă se suprapune peste tonurile profunde ale bușteanului arzând.

Vorbiră despre cești și timp și despre dominația dezordinii.

— Și astfel am ajuns să cred, spuse doctorul Lecter, că, undeva în lume, trebuie să existe un loc pentru Mischa, un loc de primă mână eliberat pentru ea, și am ajuns să cred, Clarice, că locul cel mai bun din lume e al tău.

Lumina focului nu sonda adâncimea corsajului rochiei la fel de mulțumitor ca și cea a lumânărilor, dar juca minunat pe osatura feței ei.

Cumpăni o clipă.

— Dă-mi voie să te întreb, doctore Lecter: dacă e nevoie de un loc de primă mână pentru Mischa, și nu spun că nu-i necesar, ce e în neregulă cu locul *tău*? E bine ocupat și știu că nu i-ai refuza nimic, niciodată. Ea și cu mine am putea să fim surori. Și dacă, așa cum spui, în mine e loc pentru tatăl meu, de ce nu e loc în tine pentru Mischa?

Doctorul Lecter păru mulțumit, de idee sau de resursele lui Starling – era imposibil de spus. Poate simțea o vagă îngrijorare că opera pe care a construit-o i-a depășit știința.

Când ea puse paharul la loc pe masă, împinse ceașca de cafea, care căzu și se făcu țăndări în fața căminului. Nu se uită în jos la cioburi.

Doctorul Lecter privi cioburile – erau foarte nemișcate.

— Cred că trebuie să te hotărăști chiar acum, spuse Starling.

Ochii ei și smaraldele străluceau în lumina focului. Un oftat al focului, căldura flăcărilor pătrunzând prin rochia ei, și Starling își aduse aminte: *Doctorul Lecter, cu mult timp în urmă, a întrebat-o pe senatoarea Martin dacă și-a alăptat fiica.* În calmul nefiresc pe care-l simțea se petrecu o transformare stranie și, pentru o clipă, ferestrele minții ei

se aliniară și astfel putu să vadă mult dincolo de experiența proprie.

— Hannibal Lecter, mama ta te-a hrănit la sân?

— Da.

— Ai simțit vreodată că trebuie să-i lași acel sân lui Mischa? Ai simțit vreodată că trebuie să renunți în favoarea ei?

O clipă, cât o bătaie de inimă.

— Nu-mi amintesc, Clarice. Dacă am renunțat, am făcut-o bucuros.

Clarice Starling își strecură palma făcută căuș în decolteul adânc al rochiei și-și dezveli sânul; sfârcul i se întări imediat.

— La acesta nu trebuie să renunți.

Fără să-și desprindă ochii de ai lui, își muie degetul cu care, cândva, apăsa pe trăgaci, în vinul cald din gură; o picătură groasă, dulce rămase agățată de sfârcul ei, ca o piatră prețioasă, tremurând în ritmul respirației.

El se ridică repede, veni lângă ea, îngenunche lângă fotoliu și aplecă spre trupul ei de frișcă și coral, luminat de flăcări, capul său întunecat, cu păr lucios.

• Capitolul 102

Buenos Aires, Argentina, trei ani mai târziu.

Barney și Lillian Hersh se plimbă prin apropierea Obeliscului, pe Avenida 9 de Julio la începutul serii. Domnișoara Hersh este lector la Universitatea Londra, aflată în concediul de un an. Ea și Barney s-au cunoscut la muzeul de antropologie din Mexico City. S-au plăcut reciproc; călătoreau împreună de două săptămâni, încercând să se cunoască treptat, și se distrau din ce în ce mai bine. Nu dădeau semne să se plictisească unul de altul.

Sosiseră în Buenos Aires prea târziu ca să meargă la Museo Nacional, unde se afla expus un Vermeer. Misiunea lui Barney de a vedea fiecare Vermeer din lume o amuza pe Lillian Hersh și nu stătea în calea distracției. Văzuse deja un sfert din tablouri, dar mai rămăseseră încă multe.

Căutau o cafenea plăcută unde să poată mânca în aer liber.

O mare de limuzine se adunase la Teatro Colon, spectaculoasa clădire a operei din Buenos Aires. Se opriră să-i privească pe iubitorii de operă.

Se juca *Tamerlan* cu o distribuție excelentă; în plus, mulțimea din seara unei premiere la Buenos Aires e ceva ce merită văzut.

— Barney, ai chef de operă? Cred că ți-ar plăcea. Plătesc eu.

— Dacă mă introduci în teatru, plătesc *eu.* Crezi că ne vor lăsa să intrăm?

În clipa aceea, un Mercedes Maybach, bleumarin cu argintiu, vira fără zgomot pe lângă ei. Un portar se repezi să deschidă portiera.

Un bărbat, suplu și elegant în ținută de seară, ieși din mașină și întinse mâna unei femei. Apariția ei stârni un murmur de admirație în mulțimea de la intrare. Părul ei avea forma elegantă a unui coif de platină; purta o rochie corai încrețită pe trup, cu un strat de tul pe deasupra. La gât sclipeau smaralde. Barney o văzu doar în trecere, printre capetele din mulțime, după care cei doi fură absorbiți înăuntru.

Barney îl văzu mai bine pe bărbat. Avea părul lucios ca blana de lutru, iar nasul lui era coroiat și impunător, ca al lui Peron. Ținuta corpului îl făcea să pară mai înalt decât era.

— Barney? Barney, spunea Lillian lângă el, când îți revii în simțiri, dacă ai să-ți revii, spune-mi, ți-ar plăcea să mergem la operă? Dacă au să ne lase să intrăm *in mufti.*

Așa, am spus-o, chiar dacă nu se potrivește întrutotul – întotdeauna mi-am dorit să spun că sunt *in mufti.*

Văzând că Barney nu o întreabă ce înseamnă mufti, îl măsură de sus în jos. El punea întotdeauna întrebări despre orice.

— Da, zise Barney absent. Plătesc *eu.*

Barney avea bani din belșug. Era atent cu banii, dar nu zgârcit. Totuși, singurele bilete care se mai găseau erau la galerie, printre studenți.

Anticipând înălțimea la care se află locurile lor, închirie un binoclu de teren din hol.

Clădirea enormă era un amestec de stiluri: Renascentist italian, grecesc și francez, bogat ornamentată cu bronz, aramă și pluș. Giuvaierurile sclipeau în mulțime ca blițurile la un meci de fotbal.

Lillian îi explică intriga înainte de începerea uverturii, vorbindu-i încet la ureche.

Chiar înainte să se stingă luminile din sală, parcurgând cu privirea toată sala de pe locul lui ieftin, Barney îi descoperi – pe doamna platinată și însoțitorul ei. Tocmai intrau printre draperiile aurii ale lojei lor ornamentate de lângă scenă. Smaraldele de la gâtul ei străluciră în luminile puternice când se așeză.

Barney îi zărise doar profilul când ea intrase în clădirea operei. Acum îi vedea tot profilul, din stânga.

Studenții din jurul lui, cu toții veterani ai locurilor de la înălțime, aduseseră tot felul de instrumente care să-i ajute să vadă mai bine. Unul avea un telescop puternic, atât de lung încât deranja coafura persoanei din fața lui. Barney făcu schimb cu el, binoclu contra telescop, ca să se uite la loja îndepărtată, îi veni foarte greu să găsească din nou loja în câmpul strâmt al telescopului, dar când reuși, cei doi păreau uimitor de aproape.

Pe obrazul femeii se vedea o aluniță, în poziția pe care francezii o numesc „Courage”. Ochii ei se plimbară prin sală, peste zona unde se afla el, trecură mai departe. Părea

însuflețită și cu un control expert asupra buzelor ei de coral. Se înclină spre însoțitorul ei și-i spuse ceva; râseră împreună. Îi acoperi mâna cu mâna ei, cuprinzându-i degetul mare.

— *Starling*, spuse Barney printre dinți.

— Poftim? șopti Lillian.

Lui Barney îi veni foarte greu să urmărească primul act. Imediat ce luminile se aprinseră în pauză, ridică din nou binoclul spre lojă. Gentilomul luă o cupă cu șampanie de pe tava chelnerului și-l oferi doamnei, apoi mai luă unul pentru sine. Barney focaliză imaginea pe profilul lui, pe forma urechilor.

Parcurse brațele femeii pe toată lungimea lor. Erau dezgolite, fără semne și cu musculatura tonică, după cum îi spunea privirea lui experimentată.

În timp ce Barney privea, capul gentilomului se întoarse ca pentru a surprinde un sunet depărtat, se întoarse în direcția lui Barney, și duse la ochi binoclul de operă. Barney ar fi putut să jure că l-a îndreptat spre el. Ridică programul în dreptul feței și se ghemui în scaun, încercând să pară de statură medie.

— Lillian, te rog să-mi faci un mare serviciu.

— Hm, făcu ea. Dacă seamănă cu altele câteva de până acum, mai bine aud înainte să promit.

— Plecăm când se sting luminile. Vino cu mine la Rio în seara asta. Fără să pui întrebări.

Tabloul de Vermeer din Buenos Aires a fost singurul pe care Barney nu l-a văzut niciodată.

• Capitolul 103

Vreți să urmărim perechea frumoasă de la operă? De acord, dar aveți grijă…

Buenos Aires e un oraș posedat de tango, iar noaptea aici are un puls al ei. Mercedes-ul, cu geamurile coborâte ca să se audă înăuntru muzica de la cluburile unde se dansează, trece aproape fără zgomot prin cartierul Recoleta spre Avenida Alvear și dispare în curtea unei clădiri desăvârșite din apropierea Ambasadei Franceze.

Aerul e blând; pe terasa de la ultimul etaj e pregătită o cină târzie, dar servitorii nu se văd.

Servitorii din această casă au moralul ridicat, dar și o disciplină de fier. Le este interzis să intre la ultimul etaj al conacului înainte de amiază. Sau după servirea primului fel la cină.

Doctorul Lecter și Clarice Starling vorbesc la cină deseori în alte limbi decât engleza maternă a lui Starling. Ea dispunea de cunoștințele de franceză și spaniolă dobândite în liceu pe care să le îmbogățească, și a descoperit că are ureche bună. Vorbesc în italiană de foarte multe ori la masă; nuanțele vizuale ale limbii acesteia îi oferă lui Starling o libertate ciudată.

Uneori, perechea noastră dansează la cină. Uneori nu-și termină masa.

Relația lor are mult de-a face cu penetrarea lui Clarice Starling, pe care ea o primește cu bucurie, o încurajează cu aviditate. Are mult de-a face cu învăluirea lui Hannibal Lecter, cu mult dincolo de hotarele experienței lui. E cu putință ca Clarice Starling să-l sperie. Sexualitatea e o structură splendidă pe care ei o îmbogățesc zi de zi.

Palatul memoriei lui Clarice Starling e în plină construcție. A preluat câteva camere din palatul memoriei doctorului Lecter – a găsit-o acolo de mai multe ori; dar palatul ei crește independent. E plin de lucruri noi. Acolo îl poate vizita pe tatăl ei. Hannah paște și ea acolo. Și Jack Crawford e acolo, când vrea să-l vadă aplecat la birou. (La o lună după ce Crawford s-a întors acasă din spital, durerile de piept s-au întors într-o noapte. În loc să cheme ambulanța și să treacă din nou prin tot calvarul, a preferat

să se rostogolească pe partea de pat a fostei lui soții, să-și găsească acolo alinarea.)

Starling a aflat despre moartea lui Crawford în timpul uneia din incursiunile regulate ale doctorului Lecter pe site-ul public al FBI în scopul de a-și admira imaginea printre cei mai căutați zece infractori. Fotografia folosită de FBI rămâne confortabil cu două chipuri în urmă.

După ce Starling a citit necrologul lui Crawford, s-a plimbat singură aproape toată ziua, iar seara s-a bucurat să se întoarcă acasă.

Cu un an în urmă a dat unul din smaraldele ei la un bijutier pentru a fi montat într-un inel. Pe interior e gravat AM-CS. Ardelia Mapp l-a primit într-un ambalaj imposibil de urmărit, împreună cu un bilet. *Dragă Ardelia, sunt teafără și mai mult decât atât. Nu mă căuta. Te iubesc. Îmi pare rău că te-am speriat. Arde biletul. Starling.*

Mapp a luat inelul și s-a dus pe malul râului Shenandoah, unde îi plăcea lui Starling să alerge. A mers mult timp cu el în mână, furioasă, cu ochii roșii, gata să arunce inelul în apă, închipuindu-și cum va străluci în aer și apoi va cădea în apă cu un *plici.* În cele din urmă l-a pus pe deget și a băgat mâna făcută pumn în buzunar. Mapp nu prea are obiceiul să plângă. Așa că s-a plimbat îndelung, până s-a liniștit. Era întuneric când s-a întors la mașină.

E greu de știut ce-și amintește Starling din vechea ei viață, ce a ales să păstreze. Drogurile care au susținut-o în primele zile nu mai au niciun rol în viața lor de acum. Nici conversațiile cu o singură sursă de lumină în cameră.

Din când în când, doctorul Lecter scapă intenționat o ceașcă pe jos, ca să se facă țăndări. E mulțumit când vede că cioburile nu se adună singure să facă iar o ceașcă întreagă. De multe luni, Mischa nu i-a mai apărut în vis.

Poate că într-o zi ceașca se va reîntregi din cioburi. Sau poate că, tot într-o zi, Starling va auzi coarda unei arbalete și se va deștepta, o deșteptare nedorită, dacă într-adevăr doarme.

Acum ne vom retrage, câtă vreme ei dansează pe terasă – Barney înțeleptul a plecat deja din oraș, iar noi trebuie să-i urmăm exemplul. Oricare din ei ne-ar descoperi, ar fi fatal.

Nu putem decât să învățăm tot mai mult și să trăim.

Sfârșit

[1] Abreviere de la Special Weapons and Tactics, forțe de intervenție speciale, instruite și dotate pentru a interveni în situații deosebit de periculoase sau violente, ca de pildă în cazurile de luare de ostatici. (n.tr.).
[2] Abreviere de la Drug Enforcement Administration (DEA) – agenție de aplicare a legii federale în cadrul Departamentului de Justiție al SUA, însărcinată cu combaterea traficului de droguri și de utilizare în Statele Unite.
[3] Abreviere de la Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act, o lege americană adoptată în 1870 care permite victimelor crimei organizate să-i dea în judecată pe cei responsabili cerând despăgubiri penale. (n.tr.).
[4] Bârfitorul Național (n.tr.).
[5] Giovanni Cimabue, pictor și decorator italian (1240-1302?) (n.tr.).
[6] Perioadă ce a urmat Războiului de Secesiune, în scopul de a modela Sudul după preceptele Nordului, și de asemenea de a șterge urmele provocate de război în economie și în viața oamenilor. (n.tr.).
[7] Sunt evocate momente ale conflictului dintre Nord și Sud. (n.tr.).
[8] Temporary Duty; însărcinare temporară. (n.tr.).
[9] Nume de stradă dat amil nitritului, un ester al acidului azotic folosit ca medicament, dar și ca drog recreațional, care produce o euforie imediată, dar de scurtă durată și are reputație de afrodiziac, printre alte efecte numărându-se relaxarea sfincterului anal, ceea ce îl face foarte popular printre homosexuali. Numele de „pocnitoare” provine de la pocnetul pe care îl produce desfacerea unei capsule de amil nitrit. (n.tr.).
[10] Angel Dust, nume de stradă dat drogului PCP (abreviere de la fenciclidină). (n.tr.).
[11] Organizație patronată de Ministerul Agriculturii american, al cărei scop este instruirea tineretului în creșterea animalelor. (n.tr.).
[12] Tehnică plastică de obținere a unor imagini prin frecarea hârtiei cu cărbune, cretă, creion, plumb. (n.tr.).
[13] Doctorul Lecter face aluzie la un episod al Vechiului Testament: regele Samson, mergând spre ținutul filistenilor pentru a-și alege nevasta, a fost atacat pe drum de un leu pe care l-a ucis și l-a lăsat acolo. După câteva zile a trecut pe același drum și a văzut că în carcasa leului ucis și-a făcut stup un roi de albine. La ospățul de nuntă, Samson a pus la încercare neamurile miresei cu următoarea ghicitoare: „Din cel ce mănâncă a ieșit mâncare, și din cel tare a ieșit dulceață.” (n.tr.).
[14] Restriction Fragment Length Polymorphism – variația lungimii unui fragment restrictiv produsă de o anumită enzimă restrictivă care acționează asupra ADN-ului de la indivizi diferiți și care poate fi folosită ca marker genetic. (n.tr.).
[15] SAC – Abreviere de la Strategical Air Command, Comandamentul Strategic Aerian. (n.tr.).